ONDAN NEFRET EDİYORDU...
AMA ARZUSU DA NEFRETİ KADAR BÜYÜKTÜ.

çarpık NEFRET

TWISTED SERİSİ
ÜÇÜNCÜ KİTAP

ANA HUANG

ÇARPIK NEFRET

Özgün Adı: Twisted Hate
Ana Huang

Çeviren	: Gülfem Çırak
Editör	: Derya Sevim
Düzelti	: Aslı Özge Önemli
Son Okuma	: Buşra Balçık
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Fotoğrafı	: © akirao/depositphotos
Kapak Tasarım	: E. James Design
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2542

1. Baskı: Mayıs 2023
ISBN: 978-625-366-035-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2022 by Ana Huang
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 47939
Tel: 0212 674 85 28

ANA HUANG

çarpık NEFRET

Çeviren:
Gülfem Çırak

Yeterli olmadığını hisseden herkese...

İÇERİK UYARISI

Bu kitap sansürsüz cinsel içerik, küfür, hafif şiddet ve bazı okuyucuların hassas olabileceği konular içermektedir.

Calma Listesi

"Don't Blame Me" - Taylor Swift

"Talk" - Salvatore Ganacci

"Free" - Broods

"Daddy Issues" - The Neighbourhood

"You Make Me Sick" - P!nk

"Animals" - Maroon 5

"Give You What You Like" - Avril Lavigne

"wRoNg" - Zayn

"Waves" - Normani ft. 6LACK

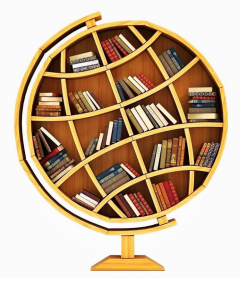
"50 Shades" - Boy Epic

"Only You" - Ellie Goulding

"One More Night" - Maroon 5

"I Hate U, I Love U" - Gnash

"Wanted" - Hunter Hayes

BÖLÜM 1

Jules

ÇEVRİMİÇİ FLÖRT UYGULAMASINDAKİ PROFİLİNE BALIK tutarken çektirdiği fotoğrafını koyan bir adamın, randevulaşmak için seçilecek en doğru kişi olmayacağını bilmem gerekirdi. Özellikle de bu adamın adı *Todd*'sa.

Ama şimdi, ekileceğimi hiç düşünmeden gittiğim DC'nin en popüler barı Bronze Gear'da tek başıma oturuyor ve korkunç derecede pahalı olan votka sodamı yudumluyordum.

Evet, bu doğruydu.

Balık tutarken çektirdiği fotoğrafı flört uygulamasındaki profiline koyan Todd isimli biri tarafından ekilmiştim. İşte bu, henüz doğru düzgün bir maaşı bile olmayan bir kızın içinden, *Siktir et*, diyerek bir içkiye on altı dolar vermesi için yeterli bir sebepti.

Erkekler balıklarla birlikte fotoğraf çektirmeyi neden bu kadar çok seviyordu ki? Daha yaratıcı bir şey seçemezler miydi? Köpekbalıklarıyla dalış gibi. Bu da denizle ilgili bir şeydi ama en azından sıradan değildi.

Tamam, belki bir balığa bu kadar çok kafayı takmam biraz tuhaftı. Yine de günümün ne kadar berbat geçtiğini ve tenimi

kaplayan yakıcı, yapış yapış utancı biraz olsun unutmamı sağlıyordu.

Daha kampüse giderken yarı yolda ani bir yağışın altında kalıp sırılsıklam kesilmiştim. (Yüzde beş yağmur ihtimaliymiş, hadi oradan! Hava durumu uygulamasına bunun için dava açsam yeriydi.)

Sonrasında ise elektrikle ilgili bir sorun yüzünden havalandırılamayan, etrafa vücut kokusunun hâkim olduğu aşırı kalabalık bir metroda kırk dakikalık bir yolculuk yapmak zorunda kalmıştım.

Bunun üstüne, üç saat sürmesine rağmen ayaklarımın su toplaması dışında hiçbir şey elde edemediğim bir kiralık ev bulma macerasına atılmıştım.

Aslında bu korkunç günün ardından Todd'la randevumu iptal etmek istemiştim. Fakat daha öncesinde tarihi değiştirilen bir çalışma grubu ve keyifsiz olduğum bir gün yüzünden buluşmayı ertelediğim için onu yine ortada bırakmak istememiştim. Bu yüzden sorunlarımı rafa kaldırarak buraya kadar gelmiştim ancak bu sefer de ben ortada bırakılmıştım.

Evrenin espri anlayışı cidden çok boktandı.

İçkimin geri kalanını bitirip barmene işaret ettim. "Hesabı alabilir miyim lütfen?" Gece daha yeni başlıyordu ama ben eve gidip hayatımın iki gerçek aşkıyla buluşmak için şimdiden sabırsızlanıyordum. *Netflix* ve Ben & Jerry's* beni asla yarı yolda bırakmazdı.

"Hesabınız ödendi."

Kaşlarımı havaya kaldırdığımda kız başını eğerek köşedeki şık görünüşlü, yirmili yaşlardaki adamlardan oluşan bir masayı işaret etti. Giyim tarzlarına göre muhtemelen müşavir falan olmalıydılar. Pötikare gömleğiyle Clark Kent'i andıran bir tanesi bana gülümseyip kadehini kaldırdı. "Müşavir Clark'ın ikramı."

* Ben & Jerry's, "Ben & Jerry's Homemade Holdings, Inc." şirketine ait dondurma, pasta ve şerbet markasıdır. (ç.n.)

Kahkahamı bastırıp kendi kadehimi kaldırarak masadaki adama gülümsedim. Görünüşe bakılırsa Süpermen'in ikinci kişiliğine benzediğini düşünen bir tek ben değildim.

"Müşavir Clark beni akşam yemeğinde hazır ramen yemekten kurtardı, çok teşekkürler," dedim barmene.

Sayesinde on altı dolarım banka hesabımda kalmıştı. Gerçi barmene bahşiş vermeden geçmeyecektim. Eskiden ben de yemek hizmeti sektöründe çalışıyordum ve bu beni fazla bahşiş verme konusunda takıntılı hale getirmişti. Hizmet sektöründe çalışanlar düzenli olarak pisliklerle uğraşmak zorundaydı, en azından biraz bahşişle onları mutlu edebilirdik.

Bedava içkimi bitirirken gözlerimi Müşavir Clark'tan ayırmadım. Onun bakışları da beğeniyle yüzümde, saçlarımda ve vücudumda geziniyordu.

Sahte alçakgönüllülüğe inanmazdım, iyi göründüğümün farkındaydım. Ayrıca şunu da iyi biliyordum ki şimdi o masaya gitsem birkaç kadeh daha içki, iltifatlar ve eğer ne yaptığını biliyorsa bir veya iki orgazm sayesinde egomu tamir edebilirdim.

Kulağa cazip geliyor... ama olmaz. Bu akşam tek gecelik ilişki işine giremeyecek kadar yorgundum.

Başımı çevirirken adamın yüzünde beliren hayal kırıklığını kaçırmamıştım. Neyse ki, Müşavir Clark vermek istediğim mesajı -*içki için teşekkürler fakat işleri daha fazla ileri götürmekle ilgilenmiyorum*- almıştı ve bana yaklaşmaya çalışmadı. Bu davranışına saygı duydum, çoğu erkek bunu yapmazdı.

Çantamı omzuma asıp barın altındaki askıdan paltomu almak üzereydim ki kalın, kendini beğenmiş bir ses ensemdeki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Selam, JR."

İki kelime. Savaş ya da kaç güdümü tetiklemek için bu iki kelime yetmişti. Aslında, bu noktada bunun bir Klasik Koşullanma olduğu söylenebilirdi. Bu sesi ne zaman duysam kan basıncım zirveye fırlıyordu.

Asla şaşmıyordu.

Günüm daha ne kadar kötüye gidebilir acaba?

Parmaklarım otomatik olarak çantamın askısını sıkınca onları gevşemeye zorladım. Bende fark edilebilir bir tepki uyandırdığını göstererek onu tatmin *etmeyecektim.*

Hemen ardından derin bir nefes alıp yüzüme nötr bir ifade yerleştirerek yavaşça arkama döndüm. Ve dünyanın en tatsız sesine eşlik eden, dünyanın en tatsız görüntüsüyle karşı karşıya geldim.

Josh Lanet Olası Chen.

1.80'lik vücudu, koyu renk bir kot pantolon ve kaslarını ortaya çıkaracak kadar dar, beyaz bir gömlekle sarılmıştı. Bu giysileri bilerek böyle dar seçtiği su götürmezdi. Görünüşüne, muhtemelen benim kendi görünüşüme ayırdığımdan çok daha fazla zaman ayırıyordu ki ben hiç de bakımsız biri değildim. *Merriam-Webster* sözlüğü, *mağrur* kelimesinin yanına onun fotoğrafını basmalıydı.

En kötüsüyse Josh'ın *teknik olarak* fazlasıyla yakışıklı olmasıydı. Gür siyah saçları, çıkık elmacıkkemikleri ve mermerden yontulmuş gibi görünen vücuduyla tam olarak benim hayranı olduğum bir tipti. Keşke bu tip, kendi posta kodunu gerektirecek kadar büyük bir egoya bağlı olmasaydı.

"Merhaba, Joshy," diye cıvıldadım, bu takma addan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Bu altın bilgi için en yakın arkadaşım, aynı zamanda da Josh'ın kız kardeşi olan Ava'ya bir teşekkür borçluydum.

Josh'ın gözleri kızgınlıkla parlayınca gülümsedim. İşte şimdi günüm güzelleşmeye başlamıştı.

Bunu hak ediyordu çünkü bana JR demekte ısrar eden kendisiydi. Çizgi film karakteri Jessica Rabbit'in kısaltması olan bu takma adı bazı insanlar iltifat olarak alabilirdi; ancak büyük gö-

güslü ve kızıl saçlı biri için bu benzetme aşırı klişeydi. Ayrıca, Josh da bunun farkındaydı.

"Yalnız mı içiyorsun?" diye sordu, bakışlarını iki yanımdaki boş taburelere çevirmişti. Henüz barın en yoğun olduğu saatler değildi. Çoğu kişi, meşe panelli duvarlara dayanmış kabin masalarda oturuyordu. "Yoksa yirmi metre yakınına gelen herkesi şimdiden korkutup kaçırdın mı?"

"İnsanları korkutmaktan bahsetmen komik." Yanında duran kadına baktım. Kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve inanılmaz elbisesinin -önden bağlamalı ve grafik desenli- sardığı zarif bir vücudu vardı. Ama eğer *Josh'la* çıkıyorsa, bu erkekler konusunda o kadar da zevkli olmadığı anlamına geliyordu. "Görüyorum ki frengi nöbetlerin geçmiş ve çoktan başka bir masum kadınla flört etmeye başlamışsın bile." Sonraki sözlerimi yanındaki kadına yönelttim. "Seni tanımasam bile ondan daha iyisini bulabileceğinden eminim. İnan bana."

Josh'ta gerçekten frengi var mıydı? Olabilirdi de olmayabilirdi de. Ancak pek çok kadının yatağına girdiğini biliyordum ve hastalık taşıyorsa hiç şaşırmazdım. Yani eğer esmer güzelini bu *olasılık* hakkında uyarmazsam kız kurallarına aykırı davranmış olurdum.

Fakat genç kadın söylediğimden tiksinmek yerine güldü. "Uyarı için teşekkürler ama bir sorun yaşayacağımı sanmıyorum."

"Cinsel hastalık şakası. Ne kadar da özgün." Josh, randevuya çıktığı kadının önünde ona hakaret etmemden rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyordu. "Umarım sözlü argümanların daha yaratıcıdır, yoksa hukuk dünyasında barınamazsın. Tabii, baro sınavını geçebilirsen."

Ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrılınca sol yanağındaki küçük gamze ortaya çıktı.

Hırlamamak için kendimi zor tuttum. O gamzeden *nefret ediyordum*. Ne zaman ortaya çıksa öyle küçümseyici görünüyordu ki içimden ona bir bıçak saplamak geliyordu.

Şiddet içerikli düşüncelerimi dizginleyerek soğukkanlılıkla, "Geçeceğim," dedim. Josh her zaman en kötü yanımı ortaya çıkarıyordu. "Umarım tıbbi uygulama hatası nedeniyle dava edilmezsin, Joshy. Gerçi böyle bir durumda davacı tarafa hizmetlerimi sunmaktan memnuniyet duyarım."

Thayer Hukuk'a kabul edilmek ve geçen yaz staj yaptığım prestijli hukuk firması Silver & Klein'dan iş teklifi almak için kıçımı yırtmıştım. Bu kadar yaklaşmışken avukat olma hayallerimin ellerimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Asla olmazdı.

Baro sınavını geçecektim ve Josh Chen de tükürdüğünü yalayacaktı. Umarım o yaladığı tükürükte boğulurdu.

"Henüz mezun olmamış biri için büyük laflar ediyorsun." Bar bankosuna yaslanıp kolunu tezgâha dayadığında, *GQ* dergisi için poz veren bir modele benzemesi aşırı sinir bozucuydu. Onu terslememe fırsat bırakmadan, "Tek başına içki içmek için fazla şık giyinmişsin," diyerek konuyu değiştirdi.

Bakışları dalgalı saçlarımdan makyajlı yüzüme, ardından da göğüs dekolteme kaydı. Gözleri altın kolyemde biraz daha fazla oyalanmıştı.

Omurgam kaskatı kesildi. Müşavir Clark'ın aksine, Josh'ın sıcak ve alaycı bakışları iliklerime kadar işliyordu. Metal kolyem adeta tenimi dağlarken onu koparıp karşımdaki kendini beğenmiş surata fırlatmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Buna rağmen, o beni incelemeye devam ederken nedensiz bir şekilde hareketsiz kaldım. Şehvetten ziyade, sanki bir yapbozun tüm parçalarını topluyor ve onları zihninde bir resim haline getiriyormuş gibi bakıyordu.

Gözleri gövdemi saran yeşil kaşmir elbisede, siyah çorap giydiğim bacaklarımda ve siyah topuklu çizmelerimde dolaştıktan sonra ela gözlerimi buldu. Sırıtışı kaybolmuş, ifadesi okunmaz bir hale gelmişti.

O tekrar konuşmadan önce aramızda elektrik yüklü bir sessizlik oluştu. "Biriyle randevuya çıkmak için giyinmişsin." Duruşu rahattı fakat gözleri, içimdeki utancı oyarak çıkarmak için bekleyen simsiyah bıçaklar gibi keskinleşmişti. "Ama gitmek üzeresin ve saat daha beş buçuk."

Utancın sıcaklığı tenimi karıncalandırırken gururla çenemi kaldırdım. Josh sinir bozucu, kibirli bir şeytan dölü olabilirdi ama aptal değildi. Buna rağmen ekildiğimi bilmesini isteyeceğim *son* kişiydi.

Bunu unutmama asla izin vermezdi.

"Bana adamın gelmediğini söyleme." Sesinde tuhaf bir ton vardı.

Isı yoğunlaştı. Tanrım, keşke kaşmir giymeseydim. Bu aptal elbisenin içinde kavruluyordum resmen. "Benim aşk hayatım için endişelenmektense kendi randevuna odaklanmalısın."

Karşılaştığımız andan beri dönüp yanındaki esmer güzeline bir kez bile bakmamıştı ama kadın bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Bankonun arkasındaki barmenle sohbet edip gülmekle meşguldü.

"Seni temin ederim, aşk hayatınla ilgilenmek yapılacaklar listemde ilk beşte bile değil," dedi Josh kabaca. Bana bakarken yüzünde beliren o anlaşılmaz ifade hâlâ kaybolmamıştı.

Midemin sebepsiz yere takla attığını hissettim.

"Güzel." Bu basit bir cevaptı fakat beynim şu anda doğru düzgün bir yanıt bulacak kadar iyi çalışmıyordu. Sebebi muhtemelen yorgunluktu. Ya da alkol. Ya da karşımda duran adamla alakası olmayan milyonlarca başka şey.

Daha fazla konuşmadan yanından geçip gitmek için paltomu alıp taburemden aşağı kaydım.

Ama ne yazık ki bar taburesinin ayak desteğiyle zemin arasındaki mesafeyi yanlış hesaplamıştım. Ayağım kayıp bedenim kontrolsüzce geriye doğru düşmeye başlayınca keskin bir nefes

aldım. Ancak yere yapışmama çok az kala bir el uzanıp bileğimi tuttu ve dengemi sağlamama yardımcı oldu.

Josh'la aynı anda donakaldık. İkimizin de gözleri, onun bileğimi kavrayan eline kilitlenmişti. En son ne zaman isteyerek birbirimize dokunduğumuzu hatırlamıyordum. Sanırım üç yaz önceki bir partide, beni giyinik haldeyken havuza ittiği ve benim de karşılık olarak "kazara" hayalarına dirseğimi geçirdiğim zamandı.

Acıyla iki büklüm olmasının hatırası hâlâ kötü günlerimde bana teselli oluyordu. Ancak şu anda o günü düşünemiyordum.

Bunun yerine bana nasıl rahatsız edici derecede yakın durduğuna odaklanmıştım. Bu kadar yakınımdayken parfümünün hoş turunçgil kokusunu alabiliyordum ve beklediğim gibi acı, kükürt benzeri bir koku kullanmamasına şaşırmakla meşguldüm.

Neredeyse düşecek olmanın neden olduğu adrenalin damarlarımda hızla dolaşırken nabzım da sağlıksız bir şekilde yükselmişti.

"Artık bırakabilirsin," dedim boğucu sıcağa rağmen soluklarımın düzene girmesini ümit ederek. "Dokunuşun yüzünden kurdeşen dökmek üzereyim."

Josh bir milisaniye için bileğimi sıktı, sonra fırından yeni çıkmış patatesi elinden atar gibi kolumu bırakıverdi. Az önceki okunmaz yüz ifadesinin yerini rahatsızlık almıştı. "Az önce kuyrukkemiğinin kırılmasını engelledim. Bir şey değil, *JR*."

"Bu kadar dramatik olma, *Joshy*. Kendi dengemi kendim sağlayabilirdim."

"Tabii, öyledir. Dikkat et. Ağzından küçük bir *teşekkür* bile çıkmasın." Sesindeki alaycılık artmıştı. "Tam bir baş belası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tam bir göt olmaktan iyidir."

İnsanlar Josh'a bakınca yakışıklı, çekici bir doktor görüyordu. Benim gördüğüm ise peşin hükümlü, eleştirel, kendini beğenmiş bir pislikti.

Başka arkadaşlar edinebilirsin, Ava. O iyi biri değil. Hayatında onun gibi birine ihtiyacın yok.

Yanaklarım ısındı. Josh'ın, henüz yeni arkadaş olduğum Ava'yla benim hakkımda konuşmasına kulak misafiri olmamın üzerinden yedi yıl geçmişti ama duyduklarım hâlâ canımı yakıyordu. Onları duyduğumu asla belli etmemiştim tabii. Ava'nın kendini kötü hissetmesini istememiştim. Josh da sözlerinin nasıl incitici olduğunu bilme zevkini yaşamayı asla hak etmiyordu.

Benim yeterince iyi olmadığımı düşünen tek kişi o değildi ama peşin hükümlü davranıp arkadaşlığımı mahvetmeye çalışan ilk kişiydi.

Ona soğuk bir gülücük attım. "İzninle, artık gitmem lazım. Sana gösterebileceğim günlük tahammül limitini çoktan aştım." Paltomu giyip eldivenlerimle çantamı taktım. "Flörtüne, acısını paylaştığımı ilet."

Herhangi bir cevap vermesine müsaade etmeden ona çarpıp geçtim ve adımlarımı hızlandırarak serin mart havasına çıktım. Vücudum ancak şimdi gevşiyor olsa da nabzım hâlâ aynı hızda atmaya devam ediyordu.

Ekildiğim barda, dünyadaki onca insan arasından Josh Chen'e rastlamak *zorundaydım*, değil mi? Günüm gerçekten daha berbat geçemezdi.

Bir sonraki karşılaşmamızda söyleyeceği iğneleyici lafları şimdiden hayal edebiliyordum.

Geçen akşam nasıl da ekilmiştin, değil mi, JR?

Barda tam bir ezik gibi kendi başına oturduğun zamanı hatırlıyor musun?

Özenli bir şekilde hazırlanıp en sevdiğin farının son parçalarını da Todd isimli bir adam için harcamıştın, ne kadar da kötü!

Pekâlâ, son iki gerçeği bilmiyordu ancak öğrenmiş olsaydı asla şaşırmazdım.

Ellerimi ceplerime daldırıp hızlıca köşeyi döndüm. Şeytanın dölüyle arama olabildiğince çok mesafe koymak istiyordum.

Bronze Gear; pek çok restoranın olduğu, kışın bile müzik ve insanlarla dolup taşan, hareketli bir caddede bulunuyordu. Şu anda yürüdüğüm cadde ise oradan sadece bir sokak ötede olmasına rağmen ürkütücü derecede sessizdi. Her iki yana sıralanmış dükkânların kepenkleri kapalıydı. Güneş henüz batmamıştı ama uzayan gölgeler etrafa uğursuz bir hava katıyordu.

Josh'la karşılaşmanın yanı sıra, yapılacaklar listemdeki düzinelerce madde yüzünden dikkatim dağılmış olmasına rağmen içgüdüsel olarak adımlarımı hızlandırdım. Ne zaman tek başıma kalsam, endişelerim ve sorumluluklarım, tıpkı ebeveynlerinin dikkatini çekmek için ortalığı ayağa kaldıran çocuklar gibi beynimde kaos oluşturuyordu.

Mezuniyet, baro sınavı hazırlığı, Todd'ı okkalı bir mesajla azarlamak (hayır, buna değmez), internette kiralık ev aramak, Ava'nın sürpriz doğum günü partisi...

Bir dakika.

Doğum günü. Mart ayı.

Olduğum yerde donakaldım.

Aman Tanrım.

Martın ilk günlerinde, Ava dışında doğum günü olan birini daha tanıyordum ama...

Titreyen elimle cebimden telefonumu çıkardım ve tarihi gördüğümde midemin bulanmasına engel olamadım. *2 Mart.*

Bugün *onun* doğum günüydü. Tamamen unutmuştum.

Suçluluk duygusu parmaklarını iç organlarıma sarıp sıkarken, her yıl olduğu gibi şüpheye düştüm. Onu aramalı mıydım? Hiçbir zaman aramazdım fakat... *bu yıl farklı olabilirdi.*

Bunu da kendime her yıl söylüyordum.

Aslında suçlu *hissetmemeliydim*. O, doğum günlerimde, Noel'de veya diğer özel günlerde beni hiç aramıyordu. Adeline'ı yedi yıldır ne görmüş ne de onunla konuşmuştum.

Ara. Arama. Ara. Arama.

Altdudağımı dişledim.

Bugün kırk beşinci doğum günüydü. Bu büyük bir şeydi, değil mi? Kızından gelecek bir doğum günü dileğini ona çok görmemeliydim... Tabii, benden gelecek herhangi bir şeyi umursuyorsa.

Kendi kendime tartışmakla o kadar meşguldüm ki, bir tabancanın sert namlusu sırtıma yaslanana ve hırıltılı bir ses, "Bana telefonunla cüzdanını ver," diyene kadar kimsenin yanıma yaklaştığını fark etmedim. "Hemen."

Yüreğim ağzıma gelirken neredeyse telefonumu düşürüyordum. Uzuvlarım bir anda taşa dönüştü. Başıma gelene inanamıyordum.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Cevaplanmasını istemediğim soruları evrene asla sormamayı öğrenmeliydim. Çünkü görünüşe bakılırsa, günüm cidden daha da boka sarabilirdi.

BÖLÜM 2

"SAKIN BİR ŞEY SÖYLEME." CLARA'NIN EĞLENMİŞ ifadesini görmezden gelerek biramı açtım. Flörtleştiği kadın barmen, sayıları giderek artan müşterilerle ilgilenmek için gitmişti ve Clara da o zamandan beri bilmiş bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"İyi, söylemem." Bacak bacak üstüne atıp ağırbaşlı bir tavırla içkisini yudumladı.

Üç yıldır acil servis asistanı olarak ihtisas yaptığım Thayer Üniversite Hastanesi'nde acil servis hemşiresi olan Clara'yla yollarımız sık sık kesişiyordu. Aksiyon sporlarıyla 90'ların klişe filmlerine karşı hissettiğimiz ortak sevgi sayesinde, hastanedeki ilk yılımdan beri arkadaştık. Fakat Clara, bana ya da erkek türünün herhangi bir üyesine ancak bir taşa duyabileceği kadar cinsel arzu duyuyordu.

Yani hayır, Clara'yla romantik anlamda randevuya çıkmamıştık ama buna rağmen Jules'un varsayımını düzeltmemiştim. Özel hayatım onu ilgilendirmezdi. Kahretsin, bazen keşke onun hayatı da *beni* ilgilendirmeseydi diye düşünmeden edemiyordum.

"Aferin." Barın diğer ucunda duran güzel bir sarışınla göz göze gelince çapkın bir tebessüm attım. O da şehvetli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bu gece ihtiyacım olan şey *buydu*. Alkol tüketmek, Clara ile Wizards maçı izlemek ve birileriyle flört etmek. Aklımı, evde beni bekleyen mektuptan uzaklaştıracak herhangi bir şey yeterliydi.

Daha doğrusu *mektuplardan*.

Michael'dan gelen son mektupların tarihleri aklımdan geçti. *24 Aralık. 16 Ocak. 20 Şubat. 2 Mart.*

Her ay tıpkı kurulmuş saatler gibi geliyorlardı ve onları gördüğüm anda atmadığım için kendimden nefret ediyordum.

Biramdan uzun bir yudum alıp çalışma masamın çekmecesinde duran açılmamış mektupları kafamdan atmaya çalıştım. On dakikadan kısa bir süre içinde içtiğim ikinci biraydı ama umurumda bile değildi. İşte yoğun bir gün geçirmiştim, üstümdeki gerginliği atmam gerekiyordu.

Clara, "Kızıl saçlıları her zaman sevmişimdir," dedi beni tekrar istemediğim bir sohbetin içine çekerek. "Belki de küçükken en sevdiğim *Disney* filmi *Küçük Deniz Kızı* olduğu içindir."

Kederli iç çekişimle birlikte yüzünde bir gülümseme belirdi.

"İyi ki bir şey söyleme dedim. İncelikten bu kadar yoksun olman hayret verici."

"Hayret verici olan en az bir özelliğim olmasını seviyorum." Clara'nın gülümsemesi genişledi. "Eee, kimdi o?"

Sorusunu geçiştirmeye çalışmanın bir faydası yoktu. İlginç *bulduğu* bir şeylerin kokusunu aldığında, kemik görmüş bir pitbulldan daha tehlikeli olurdu.

"Kız kardeşimin en yakın arkadaşı ve başımın belası." Omuzlarım Jules'la karşılaşmamın anısıyla geriliyordu.

Yardım etmeye çalıştığımda bile huysuzluk etmek *tam olarak* onun yapacağı bir şeydi. Zeytin dalı da neydi? Ona bir buket diken vermeli, ardından her yerine batmasını zevkle seyretmeliydim.

Ne zaman kibar olmaya çalışsam -ki adil olmak gerekirse bu pek sık olmuyordu- bana neden asla arkadaş olamayacağımızı hatırlatıyordu. İkimiz de aşırı inatçıydık, kişiliklerimiz çok benziyordu. Yan yana gelmemiz, ateşe ateş katmak gibiydi.

Ne yazık ki, üniversite birinci sınıfta aynı yurt odasına denk geldiklerinden beri kız kardeşim Ava'yla aralarından su sızmıyordu. Bu da, birbirimizin sinirine dokunsak dahi Jules'un öyle ya da böyle hayatımda olacağı anlamına geliyordu.

Benimle sorununun ne olduğunu bilmiyor olsam da kesinlikle Ava'nın başını belaya sokma konusunda bir numara olduğunu biliyordum.

Birbirlerini tanıdıkları yedi yılda; Ava'nın onun yaptığı otlu *brownie*'lerden yiyip kafayı bularak bir partide neredeyse çırılçıplak soyunmasına şahit olmuş ve Jules'un yirminci doğum gününde sarhoş olup saçlarını yarı kalıcı boyayla turuncu yaptığı zaman kız kardeşimi teselli etmiştim. Ayrıca, New York'a yaptıkları bir son dakika gezisinde, Jules barda tanıştıkları yabancılara katılmaya karar verdiğinde de onları Maryland'deki ıssız bir yolun kenarından toplamıştım. Yolda arabaları bozulmuştu. Neyse ki bu yabancılar zararsız insanlar çıkmıştı ama yine de yaptıkları şey tehlikeliydi. Her şey çok yanlış gidebilirdi.

Bunun gibi daha pek çok örnek vardı. Jules'un kız kardeşimi şu ya da bu saçmalığa sürüklediği bir sürü olay yaşanmıştı.

Tamam, Ava bir yetişkindi. Kendi kararlarını verebilirdi fakat aynı zamanda da fazlasıyla güven dolu biriydi. Onu korumak, abisi olarak benim görevimdi; özellikle de annemiz öldükten ve babamızın bir psikopat olduğu ortaya çıktıktan sonra.

Ayrıca Jules'un ona kötü örnek olduğuna dair aklımda bir gram bile şüphe yoktu. Nokta.

Clara'nın dudakları seğirdi. "Bu baş belasının bir adı var mı?"

Biramdan bir yudum daha alıp, "Jules," diye yanıt verdim kabaca.

"Hmm. Jules çok güzel bir kızmış."

"Dişi şeytanların çoğu öyledir. Seni bu şekilde çekip kendilerine bağlarlar." Sesimden hiddet akıyordu.

Evet, Jules güzeldi ama kurtboğan otu ve mavi halkalı ahtapotlar da öyleydi. Dışarıdan bakılınca göze hoş gelseler dahi ikisinin de gövdesi ölümcül zehirlerle doluydu. Jules'un zehriyse sivri dilindeydi.

Çoğu erkek, onun o kocaman ela gözlerine ve kıvrımlarına hayran olurdu. Fakat ben tuzağına düşmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Thayer'daki kalbini kırdığı zavallılar, ondan uzak durmanın en doğru karar olduğunun bir başka kanıtıydı.

"Bir kadın yüzünden bu kadar sinirlendiğini hiç görmemiştim." Clara mest olmuştu. "Diğer hemşirelere hemen anlatmam lazım."

Tanrım.

Gossip Girl'deki dedikodular, hemşire odasında kaynayan kazanın yanında solda sıfır kalırdı. Söylentiler kulaklarına ulaşır ulaşmaz hastanede bir orman yangınıymışcasına yayılıyordu.

"*Sinirlenmiş falan değilim.* Kimseye bir şey anlatmana gerek yok," dedikten sonra daha fazla baskı yapmasına izin vermeden konuyu değiştirdim. Jules Ambrose'u gereğinden fazla tartışmak istemiyordum. "Gerçek bir haber istiyorsan söyleyeyim: Sonunda nereye tatile gideceğime karar verdim."

Gözlerini devirdi. "Ama bu aşk hayatın kadar ilginç değil. Hemşirelerin yarısı sana âşık. Nedenini hiç anlamıyorum."

"Çünkü dört dörtlük bir adamım."

Doğru olanı dillendirmeye kibir denemezdi, değil mi? Yine de hastaneden birileriyle takılmazdım. Yediğim kaba pislemeyi tercih etmiyordum.

"Çok alçakgönüllüsün." Sonunda Jules hakkında daha fazla bilgi almaya çalışmaktan vazgeçip konu değişikliğini kabullendi. "Tamam, peki. Söyle bakalım, nereye gidiyorsun?"

Bu sefer gülümsemem gerçekti. "Yeni Zelanda'ya."

Bungee jumping için Yeni Zelanda'ya gitmek ve köpekbalıklarıyla kafes dalışı için Güney Afrika'yı tercih etmek arasında kalsam da en sonunda ilk seçenekte karar kılıp dün gece biletimi almıştım.

Tıp asistanlarının çalışma saatleri hiç belli olmuyordu ama biz acil servistekiler, cerrahlara göre biraz daha nefes alabiliyorduk. Haftada altı gün, sekiz-on iki saat arası çalışıyor, bir gün tatil yapıyor ve yıllık olarak da dört defa beş günlük izne çıkabiliyorduk. Bizim dezavantajımız ise vardiya esnasında durmaksızın çalışmamızdı. Gerçi bu beni rahatsız etmiyordu. En azından, yoğun olduğumda aklım başka yerlere kaymıyordu.

Buna rağmen bu yıl yapacağım ilk tatil için çok heyecanlıydım. Yeni Zelanda'da geçireceğim bir haftayı şimdiden gözümde canlandırabiliyordum. Berrak mavi gökyüzü ve zirveleri karla kaplı dağların manzarası karşısında serbest düşüş yaparken deneyimleyeceğim o hafiflik hissi muhteşem olacaktı. Aksiyon sporları yaparken vücudumun adrenalin patlamasıyla canlanmasına bayılıyordum.

"Olamaz." Clara inledi. "Çok kıskandım. Nerelerde doğa yürüyüşü yapacaksın?"

Ülkedeki en iyi doğa yürüyüşleri hakkında kapsamlı bir araştırma yapmıştım. Barmen geri dönüp dikkatini dağıtana dek Clara'ya planlarımı anlattım, ardından da bakışlarımı televizyondaki Wizards – Raptors maçına çevirdim. İkisinin flörtleşmesini bölmek istemiyordum.

Yumuşak bir kadın sesi sözümü kestiğinde bir bira daha ısmarlamak üzereydim.

"Bu tabure boş mu?"

O tarafa doğru döndüğümde, az önce göz teması kurduğum hoş sarışınla karşılaştım. Bardaki yerinden kalktığını fark etme-

miştim ama şimdi o kadar yakınımda duruyordu ki burnundaki belli belirsiz çilleri görebiliyordum.

Alışkanlığım devreye girdi ve yüzüme, sarışının kızarmasına neden olan tembel bir gülümseme yayıldı. "İstersen oturabilirsin."

Bu flört aşamalarına o kadar aşinaydım ki, bunun için çaba sarf etmem bile gerekmiyordu. Kas hafızası gibi bir şeye dönüşmüştü artık. Kıza bir içki ısmarla, sorular sor, arada kafa sallayıp uygun yorumlar yaparak onu dikkatle dinle -ya da dinliyormuş gibi yap- ve fiziksel teması başlatmak için elini eline değdir.

Eskisi kadar heyecan verici değildi ama yine de yapıyordum çünkü... Eh, sebebinden emin değildim. Sanırım her zaman yaptığım bir şey olduğu içindi.

"... veteriner olmak istiyorum..."

Tekrar kafa sallarken esnememek için kendimi zor tuttum. Ne oluyordu bana böyle?

Sarışın Robin fazlasıyla seksiydi, ayrıca uyluğumun üst kısmındaki eli bir işaret olarak alınırsa; işleri daha ileri ve daha özel bir noktaya götürmeye hazırdı. Çocukluğundaki at binme maceraları pek sürükleyici olmasa da çoğunlukla bana anlatılan hikâyelerde en az *bir tane* ilgi çekici şey bulmayı başaran biriydim.

Neyim vardı bilmiyordum fakat can sıkıntısı son günlerde daimi eşlikçim olmuştu ve bir türlü yakamı bırakmıyordu.

Gittiğim partilerde hep aynı şeyler yapılıyordu. Tek gecelik ilişkilerim tatmin edici değildi. Çıktığım randevular birer görev gibiydi. Bir şeyler hissettiğim tek zaman, acilde çalıştığım zamanlardı.

Clara'ya bir bakış attım. Hâlâ barmenle flörtleşiyordu. Kız da müşterileri tamamen unutmuş, tüm dikkatini hemşire arkadaşıma vermişti.

"... Pomeranian mı, yoksa Chihuahua mı sahiplensem karar veremiyorum..." diye devam ediyordu Robin.

"Pomeranian cinsi köpekler sevimli olur," dedikten sonra yavaşça saatime baktım. "Hey, kusura bakma ama kalkmam lazım.

Havaalanından kuzenimi almaya gideceğim." Mükemmel bir bahane değildi ancak aklıma ilk bu gelmişti.

Robin'in yüzü düştü. "Ah, peki. Belki bir ara buluşabiliriz." Numarasını bir peçeteye yazıp elime tutuşturdu. "Ara beni."

Yorum yapmadan gülümseyerek cevap verdim. Gerçekleştiremeyeceğim şeylerin sözünü vermekten hoşlanmazdım.

Clara'ya dönüp sessizce ağzımı oynatarak, "*İyi eğlenceler*," deyip kapıya doğru yöneldim. Arkadaşım kafasını iki yana sallayıp hafifçe sırıttıktan sonra dikkatini yeniden karşısındaki kıza verdi.

Uzun zamandır ilk kez bir bardan bu kadar hızlı çıkıyordum. Akşamın böyle bitmesine üzüldüğüm söylenemezdi; Clara'yla sık sık içmeye çıkar, dikkatimiz dağıldığında ise ayrılırdık. Ama şimdi nereye gideceğime karar vermem gerekiyordu.

Saat hâlâ erken olduğu için eve dönmek istemiyordum. Robin daha sonra farklı bir yere geçmek isterse diye caddedeki diğer barlara gitmekten de çekiniyordum.

Siktir. Evin yakınındaki kalitesiz bara mecbur kaldım. Her neyse, maç her yerde maç, bira her yerde biraydı. Umarım metro zamanında gelirdi de maçın geri kalanını kaçırmazdım.

Metro istasyonuna giden sakin caddeye çıkmak için köşeyi döndüm. Tam yolu yarıladığım sırada, kapanmış bir ayakkabı mağazasının hemen yanındaki ara sokakta etrafa savrulan kızıl saçlar ve tanıdık mor bir palto gördüm.

Adımlarım yavaşladı. Jules hâlâ burada ne *halt* ediyordu? Bardan en az yirmi dakika önce ayrılmıştı.

Sonra elindeki metal parıltıyı fark ettim. Bir tabancaydı. Ve önündeki pejmürde, sakallı adama doğrultmuştu.

"Ne oluyor lan?" Sözlerim boş caddede sekip kapalı kepenklerde yankılandı.

Belki de barda uyuyakalmış ve alacakaranlık kuşağına girmiştim; çünkü karşımdaki sahne aşırı mantıksızdı.

Tabancayı hangi cehennemden bulmuştu bu kız?

Jules bana bakabilmek için pozisyon değiştirdi. Sıska vücuduna iki beden büyük gelen siyah bir ceket giymiş ve uzun, kahverengi saçlarının üstüne yırtık pırtık bir bere takmış olan adamdan gözlerini hiç ayırmamıştı. "Beni soymaya çalıştı," dedi sakince.

Bereli adam, Jules'a gücenmiş bir şekilde baktı ama çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı.

Bu alternatif gerçeklikten çıkmamı sağlamasını umarak ellerimi şakaklarıma bastırdım. *Kahretsin, hâlâ aynı yerdeyim.* "Bu da onun tabancası sanırım, ha?"

Jules'un onu gasp etmeye çalışan adamı alaşağı etmesine nedense hiç şaşırmamıştım. Zaten kaçırılsaydı bile, kaçıran kişi sinir bozukluğu nedeniyle onu bir saat içinde geri getirirdi.

"Evet, Sherlock." Tabancayı tutan elini sıktı. "Polisi aradım. Yoldalar."

Sanki bu anı bekliyormuş gibi sirenlerin feryadı havayı delip geçti.

Bereli kaskatı kesildi, gözleri vahşi bir panikle etrafta geziniyordu.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı Jules. "Yoksa seni vururum. Blöf yapmıyorum."

"Vurur," dedim adama bakıp. "Bir keresinde sırf bir paket cipsini çaldı diye adamın birinin kıçında Smith & Wesson'la* delik açmıştı." Sesimi gizli bir şey söylüyormuş gibi kısarak devam ettim. "Açken kendinden geçiyor."

Durum zaten yeterince saçmaydı. Ben de buna eşlik edip biraz oyun oynayabilirdim.

Söylediğim gibi, bu aralar çok sıkılıyordum.

Uydurduğum hikâye karşısında Jules'un ağzı hafifçe seğirse de yüzündeki sert ifade hemen geri döndü.

* 1852 yılında Horace Smith ve Daniel B. Wesson tarafından kurulan ABD merkezli tabanca firmasıdır. (ç.n.)

Bereli'nin gözleri büyüdü. "Cidden mi?" Bakışları aramızda gidip geldi. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Yatıyor musunuz?"

Jules'la ben aynı anda irkildik.

Adam ya dikkatimizi dağıtmak için böylesine aptalca ve yersiz bir soru sormuştu ya da beni kusturmak istiyordu. Eğer niyeti ikincisiyse başarılı olmuştu. Çünkü midem bir çimento mikseri gibi çalkalanıyordu.

"Bu imkân dahilinde bile değil. Baksana *şuna*." Jules boştaki eliyle beni işaret etti. "Ona elimi bile sürmem."

Bereli, gözlerini kısarak bana baktı. "Neden ki? Nesi var?"

"Tıp fakültesi kredilerimi ödemeyi teklif etsen bile bana dokunmana izin vermem zaten," diye hırladım.

Jules Ambrose, dünyadaki son kadın olsa bile dönüp bakmaz ve onu asla yatağıma almazdım.

Jules beni duymazdan geldi. "*'Bir adamın egosu ne kadar büyükse, penisi de o kadar küçüktür.'* sözünü hiç duydun mu?" diye sordu Bereli'ye. "Bu adam için geçerli işte."

"Ah, çok kötü." Bereli bana anlayışla baktı. "Üzgünüm dostum."

Şakağımda bir damar zonkladı. Jules'a, penisimin yakınına yaklaşmasına izin vermektense kendimi çamaşır suyuna bulamayı tercih edeceğimi söylemek için ağzımı açtım ama bir araba kapısının çarpma sesiyle sözüm kesildi.

Hulk kadar iri bir polis, silahı çekilmiş olarak aracından inmişti. "Olduğun yerde kal! Tabancayı bırak!"

İnledim ve şakağımı tekrar sıkmamak için kendimi tuttum.

Hay sikeyim.

Şansım varken gitmeliydim.

Maçın geri kalanını kaçıracağım artık *kesindi.*

BÖLÜM 3

GEÇEN KIRK BEŞ DAKİKA VE ONLARCA SORUDAN sonra polis nihayet gitmemize izin verdi.

Bereli gözaltına alındı, Jules ve ben de karakoldan çıkıp sessizlik içinde yan sokaktaki metro istasyonuna doğru yürüdük. Gasp girişimi kurbanı olan çoğu insan sinir krizi geçirirdi ama Jules sanki marketten eve dönüyormuş gibi davranıyordu.

Ben onun kadar sakin değildim. Polis sorgusuyla koca bir saati boşa harcamakla kalmamış, aynı zamanda maçı da kaçırmıştım.

Metro istasyonu görüş alanıma girerken, "Acaba neden her sıkıntımda başrol *sen* oluyorsun, merak ediyorum," dedim sıkılı dişlerimin arasından.

"O caddede yürümeyi seçen sendin, yoluna devam etmek yerine olaya karışıp neşeli bir tiyatro gösterisi sunan da. Benim bir suçum yok," diye karşılık verdi. "Adamın icabına bakmıştım zaten."

Alaycı bir nefes verip ayaklarımı öfkeyle yere vurarak merdivenden inmeye başladım. Yürüyen merdivene binebilirdim ama hiddetimi bir şekilde üstümden atmam gerekiyordu. Jules da aynı

şekilde hissediyor olmalıydı ki hemen dibimde basamaklardan iniyor ve her zamanki gibi sinirime dokunuyordu.

"*Neşeli bir tiyatro gösterisi* mi? Kim böyle konuşur ki? Ayrıca hiç de *neşeli* hissetmediğimi söylemeden geçemeyeceğim." Turnikelere ulaşınca bir hışım cüzdanımı çıkardım. "Polisin *seni de* gözaltına almaması çok kötü. Toplum için büyük bir tehditsin."

"Kime göre? Sana mı?" Bana küçümseyerek baktı.

"Aynen." Ona soğuk bir gülümseme attım. "Bana ve seninle karşılaşma talihsizliğine uğrayan herkese göre."

Biraz aşırıya kaçtığımın farkındaydım. Yine de mektuplar, hastanedeki uzun mesai ve genel varoluşsal krizim arasında kendimi pek merhametli hissettiğimi söyleyemeyecektim.

"Tanrım. Sen öyle..." Jules, metro kartını gereksiz bir güçle okuyucuya çarptı. "... *kötü* birisin ki!"

Ben de peşinden turnikeden geçtim. "Asıl kötü olan senin kendini koruma içgüdün. Sağduyulu olan bir insan, gaspçıya istediği şeyi verip kendini kurtarırdı." Olayı düşündükçe yaptıkları beni daha çok şaşırtıyor, hatta çileden çıkarıyordu. "Ya adamın başka bir silahı daha olsaydı? Ya onu etkisiz hale getiremeseydin? O zaman ne olacaktı? Sikeyim, *ölebilirdin* bile!"

Jules'un yüzü kızardı. "Bana bağırmayı *kes*. Babam değilsin."

"Bağırmıyorum!"

Bir sonraki trenin sekiz dakika içinde varacağını bildiren panonun altında durduk. İstasyon, banklardan birinde yiyişen bir çift ve platformun diğer ucunda duran takım elbiseli kişi dışında boştu. Ayrıca kanımın öfkeli akışını kulaklarımda duyabileceğim kadar da sessizdi.

Göğüslerimiz hızla inip kalkarken birbirimize dik dik baktık. Kahrolası bir telefon ve cüzdan yüzünden hayatını tehlikeye atacak kadar aptal olduğu için onu sarsmak istiyordum.

Onu sevmemem, ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

En azından, her zaman istemiyordum.

Başka bir sert cevap daha bekledim ama Jules kafasını diğer tarafa çevirip sessizliğe gömüldü.

Bu karakterine tamamen aykırıydı ve aşırı sinir bozucuydu. En son ne zaman son sözü söylememe izin verdiğini bile hatırlamıyordum.

Burnumdan keskin bir şekilde nefes verip kendimi sakinleşmeye, durum hakkında sağlıklı düşünmeye zorladım.

Hakkında ne hissedersem hissedeyim, Jules kız kardeşimin arkadaşıydı, ayrıca silahlı bir gasp girişiminden yeni kurtulmuştu. Lanet olası bir robot olmadığı sürece olaydan etkilenmemiş olmasının imkânı yoktu.

Gözümün ucuyla, sıkılmış çenesini ve dümdüz sırtını inceledim. İfadesi biraz... fazla boştu.

Öfkem yatışırken bir elimle çenemi ovuşturdum, ikilemde kalmıştım. Jules'la ben birbirimizi teselli etmez, hapşırdığımızda bile birbirimize *çok yaşa* demezdik. Ama...

Kahretsin.

"İyi misin?" diye homurdandım. Kim olursa olsun, neredeyse ölmek üzere olan birine iyi olup olmadığını *sormadan* geçmek, bir doktor ve bir insan olarak inandığım her şeye aykırıydı.

"İyiyim." Jules saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sesi de tıpkı yüzü gibi ifadesizdi ancak elinde hafif bir titreme görüyordum.

Adrenalin patlaması garip şeydi. İnsanı daha güçlü ve daha odaklı hale getiriyor, adeta yenilmez hissettiriyordu. Fakat etkisi geçtiği anda dünyaya çakılıyor ve olayın artçı şoklarıyla uğraşmak zorunda kalıyordunuz. Eller titriyor, bacaklar zayıf düşüyor, kısa bir süreliğine savuşturulmuş endişeler tüm güçleriyle geri geliyordu.

Jules'un şu anda böyle bir şey deneyimlediğinden adım gibi emindim.

"Yaralandın mı?"

"Hayır. Bir şey yapmasına fırsat vermeden tabancayı ondan aldım." Konuşurken dümdüz karşıya bakıyordu. Bakışları o kadar yoğundu ki, her an istasyon duvarında bir delik açabilirdi.

Ortamı yumuşatma çabasıyla, "Senin gizli bir süper asker olduğunun farkında değildim," dedim. Tabancayı Bereli'den nasıl aldığını deli gibi merak ediyordum. Polisle ayrı ayrı konuştuğumuz için neler olup bittiğini duyamamıştım.

"Birini silahsızlandırmak için süper asker olmana gerek yok," diye yanıt verdi burnunu kırıştırarak. *Nihayet.* Normalliğin bir işareti. "Yakın savunma dersleri almıştım. Buna bir gaspçıyla nasıl başa çıkılacağını öğrenmek de dahildi."

Hadi oradan. Yakın savunma dersleri alan biri olduğunu asla düşünmezdim.

Ben söylediği şeye cevap veremeden tren istasyona yanaştı. Bundan önceki durak popüler bir merkez olduğundan hiç boş koltuk yoktu. Bu yüzden, Thayer kampüsünün bulunduğu Maryland banliyösü Hazelburg'e varana dek kapıların yanında omuz omuza dikilmek zorunda kaldık.

Jules ve Ava, üniversitedeki son yıllarında birlikte yaşarken onlarla komşuydum. Sonrasında Ava şehre taşınmıştı, ben de başka bir ev tutmuştum. Eski evimde hatırlamak istemediğim çok fazla anı vardı.

Fakat Hazelburg küçük bir kasaba olduğu için evim, Jules'unkine yürüme mesafesindeydi.

İstasyondan çıktıktan sonra bilinçsizce yan yana ilerlemeye başladık. Yollarımızın ayrılacağı köşeye vardığımızda, "Olanları Ava'ya ya da başka birine anlatma," dedi Jules. "Endişelenmelerini istemiyorum."

"Anlatmam." Bu konuda haklıydı. Ava çok endişelenirdi ve olup bitmiş bir şey için telaş yapmasına hiç gerek yoktu. "İyi olduğundan emin misin?"

Neredeyse evine kadar onunla yürümeyi teklif edecektim ama

bu çok fazla olabilirdi. Ağzından çıkan sonraki sözlere bakılırsa, birbirimize gösterebileceğimiz nezaket sınırına çoktan ulaşmıştık bile.

"Evet." Başparmağıyla işaretparmağını paltosunun koluna sürterken yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Cumartesi günü Ava'nın partisine geç kalma. Az sayıdaki erdemlerinden birinin dakiklik olmadığının farkındayım ancak bu sefer zamanında gelmen önemli."

Sempatim bir kızgınlık dalgasıyla uçup gitti. "Geç kalmam," dedim dişlerimi sıkarak. "Beni düşünmene gerek yok."

Cevap vermesine izin vermeyip vedalaşma zahmetine bile girmeden yanından uzaklaştım. Bu kız her anı mahvetme kabiliyetine sahipti. Her. Lanet. Olası. Anı.

Huysuzluğu belki de bir savunma mekanizmasıydı ama bu beni ilgilendirmezdi. Ava'nın çok sevdiği şu aptal aşk romanlarından birindeymişiz gibi onun katmanlarını tek tek soyup özüne ulaşmaya çalışacak değildim.

Eğer Jules çekilmez biri olmak istiyorsa, onun bulunduğu yerden uzaklaşabilir ve sinir olmaktan kurtulabilirdim. Buna hakkım vardı.

Ağaçların arasında uğuldayarak dolaşıp sokakların ne kadar sessiz olduğunu vurgulayan rüzgâr yüzümü ısırdı. Hazelburg, ABD'deki en güvenli kasabalardan biriydi ama...

Metroyu beklerken Jules'un elinin nasıl titrediğini, omuzlarının nasıl gergin, cildinin nasıl soluk göründüğünü hatırladım.

Ve hızlı adımlarım giderek yavaşladı.

Tek bir hareketten çok fazla anlam çıkarıyorsun. Evine git, adamım.

Hava karanlıksa ve Jules yalnızsa ne olmuştu ki? Bir bela mıknatısı *olmasına rağmen* burada başına bir şey gelme ihtimali çok zayıftı.

Gözlerimi yumdum. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmayı aklımdan geçirdiğime bile inanamıyordum.

Dişlerimin arasından, "Sikeyim böyle işi," diye mırıldanarak Jules'un gittiği yöne döndüm. Her adımda öfkem katlanarak artarken çenemi sıkıyordum.

En olmadık zamanlarda kendini gösteren vicdanıma kızgındım. Var olduğu için Jules'a kızgındım. Onunla arkadaş olduğu için Ava'ya kızgındım. Yıllar önce ikisini aynı odaya yerleştirip arkadaşlıklarını kaçınılmaz hale getirdiği için Thayer'ın konaklama koordinatörüne kızgındım.

Kader benimle uğraşmaya bayılıyordu ve hayatıma bu kızıl saçlı kadını sokmakla da en büyük kazığını atmıştı.

Jules'a yetişmem uzun sürmedi. Beni fark etmeyeceği kadar uzak, onu gözümden kaçırmayacağım kadar yakındım. Saçlarının ve paltosunun parlak renkleri, gecenin karanlığında bile onu seçmeyi kolaylaştırıyordu.

Kendimi sapık gibi hissediyordum ama onu takip ettiğimi görürse yeni bir tartışmaya girerdik ve ben bu saçmalıklar için fazlasıyla yorgundum.

Neyse ki on dakikadan kısa bir süre içinde evine vardık. Perdelerin arkasında ışıkların yandığını görünce rahatladım. Ava'nın üniversiteden bir diğer arkadaşı ve Jules'un yeni ev arkadaşı olan Stella içeride olmalıydı.

Jules verandaya çıktı, çantasına uzandı ve... duraksadı.

Tekrardan gerilmeye başlıyordum, arkasını dönüp beni görmesin diye karşı kaldırımdaki bir ağacın arkasına geçmiştim. Ama dönmedi. Bir dakika boyunca donmuş bir halde öylece durdu.

Ne halt ediyordu?

Şoka girmiş olduğu düşüncesiyle tam karşıya geçmek üzereydim ki tekrar hareket etti. Anahtarlarını çantasından çıkarıp kapıyı açtı ve içeri girerek gözden kayboldu.

Uzun, yavaş bir iç geçirdim. Nefesim kış havasında küçük beyaz bulutlar oluştururken gözlerimi Jules'un duraksadığı noktadan ayırmadan bir dakika daha bekledim. Ardından dönüp eve doğru ilerledim.

BÖLÜM 4

Jules

"RANDEVUN NASILDI?" DİYE SORDU STELLA, OTURMA odasına girdiğimde telefonundan başını kaldırmıştı.

"Adam gelmedi." Paltomu çıkarıp ön kapının yanındaki pirinç askılığa asmak için uzansam da ellerimin titremesi yüzünden bunu ancak ikinci denemede başarabildim.

Soğuk yüzünden. Gasp teşebbüsü ya da verandada yaşadığım o kısa felç anı yüzünden falan değildi.

Yapma. O konuyu düşünme.

Stella'nın gözleri büyüdü. "Yok artık. Göt herif."

Kıkırdadım. Stella nadiren küfrederdi, bu yüzden ağzından kötü bir söz çıkması beni hep eğlendirirdi.

"Sorun değil. Böylesi daha iyi oldu. Flört uygulamasındaki profilini *görmemiş miydin*? Adam lanet olası bir balıkla fotoğraf çektirmiş. Niye buluşmayı kabul ettim bilmiyorum." Eldivenlerimle ayakkabılarımı çıkarırken bir yandan da ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalıştığımı arkadaşıma belli etmemeye uğraşıyordum.

Gaspçıyı etkisiz hale getirmem uzun sürmemişti ama birkaç

dakikalığına bile çaresiz olma hissi, gömülü kalması gereken hatıraları su yüzüne çıkarmıştı.

Sırtıma batan tahta. Boynuma vuran ekşi nefes. Üzerimde dolaşan eller...

"Jules."

Korkuyla sıçrayınca neredeyse askılığı deviriyordum.

Saldırının ardından sakinliğimi korumayı başarmıştım. Ancak şimdi, evde ve güvende olduğum için vücudum sonunda olanları idrak etmeye başlamış gibiydi.

Ve hissettiklerim hiç hoş değildi.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor, midem bir bulantı fırtınasıyla çalkalanıyordu. Beni ayakta tutan tek şey Stella'nın varlığıydı.

Ev arkadaşımın kaşları çatıldı. "Sen iyi misin? Son beş dakikadır boşluğa bakıyorsun. İki kez adını söyledim."

"Evet, iyiyim." Yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim. "Bir anlığına daldım. Todd'dan intikam alma yollarını düşünüyordum."

O pisliğe bir gram daha enerji harcamaya niyetim yoktu. Tabii, Stella bunu bilmiyordu.

Kafasını eğip kedi gibi yeşil gözlerini kıstı. Bir moda *blogger*'ı ve sosyal medya fenomeni olduğu için zamanının yüzde doksanını telefonuna yapışık halde geçirirdi ama aynı zamanda, insanların sandığından daha dikkatliydi.

"O adam için daha fazla enerji harcamazsın sen," dedi.

Pekâlâ, gözlem yeteneği cidden ürkütücüydü. Belki de çok sevdiği o iğrenç, buğday çimi *smoothie*'leri ona akıl okuma gibi süper güçler kazandırıyordu.

"Gerçekten, iyiyim." Gülüşümü biraz daha genişlettim. Tavsiye için arkadaşlarıma başvurmaktan hiç çekinmezdim ama bunu yalnızca ellerinden bir şey gelebilecekse yapardım. Aksi takdirde endişelenmelerine sebep olmanın bir anlamı yoktu. "Sa-

dece film izlemek, dondurma yemek ve Kurbağa Todd'ı unutmak istiyorum."

Gözlerinde küçük bir şüphe kıvılcımı kalmıştı ancak neyse ki daha fazla zorlamadı. "Bir kutu tuzlu karamelli dondurmamız var," dedi. "*Legally Blonde*'u* bir kez daha izlerken yiyelim mi?"

"Süper olur." Elle Woods'un tüm mükemmelliğiyle kötülerin kıçını tekmelemesini izlemekten asla bıkmazdım. "Önce bir duş alayım. Sen de işlerini bitir."

"DM'lerime bakıyorum." İçini çekti. "Ama hepsini bitirebileceğimi sanmıyorum."

"Hepsine cevap vermek zorunda değilsin, biliyorsun."

Yüz binlerce takipçisi olduğu için gelen kutusuna her gün kaç mesaj düştüğünü hayal dahi edemiyordum.

"Ama cevap vermek istiyorum. Sapık olmadıkları sürece tabii." Elini salladı. "Hadi git duşunu al. Ben burada bekliyor olacağım."

Stella telefonuna geri dönerken ortak banyomuza girdim. Duşu açtıktan sonra yüzümdeki gülümsemenin solmasına sonunda izin vermiştim.

Banyonun buharla dolması için bir süre bekleyip küvete adım atarken alnımı kaygan fayansa yasladım ve istenmeyen anılarımı bir bir suya bıraktım.

Lisedeki son yılımı. Alastair, Max ve Adeline'ı...

Yapma.

"Kendini topla, Jules," diye fısıldadım hararetle.

Artık Ohio'da kapana kısılmış o küçük, çaresiz kız değildim.

Tamamen farklı bir eyalette yaşıyordum ve hayalini kurduğum her şeye sahip olmak üzereydim.

Para. Özgürlük. *Güvenlik.*

Ve birilerinin, hayallerimi elimden almasına asla ama asla izin vermeyecektim.

---

* Ülkemizde "Bu Nasıl Sarışın" adıyla yayımlanmış olan, Amerika yapımı romantik komedi filmi ve müzikali. (ç.n.)

BÖLÜM 5

Jules

AVA'NIN SÜRPRİZ PARTİSİNİ YAPACAĞIMIZ GÜNE kadar gasp girişimini zihnimin karanlık köşelerine itmiştim. Anılarımı bastırmanın anahtarı her zaman dikkatimi başka şeylerle dağıtmak olmuştu. Neyse ki, önümüzdeki beş yıl boyunca beni meşgul etmeye yetecek kadar çok işim vardı.

"Bunu yaptığınıza inanamıyorum." Ava gözlerini kocaman açarak yavaşça kendi etrafında dönerken gerçek bir parti mekânına dönüştürülmüş restoranı inceledi. Gerçek parti derken; iki buçuk metrelik buzdan heykeli, gurme yiyeceklerle dolu çok sayıda masayı, canlı müzik yapan DJ'i, çikolata şelalesini ve geçici dans pistini kastediyordum. Hepsini bir kral kadar zengin olan erkek arkadaşı ayarlamıştı. "Yapmak zorunda değildiniz."

"Evet ama yapmak istedik." Ona muzip bir tebessüm gönderdim. "Ayrıca çikolata şelalesi için iyi bir bahane oldu. Her zaman gerçek bir çikolata şelalesi görmek istemişimdir." Ona sarılıp tanıdık parfümünü içime çektim. Kokusu bir nostalji dalgasını tetiklemişti.

Thayer'da tanıştığım ilk kişi Ava'ydı, ikimiz hemen anlaşmıştık. Josh, arkadaşlığımızı bitirmesi konusunda ısrar ettiğinde

Ava'nın beni nasıl savunduğunu asla unutmayacaktım. Abisiyle son derece yakındı, bu yüzden de ona karşı *beni* koruması cidden çok şey ifade ediyordu.

Mezun olmuş olsak bile bir araya gelmeye devam ediyorduk ancak istediğim sıklıkta değildi. Bir parçam eski günleri çok özlüyordu. Ava, Stella ve Bridget'la bütün gece uyanık kalıp hiç durmadan peynirli cips yerdik. Yurttayken yan odamızdaki kızların, biri diğerinin erkek arkadaşıyla yattığı için kavga etmelerini dinlerdik.

"Mutlu yıllar, bebeğim." İçimi kaplayan melankoliye rağmen kimsenin moralini bozmak istemediğim için gülümsedim. "Şaşırdın mı?"

"Hem de nasıl." Ava erkek arkadaşına doğru dönerken gözleri zevkle parlıyordu, yine de onun koluna vurmaktan geri kalmadı. "Bana öğle yemeğine gideceğimizi söylemiştin!"

"Öğle yemeğindeyiz *işte*." Alex Volkov'un dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi belirdi. Ava muhtemelen ondan bu kadar çok duyguyu -mesela şu anki alaycılığı gibi- çekip çıkarabilecek ve bir uzvunu kaybetmeden ona vurabilecek tek kişiydi. "Teknik olarak."

Keskin bir nefes aldım. "Espri mi yaptın sen?" Ava ve Stella'ya baktım. Ava'nın diğer tarafında duran Josh'ı kasıtlı olarak atlamıştım. "Alex espri yaptı. Çabuk, biri tarih ve saati not etsin."

"Çok komik," dedi genç adam düz bir sesle.

Alex giyebileceği en rahat kombin olan kot pantolon ve gömlekle bile etrafına bir CEO havası yayıyordu. Michelangelo tarafından özenle oyulmuş olabilecek kadar etkileyici görünen gözleri, yüzünde tıpkı yeşim taşı rengindeki buz parçaları gibi parlıyordu. İfadesi ise insanı donduracak kadar soğuktu.

Her neyse, bana istediği kadar dik dik bakabilirdi. Ava'nın arkadaşı olarak gazabına karşı bağışıklığım vardı ve o da bunu biliyordu.

Alex, "Sen de beni bir doğum günü partisiyle şaşırtmıştın," dedi Ava'ya dönerek, sesi biraz yumuşamıştı. "Yaptığın iyiliğe karşılık verme zamanının geldiğini düşündüm."

Ava'nın nasıl eridiğini görebiliyordum.

Alex, Ava'nın kulağına onun kızarmasına neden olacak başka bir şey fısıldarken Stella bana doğru eğildi. "Bu tatlılık yüzünden dişim ağrıdı."

"Hemen diş hekiminden randevu alalım."

Şakalarımıza rağmen ikimiz de şapşal gibi sırıtıyorduk. Çok fazla şey yaşayan Alex ve Ava'yı bu denli mutlu görmek güzeldi. Gerçi Alex söz konusu olduğunda mutluluk kelimesi göreceliydi.

Bu esnada Josh tatlı masasına yaslanmış, siyah gömleğinden bile daha koyu olan ifadesiyle önündeki manzarayı izliyordu.

Alex'le ikisi eskiden en yakın arkadaşlardı fakat sonradan araları açılmıştı, bu başlı başına ayrı bir hikâyeydi. Artık birbirlerine karşı nazik olsalar bile, birine karşı *nazik* olmakla onunla *arkadaş* olmak arasında büyük fark vardı.

"Yüzünüzdeki ekşi ifadeyi silin Dr. Keyif Kaçıran," dedim. "Atmosferi bozuyorsunuz."

"Yüzüm seni bu kadar rahatsız ediyorsa bana bakma," diye cevap verdi yavaşça. "Tabii, kendine hâkim olamıyor olabilirsin ve bu gayet anlaşılır bir durum."

Kaşlarımı çattım. Partiyi Stella ve Alex'in yardımıyla planlarken Josh'ı davetli listesinden çıkarmak aklıma gelmişti ama Ava'nın *abisi* olduğu için bunu yapmamıştım. Az pişmiş tavukta *E. coli* bakterisinin bulunması nasıl kaçınılmazsa, onun varlığı da burada kaçınılmazdı.

Kibirli cümlesine cevap vermeme fırsat kalmadan heyecanlı bir cıyaklama havayı deldi. Bunu yüksek bir uğultu takip ederken iki düzine kafa, mekânın girişine doğru çevrildi.

İnsanların şaşkın bakışlarını takip ettiğimde, dağ kadar büyük iki koruma tarafından sarılmış iki kişinin salona giriş yaptığını gördüm.

Yüzüm aydınlandı. "Bridget!"

Arkadaşım sırıtarak el salladı. "Sürpriz."

"Aman Tanrım!" Ava ve Stella'yla aynı anda koşup onu öyle şiddetli bir grup sarılmasına hapsettik ki, Bridget'ın nişanlısı Rhys ve koruması Booth bizi dengede tutmasaydı kendimizi grupça yerde bulabilirdik. "Gelemeyeceğini sanıyordum!"

"Görev planlayıcım, 'tesadüfen' büyükelçilikte tam da bu hafta sonu bulunmam gereken bir etkinlik buldu." Bridget'ın mavi gözleri muziplikle parlıyordu. "Büyükelçiyle toplantım uzadı, bu yüzden de buraya biraz geciktim." Grup sarılmamız bitince Ava'ya tek başına bir kez daha sarıldı. "Doğum günün kutlu olsun canım."

"Burada olduğuna inanamıyorum." Ava onu sıkıca kucakladı. "Çok yoğun bir hayatın olmalı..."

Bridget von Ascheberg, bizimle birlikte Thayer Üniversitesi'nde okumuş olabilirdi ancak benzerliklerimiz burada sona eriyordu; çünkü gerçek dünyada, o gerçek bir kraliçeydi.

Onunla tanıştığımızda bir prensesti ama abisi taht hakkından feragat ettiğinde, küçük bir Avrupa krallığı olan Eldorra'da tahtın ilk vârisi olmuştu. Kral Edvard, yani büyükbabası, sağlık sorunları nedeniyle kısa bir süre önce görevinden ayrıldığı için, Bridget da iki ay kadar önce kraliçe olarak taç giymişti.

"Bu partiyi hayatta kaçıramazdım. Ayrıca benim için iyi bir mola oldu." Bridget gözlerine düşen bir tutam altın rengi saçı geri itti. Mavi gözleri, klasik yüz hatları ve abartısız zarafetiyle Grace Kelly'ye çarpıcı derecede benziyordu. "Meclis beni zorluyor. Yine."

"Onu saraydan tam zamanında çıkardım, bir atardamarını patlatmak üzereydi," diye ekledi Rhys. Ses tonu, Bridget'a bakarken gözlerinde beliren şefkatle çelişiyordu.

1.95 uzunluğundaki dövmeli ve kaslı vücuduyla, Rhys Larsen tanıdığım en tehlikeli yakışıklılardandı. Fakat sert dış görünü-

şünün altında altın bir kalp yatıyordu. Eskiden Bridget'ın korumasıydı, sonrasında ise birbirlerine âşık olmuşlardı ve şimdi de Rhys kraliçenin kocası olma yolundaydı. Bridget bir kraliyet ailesi üyesiyken Rhys herhangi bir unvana sahip olmadığı için oldukça zorlu yollardan geçmişlerdi, buna rağmen şu anda dünyanın en sevilen çiftlerinden biriydiler.

Bir fotoğraf makinesi deklanşörünün yüksek sesi kavuşmamızı bölünce aniden yalnız olmadığımızı hatırladım. Diğer konuklar hâlâ ağızları açık bir şekilde Bridget ve Rhys'e bakıyorlardı.

Gerçek bir kraliçenin habersizce bir doğum günü partisine gelmesi *biraz* şoke edici olabilirdi tabii.

Ancak Bridget'ı normal bir sarılmayla, Rhys'i ise erkeklerin çok sevdiği tokalaşma kucaklamalarından biriyle karşılayan Josh dışında kimse bize yaklaşmadı. Sanırım Rhys'in koruması ve Booth yeterince göz korkutucu görünüyordu.

"Eee?" Bridget kolunu Ava'nınkine geçirip en yakın masaya doğru yürüdü. "Neler kaçırdım? Anlatın bakalım."

Sonraki yarım saat boyunca dördümüz oturup birbirimize hayatlarımızı anlattık. Josh bara geçmişti, Alex ve Rhys ise bizim masada sessizce oturuyordu. Ara sıra birbirlerine bir şeyler söyleseler de çoğunlukla aşk dolu gözlerle Ava ve Bridget'ı izliyorlardı. Tabii, Alex gibi soğuk ve Rhys gibi sert biri ne kadar aşk dolu gözlerle bakabilirse.

Sevgililerinin, arkadaşlarıma olan bariz aşkları karşısında kalbimde beliren sızıyı görmezden gelip yeniden sohbete odaklandım.

Ben uzun zaman önce aşktan vazgeçmiştim. Özenmenin bir faydası yoktu.

"Mevcut kira kontratımız bitmek üzere, bu yüzden Jules ve ben yeni bir ev arıyoruz," dedi Stella. Thayer Hukuk Fakültesi'ne gittiğim için hâlâ Hazelburg'de yaşıyorduk ama kontratımız nisanda sona erecekti. Ben de mayısta mezun olacaktım.

Sonrasında çalışmak için Stella'yla birlikte şehre gidecektik, yani DC merkezde bir ev bulmamız en mantıklısıydı. "Ancak henüz düzgün bir yer bulamadık."

Bulduğumuz tüm evler ya ofislerimizden çok uzaktaydı ya çok pahalıydı ya da çok iğrençti. Hatta baktığımız dairelerden birinin eskiden bir uyuşturucu barınağı olarak kullanıldığından oldukça emindim.

Şehirde ev aramaya bayılıyordum!

"Nereye taşınmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Rhys.

"Tercihen şehir merkezinde, Kırmızı Hat'a yakın herhangi bir yer olur," dedim. Kırmızı Hat'ın Thayer'da bir durağı vardı ve ne kadar az metro transferine katlanmak zorunda kalırsam o kadar iyiydi.

Rhys'in yüzünden düşünceli bir ifade geçti. "Şehir merkezinde binası olan birini tanıyorum. Belki size yardım edebilir. Boş dairesi var mı bilmiyorum ama sorarım."

Stella'nın kaşları havaya kalktı. "Binanın *tamamına* mı sahip?"

Rhys omuz silkti. Omuzları o kadar büyüktü ki bu hareketi iki dağın sarsılmasına benziyordu. "Gayrimenkul yatırımına meraklı."

"Süper olur." Alex'e imalı bir bakış attım. "Gayrimenkul işindeki *birinin* bize yardımcı olmasına hayır demeyiz."

Alex, ülkedeki en büyük gayrimenkul geliştirme şirketi olan Archer Grup'un CEO'suydu.

Bize yardım etmesiyle ilgili şaka yapıyordum aslında ama Alex beni duymazdan gelmek yerine gerçekten cevap verdi. "Benim mülklerim dolu. Tabii, bir alışveriş merkezinde veya ofis binasında uyumak istemiyorsanız."

"Hmm." Parmağımı çeneme vurdum. "Alışveriş merkezi olabilir bak. Kıyafetleri severim."

"Ben de," diye onayladı Stella.

Alex eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

"Gayrimenkul geliştirme işinden bahsetmişken..." diyerek konuşmaya başladı Ava. Tam o sırada Josh elinde bir içkiyle yeniden yanımızda belirmiş ve eski en yakın arkadaşına bakmamak için büyük özen göstererek yanındaki boş sandalyeye oturmuştu. "Alex'in iş ortaklarından biri Vermont'ta yeni bir kayak merkezi açtı, biz de onu desteklemek için büyük açılışa bilet aldık. Dört tane biletimiz var, yani iki misafir götürebiliriz. Bridget ve Rhys, sizin burada olmayacağınızı biliyorum. Stella, sen de mart ayının son hafta sonu New York'ta büyük bir etkinliğin olduğundan bahsetmiştin..."

Stella, blogu sayesinde her zaman havalı moda etkinliklerine davet ediliyordu ama eğer o gidemeyecekse ve Bridget ile Rhys de burada olmayacaksa, o zaman...

Ah, olamaz.

"Josh ve Jules, siz ne dersiniz? Hep birlikte gidebiliriz." Ava'nın yüzü parlıyordu. "Çok eğlenceli olur!"

Josh'la bir hafta sonu gezisi mi? Uyuşturucu iğne olmadan kanal tedavisi yaptırsam daha çok eğlenirdim. Fakat Ava o kadar heyecanlı görünüyordu ki teklifine hayır diyemedim. Özellikle de doğum gününde.

"Yaşasın," dedim olabildiğince coşkulu görünmeye çalışarak. "Sabırsızlanıyorum."

"Çok isterdim ama..." Josh yüzünü buruşturdu, şimdiye kadar gördüğüm en kötü pişmanlık taklidiydi bu. "O hafta sonu çalışıyorum."

Tanrıya şükür. Josh'ın gelmemesi, Ava ve Alex'in yanında fazlalık olacağım anlamına gelse bile...

"Yazık oldu," dedi Ava, buna rağmen abisinin yanıtından etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Tesisin üçlü kara elmas pisti* var."

Josh'ın bardağı havada donakaldı. "Benimle dalga geçiyorsun."

* Orijinali "triple black diamond slope" olup ileri seviyede kayakçıların tercih ettiği, zorluk derecesi üç olan kayak pisti. (ç.n.)

Midem altüst oldu. Josh bir adrenalin bağımlısı olmasıyla meşhurdu ve bu dünyada, fazlasıyla tehlikeli bir kayak pistinden daha fazla adrenalin uyandıran çok az şey vardı. Ava'nın bunu söylemesi, bir kokain bağımlısının burnunun dibinde bir paket kaliteli toz sallamak gibiydi.

"Hayır, geçmiyorum." Ava içkisinden bir yudum alırken Stella gülüşünü saklamak için telefonuna baktı, Rhys ve Bridget da birbirlerine hafifçe gülümseyerek bakıştılar. Görünür bir tepki göstermeyen tek kişi Alex'ti. "Hep böyle bir yerde kayak yapmak istediğini biliyorum ama tabii ki iş daha önemli."

Josh uzunca bir süre duraksadıktan sonra, "Sanırım vardiyaları değiştirebilirim," dedi.

"Harika!" Ava'nın gözleri, kafamdaki alarm zillerinin çalmasına neden olacak şekilde parlamıştı. "Öyleyse anlaştık. Sen, ben, Alex ve Jules; birlikte Vermont'a gidiyoruz."

Josh'ın gergin gülümsemesi benimkinin bir yansımasıydı. Pek çok konuda anlaşamasak da en azından bir konuda aynı fikirde olduğumuzu anlamam için bunu dillendirmesine gerek yoktu.

Bu gezi iyi bitmeyecekti. Hem de hiç.

BÖLÜM 6

ESKİ EN YAKIN ARKADAŞIM VE KIZIL SAÇLI BİR BAŞ belasıyla geziye gitmek yerine elimi bir odun öğütücüsüne sokmayı, bir kilo çiğ kurtçuk yemeyi ya da gözlerim kanayana dek *Glitter* filmini izlemeyi tercih ederdim.

Ama -bu büyük bir amaydı- bugün Ava'nın doğum günüydü. Ayrıca bahsettiği tesiste bir kara elmas pisti vardı. Daha önce hiç üçlü kara elmas pistinde kayak yapmamıştım.

Öyle bir yerde elde edeceğim kayak deneyiminin düşüncesi bile kanımı hızlandırırken bu fırsatı geri tepmek aptallık olurdu.

"Josh."

Alex, elinde benimkinin aynısı olan kola-viski karışımıyla karşımda belirdiğinde omurgam kaskatı kesildi.

"Alex."

Gözlerimi, kardeşim ve arkadaşlarının sanki 1999'daymışız gibi eğlendikleri dans pistinden ayırmadım. Herkes çoktan masadan ayrılıp bir yerlere dağılmıştı. Konuklar artık Bridget'a aval aval bakmayı kesmişti ama hâlâ şarkı aralarında ona minik bakışlar atmadan duramıyormuş gibiydiler. Güvenlik görevlileri her-

kesin telefonuna geçici olarak el koymuştu fakat salona adım attığı ilk anlarda pek çok kişinin fotoğraf çektiğini görmüştüm ve bu pozların yarın tüm dedikodu sitelerine yayılacağından emindim.

"Diğerleriyle birlikte orada olmamana şaşırdım," dedi Alex. Duvara yaslanıp dans pistine doğru dönmüş olmasına rağmen gözleri sadece Ava'ya odaklıydı. "Eskiden dans pistine çıkan ilk kişi hep sen olurdun."

"Aynen. Eskiden öyleydi." İçeceğimi uzun bir yudumda bitirdim. "Üniversiteden beri çok şey değişti."

Dile dökülmeyen şeyler, aramızdaki boşlukta bütün ağırlıklarıyla asılı kalmıştı. Düşmeyi bekleyen bir giyotin gibiydiler.

Alex ve ben bir zamanlar çok yakın arkadaştık.

Şimdiyse yalnızca tek bir ortak yönü olan yabancılardık.

Eğer Ava olmasaydı, Alex'i bir daha görmesem ya da onunla konuşmasam bile varlığını aramazdım.

En azından kendime söylediğim buydu.

Alex asıl sorunu görmezden gelerek, "Vermont benim fikrim değildi," dedi.

"Biliyorum. Ava sandığı kadar sinsi değil."

Kardeşim bir yıldan uzun süredir Alex'le beni barıştırmaya çalışıyordu. Ailesinin öldürülmesinin arkasında babamız olduğunu düşündüğü için bize yaklaştığını ve yalan söylediğini öğrendikten sonra kız kardeşim onu affetmiş olabilirdi ama ihaneti beni çok daha derinden etkilemişti.

Gerçek suçlunun Alex'in amcası olduğunu keşfedip bu intikam planını ortaya çıkardıklarında, yalnızca birkaç aydır çıkıyorlardı. Fakat Alex ve ben sekiz yıldır arkadaştık.

Alex'i evime almıştım. Ona kardeşimmiş gibi davranmış, kendi aileme bile söylemediğim sırlarımı paylaşmış ve tavsiyeler vermiştim. Ama tüm bu zaman boyunca o bana yalan söylüyor, beni *kullanıyordu*.

Ağzımda kalan viski tadı dilimde acılaştı.

Alex sessizce, "Seni özlüyor," dedi.

"Ben tam buradayım." Bara göz attım. "Onunla sürekli mesajlaşıyoruz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum."

Ağzı düz bir çizgi halini aldı. "Son zamanlarda farklı davranıyorsun. Ava endişeleni..."

"Dostum, yapma." Elimi kaldırdım. "Ava benim için endişeleniyorsa gelip kendi söyleyebilir. Lütfen tekrar yakın arkadaş olabilirmişiz gibi davranma. Çünkü olamayız. Arkadaşlık için gereken en önemli şey nedir? Güven. Sen, benim güvenimi uzun zaman önce kaybettin."

Cevap vermesine fırsat bırakmadan etrafından dolanarak doğruca bara gittim, boğazım ve göğsüm sıkışmaya başlamıştı. Alex arkamdan gelmedi. Ben de gelmesini beklemiyordum zaten. O, Ava'dan başkasının peşinden koşmazdı. Tekrar bir araya gelmelerine karşı çıkmamamın tek sebebi buydu.

Alex boktan hatalar yapmış olabilirdi ama Ava'yı gerçekten seviyordu. Ben de kardeşimin güvende ve mutlu olmasını istiyordum. Eğer onunlayken güvende ve mutluysa ortada olan durumu kabullenip medeni davranabilirdim.

Ancak bu, partilerde onunla samimi muhabbetler yapacağım anlamına gelmiyordu.

"Hey, dostum." Barmene başımla işaret ettim. "Tekila *shot*. Duble olsun."

Partinin geri kalanını atlatmak için viskiden daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

"Hemen geliyor."

Bahşiş kavanozuna birkaç dolar tıkıştırırken yanıma birinin daha yaklaştığını hissettim. Yakınlarımda olmasını istemediğim başka biri daha.

"Kankalık evreninde sorun mu var?" Duyduğum ipeksi mırıltı, omurgamın sinirle ve adını koyamadığım bir başka duyguyla ürpermesine neden oldu.

"Toz ol, JR. Modumda değilim." Jules'a bakmak için başımı çevirmemiştim ama kendine özgü kızıl saçlarının parıltısını ve elbisesinin altın ışıltılarını göz ucuyla görebiliyordum.

"İsim takma becerin hiç tatmin edici değil, Joshy." Jules hemen yanımda durup barmene bir tebessüm atınca çocuk *benim* içkimi hazırlamayı bırakıp ona gülümsedi. "Senin için sorun olmazsa bir *sex on the beach** alabilir miyim?" Tırnağını, portakal ya da kızılcık sulu votka gibi temel içkiler dışında bir şey olmayan menüye vurdu. Seçenekler arasında kesinlikle *sex on the beach* yoktu.

Barmenin gözleri parladı. "Senin gibi güzel bir kızın isteğini yerine getirmek sorun olur mu hiç?"

Bu söylediği o kadar klişeydi ki alaycı bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Teşekkür ederim." Jules'un gülümsemesi genişledi.

Başka bir grup tam o anda bara gelmeseydi mide bulandırıcı flörtleşmelerine daha fazla tanık olacağımdan emindim. Neyse ki barmenin dikkati dağıldı ve içkilerimizi çabucak hazır ettikten sonra sipariş vermek için bekleyen diğer insanlara döndü.

"Bakıyorum da standartlarını düşürmüşsün," Sahte bir hayal kırıklığıyla dilimi şaklattım. "Senden daha iyisini beklerdim."

"Neden? *Doktor* değil de barmen olduğu için mi?" Jules tek kaşını kaldırdı. "Züppeliğin her yerde kendini gösteriyor."

"Hayır. Adamın tavlama sözleri senin bana sokmaya çalıştığın laflar kadar zavallı olduğu için." İçkimi kafama diktikten sonra başka bir içecekle hafifletmeye zahmet etmedim. "Her neyse, hayat senin hayatın."

"Kendi başarısız ilişkinin acısını başkalarından çıkarma."

* (İng.) Sahilde seks. (ç.n.)

"Benim bir ilişkim yok." Yakın zamanda biriyle çıkmaya niyetim yoktu. Seks bana yeter ve artardı bile. Çift kıyafetleri giyip gezmeye veya bugünlerde insanlar ne yapıyorsa onları yapmaya ihtiyaç duymuyordum. Ayrıca insanlara boş yere umut vermekten hoşlanmadığım için de yattığım her kadının bunu kabul ettiğinden emin oluyordum.

İşim zaten zamanımın çoğunu alıyordu. Çok meşgul olmasam bile uzun süreli bir kız arkadaşa sahip olmayı hiç ama hiç arzulamıyordum. Ben bir insana bağlanmak için yaratılmamıştım. Biriyle görüşmeye başlasam dahi birkaç hafta içinde sıkılıyor ve yoruluyordum. Sürekli randevulara çıkmak, telefonda konuşmak, çıktığın kişinin neler yaptığını merak edip onu kontrol etmek hiç bana göre değildi.

Düşüncesi bile ürpermeme neden oluyordu.

Hem âşık hem de mutlu olan insanlara lafım yoktu ama ben onlardan biri değildim ve asla da olmayacaktım.

"Alex'le ilişkinden bahsediyorum." Jules, içkisini barmenden cilveli bir gülümsemeyle aldıktan sonra bana döndü. "Bir zamanlar ayrılmaz ikiliydiniz."

Göğsüm taştan bir yumruk tarafından sıkılıyormuş gibi hissetsem de sesimi dengede tuttum. "Özel hayatımla bu kadar ilgilendiğini fark etmemiştim, JR."

"*Benim* yaşam kalitemi etkilemediği sürece umurumda olmaz." Kokteylinden minik bir yudum aldı. "Dördümüz birlikte geziye gideceğiz, biliyorsun. Alex'e karşı beslediğin bu aptalca kin, beni ve Ava'yı doğrudan etkileyecektir."

Bardağımı, Jules'un boğazı olduğunu hayal ederek daha sıkı kavradım. "Aptalca kin mi?" Öfkem sesimi zehirle doldurmuştu. "Hangi filmi izleyeceğin konusunda tartışmak *aptalcadır*. Ya da seninle evlenecek enayiye '*aptalca* bir şey yapıyor' diyebiliriz. Ama Alex'le aramızdaki şey için bu kelimeyi *kullanamazsın*. Bilmediğin şeyler hakkında konuşma."

Jules bakışlarım karşısında geri adım atmadı. "Aranızda yaşanan... olaya şahsi olarak karışmamış olabilirim," dedi yapabileceğini düşündüğümden daha nazik bir sesle. "Ama Ava benim *en yakın* arkadaşım. Neler olduğunu biliyorum. Fakat üstünden neredeyse üç yıl geçti. Ava onu affetti. Alex ikinizden de özür diledi. Artık bir yetişkin gibi davranma ve hayatına devam etme zamanı."

İlk defa konuşmasında herhangi bir küstahlık sezmedim, sadece basit bir tavsiye veriyordu. Buna rağmen kaslarım gerginlikle kasıldı. "Senin için söylemesi kolay." Tanrı aşkına, bir içkiye daha ihtiyacım vardı. "Birinin ihanetine uğradığında yanıma tekrar gel, bunu o zaman konuşalım."

Jules'un gözlerinde karanlık bir şey titreşti. "İhanete uğramadığımı nereden biliyorsun?"

Tamamen hareketsiz kaldım.

İhanete uğramadığımı nereden biliyorsun?

Jules'un geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kahretsin, dışarıya gösterdiği küstah tavırları, cesurca flörtleşmeleri, acımasız hırsı ve pervasız eğlence anlayışı dışında; onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Ama az önce söylediği cümlenin, yıllardır ondan duyduğum her şeyden daha doğru olduğunu biliyordum.

Bakışlarım ona kilitlendi. Genişlemiş gözleri ve hafifçe aralanmış dudakları, ağzından çıkanlara kendisinin de inanamadığını gösteriyordu.

Aramızdaki hava yoğunlaşmıştı. Sebebi dostluk ya da samimiyet hissi değildi. Aslında... göğsümde küçük bir anlayış tohumu uyanmıştı sanki. Buna rağmen, Jules'a neler olduğunu sorma dürtümü bastırdım.

Sorunlarımızı birbirimize anlattığımız türden bir ilişkimiz yoktu. Olsaydı bile, Jules'un soruma cevap vereceğinden şüpheliydim. Kırılganlık göstermek onun doğasına aykırıydı.

Sırtını dikleştirip yüzüne bir maske geçirerek az önceki nazikliğinin tüm izlerini sildi. "Alex'i affedip affetmemek sana kalmış. Asık suratınla başkalarının eğlencesini mahvetme yeter. Gerçi... bunu yalnızca varlığınla bile yapabilirsin ama neyse."

Bunu söyledikten sonra döndü ve başını dik tutup kalçalarını sallayarak uzaklaştı.

Kendimi tutamadan boğazımdan kısık bir hırıltı yükseldi. Şu anda öfkelenerek enerji harcamanın bir anlamı yoktu. Tüm enerjimi, Vermont'ta onu öldürmemek için çaba göstereceğim zamana saklamam gerekiyordu. Onu diğer tarafa yollama düşüncesi aşırı tatmin edici olabilirdi ama geleceğimi bunun için tehlikeye atacak değildim.

Bir kadeh daha içki alma hevesiyle dikkatimi tekrar barmene çevirdiğimde, adamı dans pistindeki bir noktaya sersemlemiş bir ifadeyle bakarken buldum.

Daha doğrusu, *birine* bakıyordu.

Jules kollarını başının üzerine kaldırmıştı ve etrafındaki her erkeğin salyalarının akmasına neden olacak şekilde kalçalarını kıvırıyordu. Omzunun üstünden barmene bakıp göz kırptı, sonrasında ise bana kendini beğenmiş bir bakış attı.

Ben de aklıma gelen en olgun şeyi yaptım: Ona hareket çektim.

Yüzünde daha kibirli bir ifade belirirken kahkaha attı. Hemen ardından da bana sırtını döndü.

"Hatun yakıyor yemin ederim." Barmenin gözleri, zaten ayağa kalkmış olan sinirlerimi daha da bozacak şekilde parlıyordu. "Lütfen bekâr olduğunu söyle."

Sinirimi gergin bir gülümsemeyle gizledim. "Sukkubus nedir bilir misin?"

Çenesini kaşıdı. Az önce sipariş vermeye gelenler yeniden partiye döndüğü için barda yalnızca ikimiz kalmıştık. "Şu küçük bitkiler mi? Kız kardeşim çok seviyor. Pencerelerinden birinin önü tamamen o bitkilerle dolu."

"Hayır, dostum. Onlar *sukulent*." Sesimi alçalttım. "Sukkubuslar, erkekleri baştan çıkarmak ve onlardan yaşam gücü emmek için güzel kadınların kılığına giren iblislerdir. Tabii bunlar efsanevi yaratıklar ama..." Jules'u işaret ettim. "O gerçek hayattaki bir sukkubus. Tuzağına düşme. Güzel yüzünün altında gizlenen acımasız bir iblis var."

Gerçek bir insanın o kadar kırmızı saçlara, yakıcı gözlere ve öyle şehvet uyandırıcı kıvrımlara sahip olması imkânsızdı. Mantıklı olan tek şey onun doğaüstü bir yaratık olmasıydı.

"Ah." Barmenin gözleri kocaman açıldı. "Bu benimle yatacağı anlamına mı geliyor?"

Yok artık.

"Kendisine sor." Ona bir sır verecekmiş gibi yaklaştım. "Sana bir ipucu vereyim, insanların onu Jessica Rabbit ile karşılaştırmasına bayılıyor. Ona her zaman Jessica Rabbit'e benzeyen bir kadını becermek istediğini söyle. Hatta JR diye seslenirsen daha da hoşuna gider. En sevdiği takma isim bu."

Barmen kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Güven bana." Gevrek sırıtışımı gizlemek için elimle ağzımı ovuşturdum. Bu yaptığım, bir bebeğin elinden şeker almak gibiydi. "Onu yıllardır tanıdığım için nelerden hoşlandığını biliyorum."

"Süper." Barmenin şüpheci ifadesinin yerini mutlu bir gülümseme aldı. "Sağ ol, dostum." Omzuma vurup bana bir *shot* daha doldurdu. "Müesseseden."

Bar zaten ücretsizdi, yani teknik olarak *tüm* içecekler müessesedendi ama bunu belirtmedim. Teşekkür etmek için ona doğru bardağımı kaldırdım ve Jules'un tepkisini düşünerek daha çok sırıttım.

Jules aşırı tahmin edilebilir bir kadındı. Sinirine dokunmak için basabileceğim tüm butonları dev, parlak renkli X'lerle işaretlese yeriydi.

Fakat yine de...

İhanete uğramadığımı nereden biliyorsun?

Bardağımı dudaklarıma götürürken bir anlığına duraksadım, sonra başımı iki yana sallayıp tekilayı kafama dikerek içkinin boğazımı yakmasının tadını çıkardım.

Ama sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyor ve belirsizliğiyle dikkatimi dağıtıyordu.

Jules'a kim ihanet etmiş olabilirdi? Onu tanıdığım yıllarda Ava, Bridget veya Stella'yla hiç büyük bir kavga yaşamamış, gerçek bir erkek arkadaşı bile olmamıştı. Birine bağlanmaktan hoşlanmamamız, az sayıdaki ortak noktalarımızdan biriydi.

Lisedeki bir erkek arkadaşı mı kalbini kırmıştı? Ya da bir aile üyesi tarafından haksızlığa mı uğramıştı?

Gözlerim tekrar dans pistine kaydı. Jules hâlâ en son popüler olan şarkının remiksiyle kaygısızca dans ediyordu. Ava ona bir şey söyleyince başını geriye attı ve gırtlaktan gelen kahkahası müziğin üzerinden bara ulaştı.

Işıltılı elbise. Işıltılı gözler. Tüm dünya ayaklarının altına serilmiş güzel, tasasız bir kız vardı karşımda.

İhanete uğramadığımı nereden biliyorsun?

Jules bu parti kızı görüntüsünün altında ne gibi sırlar saklıyordu acaba?

Ve daha da önemlisi, ben neden bunu umursuyordum?

BÖLÜM 7

Jules

AVA'NIN DOĞUM GÜNÜ, TALİHİMİN DÖNDÜĞÜ GÜN olmuştu; çünkü bok gibi geçen birkaç haftanın ardından her şey tekrar rayına oturmuştu. Batıl inançları olan bir insan, işlerin *fazla* yolunda gittiğini düşünüp kaygılanabilirdi. Ama ben asla iyiliği sorgulayan biri olmamıştım. Mükemmel havanın, profesörlerimin övgülerinin ve iyi şansın tadını dibine kadar çıkarmayı seçiyordum.

Şans demişken, Rhys'in yardımı sayesinde nihayet kiralık daire arayışımız sona ermek üzereydi.

Ava'nın partisinden sonraki hafta sonu kendimi Rhys'in arkadaşının sahip olduğu lüks apartman Mirage'ın lobisinde bulmuştum. Rhys, sadece Stella ve bana özel bir daire turu ayarlamıştı. Ancak ben, DC'nin metro sistemine güvenmememden kaynaklanan geç kalma endişesi ve Legal Health Alliance Clinic* ile yapacağım iş görüşmem için sessiz bir yere ihtiyacım olmasından dolayı binaya erken gitmiştim.

Geçen yaz Silver & Klein'dan iş teklifi almış olsam da baro

* Hukuk-Sağlık İttifak Kliniği. (ç.n.)

sınavını geçene dek orada avukat olarak çalışamazdım. Çoğu firma, üniversite mezunlarını sınav sonuçları açıklanmadan işe kabul ediyordu ama Silver & Klein bir istisnaydı.

Mezuniyetten sonra, ekim ayında açıklanacak baro sınavının sonuçları belli olana kadar geçimimi sağlamak için kısa süreli bir işe ihtiyacım olacaktı. Doktor ve avukatların, yetersiz hizmet alan bölgelere yardım etmek için birlikte çalıştığı bir tıp-hukuk firması olan LHAC'de yapacağım geçici araştırma asistanlığı ise benim için biçilmiş kaftandı.

Firmanın hukuk direktörü Lisa, tipik bir iş gününün nasıl geçtiğini anlattıktan sonra, "Bugünlük sorularım bu kadar," dedim. Lobinin kadife koltuğuna gömülmüş, etrafta resepsiyon görevlisinden başkası olmadığı için şükrediyordum. Halka açık bir yerde görgüsüz gibi iş görüşmesi yapan insanlardan olmak istemiyordum ama daire turuna zamanında yetişmek istiyorsam, buradan başka bir yere gidemezdim. "Benimle konuşmaya vakit ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Lisa sıcak bir sesle. "Görüştüğümüz son kişi olduğun için sana karşı dürüst olacağım. Şimdiye dek konuştuğum en iyi adaysın. Hem iş deneyimlerin hem de notların mükemmel. Firmanın diğer çalışanlarına da mükemmel uyum sağlayacağına inanıyorum." İki saniyelik tereddütten sonra ekledi. "Normalde bunu görüşmelerin hemen ardından yapmam ama bize katılman için resmi olmayan bir teklif sunmak istiyorum. Dilersen daha sonra resmi bir e-posta gönderirim ve..."

"Kabul ediyorum!" Bu ani hevesli çıkışımla yanaklarım kızarmıştı ancak umurumda değildi. Bu işi almak, omzumdaki *en büyük* yükü kaldıracaktı. İş aramak zorunda olmadığım için tüm boş zamanlarımda sınava hazırlanabilecektim.

Lisa güldü. "Harika! Pazartesi sabah 8'de başlayabilir misin?"

"Tabii ki." Okuldaki bütün derslerimi salı ve perşembe günleri olacak şekilde ayarladığım için haftanın geri kalanında müsaittim.

"Çok güzel. Sana daha sonra detaylarla ilgili e-posta atarım. Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum, Jules."

"Ben de sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum." Telefonu yüzümde bir sırıtışla kapatırken kalkıp lobinin ortasında dans etmemek için kendimi zor tuttum.

Ava'nın partisi üstüme ne tür bir peri tozu serptiyse bundan bir kilo daha istiyordum, zira daha önce kendimi hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim.

Öte yandan, belki de evren partinin ardından bana asılan barmenin izlediği yolun bedelini bu şekilde ödemeye karar vermişti. Adam bana *JR* demiş ve Jessica Rabbit'e benzerliğime bayıldığını söylemişti. Neredeyse içkimi yüzüne fırlatacaktım.

Josh'ın bununla bir ilgisi olduğuna *bahse girebilirdim*. Muhtemelen barmene, bana JR denmesinden ne kadar hoşlandığım gibi saçma sapan bir bilgi vermişti.

Pislik herif.

Ama hayır. Josh'la ilgili düşüncelerin, bu mükemmel giden haftayı mahvetmesine izin vermeyecektim.

Mutluluğuma geri dönmek için derin bir nefes alırken resepsiyondaki adamın boğuk bir ses çıkardığını duydum.

Kafamı kaldırdığımda Stella döner kapılardan içeri giriyordu.

"Üzgünüm, işyerinde bir şeyler çıktı ama elimden geldiğince çabuk ayrılmaya çalıştım," dedi nefes nefese, resepsiyon görevlisinin onu nasıl süzdüğünden tamamen habersizdi. Bacakları o kadar uzundu ki bana ulaşması sadece birkaç adımını aldı. "Geç mi kaldım?"

"Hayır. Kiralama direktörü daha..."

Cümlemi bitiremeden gri renkli bir takım giymiş son derece bakımlı bir kadın, en az yüz ifadesi kadar çevik adımlarla bize yaklaştı.

"Bayan Ambrose, Bayan Alonso. Ben Mirage'ın kiralama direktörü Pam."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Pam," dedim kelimeleri uzatarak. Bir apartmanın değil de sanki Ulusal Güvenlik Ajansı'nın direktörüymüş gibi konuşması komik gelmişti. Gerçi bu DC'de sık karşılaşılan bir şeydi. Herkes gerçekte olduğundan daha önemliymiş gibi davranıyordu ki bu durum, tanıştığınız kişilerin ilk sorusunun *"Ne iş yapıyorsun?"* olduğu bir şehirde pek de şaşırtıcı bir şey değildi.

Burası, kabarık özgeçmişlerin ve kariyer avcılarının şehriydi. Onlardan biri olduğumu kabul etmekten hiç utanmıyordum. İyi bir kariyer, iyi para demekti. İyi para da başını sokacak güvenli bir yer ve dolabını dolduracak yiyecekler anlamına gelirdi. Böyle düşündüğüm için beni ayıplayacak birileri varsa siktir olup gidebilirlerdi.

Stella dirseğiyle kaburgalarımı dürttüğünde irkildim.

"Sivri dirseklerini benden uzak tut," diye fısıldadım.

"Daireyi kapma şansımızı mahvetme," diye karşılık verdi o da fısıldayarak.

"Ne var? Sadece *tanıştığıma memnun oldum* dedim."

"Mesele ses tonun." Pam'in arkasından asansöre doğru ilerlerken Stella bana uyarıcı bir bakış attı.

"Ses tonum mu?" Elimi göğsüme koydum. "Benim sesim her zaman kusursuzdur."

Stella bir iç çekerken sırıtışımı bastırdım. Arkadaşlarım arasında en soğukkanlı ve kontrollü olan kişi oydu. Bu yüzden de onun sinirlerini bozmak büyük bir başarı kazanmışım gibi hissetmemi sağlıyordu. Gerçi son birkaç ayda duyguları üzerindeki kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu. Evimiz her zaman pırıl pırıldı ve bu da Stella'nın stresli olduğunun bir işaretiydi.

Fakat onu suçlayamazdım. Bana anlattığına göre *DC Style*'daki patronu, Miranda Priestly'den* bin kat beterdi.

* Ülkemizde "Şeytan Marka Giyer" olarak yayınlanan, *The Devil Wears Prada* adlı kitap ve filmdeki otoriter patron. (ç.n.)

Asansörle onuncu kata çıkarken Pam, binanın imkânlarını sıralamaya girişti. Çatı katında bir ortak salon; havuz, son teknoloji spor salonu, 7/24 hizmet eden bir konsiyerj ve kapıcı vardı.

O konuştukça beklentim de endişem de artıyordu. Mirage'ın internet sitesinde kira fiyatları listelenmemişti ama kısa süre sonra alacağım hukuk diplomam üzerine bahse girebilirdim ki çok pahalıydı. Rhys, arkadaşının bize cömert bir indirim yapacağını söylese bile ne kadar olduğunu belirtmemişti.

Tanrım, umarım kirayı karşılayabilirdik. Spor salonunu pek umursamıyordum ama havuz için her şeyimi verirdim. Yüzme dışında herhangi bir egzersizle ilgilenmiyordum. Ah, bir de yatak egzersizleri vardı. Gerçi onlardan da bir süredir uzaktım. Hukuk fakültesi, tam bir romantik yaşam katiliydi.

Üstünde altın kaplama rakamlarla 1022 yazan koyu renkli ahşap bir kapının önünde durduk.

"Geldik. Mirage'daki son boş daire burası," dedi Pam gururla. Kapıyı açtığı an Stella'yla aynı anda keskin bir nefes aldım.

Aman. Tanrım.

Sanki biri hayalimdeki daireyi almış, üç boyutlu olarak gerçeğe dönüştürmüştü. Boydan boya pencereler, bir balkon, pırıl pırıl parke zemin ve ada tezgâhta ocağı bulunan yepyeni bir mutfakla karşı karşıyaydık. Tanrım, her zaman evimde bir ada tezgâh olmasını istemiştim.

Yemek yapmıyordum ama bunun tek nedeni hiç ada tezgâhım olmamış olmasıydı. Dışarıdan söylediğim yiyeceklerin -pardon, ev yapımı yemeklerimin- bu güzel mermere yayılmış olarak ne kadar iyi görüneceğini gözümde canlandırabiliyordum.

Eh, para biriktirmeye çalışırken dışarıdan bir şeyler söylemek kötü bir fikir olsa da pişirmeyi bilmediğim için sonunda çöpü boylayacak olan malzemelere para harcamaktan iyiydi.

"Muhteşem, değil mi?" Pam, ödüllü kanişiyle Westminster'da gösteriş yapan bir evcil hayvan sahibinin coşkusuyla gülümsedi.

Zor da olsa kafa salladım. Ağzımın kenarlarından salyalar akıyor bile olabilirdi, hiç emin değildim.

Hemen ardından Pam bize yatak odalarını gösterdi ve bu sefer gerçekten salyalarım aktı, içlerinde ayrıca *giyinme odaları* vardı! Boyutları küçüktü ama bu önemli değildi.

Stella'nın boğazından boğuk bir ses kaçtı.

Bir moda blogu yazarı olarak, normal bir insanın sahip olması gerekenden daha fazla giysisi ve aksesuarı vardı. O yüzden daha şimdiden zihninde kıyafetlerini renklerine göre düzenleyip yerleştirmeye başladığından emindim.

Stella'nın uğruna sol kolunu feda edebileceği şeyler listesinde, en sevdiği marka olan Delamonte'yle işbirliği yapmak vardı. Hemen ardından da içine bol bol makarnanın, alışverişin ve gün batımında şarap yudumlamanın dahil olduğu uzun bir İtalya tatiline çıkmak ve bir giyinme odasına sahip olmak geliyordu.

Bunu kesinlikle uydurmuyordum. Hayallerinin bir listesini hazırlayıp odasındaki mantar panoya asmıştı.

"Daire gayet güzel." Olabildiğince rahat konuşmaya çalışıyordum. "Kira ne kadar peki?"

Pam kirayı söylediğinde neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım. Stella bile miktar karşısında hafifçe irkilmişti.

Yedi bin beş yüz dolar. *Aylık.* Aidat hariç.

Bu kira almak değildi. Düpedüz hırsızlıktı.

"Ah," dedi Stella zayıf bir sesle. "Şey, arkadaşımız bizim için özel bir indirim yapılabileceğinden bahsetmişti. O zaman kira ne kadar olacak?"

Gülümsemesi solan Pam boyalı kaşlarından birini kaldırdı. "Bu indirimli kira *zaten*, tatlım." Son kelimesinden öyle bir küçümseme akıyordu ki Stella tekrar irkildi.

Arkadaşımın koluna korumacı bir şekilde elimi koyup Pam'e sert bir bakış attım. Kim olduğunu sanıyordu bu kadın? Bize tepeden bakma hakkını nereden buluyordu? Zengin olmamamız,

Mirage'ın diğer sakinlerinden daha aşağı seviyede olduğumuz anlamına gelmiyordu.

"O senin *tatlın* falan değil," dedim buz gibi bir sesle. "Ayrıca, *tek* bir daire için bu kadar fazla kira istemek nasıl yasal olabiliyor?"

Pam'in burun delikleri genişledi. Ardından da sırtını dikleştirip hiddetle titreyen bir sesle, "*Bayan Ambrose*," diye başladı. "Sizi temin ederim ki, Mirage'da yasal olmayan hiçbir şey yapılmamaktadır. Eğer kira ücretimiz bütçenizin üzerindeyse sizin için daha uygun olabilecek başka bir yer..."

"Her şey yolunda mı, Pam?" Derin ve kadifemsi bir ses, içerideki havayı yeni bilenmiş bir bıçak gibi kesti.

"Bay Harper." Kira direktörünün sesindeki otoriter ton, bir mumun sönmesi gibi yok oluverdi ve yerini hürmete bıraktı. "New York'ta olduğunuzu sanıyordum."

Kibirli direktörü kimin böyle süt dökmüş kediye çevirdiğini merak ederek döndüğümde ciğerlerimdeki tüm havanın boşaldığını hissettim.

Vay be!

Gür, dalgalı, koyu kahverengi saçlar. Buzu bile kesebilecek gibi görünen elmacıkkemikleri. Viski rengi gözler ve muhtemelen özel dikim olan, pahalı İtalyan yünü takım elbisenin ceketini dolduran geniş omuzlar. Adam hiç konuşmadan *ben zenginim ve güçlüyüm* diye bağırıyordu resmen. Cinsel cazibesi o kadar kuvvetliydi ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Hayatım boyunca pek çok yakışıklı erkekle karşılaşmıştım ama şu anda karşımda duran adam... başka bir seviyeydi.

"Şehirdeki işim beklenenden erken bitti." İlahi mükemmellikteki adam bana dönüp gülümsedi. "Christian Harper. Mirage'ın sahibiyim."

Harper. Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyordu?

"Jules Ambrose. Mirage'daki çatı katı dairesinin müstakbel sahibiyim," diye takıldım.

Tabii ancak Silver & Klein'da ortak olduktan sonra bir çatı katı dairesi satın alabilirdim. Bir gün bunu *gerçekleştirecektim.* Kristal taşlara ve burçlara takıntılı olan Stella'ydı ama sağlıklı bir sıkı çalışma dozunun da desteğiyle, birazcık *manifest* yapmaktan zarar gelmeyeceğine inanıyordum. Sonuçta beni Ohio'dan kurtarıp Thayer Hukuk Fakültesi'ne girmemi sağlayan şey buydu.

Christian'ın gözleri eğlendiğini gösterir gibi muzipçe parladı. "Tanıştığıma memnun oldum, Jules. O halde gelecekte bir ara çatı katını benden satın alacaksın."

Kaşlarımı kaldırdım. Demek kendisi de Mirage'da yaşıyordu. Banliyödeki bir malikânede hüküm sürüyor olsa şaşırmazdım ama dikkatli bakıldığında, Christian Harper banliyöde yaşayacak birine pek benzemiyordu. Şehir insanı olduğu her halinden belliydi.

Çok büyük ihtimalle sade kahve içen, pahalı saatler takan ve hızlı arabalar kullanan şu adamlardandı.

Christian'ın bakışları Stella'ya döndü. Yüzü rahattı fakat gözlerinde az önceki muziplik ışıltısını bastıracak kadar sıcak ve parlak bir şey belirmişti.

Tokalaşmak için elini uzattı. Stella da kısa bir tereddütten sonra uzanıp elini sıktı.

"Ben Stella."

"Stella," diye tekrarladı Christian. Sesi sanki hecelerin tadını çıkarıyormuş gibi yumuşak ve ağırdı. Olduğu yerden bir santim bile kıpırdamamıştı ama bakışları o kadar yoğundu ki, havada tıpkı bir nabız gibi atıyordu. Zaman yavaşlamıştı adeta. Bunun zenginlere has bir süper güç olup olmadığını merak ettim. Acaba gerçekliği manipüle edip kendi isteklerine boyun eğdirebiliyorlar mıydı?

Stella'nın yanakları al al oldu. Ağzı açılıp kapanırken gözleri hâlâ genç adamın avucunda olan eline kaydı.

Uzun bir saniye daha geçtikten sonra Christian onun elini

bırakıp kusursuz yüz hatlarına işlenmiş anlaşılmaz bir ifadeyle birlikte geriye doğru bir adım attı.

Ve o anda, sanki biri oynat tuşuna basmış gibi zaman normale döndü. Pam kıpırdandı, on kat aşağıdaki arabaların kısık korna sesleri pencerelerden içeri süzülürken nefesim sesli bir şekilde dudaklarımdan döküldü.

Christian'ın bakışları, alışılmadık şekilde ihtiyatlı görünen Stella'nın üzerinde bir salise daha oyalandıktan sonra bana döndü. Etrafını saran yoğunluk kaybolurken yerini bir kez daha çabasız çekicilik ve misafirperverlik aldı. "Daireyi beğendiniz mi?"

"Güzel ama bütçemizi aşıyor," diye itiraf ettim. "Yine de bizim için bu turu ayarlamanıza minnettarız. Teşekkür ederiz."

"Pekâlâ." Pam boğazını temizledi. "Bay Harper, buradan sonrasını ben halledebilirim. Eminim sizin çok işiniz vardır..."

"Bütçeniz nedir?" diye sordu Christian, kiralama direktörünü tamamen görmezden gelerek.

Cevap vermeden önce Stella'yla birbirimize baktık.

"Ayda net iki bin beş yüz dolar." Bunu yüksek sesle söylemekten neredeyse utanmıştım. Asıl kiranın yanında acınası bir miktardı çünkü.

Christian'ın suratımıza gülüp bizi dışarı atmasını bekledim. Fakat bunun yerine başparmağını düşünceli bir şekilde altdudağına sürttü.

Odaya tekrar bir sessizlik çökmüştü ancak bu sefer beklentiyle doluydu. Nefesimizi tutmuştuk. Stella'nın gözlerinde minik bir umut ışığı parlıyordu.

Buna rağmen beklentilerimi bastırmaya çalıştım çünkü bu fiyatı kabul etmesine *imkân yoktu*. Christian bir iş adamıydı ve onun gibiler...

"Anlaştık," dedi.

Pam'in ağzı şokla açıldı.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama yüzümde muhtemelen Pam'inkiyle aynı ifade vardı. "Pardon?"

İyiliği olduğu gibi kabul etmekle, *fazlasıyla çılgınca* bir şeyi sorgulamadan geçmek arasında büyük fark vardı. Tamam, Christian gelecekte kraliyet ailesine girecek olan Rhys'le arkadaştı ve muhtemelen onunla bağlarını güçlü tutmak istiyordu. Ama biz Rhys'in ailesinden falan değildik. Ayrıca, daireyi bu kadar düşük bir fiyata kiralarsak Mirage finansal yönden büyük darbe alırdı.

Gerçi belki de almazdı, bilmiyordum. İşletme veya ekonomi yerine hukuk okumamın bir nedeni vardı.

"Ayda iki bin beş yüzde anlaştık," dedi Christian, bunu sanki Starbucks'ta kahve satıyormuş gibi gelişigüzel bir şekilde söylemişti. "Pam, evrakları hazırla."

Kadının şakağında bir damar atıyordu. "Bay Harper, bence konuşmamız gerek-"

Viski rengi gözler keskin hançerler gibi direktöre yöneldi.

Pam sustu ama ifadesi hâlâ isyanla doluydu.

"Burada bekliyorum." Christian'ın nazik ses tonunda hafif bir keskinlik duyuluyordu.

Pek de gizli olmayan bir uyarı daha.

"Tabii." Pam'in dudakları zoraki bir gülümsemeyle gerildi. "Hemen dönerim."

Kollarımı göğsümde kavuşturmadan önce kadının gitmesini bekledim, sonra gözlerimi kısarak Christian'a baktım. "Amacınız ne?"

Takım elbisesinin kolunu düzeltti. "Anlamadım?"

"Ayda iki bin beş yüz dolar, bu dairenin aidatını bile zar zor karşılar. Bir arkadaşınızın arkadaşı olduğumuzu biliyorum ama finansal yönden bakınca yaptığınız şey mantıklı gelmiyor."

Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, muhtemelen gerçek değildir. Bu olayın altında *kesinlikle* başka bir şey olmalıydı.

Christian'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Bir kapalı su parkı kurup 7/24 çalıştırmayacaksanız o kadar masraf çıkaracağınızı sanmıyorum. Merak etmeyin, bunun altından bir şey çıkmayacak. Rhys benim eski dostum ve ona bir iyilik borçluyum."

"Onu nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Stella.

Genç adam duraksadı. Yüzünde yine anlaşılmaz bir ifade belirirken yumuşak bir sesle, "Eskiden birlikte çalışırdık," diye yanıt verdi.

Aniden, onun kim olduğunu anladım.

"Harper Güvenlik." Bu, Bridget'ın koruması olduğu dönemde Rhys'in çalıştığı seçkin özel güvenlik şirketinin adıydı. "Siz şirketin CEO'susunuz."

"Hizmetinizdeyim," dedi Christian heceleri uzatarak.

"Hiç almayalım." Benim de Stella'nın da korumaya ihtiyaç duymamızı gerektirecek bir duruma sahip olmamasını umuyordum. "Yani ciddisiniz. Bunun altından hiçbir şey çıkmayacak, değil mi?"

"Hayır. Tek şartım sözleşmeyi bugün imzalamanız. Mirage'ın bekleme listesindeki üyelerin, sırayı atlamanıza izin verdiğim için mutlu olacağından şüpheliyim ve yarına, hatta bu geceye kadar bile beklerseniz teklifin geçerli olacağını garanti edemem."

Stella'yla bir kez daha bakıştık. Bir şeylerin aceleye gelmesinden nefret ederdim ama bu bizim hayalimizdeki daireydi. Ya Christian daha sonra fikrini değiştirirse ne yapardık? Böyle bir fırsatın parmaklarımdan kayıp gitmesine izin verdiğim için kendimi asla affetmezdim.

Pam evraklarla birlikte geri döndüğünde yüzünü ekşitmiş, kaşlarını çatmıştı.

Eh, bizim için büyük bir sorun sayılmazdı. Bu konuyla ilgili bir sorunu varsa patronuyla konuşabilirdi. Gerçi onun bunu yapacağından şüpheliydim, Christian itaatsizliğe müsamaha gösterecek birine benzemiyordu.

"Buyurun." Kâğıtları resmen elime tutuşturmuştu.

"Teşekkürler Pam." Kadına içten bir gülümseme sundum. "Kiracınız olacağımız için çok *heyecanlıyım*." Duraksadım. "Pardon, Bay Harper'ın kiracıları olacağımız için."

Ağzı daha da gerildi ama cevap vermeyecek kadar akıllıydı.

Yarım saat sonra, Stella'yla birlikte kira kontratının her bir satırını özenle inceleyip, *"kiracıların, gülünç derecede ucuz kiralarını telafi etmek için her ay bina sahibine cinsel hizmetler sağlaması gerekmektedir"* gibi uyarı çanları çalan herhangi bir madde göremediğimiz için gereken yerlere imzalarımızı attık.

Pam de bizden sonra kontratı imzaladı ve iş bitti.

Beş hafta sonra resmen Mirage'ın kiracısı olacaktık.

Bu inanılmazdı.

"Anlaşabilmemize sevindim." Christian'ın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Geç kaldığım bir toplantım var, bu yüzden sizi Pam'in becerikli ellerine bırakacağım. İkinizle daha sonra görüşeceğimize eminim." Ayrılmadan önce Stella'ya doğru kısa bir bakış attı.

Genç iş adamının uzun, ince bedeni koridorda gözden kaybolduktan sonra Pam derin bir iç çekti. "Tebrikler," dedi gergince. "Şehrin en gıptayla bakılan apartmanındaki daireyi birkaç kuruşa kaptınız."

"Şans her zaman yüzüme gülmüştür." Bu söylediğim doğru değildi ama Pam'in gözünün seğirmesini izlemeye değerdi.

Sonrasında daireden çıkarak asansörle sessizce lobiye indik. Zemin kata vardığımızda Pam bize dünyanın en soğuk vedasını yaptı. Tabii ki de bu hiç umurumda değildi.

Stella'yı ani bir kucaklamayla sarmadan önce Mirage'dan dışarı adım atana kadar bekledim. "Başardık!" İçimi kıpır kıpır eden hisleri daha fazla bastıramayacaktım. Hem işimi hem de evimi garantiye aldığım bugün, hayatımın en güzel günüydü!

"Hayalimizdeki daireye kavuştuk!" İçimi çektim. Olasılıkları düşünmek başımı döndürüyordu.

Çatı katında gece geç saatlere kadar oturup bir şeyler içmek. Sabah kalkar kalkmaz havuza yüzmeye gitmek. Sırf yapabildiğim için giyinme odamdaki bir yığın giysinin arasına dalmak.

"Beni çimdikle," dedim. "Sanırım rüyadayım ve... ah!"

"Ee, çimdikle dedin," dedi arkadaşım masumca. Sonra bir kahkaha patlattı ve ona vurmaya yönelik şakacı girişimimden kaçtı. "Cidden, ev konusu çözüldüğü için mutluyum ama..."

"Ama?"

"Çok kolay olduğunu düşünmüyor musun? O miktarı nasıl kabul etti?" Altdudağı dişlerinin arasında kaybolurken kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu.

"*Evet*, çok kolaydı," diye itiraf ettim. "Ama ikimiz de kira sözleşmesini iki kez inceledik. Olağandışı hiçbir şey yoktu. Belki de Christian, Rhys'in arkadaşı olduğumuz için bize bir kolaylık sağlamak istedi."

"Belki de." Stella'nın gözlerinde kuşku vardı.

"Sorun çıkmayacak." Arkadaşımın koluna girerken onu biraz ilerideki Crumble & Bake'e yönlendirdim. Bugünü kutlamak için birkaç kapkeki hak etmiştik. "Sorun çıkarsa da başvurabileceğimiz bir sürü avukat tanıyorum."

BÖLÜM 8

ACİL SERVİSTE İŞE BAŞLADIĞIMDAN BERİ PEK ÇOK dehşet verici, saçma ötesi olayla karşılaşmıştım ve bu hafta da kesinlikle bir istisna değildi.

Arabasını çite çarpmış bir adam, çitin bir direği gövdesine *saplanmış* halde getirilmişti mesela. Şu anda yoğun bakımdaydı ama hayatta kalma olasılığı yüksekti.

Sonra hastanın biri çırılçıplak bir halde acil serviste koşuşturmaya kalkmış, sonunda hemşireler tarafından zar zor yakalanmıştı.

Bir de rektumunda yarısı kopmuş bir salatalıkla gelen hasta vardı.

Kısacası neredeyse her günümüz kaosla geçiyordu. Her şeye rağmen babamın çok ısrar ettiği cerrahlık yerine acil servisi seçmemdeki sebep de zaten buydu. Babam, oğlunun kalp cerrahı olmasıyla övünmek istiyor olabilirdi ama ben hayatımda karmaşaya ihtiyaç duyuyordum. Her gün işe gelirken ne gibi meydan okumalarla karşılaşacağımı düşünmek heyecan vericiydi. Tüm enerjimi ve dikkatimi işe yöneltmek, ihtiyacım olan şeydi. Gerçi

elbette insanların belirli deliklerinden sebze parçaları çıkarmamayı tercih ederdim.

"Biraz dinlen," dedi Clara koşturmaca dolu bir gece vardiyasından çıkarken. "Zombi gibi görünüyorsun."

"Yanlış. Ben daima mükemmel görünürüm. Değil mi, Luce?" Hemşire Lucy'ye göz kırptım. Kız kıkırdayarak onayladığını belirtirken Clara gözlerini devirdi. "Yarın görüşürüz. Beni fazla özlememeye çalışın." Parmak boğumlarımı bankoya vurup çıkışa yöneldim.

"Özlemeyeceğiz zaten," dedi Clara.

Lucy ise onunla aynı anda, "Deneriz," diye şakıdı.

Boğazımdan bir kıkırtı yükselse de dışarı adımımı atarken çoktan solmuştu; çünkü artık iliklerime kadar işleyen bitkinlikten başka bir şey hissedemiyordum. Ancak eve gidip dinlenmeye çok ihtiyacım olmasına rağmen fakültenin kuzeyine yöneldim.

Vardiyamdan önce nasıl olduysa şarj cihazımı yanlış taktığım için şarjım yüzde sekizdi ve LHAC'de bıraktığım yedek cihaz, çok önemli olan telefonumu canlı tutmak için tek umudumdu.

Kliniğe vardığımda, binanın yan tarafına sıkıştırılmış küçücük otoparkta sadece Barbs'ın arabası vardı. Personelin çoğu sekiz buçuğa kadar gelmiyordu ama Barbs kliniği açıp kapatan kişi olduğu için herkesten uzun çalışıyordu.

"Selam, güzellik," diye takıldım resepsiyon alanına girdiğimde.

"Selam, yakışıklı," dedi göz kırparak.

Tıp öğrencisi olarak LHAC'de ilk gönüllü olduğumda Barbs bana sık sık ev yapımı hamurişleri getirir, *"Hayat sana limon veriyorsa limonata yap ve hayatın votka verdiği biriyle takıl,"* gibi bilgece tavsiyeler verirdi. Aşırı yoğun ihtisas programıma rağmen burada gönüllü olarak çalışmaya devam etmemin sebeplerinden biri oydu. Klinik çalışanları yıllar içinde ikinci ailem olmuştu ve vardiyalarım arasında haftada yalnızca bir ya da iki kez uğrayacak vaktim olmasına rağmen ayakta kalmamı sağlıyorlardı.

"Bugün seni görmeyi beklemiyordum." Barbs kalemini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Küçük bir kuş bana gece vardiyasından yeni çıktığını söyledi."

Nereden bildiğini sormadım. Barbs, Thayer Hastanesi sisteminde sosyal bağlantıları en fazla olan kişiydi. İnsanlar hakkındaki şeyleri *kendilerinden* önce bildiği bile oluyordu.

"Birazdan eve gidip yatağa gömüleceğimden emin olabilirsin." Yüzümü ovuşturup gözlerimi açık tutmaya çalıştım. "Şarj aletimi almaya geldim sadece."

Klinikte o kadar uzun süredir gönüllüydüm ki kendi masam bile vardı. İşimin büyük bir kısmı, sigortasız hastalar için ücretsiz hizmet veren sağlık kliniğinde destek kuvvet olmaktı; ancak tıbbi görüş gerektiren çeşitli yasal davalarda danışmanlık da yapıyordum.

"Gitmeden önce yeni araştırma asistanımıza merhaba demelisin." Barbs başıyla koridorun sonundaki mutfak kapısını işaret etti. "Onu seveceksin, çok enerjik biri."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yeni asistan geldi bile, ha?"

LHAC son zamanlarda yeni vakalarla dolup taşıyordu. Hukuk direktörü Lisa, bu koşuşturma geçene kadar işlere yardımcı olması için işe kısa süreli bir asistan almaktan bahsediyordu ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

"Evet. Thayer Hukuk'ta üçüncü sınıfta." Barbs'ın gözleri öyle bir parlıyordu ki koruma duvarlarım otomatik olarak yükselmişti. "Akıllı bir kız. Ayrıca çok güzel ve hevesli. İşe pazartesi günü başladı. O gün, onu klinik açılmadan on beş dakika önce dışarıda beklerken buldum."

"Tebrikler. Az önce Thayer'daki kızların yarısını tarif ettin." Bu üniversitenin öğrencilerinin çoğu gereğinden fazla mükemmeliyetçi, rekabetçi ve ısrarcıydı. "Aklından bile geçirme," diye ekledim Barbs ağzını açtığında. "İşyeri romantizmine karşıyım."

Çapkın olarak adım çıkmış olabilirdi ama burada sadece gö-

nüllü olarak bulunuyor olsam bile birlikte çalıştığım biriyle asla çıkmazdım.

Barbs hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. Kendini hastane çöpçatanı olarak görüyor, yıllardır birileriyle aramı yapmaya çalışıyordu.

"Ayrıca klinikten biriyle çıkacak olsaydım bu sen olurdun," diye ekledim şakacı bir şekilde.

Kaşlarını on saniye daha çatık tutmayı başarsa da yüzüne hemen bir gülümseme yayıldı. "Korkunç bir yalancısın."

"Ben ve yalan söylemek?" Elimi göğsüme koydum. "Asla."

Başını iki yana salladı. "O çekiciliğini al ve git. Benim için çok gençsin. Ayrıca, kızı gördükten sonra gel de konuşalım," diye seslendi arkamdan. Omzumun üzerinden ona bıkkın bir bakış attığım zaman bir kahkaha patlattı.

Masamdan şarj cihazımı alıp cebime koydum. Ardından merakıma yenik düşerek yeni asistanla tanışmak için mutfağa yöneldim. Barbs'ın yaygarasının neyle ilgili olduğunu gördükten sonra da eve gidebilirdim.

Mutfak kapısını iterek açarken dudaklarım hoş bir karşılama için bir tebessümle kıvrılıyordu ki... *Hay. Sikeyim. Böyle. İşi.*

Gülümsemem, bir çocuğun doğum günü partisindeki şekerler kadar hızlı kayboldu.

Çünkü mutfağın ortasında oturan ve en sevdiğim kupadan kahve içerken masadaki bir yığın kâğıdı inceleyen kişi Jules Ambrose'dan başkası değildi.

Tansiyonum tavan yapıyordu.

Hayır. *Siktir*, hayır. Vardiyamdan sonra uyuyakalmış ve aşırı canlı bir kâbusa girmiş olmalıydım, Jules'un yeni araştırma asistanı olmasına *imkân yoktu*. Evren bu kadar acımasız olamazdı.

Kapının açılma sesiyle kafasını kaldırdığında yüzünün rengi attı. Onunla aynı derecede afallamış olmasaydım bu halinden zevk alabilirdim.

"Burada ne halt ediyorsun?" Seslerimiz ahenksiz bir melodiyle birbirine karışmıştı. Onunki stres nedeniyle tiz, benimkiyse dehşet yüzünden alçaktı.

Çenemde bir kas seğirdi. "Ben burada çalışıyorum." Kapı kolunu bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Senin mazeretin ne?"

"Asıl *ben* burada çalışıyorum. *Sen* acil serviste çalışıyorsun." Jules tek kaşını kaldırdı. "Erken bunama yaşıyorsun herhalde. Tabii, beynin tüm enerjisini temel yaşam fonksiyonlarına harcayınca başka şeyleri düşünmek zorlaşıyor olmalı."

Kahretsin. Bunun için zamanım yoktu. Buraya yalnızca şarj cihazımı almaya gelmiştim ama tek istediğim eve gidip uyumakken dişi şeytanla yaptığım bu tartışmaya saplanıp kalmıştım.

Fakat artık çok geçti. Kavgada son sözü söylemesine izin verdiğimi zamanın sonuna dek yüzüme vurmasını istemiyorsam şu anda geri adım atamazdım.

"Kendini anlatıyorsun sanırım. Ortalamanın altında bir zihinsel kapasiteye sahip olman, herkesin öyle olduğu anlamına gelmez." Gözü seğirdiğinde pis pis sırıttım. "Kliniğe gelince, tıp fakültesinde okuduğum zamandan beri burada gönüllü çalışıyorum ben."

Tercümesi: *Burası benim mekânım. Üzerinde ancak ben hak iddia edebilirim.*

Çocukça mı davranıyordum? Belki. Ama kendimi gerçekten evimde gibi hissettiğim çok az yer vardı. Klinik de onlardan biriydi ve Jules'un varlığı buradaki huzurumu paramparça edebilirdi.

"İşi bırakmak için çok geç değil." Duvara yaslanıp sessiz bir meydan okumayla gözlerimi onunkilere diktim. "Boş zamanlarını başka bir yerde geçirirsen daha çok eğlenirsin. Eminim canın sıkılırsa programındaki boşlukları doldurmaya hevesli olan zavallı bir ahmak da bulursun."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim, Bay Önyargı," dedi Jules. Kahrolası kupamdan kahvesini yudumluyordu. "Yoksa artık saçmalıklarına kanacak bir kadın bulmakta güçlük mü çekiyorsun? Ah, kadınları tavlamak için burada gönüllü olma mazeretini kullanıyorsan bu cidden çok üzücü."

Aramızdaki mesafeyi üç adımda kapattım. Ellerimi masaya, incelediği kâğıtların yanına dizilmiş fosforlu kalemleri tıkırdatacak kadar sert vurdum. Ardından yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim kalıp, nefeslerimiz birbirine karışarak bir düşmanlık bulutuna dönüşene kadar öne eğildim.

"İşi bırak." Kelimeler aramızda gerginlik ve öfkeyle titreşti.

Jules'un gözleri meydan okumayla parladı. "Hayır."

Heceleri yavaş ama net bir baskıyla söylemesi tansiyonumu daha da yükseltmişti.

Ellerimi yumruk yaptığımda parmak eklemlerim sert ahşaba battı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, nabzımın sesi kulaklarımda dalga geçer gibi yankılanıyordu.

Bu konunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Jules yeni araştırma asistanıysa ne olmuştu yani? Kliniğe çok sık gelmiyordum ve geldiğimde de onunla konuşmak zorunda değildim. Ayrıca onunki geçici bir pozisyondu, birkaç ay sonra gitmiş olacaktı.

Fakat onun burada, benim cennetimde olması; bir şeyler içmek için benim kupamı kullanması, benim arkadaşlarımla konuşup gülmesi ve havadaki tüm zerreleri kendi varlığıyla doldurmasının fikri bile nefes almamı gerçekten çok zorlaştırıyordu.

Bir. İki. Üç. İçimden söylediğim her sayıyla birlikte ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalıştım.

Birkaç adım ötedeki buzdolabı mutfakta yaşanan savaştan habersizce vızıldarken, saatin tik takları şimdiye çoktan eve doğru yola çıkmış olmam gerektiğini hatırlatmıştı.

Duş. Yatak. Mutlu bir uyku.

Hepsi bana sesleniyordu ama ben burada, Jules'un karşısında dikilmiştim ve sessiz savaşımızda beyaz bayrağı sallamayı reddediyordum.

Bu yakınlıkta bile kremsi teninde tek bir kusur göremiyordum. Ela gözlerini çevreleyen kirpiklerini tek tek sayabiliyor, üstdudağının üzerindeki minicik beni seçebiliyordum.

Ve bunları fark etmek beni daha da sinirlendiriyordu.

"Senin şirketler hukukuyla ilgilendiğini sanıyordum. Bol bol para, prestij gibi şeylerle yani." Her hecem buz gibiydi ve sözlerim acıtacak kadar keskindi. "Klinik, Silver & Klein kadar gösterişli olmayabilir ama burada önemli işler yapıyoruz. Üst lige geçene dek oyun oynayabileceğin bir yerde değilsin."

Söylediklerim fazla ağır olmuştu. Daha ağzımdan çıktığı anda bunu biliyordum.

Jules muhtemelen baro sınavını geçene kadar idare edebilmek için bir işe ihtiyaç duyuyordu. Bunda yanlış olan bir şey yoktu.

Ama hayatımda gerçekleşen şeyler -babam, Alex, göğsümü itiraf etmek istemediğim kadar çok sıkan ve genelde geceleri ortaya çıkan boşluk hissi- yüzünden hissettiğim hüsran beni tanımadığım, ayrıca çok da sevmediğim birine dönüştürmüştü. Normalde okul zamanlarındaki kaygısız Josh'mışım gibi davranabiliyordum ama Jules etraftayken bunu nedense bir türlü başaramıyordum.

Belki de sebebi, onun en kötü tarafımı görmesini umursamamamdı. İnsanların düşüncelerini kafaya takmamak, insana kesinlikle özgür hissettiriyordu.

"Hakkımda en kötüsünü varsaymak tam da senin yapacağın bir şey zaten." Benim soğuk sesimin aksine, Jules'un ses tonu tıpkı cehennem ateşi gibiydi ve hiddetimin keskin kenarlarını geriye sadece utanç külleri kalana kadar yakmıştı.

"Ne sanıyorsun? Geçici çalışan olduğum için her hafta buraya gelip boş boş oturacağımı mı? Flaş haber, pislik. Ben bir

işe giriştiysem bunu en mükemmel şekilde yaparım. Büyük bir hukuk firmasında, kâr amacı gütmeyen bir organizasyonda veya sokağın sonundaki lanet limonata tezgâhında çalışıyor olsam da iş ahlakım değişmez. Sırf doktor olduğun için benden daha iyi değilsin ve yüksek maaşlı bir kariyer istiyorum diye beni şeytan olarak yaftalayamazsın. O gösterişçi kutsal tavırlarını da al kıçına sok, Josh Chen. Çünkü sana daha fazla *katlanmayacağım.*"

Mutfağı bir sessizlik kapladı. Sadece Jules'un sığ nefesleri duyuluyordu. Az önceki soğukkanlılığı gitmiş, yerini kızarmış yanaklara ve alev alev yanan gözlere bırakmıştı. İlk kez onu kızdırmış olmaktan zevk almıyordum.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat düzgün bir cevap oluşturamayacak kadar sersemlemiştim.

Yıllardır Jules'la pek çok atışmamız olmuştu. O hiçbir zaman altta kalmamış, nasıl tepki görüyorsa aynı şekilde karşılık vermişti. Fakat az önceki konuşması... Eğer onu tanımasaydım gerçekten incindiğine yemin edebilirdim.

Göğsüme sıcak bir suçluluk duygusu saplandı.

Hayatımın ne zaman bu denli karmaşık hale geldiğini merak ederken masadan ellerimi çekip yüzümü ovuşturdum. Jules'la birbirimize sıfır suçluluk ve pişmanlıkla hakaret ettiğimiz; kız kardeşimin ise eski en yakın arkadaşıma âşık olmadığı o eski günleri özlüyordum.

Kendim olduğum günleri özlüyordum.

Az sonra yapacağım şeyi eski Josh görseydi, bunu yapmaktansa kolunu kesmeyi tercih edeceğini söylerdi.

"Öyle konuşmamalıydım," diye kabullendim sonunda. "Haksızlık ettim ve..." Çenemdeki bir kas seğirdi. *Lanet olsun.* "Özür dilerim."

Son kelimeleri hızlıca ağzımdan çıkarıverdim. Jules'tan ilk defa özür diliyordum, bunu olabildiğince çabuk söyleyip kurtulmak istemiştim.

Doğru şeyi yapmış olmam, bundan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Konuşmaya devam ettim. "Bu klinik benim için *gerçekten* önemli ve seninle... farklılıklarımızın işimizin önüne geçmesini istemiyorum. Bu nedenle ateşkes öneriyorum."

Ateşkes önermek, teslim olmak gibi bir şey olsa da aramızdaki düşmanlığın klinikte geçirdiğim vakti bozmasına izin vermeyi reddediyordum. Başka yerlerde aynı şekilde devam edebilirdik fakat burada olmazdı.

Jules'un alnı kırıştı. "Ateşkes mi?"

"Sadece klinikteyken." Çalışma ortamı dışında barışı devam ettirebileceğimizi düşünecek kadar saf değildim. "Hakaret yok, aşağılayıcı yorumlar yok. Profesyonel davranacağız. Anlaştık mı?" Elimi uzattım.

Jules elime, saldırmayı bekleyen bir kobra olduğunu düşünüyormuş gibi baktı.

"Tabii, bunu yapamayacağını düşünüyorsan o başka."

Dudakları inceldiğinde içimde o tanıdık tatmin duygusunu hissettim. Tam da tahmin ettiğim gibi, Jules'un rekabetçi damarına dokunmuştum.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan elimi tutup sıktı. Sertçe.

Yüce İsa. Bu kadar küçük biri için çok güçlüydü.

"Anlaştık," dedi gülümseyerek.

Sıktığım dişlerimin arasından gülümseyip ben de onun elini iyice sıktım ve baskı yüzünden burun deliklerinin genişlemesinden keyif aldım.

"Mükemmel."

Can sıkıntısıyla ilgili az önceki sözlerimi bir rafa kaldırıyordum.

Çünkü önümüzdeki birkaç ay oldukça enteresan geçecekmiş gibi görünüyordu.

BÖLÜM 9

Jules

BİR AY ÖNCE BİRİ BANA, JOSH CHEN'LE KENDİ RIZAMLA ateşkes yapacağımı söylese suratına güler ve ona ne içtiğini sorardım. Bir kaplan nasıl postundaki çizgileri silip atamazsa, Josh'la benim aramdaki anlaşmazlık da asla yok olmazdı.

Fakat bunu itiraf etmekten nefret ediyor olmama rağmen önerisi mantıklıydı. İşimle gurur duyuyordum ve şahsi duygularımın, işyerindeki atmosferi etkilemesini hiç istemezdim. Ayrıca özrü karşısında öyle şaşırmıştım ki, Josh Chen'le ateşkesin sonuçlarının ne olabileceğini etraflıca düşünemeden kabul etmiştim.

Şaşırtıcıydı ama ateşkes süreci o kadar da korkunç geçmiyordu. Nedeni barış ilan ettiğimiz günden beri hiç *karşılaşmamız* da olabilirdi gerçi. Barbs'ın dediğine göre, Josh yalnızca izin günlerinde veya vardiyasının çok yorucu geçmediği zamanlarda geliyordu.

Eh, benim için sıkıntı değildi. Onu ne kadar az görürsem o kadar iyi olurdu. Bir yanım, beni işimi ciddiye almamakla suçladığında serinkanlılığımı kaybettiğim için utanıyordu. Seneler içinde birbirimize çok daha kötü hakaretler etmiştik, şimdi bu konuda ona neden patladığımı bilmiyordum.

Bu ilk yargılanışım bile değildi. Daha önce görünüşüm, ailem, seçtiğim kariyer ve giydiğim kıyafetlerle yargılanmıştım. Ağırbaşlı olmam gerektiğinde çok yüksek sesle gülmem ya da görünmez olmam gerekirken kendimi cesurca savunmam nedeniyle pek çok kez eleştirilmiştim. Böyle yorumları dikkate almamayı zamanla öğrenmiştim ama maruz kaldığım alaycı sırıtışlar ve yan bakışlar zihnimde birikmeye başladığı için artık gerçekten çok yorgundum.

Ciddiye alınmak için herkesten iki kat daha fazla çalışmaktan, değerimi kanıtlamak için diğerlerinden daha çok mücadele etmekten bıkmıştım.

Başımı iki yana sallayıp önümdeki belgelere yeniden odaklanmaya çalıştım. Kendime acıyarak harcayacak vaktim yoktu. Klinik üç saat sonra kapanacaktı, o zamana kadar bir vakayla ilgili son kontrolleri yapmalıydım.

Belgelerin yarısına ulaştığım sırada kapı ardına kadar açıldı ve Josh elinde küçük bir Crumble & Bake kutusuyla içeri girdi.

"Ah, bakın kim gelmiş? En..." *En sevdiğim şeytan dölü.* Josh kaşlarını meydan okurcasına kaldırdığında lafımın geri kalanını yuttum. "En yakın arkadaşımın abisi."

Onu görür görmez aklıma gelen hakaretleri sıralama dürtümü bastırmayı öğrenmem için biraz zaman gerekecekti.

"Müthiş bir gözlem yeteneği." Kutuyu masaya koyup yanımdaki sandalyeye oturdu. Parfümünün kokusu, kutudan yükselen tatlı kokuya karışıp burnuma doluyordu. "Dur tahmin edeyim, diğer çalışanları öyle sinir ettin ki seni mutfağa sürdüler."

"Eğer sen de bir nebze olsun gözlem yeteneğine sahip olsaydın, içeride henüz bir masam olmadığını fark ederdin." Getirdiği hamur işi kutusuna bakmamak için kendimi tuttum. *Tatlının cazibesine kapılma.* "Masa gelene kadar mutfakta çalışmaya karar verdim. *Ve...*" Kalemimi zafer kazanmış bir edayla ona doğrulttum. "Ateşkesi bozdun."

"Öyle bir şey yok." Josh gömleğinin manşetlerini geriye kıvırıp damarları belirgin, bronz kollarını ortaya çıkardı. Bileğinde ağır bir saat parlıyordu ve böyle saatler takan erkeklere düşen biri olarak, eğer karşımdaki... o olmasaydı bu manzarayı aşırı seksi bulurdum. "Alaycılık, aşağılamayla aynı şey değildir. Ben arkadaşlarıma karşı her zaman alaycıyımdır, sevgimi böyle gösteririm."

Gözlerimi o kadar sert devirdim ki bu hareketin sonunda başka bir boyuta geçmemiş olmama şaşırdım. "Tabii. Bana olan sevgini de sözlerinle göstermek istemişsindir kesin."

"Hayır, sana olan *sevgimi* bununla göstermek istedim." Josh, sanki karşısında çocuk varmış gibi abartılı bir yavaşlıkla konuşuyordu. Sonra kutuyu açtı ve gözlerim paketin tam ortasında duran kapkeke odaklandı.

Tuzlu karamelli. En sevdiğim.

Midemden alçak bir onay mırıltısı yükseldi. Kendimi işe kaptırdığım için birkaç saat önceki, salata ve *smoothie*'den oluşan hafif öğle yemeğimden beri hiçbir şey yemediğimi unutmuştum.

Ben sesi gizlemek için kâğıtlarımı gürültülü bir şekilde karıştırmaya çalışınca Josh'ın ağzı bir sırıtışla kıvrıldı. Aldığı herhangi bir şey için salya akıttığımı göstererek onu tatmin etmek istememiştim.

"Bunu resmi zeytin dalım olarak kabul et." Kutuyu bana doğru itti. "Bu arada, mükemmel gözlem yeteneğime hakaret ederek ateşkesi nasıl bozduğunu şimdilik görmezden geliyorum."

Elbette. Yalnızca Josh, kendi başlattığı bir şey için başkasını suçlayabilirdi.

Yine de onunla tartışmak yerine şüpheyle keki dürttüm. "İçine zehir mi koydun?" Medeni olmakla birine barış hediyesi olarak en sevdiği keki getirmek arasında fark vardı.

"Hayır, bugün acelem vardı. Belki gelecek sefere."

"Çok komik. Netflix, senin *stand-up* gösterini yayınlamalı."

Kapkeki kutudan alıp bir yerine bir şey yapılmış mı diye sağını solunu dikkatlice inceledim.

"Değil mi ama?" Josh'ın sesinden ukalalık akıyordu. "Birçok harika özelliğimden biri de bu."

Tekrar göz devirmemeye çalıştım. Josh'ın, Jüpiter boyutundaki egosuyla dünya üzerinde var olabilmesi için muhtemelen yüzlerce zavallı ruh içlerindeki özgüvensizlikle savaşıyordu. Şeytan, cehennemde oğlunu yaratırken şaşırmış ve çanağına haddinden fazla kabalık eklemiş olmalıydı.

"En sevdiğimin tuzlu karamelli olduğunu nereden biliyorsun?" Kekin kâğıdındaki küçük siyah lekeye gözlerimi kısarak baktım.

Yanlışlıkla kalemle mi çizilmişti, yoksa içine zehir katıldığının bir kanıtı mıydı? Hmm...

"Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok." Josh kafasıyla masadaki büyük boy kahveyi gösterdi. "Seni her gördüğümde kafan büyüklüğünde karamelli *mocha* içiyorsun."

Pekâlâ, haklıydı. Karamel aromalı şeylere olan aşkım sır sayılmazdı.

"Böyle devam edersen diyabet olursun," diye ekledi Josh. "Bu kadar şeker tüketmek hiç iyi değil."

"Ah, demek bana şekerli gıda getirmenin nedeni diyabet olmamı ummandı." Boşta kalan elimle kalemimi masaya vurdum. "Niyetinin kötü olduğunu *biliyordum.*"

Josh bir iç çekip kaşlarının arasını sıktı. "Jules, şu kahrolası şeyi ye artık."

Sırıtmamı bastırdım. Aslında onunla dalga geçiyordum ve gerçekten de açlıktan ölmek üzereydim. Eğer öleceksem, sevdiğim bir şeyi yerken ölebilirdim.

Kâğıdı açıp kekten küçük bir ısırık aldım. Sıcak, nefis bir tatlılık dilime hücum ederken kendime engel olamayıp keyifle inledim.

Saatlerce çalıştıktan sonra yenilen tuzlu karamelli kek gibisi *yoktu*.

Kapkeki yememi izleyen Josh'ın yüzündeki bezginlik, tanımlayamadığım bir ifadeye dönüşmüştü.

Tenim alışılmadık bir özgüvensizlikle karıncalandı. "Ne?"

Josh ağzını açtı, ardından ise tekrar kapatarak arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Konuşmadığın zamanlarda çok daha iyisin. Sana daha sık yemek getirmeliyim."

"Neyse ki, benden hoşlanıp hoşlanmaman umurumda bile değil." Sözlerimden bal damlıyordu. "Ama bana yemek ısmarlamak istiyorsan hayır demem. Tabii ki, ağzıma sokmadan önce onun her santimini inceleyeceğimden emin olabilirsin."

Cümlenin tamamı daha ağzımdan çıkmadan yaptığım hatayı fark ettim.

Kahretsin. Kulağa düşündüğümden daha sapıkça geliyordu.

Josh'ın dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı.

"Sakın." Yanaklarım yanarken bir elimi kaldırdım. "Yapmak üzere olduğun çocukça espriyi kendine sakla."

Şaşırtıcı bir şekilde susup parmağını önümdeki kâğıt yığınına vurdu. "Mutfak dışında çalışabileceğin başka yerler de var, biliyorsun."

"Mesela neresi? Tuvalet mi?" Klinik minik bir yerdi ve başkalarının çalışma alanını işgal etmeyi hiç istemiyordum. "Sorun değil, burası gayet rahat."

Tabii içerideki buz gibi havayı, sallanan masayı ve sert ahşaptan yapılma sandalyeleri saymazsak. Buna rağmen, klozet kapağında çalışmaktan iyiydi.

"Aynen, tıpkı Sibirya yaban hayatı gibi."

Rahatsızca iç geçirdim. "Çalışmak için mi buradasın, yoksa kafamı ütülemek için mi?"

"Her ikisini de yapabilirim. Aynı anda birçok işin üstesinden gelme becerisine sahibim," diye alay etti Josh. Ardından bakışları ciddileşti. "Bugün yeni bir vaka geldiğini duydum."

"Evet." Direkt iş moduna geçerek kâğıtları ona doğru kaydırdım. "Bowers davası. Ailenin annesi Laura Bower merdivenden düşmüş ve iki ay boyunca çalışamayacakmış. Eve gelir getiren tek aile üyesi oymuş, sağlık sigortası olmadığı için büyük borç altına girmişler. Kocası Terence birkaç yıl önce hapisten çıkmış ama sabıka kaydı nedeniyle iş bulamamış. Daisy ve Tommy adlarında, altıyla dokuz yaşlarında iki çocukları varmış."

Josh dosyaları inceledi. "Tahliye emriyle karşı karşıya kalmışlar."

Onaylayarak başımı salladım. "Laura'nın düşüşünü atlatmak için güvende olacağı bir yere ihtiyacı var. Evsiz kalma endişesi her şeyin üstüne tuz biber olmuş."

Bunu söyler söylemez geçmişin bulanık anıları yine davetsizce zihnimin ön cephelerine süzüldü.

Soğuk geceler. Bomboş bir mide. Tenimde sürünen devamlı endişe.

Benim durumum, Bowersların yaşadığı şeylerden farklıydı. Buna rağmen, her sabah uyandığında o günün başını sokabileceğin bir çatı ve sofrada yemek bulacağın son gün olup olmadığını merak etmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordum.

Annem bir kokteyl garsonuydu ama sahip olduğu azıcık geliri de faturaları ödemekten çok alışverişe harcardı. Bazen elektrik faturasını ödemeyi unuttuğu için ben ödevimi yaparken ışıklar kesiliverirdi. En sonunda, daha on yaşındayken komşumuzdan nasıl kaçak elektrik çekeceğimi keşfetmiştim. Etik bir çözüm olmasa da o sırada yapmam gerekeni yapmıştım.

Vücudumdan bir ürperti geçti.

İyisin. Artık o küçük kız değilsin.

"Kadını tanıyorum." Josh parmak boğumuyla, Laura'nın fotoğrafının zımbalanmış olduğu kâğıda vurarak beni şu ana geri çekti. "Hastaneye geldiğinde onu ben tedavi etmiştim. Birden fazla kırığı ve ağır ezikleri vardı. Ayrıca ayak bileği burkulmuş-

tu. Buna rağmen morali yerindeydi, şakalar yaparak çocuklarının paniklemesini önlemeye çalışıyordu." Yüzü yumuşadı. "Acil servis tam bir kaos ortamına dönüşebiliyor. Yine de onu hatırlıyorum."

"Evet," dedim kısık bir sesle. "Gerçekten iyi birine benziyor."

Laura'yla hiç tanışmamıştım ama onun, sahip olmak için canımı bile verebileceğim türden bir anne olduğundan emindim.

Boğazımda oluşan yumruyu çözmek için hafifçe öksürdüm. "Hukuki yönden bakılırsa, tek çözüm Terence'ın iş bulabilmesi için sicilini temizlemek," dedim. Kliniğin hukuk direktörü Lisa da bu düşüncemi onaylamıştı. "Adam esrar bulundurmaktan suçlu bulunmuş. Ancak sadece yirmi beş grammış ve zaten bir yıllığına hapse girip cezasını çekmiş." Davanın detaylarını ilk öğrendiğimde olduğu gibi yine ensemin yanmaya başladığını hissettim. Beni uyuşturucu karşıtı yasanın acımasızlığı ve eşitsizliğinden daha çok kızdıran çok az şey vardı. "Çok aptalca değil mi? Tecavüzcüler bile kodeste birkaç ay yatıp çıkarken azıcık esrar taşıyan birinin sicili sonsuza dek lekeleniyor. *Saçmalıktan* başka bir şey değil. Colorado'da esrar çiftçileri satışlardan kazandıkları parayla geçinirken Terence gibi insanların itibarı karalanıyor. Bunun neresinde adalet var, söyler misin? Ben... ne var?" Josh'ın bana neredeyse büyülenmiş halde, minicik bir gülümsemeyle baktığını fark edince sessizleştim.

"Benimle ilgili olmayan bir konuda bu kadar hararetlendiğini hiç görmemiştim."

"Kendine olan hayranlığının sınır tanımadığını bir kez daha kanıtladın." Adaletsizliğe duyduğum kızgınlık hâlâ devam etse de içimdeki öfke patlamasının biraz olsun yatıştığını hissediyordum. "Ateşkesi bozdun gibi bir şey deme sakın," diye ekledim. "Doğruları söylüyorum."

Josh kuru bir sesle, "Tabii tabii," dedi. "Ama haklısın. Terence'ın başına gelenler adil değil."

Yanlış duyduğumdan emin olarak kafamı yana eğdim. "İkinci cümleni tekrarla."

Önce özür dilemiş, şimdi de haklı olduğumu kabul etmişti. Karşımda oturan adam gerçekten Josh mıydı, yoksa uzaylılar onu kaçırıp karakter açısından daha hoş biriyle mi değiştirmişti?

"Hayır."

"Söyle." Ayağımla ayağını dürttüğümde kaşlarını çattı. "Tekrar duymak istiyorum."

"Tam da bu yüzden söylemeyeceğim."

"Hadi ama." Ona en iyi yavru köpek bakışımla baktım. "Bugün cuma."

"Ne alaka?" Yavru köpek bakışımı derinleştirdiğimde Josh derin bir iç çekti. "Dedim ki... *haklısın.*" Sesi o kadar hoşnutsuz geliyordu ki neredeyse gülecektim. "Ama yalnızca bu konuda. Başka konularda değil."

"Gördün mü? O kadar da zor değildi." Kapkek kâğıdını düzgün bir kare şeklinde katladım ve daha sonra atmak üzere bir kenara ittim. Ardından, "Götlük yapmadığın zamanlarda düzgün bir gülüşe sahipsin," diye cömertçe ekledim. Ne de olsa birbirimize kibar davranıyorduk.

"Sağ ol."

Josh'ın alaycı sesini duymazdan gelerek vakaya geri döndüm. Hafta sonu kafamın rahat olması için klinikten ayrılmadan önce tüm işlerimi bitirmek istiyordum. Vermont gezimiz yakındı ve dağ evinde Josh'la geçireceğim iki günü iple çekmesem de bu yılki ilk tatilim için *sabırsızlanıyordum.*

Bridget'ın taç giyme töreni için Eldorra'ya yaptığım geziyi saymıyordum. Orada sadece bir hafta sonu kalmıştım ve o kadar yoğun geçmişti ki gezmek şöyle dursun, uyumaya bile zar zor vakit bulmuştum.

"Pekâlâ, Bowers konusuna dönelim." Kalemimi kâğıda vurdum. "Lisa, Laura'ya ücretsiz muayene hizmeti verebileceğimizden bahsetti."

"Evet. Onlarla genellikle ücretsiz klinikte ilgileniyoruz." Josh çıkışa doğru el salladığında bütün gün burada çalışmış olabileceğini fark ettim. Geçici muayene çadırı dışarıya kurulduğu için geldiğini görmemiş olmam normaldi. "Ama Laura'nın durumu göz önünde bulundurulduğunda, biz de ona gidebiliriz. Sadece gerekli evrakları doldurmamız lazım."

Sonraki bir saat boyunca birlikte Bower davası üzerinde çalıştık. O sağlık taraması çizelgesi oluşturup tıbbi belgeleri hazırlarken ben de ayrıntıları kontrol etmeyi bitirip Terence'ın sicilini temizlemek için gereken bilgileri topladım.

Bir ara, boş bir kâğıda bir şeyler karalarken kaşları konsantrasyonla çatılmış olan Josh'a gizli bir bakış attım. Onu ilk kez çalışırken görüyordum.

"Manzara güzel mi?" diye sordu başını belgelerden kaldırmadan.

Boynuma yine bir sıcaklık tırmandı ama bu sefer utançtandı. "Sözlükte *güzel* ve *çirkin* kelimeleri yer değiştirdiyse, evet."

Ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "*Ateşkes*, JR."

Bu hatırlatmanın alaycı olup olmadığını anlayamasam da midem bir takla attı. Belki de *gerçekten* keke zehir katmıştı.

Önümdeki belgenin bir paragrafını gereğinden fazla baskı uygulayarak fosforlu kalemle işaretledim. Josh'la şaşırtıcı derecede iyi bir takım olmuştuk ama ateşkesimizin gerçek bir arkadaşlığın habercisi olduğunu düşünerek kendimi kandırmayacaktım.

Hayatta kesin olan çok az şey vardı: ölüm, vergiler ve Josh Chen ile Jules Ambrose'un asla arkadaş olamayacağı gerçeği.

BÖLÜM 10

JULES'LA KLİNİKTE BAŞLATTIĞIMIZ GEÇİCİ BARIŞ anlaşması yirmi dört saatten kısa bir süre içinde bozuldu. Havaalanının özel jet terminaline vardığımda, benden önce geldiği için gözleri parlak, kuyruğu ise dikti.

Kibirle bana bakıp kahvesini yudumlarken, "Geç kaldın," dedi. O karton bardağın içinde ekstra parçacıklı, yulaf sütlü karamelli *mocha* olduğundan emindim. Çünkü Jules'un laktoz intoleransı vardı ve badem sütünün tadından nefret ediyordu.

Çok tahmin edilebilir birisin.

"Henüz uçağa binme vakti gelmedi, yani geç kalmadım." Karşısındaki koltuğa çökerken kıyafetini inceleyip kaşlarımı çattım. Spor tayt, çizme ve mor renkli tüylü bir mont giyip kafasının tepesine dev bir güneş gözlüğü yerleştirmişti. "O mont ne öyle? Barneys R Us'tan mı aldın?"

"Havaalanına *eşofmanla* gelen birinin modadan anlamasını beklemiyorum." Jules'un gözleri eşofmanıma kaydı. Bakışları belirli bir bölgede daha uzun süre kaldığında sinirim yerini kendini beğenmiş bir tatmine bıraktı.

"Fotoğraf çek istersen. Açıp açıp bakarsın."

Gözlerini benimkilere çevirdi. "Teklifin için teşekkürler ama sadece kıymetli varlığını kesmenin ne kadar kolay olacağını düşünüyordum." Gülümsedi. "Bu hafta sonu iyi uyursun umarım, Joshy. Hortlaklardan falan korkma."

Gülünç tehdidine cevap verme zahmetine girmesem de yanındaki küçük beyaz kese kâğıdını alıp hiçbir uyarıda bulunmadan bana fırlattığında şaşırarak kaşlarımı kaldırdım.

Reflekslerim yıllarca yaptığım sporlar sayesinde hızlı olduğu için paketi kolayca yakaladım.

Kese kâğıdını açıp içinde duran yaban mersinli *muffin*'i gördüğümde kaşlarım daha da yukarı kalktı.

"Benim için aldığın kapkeke karşılık." Belki ışığın oyunuydu ama sanki yanaklarında hafif bir pembeleşme görmüştüm. "Borçlu kalmayı sevmem."

"Sadece bir kekti, JR. Bana borçlu değildin." Paketi salladım. "İçine zehir mi koydun?" diye sordum dün sorduğu soruyu taklit ederek. "Doğum günü gezisi sırasında sevgili abisi ölürse Ava çok üzülür. Bu da Alex'in üzüleceği ve senin diğer tarafta bana katılacağın anlamına gelir."

İç çekişi binlerce yılın yorgunluğunu barındırıyordu. "Josh, şu kahrolası şeyi ye."

İki saniye düşündükten sonra omuz silktim.

Eh, yaban mersinli *muffin* zehirlenmesinden daha beter ölüm şekilleri vardı.

"Teşekkürler," dedim gönülsüzce.

Gözlerim terminalde gezinirken hamurdan bir parça koparıp ağzıma attım. "Mutlu çiftimiz nerede?"

"Muhtemelen kahvaltıda birbirlerine tatlı sözler fısıldıyorlardır." Jules başını terminalin diğer tarafındaki şık görünüşlü restorana doğru eğdi.

Alex'in birine tatlı şeyler fısıldadığı düşüncesiyle alaycı bir nefes verdim. "Sen neden onlara katılmadın?"

"Fazlalık olmak istemedim."

"Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı."

Cevap vermek yerine bardağının üzerinden bana baktı. Kaşlarının arasında minik bir kırışıklık oluşmuştu. "Senin için garip mi?" diye sordu. "Alex'le seyahate çıkmak yani."

Duraksadım. *Muffin*'i çiğnemeye devam etmeden önce çenem bir saniyeliğine gerildi. "Yapacak bir şey yok. Ava istediği için buradayım, nokta," dedim lokmamı bitirdikten sonra.

Söylenmemiş sözler yüzünden aramızda gergin bir sessizlik oluştu.

Jules aklındakini dillendirmeden önce kendini korumak istiyormuş gibi bardağını tekrar ağzına götürdü. "Sen iyi bir abisin."

Sesinde küçümseme yoktu, gayet samimi görünüyordu. Ama kelimeleri içimde bir ağırlığa sebep olmuştu.

"Kardeşin hastanede..."

"Neredeyse boğuluyordu..."

"Üzgünüm oğlum ama annen... aşırı doz almış..."

"Bize yalan söyledi." Gözyaşları Ava'nın yanaklarında çizgiler oluşturuyordu. "İkimize de de yalan söyledi."

"Tatili bizde geçir." Alex'in omzuna vurdum. "Noel'de tek başına kalınır mı hiç?"

"Güvendiğim birinin ona göz kulak olmasını istiyorum."

"Ailem dışında güvendiğim tek kişi sensin. Ava için ne kadar endişelendiğimi biliyorsun..."

Zihnim anı parçalarıyla dolup taşıyordu.

İyi bir abi miydim?

Ava *iki kez* neredeyse ölüyorken yanında değildim. Yıllar boyu babamız hakkındaki gerçeği göremeyecek kadar kördüm. Bir de gidip onu kendime *örnek almış*, gurur duymasını sağlamak için elimden geleni yapmıştım. Ayrıca, Ava'yı kendi elle-

rimle Alex'in kollarına göndermiş, yine güvendiğim birinin ihanetine uğramıştım.

Sonunda Alex ve Ava'nın ilişkisi düzelmişti ama kardeşimin ruh gibi ortalıkta dolaştığı ayları asla unutamayacaktım. Sessizleşmiş, içine kapanmış, onu *o* yapan kıvılcımı kaybetmişti. O günlerde her sabah, Ava'yı annemizi bulduğum gibi bulacağımdan korkarak uyanıyordum. Yaşama isteğini kaybedip midesini haplarla doldurması düşüncesi ödümü patlatıyordu.

Ve bunların hepsi aptallık ettiğim, güvenmemem gereken insanlara güvendiğim için olmuştu.

Michael'ın kız kardeşimi öldürmeye çalışmasının, annemin intihar etmesinin ya da kardeşimin Alex'e âşık olmasının teknik olarak benim suçum olmadığını biliyordum. Fakat suçluluk duygusu, mantığın yenemediği bir şeydi. En küçük şüphe tohumundan doğup zihnindeki çatlakların arasına doluyor, tüm karanlığıyla damarlarına süzüldüğünü hissettiğinde ise kendini o kadar derine kazımış oluyordu ki; bir parçanı feda etmeden onu çıkarıp atamıyordun.

"Josh." Jules'un sesi boğuktu, uzaktan geliyormuş gibiydi. "Josh!"

Bu sefer daha yüksek ve net olan sesi, beni düşüncelerimden çekip bol güneşli terminale geri döndürdü.

Gözlerimi kırpıştırırken kalbim göğüs kafesime öyle bir çarpıyordu ki, tüm kemiklerimin tıkırdamasına sebep oluyordu. "Evet?"

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti, gözlerinden endişeye benzer bir şey geçmişti. "Son beş dakikadır adını söylüyorum. Sen... iyi misin?"

"Evet," diye tekrarladım. Elimi saçlarımın arasından geçirip kalp atışlarım normale dönene kadar kendimi derin nefesler almaya zorladım. "Bir şey düşünüyordum."

Verebileceğim en saçma cevaptı ama Jules bir şey demedi. Bunun yerine beni bir dakika daha izledi ve sonunda gözlerini omzumun arkasındaki bir yere çevirdi. "Alex ve Ava geliyor."

Kafamı çevirdiğimde söz konusu çiftle karşı karşıya geldim.

"Selam!" Ava sevgilisinden ayrılıp bana sarıldı. "Zamanında gelmişsin."

"Neden herkes her yere geç kalacağımı düşünüyor? Ben dakik bir insanımdır," diye homurdandım.

Ne kadar da saçmaydı. Sadece *bir* partiye geç kaldım diye bunu alışkanlık haline getireceğimi düşünüyorlardı.

"Tabii." Kardeşim koluma hafifçe vurduktan sonra, "Uçağa binmeye hazır mısınız?" diye sordu ortaya doğru.

"Evet." Jules ayağa kalkıp boş kahve bardağını yakındaki bir çöp kutusuna attı. "Hadi gidelim."

Jules ve Ava öne geçip ilerlemeye başlayarak beni sert bir kafa hareketiyle selamladığım Alex'le baş başa bıraktılar. "Alex."

"Josh." Eski arkadaşımın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ama gergin omuzları, bu hafta sonuna kuşkuyla bakan tek kişinin ben olmadığımı gösteriyordu.

Tek umudum, pazartesiye hepimizin sağ çıkmasıydı.

*

Bir buçuk saat sonra Vermont'a iniş yaptığımızda, hafta sonuyla ilgili tüm endişelerimi özel jet servisi sayesinde yatıştırmıştım. Portakal suyu eklemeyi tercih etmediğim iki adet *mimoza* bunun için yeterli olmuştu.

Tesise sadece otuz dakikalık bir yolculuk mesafesinde olan havaalanının dışında siyah bir Range Rover bizi bekliyordu. Ava yolun çoğunu, tesisin lüks olanaklarını anlatarak geçirmişti. Birinci sınıf bir spa, iki gurme restoran, meşhur üçlü kara elmas kayak pisti ve dinlemediğim daha çok şey vardı.

Benim tek umursadığım kayak pistiydi. İlk defa öyle bir yerde kayacaktım. Muhteşem olacaktı.

Bavulumu bırakır bırakmaz yamaca tırmanmak için can atıyordum ama daha otele giriş yapamadan bir engele takıldık.

"Kulübe dolu derken ne demek istiyorsun?" Yaka kartına bakılırsa adı Henry olan zavallı resepsiyon asistanına ters ters bakarken Alex'in her kelimesi buzla kaplıydı.

"Çok üzgünüm, Bay Volkov. Fakat görünüşe göre sistemde bir karışıklık olmuş ve bu hafta sonu çifte rezervasyon yapmışız." Henry yutkundu. "Diğer konuklar dün gece gelip giriş yaptılar."

"Anlıyorum." Alex'in sesi on derece daha soğumuştu. "Peki Kral Dairesi için *hatırı sayılır* miktarda para ödemişken başka nerede kalacağımızı söyler misin bana?"

Henry tekrar yutkunup telaşla klavyesinde bir şeyler yazdı.

Ava, Alex'in elini çekiştirip kulağına bir şeyler fısıldadı. Eski arkadaşımın gözleri hâlâ Henry'yi delip geçecekmiş gibi baksa da omuzları gevşemişti.

Bankoya yaslandım. Alex burnundan solurken ağzımı açacak kadar aptal değildim. Jules bile sessizdi. Gerçi bunun sebebi, lobinin öbür ucundaki bir adamla bakışarak sevişmekle meşgul olması da olabilirdi.

Adamı hızlıca inceledim. Sarı saçları ve doğal olamayacak kadar beyaz bir gülümsemesi vardı. Tesisin diğer çalışanlarıyla aynı açık mavi tişörtü ve haki pantolonu giymişti. Kayak eğitmeni olduğuna bahse girebilirdim. Sinir bozucu, hevesli bakışlarından bile öyle olduğu belliydi.

"Dilini ağzına geri sok, JR. Ağzının suyu akıyor."

Jules, "Ağzımın suyu falan akmıyor," derken Kayakçı Adam'a doğru bir tebessüm attı. Adam da ona aynı şekilde karşılık verdi.

Midemin ekşidiğini hissettim. Tesisin açılış zamanıydı ama beyefendi aylak aylak lobide oturmuş, konuklarla flört ediyordu. Yapacak başka işi yok muydu?

Henry, "Müsait bir VIP kulübemiz var," dedi. "Kartal Süiti,

Kral Dairesi kadar büyük değil ama çok iyi bir manzaraya ve onunla aynı olanaklara sahip. Tabii ki fiyat farkını size geri ödemekten ve bu hatayı telafi etmek için ücretsiz bir yemek ile spa hediye kartı eklemekten mutluluk duyacağız."

Eğer Ava burada olmasaydı Alex kesinlikle bu adamı mahvederdi ama bunun yerine tek söylediği, "Kartal Süiti ne kadar küçük?" oldu.

"Dört yerine iki yatak odası var. Ama oturma odasında yatak olarak kullanabileceğiniz bir çekyat bulunuyor," dedi Henry, Alex'in çatık kaşlarının altında ezilip büzülerek.

"Sorun değil." Ava elini Alex'in koluna koydu. "Sadece hafta sonu burada olacağız sonuçta."

Alex'in burun delikleri genişlemişti, yine de kısaca kafa sallayarak kabul ettiğini gösterdi. "Kartal Süiti olsun o halde."

"Harika." Henry'nin yaşadığı rahatlama ortadaydı. "Bunlar kapı için kartlarınız ve..."

O yön tarifi yaparken dikkatimi tekrar Jules'a çevirdim.

"Lobi seksin bitti mi?"

Jules, Kayakçı Adam'la *hâlâ* sessizce flört ediyor olmasına rağmen yorumum üzerine gözlerini ondan ayırdı. "Şu anda seks yaptığımı sanıyorsan, kadınların yatağından tatmin olmadan ayrılmasına şaşırmamak gerek."

Akıllıca bir cevaptı.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Macera sporları fiziksel, Jules'la uğraşmak da zihinsel olarak rahatlamamı sağlıyordu. Başka hiçbir şey beni bu kadar keyiflendirmiyordu.

"Kadınlar yatağımdan pek çok farklı şey hissedip deneyimleyerek çıkıyorlar. Tatmin olduklarından da yüzde yüz emin olabilirsin."

"Erkekler hep böyle düşünür," diye alay etti Jules. "Üzülerek söylüyorum ki, kadınların muhtemelen hepsi yatakta rol yapıyor."

"Sahte ve gerçek orgazm arasındaki farkı anlayabilirim, JR."

"Yani orgazm rolü yapan kadınlarla birlikte olduğunu *kabul ediyorsun.*" Sesinden şeker ve arsenik karışımı damlıyordu.

"İlk birkaç seferimde." Gerçeklerden utanmıyordum. Bu hayatta herkes her şeye sıfırdan başlıyordu. "Ama pratik kişiyi mükemmelleştirir. Şanslıysan, belki bir gün sen de öğrenirsin."

Lobiden çıkıp kulübemize yönelen Alex ve Ava'yı takip ederken Jules öğürür gibi yaptı. "Beni kusturma. Buraya daha yeni geldik ve kusmuktan nefret ederim."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Onu kızdırmak aşırı kolaydı.

Ama kulübeye varıp da iki numaralı engelle karşılaşınca gülüşüm yok oldu: Çekyat aslında bir çekyat değildi. Sadece lanet bir koltuktu ve bu da dördümüz için yalnızca iki oda olduğu anlamına geliyordu. Olasılıkların hepsi birbirinden daha kötüydü.

"Biz Jules'la kalabiliriz." Ava, Alex'e özür dileyen bir bakış attı. "Sen de Josh'la kalırsın."

"Olmaz." Alex'le aynı odada kalmaktansa tesisin hemen yanından geçen buzlu nehirde çıplak yüzmeyi tercih ederdim.

"Başka nasıl olacak?" diye karşı geldi kardeşim. "Bütün günü oda ayarlaması yaparak geçirmek istemiyorum."

Bunun dışında sadece iki seçenek daha vardı. Ava veya Jules'la bir odayı paylaşabilirdim. Fakat kız kardeşimle birlikte kalırsam Alex ve Jules'un oda arkadaşı olması gerekirdi ve bu fazlasıyla tuhaf olurdu.

"Ben JR'la kalırım." Başımı Jules'a doğru salladım. "Sen ve Alex ana yatak odasını alın. Zaten misafir odasında iki yatak vardır, sorun olmaz."

En ideali olmasa da diğer berbat seçimlerin arasında en iyisiydi.

Jules benimle aynı fikirde olduğunu söylemesine rağmen ancak bir yılanın kafesine giren fare kadar hevesliydi.

"Emin misin?" Ava aramızdaki düşmanlığın farkındaydı ve muhtemelen uykumuzda birbirimizi öldüreceğimizi falan düşünüyordu.

Aslında bu oldukça olasıydı.

"Evet. Hadi eşyalarımızı yerleştirelim ve kaymaya gidelim artık." Büyük ihtimalle gün boyunca odalarımızda pek durmayacaktık. Gece odaya geri döndüğümde ise Jules orada değilmiş gibi davranabilirdim.

Ama ne yazık ki, evrenin ve boktan mizah anlayışının farklı planları vardı.

Misafir yatak odasının kapısını açtığımızda üç numaralı engelle yüz yüze geldik. Hayatımda karşılaştığım en korkunç manzaraydı bu.

Ben homurdanırken Jules, "*Siktir*. Olamaz..." dedi. "Bu nasıl *boktan* bir iş ya!"

Normal şartlarda son derece güzel olan odanın tam ortasında, üstüne lacivert renkli lüks bir battaniye serilip kabarık yastıklar dizilmiş sayvanlı bir yatak vardı.

Evet. *Yatak*. Sadece bir tane.

Ve bu yatağı Jules Ambrose'la paylaşmak zorundaydım.

Burada ölsem yeridir.

BÖLÜM 11

Jules

TANRI GEÇMİŞ YAŞAMIMDA YAPTIĞIM YANLIŞLAR için beni cezalandırıyor olmalıydı. Böyle bir duruma maruz kalmamın başka bir açıklaması olamazdı.

İkimiz de geri adım atmayı ve koltukta yatmayı reddettik. Bu yüzden, iki gece boyunca aynı odada kalıp aynı *yatakta* yatmaya mahkûmduk. Bir centilmen, başka bir yerde uyumayı teklif ederdi ama Josh'ın centilmenlikle uzaktan yakından alakası yoktu. O, şeytanın çocuğuydu... ve şu anda da ben kayaktan kurtulmak için bahane bulmaya çalışırken gözlerini kısmış halde beni inceliyordu.

"Siz gidin," dedim Ava'ya. Josh'ın şüpheci bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyordum. "Kulübede bir şey unutmuşum, onu alıp geleceğim."

"Emin misin? Seninle gelebilirim."

"Gerek yok. Odalar yüzünden yeterince zaman kaybettik zaten. Ayrıca gitmişken kulübede biraz zaman geçirebilirim." Kaygısızca elimi salladım. "Git sen, ben iyiyim."

"Tamam." Ava da şüpheli görünüyordu. "Buralarda olacağız."

Nefesimi tuttum ve bırakmadan önce Alex'le Ava'nın telesiyeje binip gözden kaybolmasını bekledim. Karşımdaki uçsuz bucaksız karlı araziyi incelerken içim içimi kemirmeye başlamıştı.

Bir kayak merkezinde geçirdiğim son zamanın üzerinden yedi yıl geçtiği için durumdan bu kadar etkileneceğimi hiç düşünmemiştim ama o gezi, pek çok dehşet verici anının kaynağıydı. Tabii, bir de o video vardı...

O konuyu düşünme.

"Kulübede ne bıraktın?" Josh düşüncelerimi yarıda kesti. Kayak konusunda bu kadar heyecanlı olan birine göre, yamaçlara çıkmak için pek acelesi yokmuş gibiydi.

Birinci sınıf kayak kıyafetlerine -siyah pantolon, geniş omuzlarını saran mavi bir mont, gri bere ve kayak gözlüğü- bürünmüş haliyle atletik bir çekiciliği vardı. Civardaki kadınların yarısı gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Telefonumu unutmuşum." Ellerimi ceplerime yerleştirip sağ cebimin dibindeki telefonu sıkıca tuttum.

"Buraya doğru yürürken elindeydi."

Kahretsin. "Odada ne bıraktığım seni ne ilgilendiriyor ki?" diye konuyu değiştirdim. "Senin kayman gereken bir kara elmas pisti yok muydu?"

Josh, "*Üçlü* kara elmas pisti," diye düzeltti. "Gitmek üzereydim zaten."

"Pekâlâ, sana engel olmayayım."

Bakışlarıyla beni ölçüp tartar gibiydi. "Bir dakika," dedi yavaşça, gözleri tenimi kaşındıracak şekilde vücudumu tarıyordu. "*Nasıl* kayak yapıldığını biliyor musun?"

"*Tabii ki* biliyorum." Josh'ın kaşları kuşkuyla kalkınca isteksizce ekledim. "*Bilmek* fiilini nasıl tanımladığına bağlı."

Eski erkek arkadaşım Max, on sekiz yaşımdayken kayak merkezine gittiğimizde bana kayak yapmayı öğretmişti. Ancak o zamandan beri kayak malzemelerine elimi sürmemiştim.

Saniyeler geçtikçe kaygım daha fazla artıyordu ama bu durum, kahkahalara boğulan Josh'a ters ters bakmamı engellemedi.

Ona cevap vererek alaycılığını desteklemek yerine döndüm ve aptal kayak botlarımla yanından olabildiğince hızlı uzaklaştım. Her adımımla birlikte yerden öfkeli kar bulutları yükseliyordu.

"Hadi, Jules. Beni seviyorsun değil mi?" Max beni öpüp kıçımı sıktı. "Beni seviyorsan, bunu benim için yaparsın. Bizim için."

"Güvenlik nedeniyle, bebeğim. Suç duyurusunda bulunmaya karar verirse diye."

"Kimseye asla göstermeyeceğime söz veriyorum."

Anılar yüzünden sırtımdan soğuk terler süzülmeye başlamıştı fakat onları daha fazla detaylandırmadan, ait oldukları kutuya geri kapattım. Zaten bir kere yaşamıştım, neden kendime bir daha eziyet edecektim ki?

"Bekle." Josh bana yetiştiğinde hâlâ gülüyordu. Sesi, anılar koridorundaki istenmeyen yolculuğuma son vermeme yardımcı olmuştu. Bir sonraki sözleri yine alaycı olmasına rağmen ilk defa onu tokatlamak istemedim. "Yani o kadar giyindin, kayak seti kiraladın ve buraya geldin ama *kaymayı* bilmiyor musun? Neden daha önce bir şey söylemedin ki? Derse falan yazılabilirdin."

"Bir şekilde yaparım diye düşündüm." En iyisi olmasa da sonuçta bir plandı. Yani öyle sayılırdı.

"*Bir şekilde?* Bir şekilde *kayak* mı yapacaktın?"

Yanaklarım yandı. "Fikrimi değiştirdim sonuçta."

"Evet, bu iyi bir karardı. Yoksa muhtemelen ölürdün." Josh'ın kahkahaları sonunda azalmıştı. Gerçi ağzının kenarlarının titreşmesi ve yüzünde beliren o gıcık gamze hâlâ eğlendiğini gösteriyordu.

Midem altüst oldu. Daha önce Josh'ın alaycılık olmadan gerçekten güldüğünü hiç görmemiştim. Kötülükten ve iğnelemeden

yoksun gülümsemesi... tuhaf hissetmeme neden olmuştu. Minicik bir gülümseme olsa bile.

"Günün geri kalanını kulübede geçireceğim. Bu yüzden ölmem konusunda endişelenmene gerek yok." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ya da belki, bana kayak yapmayı öğretecek birini bulurum."

"Lobide gözlerinle becerdiğin adamı mı mesela?" diye sordu kuru bir sesle.

"Olabilir." Adamı *gözlerimle becerdiğim* konusundaki yorumunu duymamış gibi yaptım. Bir yabancıyla kısa süreli etkileşimime neden bu kadar takmıştı bilmiyordum. Gerçi düşününce, sarışın adam oldukça sevimliydi. Belki daha sonra onu bulabilirdim. Flört etmek beni her zaman canlandırırdı ve en azından bir süreliğine elimin ya da pille çalışan yakın arkadaşlarımın vermediği bir şey elde etmiş olurdum.

Josh eliyle çenesini ovuşturdu. Kaşlarını çatmıştı, elmacıkkemikleri karla kaplı arka planı kesen iki uzun çizgi gibi görünüyordu. "Ben sana öğretirim."

"Kesin yaparsın."

"Ciddiyim."

Duraksadım ve beni nasıl kandırdığıyla ilgili böbürlenmesini, bana gerçekten bir şeyler öğretmek istediğini düşündüğüm için gülmesini bekledim.

Ama o an hiç gerçekleşmedi.

"Neden bunu yapasın ki?" Midem yine nedensizce takla atmıştı. "Sevgili üçlü kara elmasın ne olacak?"

Bana yardım teklif etmesi tamamen mantıksızdı. Özellikle de sabahtan beri o lanet kayak pisti için duyduğu heyecanı dile getirdiği için. Eğer bana kayak yapmayı öğretecekse, bu süre boyunca acemilerin kaydığı yamaçta kalmamız gerekirdi.

"Bunu iyi bir insan olduğum için yapıyorum. Kardeşimin arkadaşlarına yardım etmeyi seviyorum," dedi Josh rahatça. *Tabii,*

tabii. Ben de zaten lanet İngiltere kraliçesiydim. "Ayrıca kayak kayaktır. Hangi yamaçta yaptığın önemli değildir."

"Bunun doğru olmadığından eminim." Bir acemi olarak ben bile bunu biliyordum.

Josh uzun süredir acı çeken biri gibi iç çekti. "Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Sana kayak yapmayı öğreteceğim." Max'in dişleri bembeyaz parladı. "Güven bana. Düşmene izin vermem."

Göğsüm düğümlendi. Max'in ait olduğu yerde, yani geçmişte çürümesi gerekirken beni hâlâ rahatsız ediyor olmasından nefret ediyordum.

Onun yüzünden yedi yıldır kayak yapmamıştım. Bu bilinçsiz bir seçim olmasına rağmen, şimdiye dek yaralarımın ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim. Bana onu hatırlatan her şey kusmak istememe neden oluyordu ancak belki de, o kötü anıları yenileriyle değiştirmenin zamanı gelmişti.

Josh'tan kayak dersi almak *istemiyordum* ama buna ihtiyacım vardı. Dikkatimin dağılmasını sağlayacaktı ve bu haldeyken -zihnim geçmişe takılıp bugünü neredeyse tamamen unuturken- beni yaşama bağlayan tek şey dikkat dağıtıcı aktiviteler oluyordu.

"İyi." Montumun kol kısmını başparmağımla işaretparmağım arasında ovuştururken bu kalın ve sağlam malzemenin tenime değmesiyle rahatladım. "Ama ölürsem bir hayalet olarak geri gelir, öldüğün güne kadar senin peşine takılırım."

"Anlaşıldı. Kayak yapmayı bilmemene şaşırdım," dedi çaylaklar yamacına doğru yürürken. "Blue Mills yakınlarında büyüdüğünü sanıyordum."

Blue Mills, Ohio'nun en ünlü kayak merkeziydi. Büyüdüğüm Columbus banliyösü Whittlesburg'e arabayla bir saatten daha kısa bir mesafede bulunuyordu.

"Ailem kayakla pek ilgili değildi." Damarlarımda dolaşan huzursuz enerjinin bir kısmını serbest bırakmak için ceketimin üst

kısmının fermuarını açıp kapatmaya başladım. "İlgili olsalardı bile gidecek paramız yoktu."

Ağzımdan çıktığı anda kazara yaptığım itirafı geri almak istedim ama bunun için artık çok geçti.

Josh'ın kaşları çatıldı.

Thayer lisans eğitimine ihtiyaca dayalı bursla başladığımı biliyordu. Fakat onun, hatta en yakın arkadaşlarımın bile bilmediği şey, annemin Alastair ile evlenmesinden önceki yıllarımızın ne kadar berbat geçtiğiydi. Tabii ki Alastair kasabanın en varlıklı adamı olmasına rağmen, annem onunla evlendikten *sonra* bu durumun ne kadar kötüye gittiğini de bilmiyorlardı.

"Ailen hakkında pek konuşmuyorsun." Kayak yapmaya paramızın yetmediğiyle ilgili kısmı atlamıştı. Bu nezaketi ondan beklemesem de minnettar olmuştum.

"Konuşacak pek bir şey yok çünkü." Ağzıma hafif bakırımsı bir tat dolana kadar yanağımın içini ısırdım. "Aile ailedir. Nasıl olduğunu bilirsin."

Yüzünden geçen gölge, gözlerindeki ışığı azaltarak gamzesini sildi. "Benim ailem pek sıradan değil."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttum.

Doğru. Ava'yı *iki kez* öldürmeye çalışan ve sonunda müebbet hapis cezasına çarptırılan psikopat babalar pek yaygın değildi.

Michael Chen dışarıdan gayet normal biri gibi görünüyordu ama en büyük canavarlar her zaman masumluk maskelerinin ardına saklanırdı.

Josh ve ben kayacağımız yamaca varana kadar bir daha konuşmadık.

"Tepeye çıkmadan önce temel bilgileri gözden geçirelim," dedi Josh. "Zavallı bir çocuğa çarpıp travma yaşatmana gerek yok. Şanslısın ki ben harika bir öğretmenim, bu yüzden de kısa sürede öğreneceğini düşünüyorum."

"Komikliğin alçakgönüllülüğünle boy ölçüşür," dedim ifadesizce. "Pekâlâ, *harika öğretmenim*. Hadi neler yaptığını görelim. Bu arada, unutma..." Parmağımı ona doğrulttum. "Eğer ölürsem sonsuza kadar o kıçına musallat olacağım."

Josh elini kalbinin üzerine koyup yüzüne şoke olmuş gibi bir ifade yerleştirdi. Az önceki düşünceli bakışları yok olmuştu. "JR, beni şaşırtıyorsun. Etrafta çocuklar var. Kıçıma olan takıntını odamıza dönene kadar gizli tutmaya çalışır mısın?"

Öğürme taklidi yaptım. "Kusmuğumun o süslü kayak kıyafetlerini lekelemesini istemiyorsan konuşmayı bırakıp öğretmeye başlamanı öneririm."

"Konuşmadan öğretemem, dâhi."

"Ah, kes sesini. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

Birkaç dakika daha atıştıktan sonra kayaklarımızı takıp işe koyulduk. Tam bir acemi olmadığım için temel bilgileri çabucak kavradım. Yani, en azından teoride.

Kayak kurallarını etraflıca öğrenmiştim. Buna rağmen, Josh kayaklara alışmam için birkaç küçük alıştırma yaptırmak istediğinde *küçük* bir engele takıldık.

"Kahretsin!" Kıçım belki onuncu kez yerle buluşunca sinirlerim iyice tepeme çıktı.

İlk seferinde bu kadar zor olduğunu hatırlamıyordum. Çabuk öğrenen biri olduğum için kendimle gurur duyuyordum ama sabahın büyük bir kısmını alıştırmaya ayırmış olmamıza rağmen çok az gelişme gösterebilmiştim.

"Tekrar deneyelim."

Josh şaşırtıcı bir şekilde tüm dersimiz boyunca sakinliğini korumuş, çevremizdeki on bir yaşındaki çocukların mükemmel bir şekilde başardıkları şeyi bir türlü beceremediğim için bana asla bağırmamış veya alay etmemişti. Ne zaman işleri batırsam aynı iki kelimeyi tekrarlıyordu. *Tekrar deneyelim.*

Acil serviste nasıl bir insan olduğunu ilk defa görüyordum:

soğukkanlı, aklı başında ve sabırlı. Bunu asla itiraf etmeyecek olsam da tavırları garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Ben kayak yapmak için yaratılmamışım." Bir hışımla kendimi yerden kaldırdım. "Hadi pistten ayrılıp bir köşede sıcak çikolata içerek insanları izleyelim. Hangi adamın buraya metresiyle geldiğini, ilk kimin otel çalışanlarından biriyle yatacağını tahmin ederiz."

Çoğul konuşurken hiç düşünmemiştim. Ne zamandan beri faaliyetlerime kendi isteğimle Josh'ı dahil ediyordum? Ama düşüncelerimi dinleyip onaylayacak biri olmadan insanları izlemek hiç eğlenceli değildi ve Ava şu anda meşgul olduğu için, elimdeki tek seçenek abisiydi.

Josh parfümünün o hafif, leziz kokusunu duyabileceğim yakınlığa gelene kadar yavaş ve kararlı adımlarla bana doğru yürüdü.

Bakışlarının ağırlığı altında kıpırdamamak için kendimi zorladım.

"Dediğini yapabiliriz," dedi Josh. "Ama bu pes etmek olur. Sen pes eder misin, Jules?"

Adımı onun derin, hafif boğuk sesinden duyunca nabzım hızlandı. Konuşması hep böyle miydi? Eskiden sesinin karatahtaya sürtünen çiviler gibi kulak zarlarımı deldiğini hissederdim. Şimdiyse...

Hayır. Oraya girmiyorum.

"Hayır." Omurgamdan aşağıya bir damla ter daha yuvarlanıp arkasında cızırdayan, sıcak bir iz bırakırken bile gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Etmem."

Kolay pes eden biri olduğumu düşünmesi bile dişlerimi sıkmama neden olmuştu.

"Güzel," dedi aynı sakin, dengeli sesle. "Tekrar dene."

Kaslarım çığlık atıp tükenene, yorgunluk kemiklerime işleyene kadar tekrar tekrar denedim. Bunu *başaracaktım*. Kayaktan çok daha zor şeylerde ustalaşmıştım, ayrıca başarısızlık bir seçe-

nek değildi. Kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Gururum aksine izin vermiyordu.

Bir saat sonra tüm egzersizleri düşmeden tamamladığımda ve Josh da acemilerin kaydığı yamaç için hazır olduğumu ilan ettiğinde, nihayet çektiğim işkence meyvesini vermişti.

"Aferin." Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. "Çoğu insandan daha hızlı kaptın."

Gözlerimi kısıp herhangi bir alay belirtisi sezmeye çalıştım ama samimi görünüyordu.

Vay canına.

Tepenin zirvesine vardığımızda Josh uzaktaki bir noktayı işaret etti.

Ardından, "Ağırdan alacağız," dedi. "Ben şurada duracağım, sen de aşağı doğru kayıp tam önümde, batonunu kullanarak duracaksın. Nasıl yapacağını tekrar göstermeme gerek var mı?"

"Yok. Anladım."

Josh yerini alıp kaymamı işaret ettiğinde midem sinirden ve beklentiden dolayı ağrıyordu.

Artık ne olursa olsun.

Derin bir nefes alıp inişe başladım. Josh'la aramdaki kısa mesafe göz önüne alındığında gereğinden *biraz* fazla hızlı gidiyordum, yine de sorun değildi. Batonumu kara daha erken saplayabilirdim.

Doğrusu o kadar da kötü değildi. Yüzüme çarpan rüzgâr, temiz dağ havası, kayaklarımın kara yumuşacık sürtünüşü gayet canlandırıcıydı. Max'le geçirdiğim hafta sonuna hiç benzemiyordu. Hatta...

"Dur!"

Josh'ın bağırışı beni düşüncelerimden çekip aldı ve ona doğru ne kadar hızlı ilerlediğimi fark ettiğimde korku, mideme bir tekme attı.

Kahretsin. Bana öğrettiği gibi, kayaklarımın arkasını ters *V*

oluşturacak şekilde dışarı ittim ama artık çok geçti. Yokuş aşağı olduğum için hızım gittikçe artıyordu ve...

"Siktir!" Josh'a ikimizi de yere düşürmeye yetecek bir güçle çarptım.

Nefesim canımı acıtacak bir hızla ciğerlerimden dışarı fırlarken altımdaki Josh yüksek sesle homurdandı. Uzuvlarımız birbirine geçmiş, havaya yükselen karlar minicik kristaller halinde tekrar üzerimize yağmaya başlamıştı.

Yüzünün her santimine yayılmış bir rahatsızlıkla, "*Dur* kelimesi ne anlama geliyor, bilmiyor musun?" diye hırladı.

"Durmaya *çalıştım*," dedim savunmaya geçerek. "Olmadı."

"Görüyoruz." Josh hafifçe öksürdü. "Tanrım, sanırım kaburgalarımı incittin."

"Dramatik olmayı bırak. Bir şeyin yok." Yine de bir yerimizin kanamadığından veya kollarımızla bacaklarımızın doğal olmayan açılarla bükülmediğinden emin olmak için vücutlarımızı inceledim. Kaburgalarının incinip incinmediğini göremezdim ama yüzü acıdan buruşmuş değildi, bu yüzden onun ölmek üzere olmadığını varsayabilirdim.

"Beni öldürebilirdin."

Gözlerimi devirdim. Bir de insanlar *bana* drama kraliçesi derdi.

"Hafif bir düşüştü sadece, Chen. Yolumdan çekilebilirdin."

"Kendi hatan için beni suçlamana hiç şaşırmadım nedense. Sen cidden başka bir şeysin, JR."

"Bana JR demeyi kes." Karda birbirimize yapışmış halde yatarken bu yaptığımız şey anlamsız bir tartışmaydı ama bana taktığı lakaptan bıkıp usanmıştım. Her duyduğumda akıl sağlığımın bir kısmını kaybediyordum.

"İyi." Josh'ın ifadesindeki sıkıntı uçup giderken yerini muzipliğe bıraktı. "Sen başka bir şeysin, kızıl."

"Kızıl. Ne kadar da yaratıcı," dedim düz bir sesle. "Nasıl bu kadar benzersiz ve kesinlikle bariz olmayan lakaplar bulabiliyorsun aklım almıyor."

"Sana taktığım lakapları düşünmeye bu kadar çok zaman harcadığını fark etmemiştim." Saçımın bir tutamını çekiştirirken gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Bu lakabı saç rengin yüzünden takmadım. Sana kızıl diyorum çünkü çoğu zaman gözümün *kan* bürümesine neden oluyorsun. Ayrıca söylemesi JR'dan daha kolay."

Gülümsemem, onun anında diyabet olmasına yetecek kadar şeker içeriyordu. "İki hecenin, o cılız beyninin kaldıramayacağı kadar fazla olduğunu görebiliyorum."

"Bebeğim, benim hiçbir şeyim cılız değildir." Josh elini omzuma kaydırdı ve orada o kadar uzun tuttu ki, teninin sıcaklığı kumaş katmanlarını aşıp kemiklerime işledi.

Nefesim boğazıma takılmıştı. İma ettiği şeylere dair bir imge farkında olmadan zihnimde belirirken vücudumda adeta bir elektrik akıntısı oluşuyordu. Bu öyle hızlı ve beklenmedikti ki ona söyleyecek kelimelerimi kaybettim.

Hayatımda ilk kez verecek bir cevap bulamıyordum.

Bunun yerine aniden ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Düştüğümüzden beri onun üzerinde yatıyordum. Bedenlerimiz birbirine o kadar sıkı yapışmıştı ki kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyordum. Rahat konuşmasının aksine kalbi çok hızlı ve düzensiz atıyordu. Nefeslerimizin oluşturduğu beyaz buhar bulutları, yüzlerimizin arasındaki küçük mesafede birbirine karışıyordu. Bu manzara karşısında kısa bir an şaşkınlık hissettim.

Göğsümdeki sıkışıklığa bakılırsa bir süredir nefes almıyordum.

Josh'ın gülümsemesi solmuştu, yine de eli omzumda kalmaya devam etti. Saçımı az önceki çekişiyle kıyaslandığında, şimdiki dokunuşu bir fısıltı kadar hafifti ama buna rağmen onu saç derimden ayak parmaklarıma kadar hissediyordum.

Kavrulmuş dudaklarımı yaladığımda bakışları kararıp dudaklarıma kaydı.

Aramızdaki elektriğin uğultusu bir şimşek çakmasına dönüşerek beni içeriden aydınlattı.

Üstünden kalkmalıydım. Düşüncelerim daha da rahatsız edici yollara sapmadan önce bunu yapmak zorundaydım ama Josh'ın altımdaki sağlam bedeninde rahatlatıcı, güven verici bir şey vardı. Kokusu hem kış mevsimi hem de sıcacık günler gibiydi, adeta başımı döndürüyordu.

Dağ havası yüzünden. Kendini topla.

"Jules," dedi yumuşak bir sesle.

"Efendim?" Kelime daha ağzımdan çıkmadan boğazımda düğümlendi. Bu garip ve tiz ses, benimkine hiç benzemiyordu.

"Birden ona kadar bir ölçekte, şu anda beni ne kadar becermek istiyorsun?"

İçinde olduğumuz an bin parçaya bölündü.

Kendimi itip üstünden kalkarken dirseğimi suratına geçirdiğimden emin oldum.

"Eksi bin," diye tısladım. "Çarpı sonsuz."

Josh'ın kahkahası, kayak derslerimizde gösterdiği tüm iyi niyeti silip attı.

Biraz olsun tahammül edilebilir olabileceğini düşündüğüme inanamıyordum. Onunlayken az da olsa düzgün bir sabah geçirmiş olabilirdim ama görünüşe bakılırsa, bu durum onun her zamanki gibi çekilmez, kendini beğenmiş bir göt olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

En kötüsüyse tamamen haksız olmamasıydı. Bir anlığına, çok kısa bir süre için ellerinin ve ağzının tenimde nasıl hissettireceğini hayal etmiş; seksi uzun ve yavaş mı, yoksa hızlı ve sert mi sevdiğini düşünmüştüm.

Boğazımda hissettiğim öfke ve utancın getirdiği bir yumru oluştu. Lanet olası Josh Chen'i yatakta hayal edecek duruma geldiğime göre, bir an önce biriyle birlikte olmaya ihtiyacım vardı.

"Bence hanımefendi abartılı bir şekilde itiraz ediyor." Josh

yere dayanarak doğrulurken dudaklarını kibirli bir sırıtışla büktü. Buna rağmen gözleri hâlâ alev alev yanıyordu ve bu kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. En azından yakınlığımızdan etkilenen tek kişi ben değildim. "İstersen yapabiliriz, biliyorsun. Artık bu fikre karşı değilim. İlişkimiz ilerliyor."

"*Rüyanda* görürsün." Şapkamı çıkarıp elimi dağılmış saçlarımdan geçirdim. "Ders falan istemiyorum artık."

"Yani pes ediyorsun." Hafif alaycı tavrı tüylerimi diken diken etti ama bu sefer yemi yutmadım.

"Kayak yapmayı bırakmıyorum, sadece erteliyorum." Çenemi dikleştirdim. "Yarın gerçek bir ders için kaydolacağım. Belki lobideki adamı eğitmenim olarak isterim." Sarı saçlar, hevesli gülümseme, kaslı vücut. Adamın alnına *kayakçı* damgası yapıştırılsa yeriydi. "En azından onunla keyifli zaman geçireceğimden eminim."

Josh'ın sırıtışı büyüdü. "Neye inanmak istersen ona inan, kızıl."

Cevap vermek yerine arkamı döndüm ve kayaklarla olabildiğince zarif bir şekilde fırtına gibi uzaklaştım. Büyük çıkışımdan önce onları ayağımdan çıkarsam iyi olurdu ama artık çok geçti.

Rahatsızlığın neden olduğu donuk ağrı midemde zonkluyordu. Kulübeye yaklaştıkça şiddetlenmeye başladığını hissettim. Tanrım, tam bir aptaldım. Neden...

Ağrı birdenbire kör edici bir acıya dönüştü. Tırtıklı bir bıçak gibi içimi delip geçerek beni iki büklüm olmaya zorladı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Nabzım kulaklarımda kükrüyordu.

Daha çok erkendi. Önümüzdeki haftaya kadar olmaması gerekiyordu. Ama başka bir ağrı dalgasıyla birlikte gözlerimde yakıcı yaşlar belirirken, doğa ananın ne beni ne de programımı umursamadığını gayet açık bir şekilde görebiliyordum.

Kaçınılmaz olan, tam *şu anda* gerçekleşiyordu ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 12

Josh

JULES ÖFKEYLE ÇEKİP GİTTİKTEN SONRA İLERİ seviye kayak pistinden yalnızca bir kez kayacak kadar vaktim kalmıştı. Sonrasında ise öğle yemeği için Alex ve Ava'yla buluşmuştum.

Başarısız kayak dersimizden sonra Jules'un otele döndüğünü varsaymıştım ama masadaki dördüncü sandalye boştu.

Ava'nın, sabahımın nasıl geçtiğiyle ilgili sorularını dalgınca yanıtlarken sandalyeye bakıyordum. "Kızıl saçlı bela nerede?" diye sordum en sonunda. "Bir yerlerde bir *voodoo* bebeğine iğne batırmakla mı meşgul?"

Yanımdan çok hiddetli bir şekilde ayrıldığı düşünülürse o *voodoo* bebeğinin beni temsil ettiğini öğrensem hiç şaşırmazdım.

Ona kayak dersi vermeyi en başta neden teklif ettiğimi hiç bilmiyordum. Suçu dağ havasına ve uçakta içtiğim *mimoza* kokteylinin üstüne atabilirdim ama aslında Jules'la zaman geçirmek düşündüğüm kadar kötü değildi. Ayrıca beni becermeyi ne kadar istediğini sorduğumda verdiği tepkiyi görmek için bile buna değerdi.

Kıpkırmızı yanaklarını hatırladığımda dudaklarım kıvrıldı. İstediği kadar inkâr etse de bunu aklından geçirdiğine emindim. Gözlerinde görmüş, göğsünün benimkinin üzerinde hızla inip kalkmasında hissetmiştim.

O anda uygunsuz şeyler düşünen tek kişi o değildi.

Düşmemiz bir kazaydı ancak kıvrımlarının vücuduma göre şekillenmesi benim için bir aydınlanma olmuştu. Kat kat giysiler içinde olmamıza rağmen o anda çırılçıplakmışız gibi hissetmiştim. Onu hayalimde berrak bir şekilde canlandırabiliyordum. İpeksi teni, dolgun kıvrımları, onu kendinden geçene kadar becerdiğimde ukala yorumlarının tiz inlemelere dönüşmesi...

Siktir.

Aletim fermuarımı zorlamaya başlayınca peçetemi açıp kucağıma yerleştirdim ve bardağıma uzanırken Alex ile Ava'nın düzensiz nefeslerimi fark etmemeleri için dua ettim.

Bugün beni Jules'la alakalı fanteziler kurmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama kafamın içi berbat durumdaydı. Onunla yakınlaştığımızda aptalca bir şey yapmaya o kadar yaklaşmıştım ki...

"Bana mesaj atıp kendini iyi hissetmediğini söyledi." Ava suyundan bir yudum aldı, yüz ifadesinden bir şey sakladığını anlayabiliyordum. "Kulübede dinleniyor."

Bu haber karşısında ereksiyonum yatışmaya başladı. "Bir saat önce iyiydi."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

Lanet olsun. "Ona pistte rastladım."

"Jules kayak yapmaya gitmediğini söyledi." Kardeşimin gözleri kuşku doluydu. "Telefonunu almaya gidince kulübede kalmış."

Çifte lanet olsun. "Belki önce kayak pistine gitmiştir, sonra fikrini değiştirmiştir." Kaygısız göründüğünü umduğum bir şekilde omuzlarımı kaldırdım. "Kim bilir? Kafası çok garip çalışıyor."

Alex'in dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi.

Neyse ki o sırada garson gelerek beni daha fazla sorgulanmaktan kurtardı. Siparişlerimizi verdikten sonra konuyu değiştirip Ava'ya, genç fotoğrafçı olarak çalıştığı *World Geographic* dergisindeki son görevini sordum. Hiçbir şey onu fotoğrafçılık hakkında konuşmaktan daha fazla heyecanlandıramazdı.

Kardeşim, şehirdeki sokak sanatı ortamını belgeleyen projesi hakkında konuşurken söylediklerini yarım yamalak dinledim. Onu seviyordum ama fotoğrafçılıkla hiç ilgilenmiyordum.

Gözlerim yine Jules'un boş sandalyesine kaydı. Onu tanıdığım kadarıyla, kesin hafif bir baş ağrısını abartıyor ve şu anda öldüğünü falan düşünüyordu.

Yani büyük ihtimalle.

Yani belki.

O iyi. Tabağımdaki tavuğu gereksiz bir kuvvet kullanarak kestim.

Jules her zamanki gibi bir şeyleri dramatize mi ediyordu, yoksa *gerçekten* mi ölüyordu umursamıyordum. Beni ilgilendirmezdi.

*

Öğle yemeği bittiğinde Jules'u aklımdan çıkarmıştım... yani çoğunlukla. Ava, Jules'u kontrol etmek ve ona öğle yemeği götürmek istediğini söylediğinde onu pek önemsemedim. Ama sonrasında, piste onsuz gitmemiz konusunda ısrar edince kaslarım düğümlendi.

Bütün sabah Alex'le tek başıma yapacağım bir etkileşimden kaçınmıştım fakat sanırım şansım tükenmişti.

Üçlü kara elmas pistine doğru yürürken gözlerimi ufka diktim. Aramızdaki tek ses botlarımızın karda çıkardığı yumuşak çıtırtılardı.

Öğlen masada birkaç kelime etmiştik. Genelde Ava ve ben sohbet ederken Alex sessizce yemeğini yemeyi tercih etmişti.

Aramıza giren soğukluktan önce de hep böyleydik aslında.

Ben konuşurdum, o dinlerdi. Ben dışadönük olandım, o ise her zaman içedönüktü. Ava, sürekli *yin* ve *yang* olduğumuzu söyleyerek bize takılırdı.

Aslında ikisinin ilişkisi için de aynı şey söylenebilirdi. Ava'nın iyimserliği ve neşesiyle, Alex'in soğukluğu ve kuşkuculuğu arasındaki fark, tıpkı güneşle ayın arasındaki gibiydi. Buna rağmen bir şekilde ilişkilerini yürütmeyi başarıyorlardı.

Kayak pistine yaklaşırken, "Elli dolarına bahse girerim, Ava onun yanında kalıp bize katılmayacak," dedi Alex.

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "Bahse girmeye gerek bile yok. Jules onu hep boktan şeylerin ortasına sürüklüyor. Kulübeye dönüp her yeri alevler içinde bulursak hiç şaşırmam."

Tabii Jules gerçekten kötü durumda değilse. Kız kardeşim "kendini iyi hissetmiyor" ifadesini ayrıntılı olarak açıklamamıştı.

Migren miydi? Karın ağrısı mı? Sabah bana çarptığı için yaralanmış mıydı?

Ben engel olamadan bir endişe duygusu boğazımı tırmalamaya başladı. Şakamdan sonra bir hışım yanımdan ayrılırken gayet iyi görünüyordu. Bir şeyi *yoktu*. Hem durumu çok kötü olsaydı Ava telaşlı olmaz mıydı?

Alex cevap veremeden telefonlarımız aynı anda bipledi. İkimiz de ekranı kaydırıp mesaj kutularımızı kontrol ettik. Mesajları okurken kafamı iki yana salladım.

Ava: Biraz Jules'la kalacağım, beni beklemeyin. Akşam yemeğinde görüşürüz.

Ava: İyi eğlenceler! öptm

"Dediğin gerçekleşti." Telefonumu cebime attım. Jules yanında gerçekten birine mi ihtiyaç duyuyordu, yoksa bu kız kardeşimin Alex'le beni barışmaya zorlama girişimlerinden biri miydi bilmiyordum. Belki bu durum için her ikisi de geçerliydi. "Ju-

les'un neyi var ki? Ava bir şey yazmamış." Sesimi olabildiğince rahat tuttum.

"Hiç sormadım."

Tabii ki sormazdı. Alex bu hayatta sadece iki kişiyi önemsiyordu ve her ikisinin de adı A ile başlıyordu.

"Neyse, iyi olduğuna eminim." Kafamdaki kayak gözlüğünü gözlerimin üzerine kaydırdım.

"Jules'un durumuyla alışılmadık şekilde ilgili görünüyorsun. Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

Bu imayla birlikte omurgam kaskatı kesildi. "İlgili falan değilim. Ayrıca evet, onu sevmiyorum."

"Eminim öyledir."

Bilmiş bakışlarını görmezden gelirken kafamla yamacın eteklerini işaret ettim. "Yarışa var mısın?"

Bunu bir nevi zeytin dalı uzatmak, bir nevi de dikkatini başka yöne çekmek için yapmıştım. Son zamanlarda bunu çok sık yapar olmuştum ama Jules'la ilişkimi bile biraz olsun düzeltebildiysem belki aynısını Alex'le de yapabilirdim.

Bu onu affettiğim anlamına gelmiyordu. Kin tutmakta sorun yaşamıyordum ancak birinden aktif olarak nefret etmek çok yorucu oluyordu, özellikle de bu kişiyle sık sık aynı ortamlarda bulunurken. Zaten son günlerde fiziksel olmasa bile zihinsel açıdan sürekli yorgundum.

Hayat beni yavaş yavaş parçalara ayırıyordu ve ben kaybettiğim parçaları nasıl geri alacağımı bilmiyordum.

Alex'in yüzünden anlık bir şaşkınlık geçti, sonrasında dudaklarında minicik bir gülümseme belirdi. "Kaybeden kişi, hafta sonunun geri kalanında tüm içkileri ısmarlar."

"Benim zar zor geçinen bir tıp asistanı, seninse lanet bir milyoner olduğunu düşünürsek, kısa çöpü otomatik olarak ben çekmiş sayılıyorum," diye homurdandım.

"Bana hakaret etme. Ben bir milyarderim," dedi Alex. "Eh,

kayak yeteneğine olan inancın o kadar azsa..." Omuz silkti. "... iddiaya girmeyiz olur biter."

Kaşlarımı çattım. Bu ters psikoloji saçmalıklarından nefret ediyor, buna rağmen her seferinde bu tuzağa düşüyordum. "Konu atletizm olunca kendime inancım her zaman tamdır, Bay Masa Başı Çalışanı." Elimi uzattım. "Anlaştık."

Alex iğnelememe aldırış etmeden yumuşak bir kahkaha attı. Masasının arkasında oturarak bir ton para kazanıyordu, sanırım onun yerinde olsam ben de bundan rahatsız olmazdım.

Gözlerinde rekabetçi bir parıltıyla elimi sıktı. "Anlaştık."

Sonra hiç beklemeden dönüp batonlarımıza kuvvet verdik.

İkimiz de kayakta profesyoneldik, bu nedenle tepeden aşağı uçuşa geçmemiz çok uzun sürmedi.

Bu denli zor bir pistte böyle yüksek hızda kaymamamız gerekiyordu ama bu tür kurallar hiçbir zaman umurumuzda olmamıştı.

İşten kaynaklanan stres, Alex'le aramdaki gerginlik, Jules'a karşı geliştirmeye başladığım rahatsız edici saplantı... En sevdiğim şeyi yapmaya başladığım anda hepsi eriyip gitmişti.

Adrenalin damarlarımda zonklayarak dolaşıyor, yüzüme vuran rüzgâr ve ciğerlerime dolan soğuk havayla daha da körükleniyordu. Kalbim kafesinden kurtulmuş vahşi bir hayvan gibiydi. Duyularım ise etrafımdaki dünyanın her detayını; sağa sola sıçrayan kar tanelerini, rüzgârın ıslıklarını, kalbimin sessiz kükremesini, ilk defa kaydığım bu pistin her bir çukur ve tümseğini algılayan keskin birer bıçaktı.

O sırada siyahlara bürünmüş bir figür vızıldayarak yanımdan geçti.

Alex.

Rekabet hissi arttıkça yüzümdeki sırıtış da büyüyordu. Ağırlığımı kayaklarımın dış kısımlarına vererek hızımı arttırdım ve bu sefer de ben onun yanından şimşek gibi geçtim.

Alex'in arkamdan güldüğünü duyar gibi olmuştum ama rüzgâr, bu sesi daha kulağıma tam olarak ulaşmadan alıp götürmüştü.

Sivri bir kayanın yanından sıkı bir dönüş yaptım, ardından pistin keskin virajlarından birini dönerek ilerlemeye devam ettim. Çoğu insan, üçlü kara elmas pistinde bu denli hızlı gitmekten korkardı fakat bana hiçbir şey ölümden kıl payı kurtulmak kadar çok zevk vermiyordu.

Ava'nın boğulmaktan kurtulmasını, annemin intiharını, acil serviste kurtardığım ya da kurtaramadığım tüm o canları düşününce... ölüm ve ben çok eski tanıdıklardık. O piçten nefret ediyordum. Kendimi onun pençelerinden kurtardığım her seferde mecazi olarak ölüme siktiri çekmişim gibi hissediyordum.

Günün birinde, tıpkı herkesi yakaladığı gibi beni de yakalayacaktı. Ama o gün, bugün olmayacaktı.

Virajlar devam etti. Daha az deneyimli bir kayakçı olsaydım acil servisi doktor değil hasta olarak boylamama neden olacak pek çok engeli bir bir atlattım. Normal bir yamaçta gideceğimden biraz daha süratli olsam da hızımı hiç kesmedim.

Alex ve ben sona kadar başa baş ilerledik. Tam bitiş çizgisine varırken onu geçerek beş saniyeden daha az bir farkla yendim.

Ciğerlerim tatmin hissiyle dolup taştı. "Görünüşe göre bu hafta sonu içkiler senden." Göğsüm eforla inip kalkarken gözlüğümü kafama geri ittim. "Neyse ki koca bir milyardersin çünkü menüdeki en pahalı içecekleri seçeceğim. Hem de her seferinde."

"Henüz hiçbir şey belli değil." Alex gözlerini kıstı. Kaybettiği anlar çok seyrek olduğu için böyle zamanlarda tepkisini görmek beni her zaman çok eğlendiriyordu. "Kazanan kişi üç turun sonunda belli olacak."

"Bittikten sonra kuralları değiştiriyorsun." Hayal kırıklığı içinde dilimi şaklattım. "Sen lanet bir eziksin, Volkov."

"Asla. Ben hiçbir zaman kaybetmem."

"Az önce olan şeye ne diyorsun?" Arkamızdaki sarp, dolambaçlı patikayı işaret ettim.

Gözlerinde nadir görülen bir muziplik parladı. "Alternatif galibiyet."

Ona, "Siktir git," diyerek cevap versem de gülmeden edemedim. Ardından, meydan okumaları asla geri çevirecek biri olmadığım için dediğini kabul ettim.

İkinci turda beni bir dakikayla yendiğinde bu değişikliği kabul ettiğime pişman olsam da üçüncü kayışımızda, birinci turdan çok daha az bir farkla kazandım.

Yüzümde kibirli bir sırıtış belirirken ağzımı açtım ama Alex sözümü kesti. "Tek kelime etme."

"Bir şey demeyecektim." Zaten yüz ifadem her şeyi söylüyordu. "Kendini kötü hissetme." Akşam yemeği için otele geri dönerken sırtına hafifçe vurdum. "Alternatif galibiyet aldın sonuçta, utanılacak bir şey yok. Bunu en iyi gümüş madalya alanlar bilir."

"Kötü hissetmiyorum. Hissetsem bile gidip kendime altın madalya alırım. Yirmi dört karat. Cartier marka."

"Tam bir pisliksin."

"Daima."

Gülerek başımı iki yana salladım. Alex'le uzun süre birlikte takılmayınca mizah anlayışının ne kadar berbat olduğunu unutmuştum. Gerçi bunu mizah olarak bile kabul eden sayılı kişiden biriydim. Çoğu kişi bu duygusuz laf sokmalarını onun bir göt olmasına bağlıyordu... ki bunun da yanlış bir düşünce olduğunu söyleyemezdim. Ava eskiden ona robot derdi ve...

Gülüşüm kayboldu.

Ava. Michael. Kaçırılan insanlar, sırlar ve Alex'le dostluğumuzun her hatırasını lekeleyen binlerce yalan...

Bu öğleden sonra, uzun zamandır normale en yakın olan anlarımızı yaşamıştık. Bu yüzden de onunla neden artık arkadaş olmadığımız neredeyse aklımdan çıkıvermişti.

Neredeyse.

Alex atmosferdeki değişikliği fark etmiş olmalıydı, benimkiyle birlikte onun gülümsemesi de solmuş ve çenesi gözle görülür bir biçimde kasılmıştı.

Gerginlik, aramıza demir bir perde gibi inmişti.

Yaşananları unutup yeniden başlamayı dilerdim. Bir sürü arkadaşım vardı ama şimdiye dek sadece bir tane yakın dostum olmuştu. Ve bazen onu öyle çok özlüyordum ki canım yanıyordu.

Fakat artık ne ben üç sene önceki bendim, ne de Alex o zamanla aynı kişiydi. Bunu yapmayı çok istiyor olmama rağmen olanları kafamdan silip *nasıl* devam edeceğimi bilemiyordum. Ne zaman azıcık ilerleme kaydetsem, geçmiş beni esaret altına almış kıskanç bir metres gibi çekiştiriyordu.

Buna rağmen kayak yarışmamız, Ava'nın yanında olmadığımız zamanlarda da normal davranabileceğimizi kanıtlamıştı. Yeterli olmasa bile bir başlangıçtı.

"Bugün iyi vakit geçirdim," dedim gergince. Alex için olduğu kadar kendim için de suları test etmek istemiştim.

Alex cevap vermeden önce birkaç saniye geçti. Onu yine şaşırtmıştım. Bir günde iki kez şaşkınlık yaşaması onun için bir rekor olmalıydı. "Ben de."

Sonrasında bir daha konuşmadık.

BÖLÜM 13

JULES AKŞAM YEMEĞİNE DE KATILMADI.

Buna rağmen Alex'in, onu neden önemsediğimle -ki önemsemiyordum, sadece merak ediyordum- ilgili sorgulamalarına daha fazla maruz kalmak istemediğim için Ava'ya sormadan önce kulübeye dönene kadar bekledim.

"JR'ın nesi var?" dedim kısık sesle.

Alex duş almak için banyoya girmişti ancak süpersonik bir duyma gücü olsa şaşırmazdım.

Ava altdudağını ısırdı.

"Ava." Ona sert bir bakış attım. "Gecenin ortasında ölüsünü falan bulacaksam önceden haberim olsun ki uykumu ona göre ayarlayayım."

"Çok komiksin." Kardeşim kapalı kapıya doğru baktı. "Tamam ama bunu sadece doktor olduğun için söylüyorum. Ayrıca öğleden sonra durumu daha da kötüleşmesine rağmen arkadaşım senden yardım istemeyecek kadar inatçı olduğu için."

İçimde beliren endişe tohumu dallanıp budaklanarak lanet olası bir ağaca dönüştü. "Nasıl daha da kötüleşti?"

Ava kısa bir tereddütten sonra, "Jules'un... regl ağrıları çok şiddetli oluyor," dedi. "Normal kramplardan daha kötü. Ağrısı bir iki gün sonra geçse de ilk gün..."

"Dayanılmaz oluyor," diye bitirdim. Göğsümde sert bir düğüm belirmişti. "Endometriozis mi?"

Çoğu kadın primer dismenore ya da ortalama şiddette adet sancısı çekerdi. Sekonder dismenore olarak kabul edilen, ayrıca çikolata kisti olarak da adlandırılan endometriozis ise üreme organı rahatsızlıklarından biri olarak sayılır ve genellikle katlanılmaz ağrılara neden olurdu.

Ava kafasını iki yana salladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum ama Jules adına konuşmak da istemiyorum. Bu konudan bahsetmekten hoşlanmıyor."

"Anladım."

Regl sosyal olarak ayıp kabul edilen bir konu olduğu için hem erkekler hem de kadınlar bu konuda konuşmaktan rahatsızlık duyardı.

Yıllardır tıp camiasında bulunduğum için vücudun gayet normal olan fonksiyonlarını tartışmakla alakalı bir sorun yaşamıyordum. Tabii, eğer karşımdaki kişi rahatsız oluyorsa konuşmaya zorlamazdım.

"Hakaretleri bu gecelik bir kenara bırak, olur mu?" Ava bana iğneleyici bir bakış attı. "Hiç havasında değil."

"Ben canavar değilim, kardeşim." Saçlarını karıştırıp kaşlarını çatmasına neden oldum. "Merak etme."

Ava kendi odasına geçtiğinde ben de diğer odaya doğru ilerledim ve Jules'un uygunsuz bir durumda olmasına karşın kapıyı hafifçe tıklattım. Cevap gelmedi.

Birkaç saniye daha bekledikten sonra olabildiğince yavaş bir şekilde kapıyı açtım. Işıklar açık olduğu için gözlerim direkt olarak Jules'un yatakta kıvrılmış halde duran bedenini buldu. Yan dönmüş, cenin pozisyonunda yatıyordu ve bir yastığa sarılıp kar-

nına bastırmıştı. Yüzünü göremiyor olsam da içeri girmemle gerildiğini fark etmiştim.

Hâlâ uyanık.

"Selam," dedim yumuşak bir sesle. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Sadece karın ağrısı," diye mırıldandı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüz yüze gelene kadar ona yaklaştım. Hemen sonrasında ise aldığı sığ solukları ve yastığı sıkan parmaklarının bembeyaz kesilmiş boğumlarını gördüm, göğsümün tekrar sıkışmaya başladığını hissediyordum.

"Ağrı kesici aldın mı? İstersen bende var." İçinde bandaj, ağrı kesici ve diğer önemli şeylerin bulunduğu mini ilkyardım setimi nereye gitsem yanımda götürürdüm.

"Aldım." Jules alnını kırıştırarak bana baktı. "Ava sana söyledi, değil mi?"

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

İnledi. "Bir şey söylememesini tembihlemeliydim."

"Seni şekli bozuk bir karides gibi yatarken gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini anlardım zaten."

Bu bir hakaret değildi, sadece daha iyi hissetmesini sağlamak için söylemiştim. Bu sayede o da bana laf yapıştırabilecek ve benimle her tartıştığında olduğu gibi canlanabilecekti.

Cevap vermediğinde gülümsemem soldu.

Pekâlâ, belki de şekli bozuk karides yorumum düşündüğüm kadar faydalı olmamıştı.

Yardım etmeli miydim, yoksa onu rahat mı bırakmalıydım? Şiddetli krampları hafifletmek için kusursuz bir yöntem yoktu ve Jules zaten ağrı kesici kullandığını söylüyordu. Yine de sancısının biraz olsun yatışmasını sağlayacak birkaç şey biliyordum.

Asıl soru, yardımımı isteyip istemediğiydi.

Jules yüzünü acıyla buruşturup yastığı karnına iyice bastırdığında kararımı verdim.

Siktir et. İstese de istemese de ona yardım edecektim. Acı çektiğini bile bile yanında uyuyamazdım. *O kadar* büyük bir pislik değildim.

Banyoya gidip, otel çalışanları tarafından mermer tezgâhın üzerine sıralanmış malzemelere göz gezdirdim. Valizlerimizi bırakırken bunların arasında bir... *Aha!* Aradığımı bulmuştum. Minik lavanta yağı şişesini alıp Jules'un yanına döndüm.

"Krampları hafifletmek için biraz yardımcı olabilirim," dedim. "Yana dön."

"Neden?"

"Güven bana." Ağzını açtığında boştaki elimi kaldırdım. "Biliyorum, bana güvenmiyorsun ama eğitimli bir tıp uzmanıyım ve kötü bir niyetim olmadığına yemin ederim. Yani bütün gece yatakta dönüp durmak istemiyorsan..."

"Eğitimli tıp uzmanı, ha? Daha hastaya karşı nasıl bir tutum sergilemen gerektiğini bile bilmiyorsun," diye cevap verdi Jules. Buna rağmen dediğimi yapıp sırtüstü döndü.

"Daha önce kimseden şikâyet almadım." Yatakta yanına oturup yastığı diğer tarafına koydum ve başımla tişörtünün eteğini işaret ettim. "İzninle."

Yüzüne temkinli bir ifade yerleşmişti fakat kısa bir baş sallamayla kabul etti.

Tişörtünü kaldırıp karnını ortaya çıkarırken şişenin kapağını açıp elime biraz yağ damlattım. Banyo için üretilmiş esansiyel bir yağdı ama ihtiyaç durumunda masaj yağı olarak da kullanılabilirdi.

Avuçlarımı karnının üzerinde gezdirdim ve gereken yerlere baskı uygulamaya başlamadan önce nazik daireler çizdim. Lisanslı bir masaj terapisti olmasam da yıllar içinde temel bilgilerle birlikte birkaç numara öğrenmiştim.

İlk dokunuşumda Jules'un kasları gerilse de dakikalar geçtikçe vücudu yavaş yavaş gevşedi.

"İşte böyle," diye mırıldandım. "Derin derin nefes al. Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Gözleri titreşerek kapandı. "Bu işte iyisin." Bunu hem gönülsüzce hem de hayranlıkla söylemişti.

"Ben her işte iyiyimdir." Kaşları çatılınca dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Ben masaja devam ederken rahatlatıcı bir sessizliğe gömüldük. Dokunuşumun altında Jules'un teni yumuşak ve sıcacıktı. Nefes alış verişleri düzenli bir ritme dönüşmüştü.

Yüzüne bir bakış attım. Gözleri hâlâ kapalı olduğu için yanaklarına değen koyu kirpiklerini, altdudağının dolgun kıvrımını, yastığının üzerine bir yelpaze gibi yayılmış ipeğimsi bakır saçlarını rahat rahat inceleyebiliyordum. Kaşlarının artık acıyla çatılmış olmadığını görmek, göğsümdeki düğümün gevşemesini sağlıyordu.

Jules'u ilk defa bu kadar savunmasız görüyordum. Ve bu... içimde tuhaf, rahatsız edici hislerin oluşmasına sebep oluyordu. Tartışmalarımıza öyle alışmıştım ki, onca arsızlığın ve küstahlığın ardında nasıl biri olduğunu hiç düşünmemiştim.

İhanete uğramadığımı nereden biliyorsun?

Ailem kayakla pek ilgili değildi. İlgili olsalardı bile gidecek paramız yoktu.

Jules'un... regl ağrıları çok şiddetli oluyor. Normal kramplardan daha kötü.

Jules'u yıllardır tanıyordum ama hakkında çok az şey biliyordum. Ailesi ve geçmişi nasıldı, sırları ya da ona musallat olan iblisleri var mıydı? O hırslı dış görünüşünün altında neler saklıyordu? İçimden bir ses hayatının toz pembe geçmediğini söylüyordu.

Dikkatimi yeniden elimdeki işe vererek başıboş dolaşan düşüncelerimi dizginlemeye çalıştım. "Daha iyi hissediyor musun?" Kelimeler ağzından garip bir şekilde boğuk çıkmıştı.

"Hımmm." Jules'un uykulu mırıldanması yüzümde yeni bir gülümsemenin oluşmasını sağladı.

Bakışlarım tekrar yukarı kaydığında onun uykulu, tembel bir ifadeyle bana baktığını gördüm, midemdeki sıcaklık birden arttı.

Gözlerimiz birbirine kenetlenirken dudakları hafifçe aralandı. İkimizin de bakışlarında alevler vardı.

Az önce huzurun hâkim olduğu atmosfer, elektrikle cızırdayıp birdenbire gerilen tenimi yakmaya başlamıştı. Kalbim dörtnala koşuyordu.

Jules'un nefesleri tekrardan düzensizleşmişti. Hızlı soluklarını duymakla kalmıyor, ellerimin altında *hissedebiliyordum*. Gerçi benim nefesimin de onunkinden aşağı kalır yanı yoktu.

Jules dudaklarını yaladığında beynime nüfuz eden erotik düşünceleri hiç kimse durduramazdı. O dolgun dudakların aletimi sardığını, o güzel pembe dilin tenimde aşağı yukarı dolaştığını ve kocaman açılmış ela gözlerin...

Ellerim hareket etmeyi kesip yumruk halini aldı. Odaklanabildiğim tek şey fermuarımı zorlayan ereksiyonumdu. Ama onu Jules'tan nasıl saklayacağımı hiç bilmiyordum.

Göt herifin tekiydim. Kız karşımda acı içinde kıvranıyordu, bense onu hayal edip sertleşmekle meşguldüm. Zihnin ve bedenin çoğu zaman ayrıma düştüğünün en büyük kanıtlarından biri de kesinlikle bu olmalıydı.

Ama Jules artık acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Bana bakışlarında öyle bir şey vardı ki...

Oraya girme.

"Bu kadar masaj yeterli gelmiştir sanırım," dedim boğazımı temizleyerek. "Uyurken karnına koyman için gidip sıcak havlu getireyim."

Jules cevap veremeden kalktım ve pantolonumun önündeki şişkinliği ona göstermemek için çabalayarak banyoya gittim. Elimde havluyla döndüğümde çoktan uykuya dalmıştı.

Aynı anda hem büyük bir rahatlama hem de hayal kırıklığı hissettim.

Katladığım havluyu karnına koyduktan sonra kumaş teninden kayıp düşmesin diye ellerini üstüne yerleştirdim. Ardından battaniyeyi üstüne örtüp lambayı kapattım ve yeniden banyoya gidip suyu sonuna kadar açarak gergin kaslarımı gevşetmesi için duşun altında dikildim.

Son on dört saatte yaşananları mantık çerçevesine oturtmaya çalışırken avuçlarımı yüzüme sürttüm.

Jules ve ben o sabaha her zamanki gibi hakaretlerle başlamıştık. Ancak daha sonrasında ona kayak öğretmeye gönüllü olmuş, rahatsızlandığını duyduğumda onun için endişelenmiş, bir de yanına gidip karnına lanet olası bir aromaterapi masajı yapmıştım. Hâlâ çelik bir boru kadar sert olduğumdan bahsetmiyordum bile.

Kahretsin, bana ne oluyor böyle?

Vücudumun alt katındaki zorlayıcı duruma bir çare bulup kendimi rahatlatmak yerine duşumu bitirdim ve altıma eşofmanımı geçirdim.

Jules hemen yan taraftaki odada uyurken onu düşünerek mastürbasyon yapamazdım. Hem onu hiç *sevmiyordum* bile. Gerçi sevgi ve şehvetin her zaman aynı pakette sunulmadığını da biliyordum.

Yatağın ondan olabildiğince uzak olan kısmına uzanıp uykuya dalmaya çalıştım ama kahrolası beynim bir türlü susmuyordu.

Jules. Alex. Michael'ın mektupları. Jules. Ne düşünürsem düşüneyim yatışmayan lanet ereksiyonum. Jules.

Aletim daha da kötü zonklamaya başlayınca boğazımın gerisinde bir hırıltı oluştu.

Çok uzun bir gece olacaktı.

BÖLÜM 14

Jules

UYANDIĞIMDA BURNUMDA HAFİF BİR LAVANTA kokusu, belimde ise ağır bir kol vardı. En son ne zaman bir erkekle uyuduğumu hatırlamıyordum. Genelde seksten sonra hemen oradan ayrılırdım.

Ama şu anda belimi saran kol cidden iyi hissettiriyordu. Beni her şeyden koruyabilecek kadar güçlü, sert ve rahatlatıcıydı. Ayrıca *nefis* kokan birine aitti.

Memnuniyetle içimi çekip kolun sahibine iyice sokuldum. Gözlerimi henüz açmamıştım, bu konfordan uzaklaşıp gerçekle yüzleşmeye hazır değildim.

Kol, belimi daha da sıkarak beni kendine çekince sırtım yanımdaki adamın göğsüne yaslandı. Boğazından uykulu, erkeksi bir hırıltı yükseldiğini duyduğumda ve yüzünün boynuma gömüldüğünü hissettiğimde ise dudaklarım kendiliğinden kıvrılıverdi. Vücudunun sağlam, yapılı hatlarının benim yumuşaklığıma mükemmel uyması karşısında karnımın alt kısımlarında sıcak bir tomurcuğun oluşmaya başladığını hissettim.

Kimdi bu adam? Dün gece seks mi yapmıştık?

Beynimin tüm çarkları henüz dönmeye başlamamıştı, son yirmi dört saatte yaşananların üzerinden geçmek sabahın bu saatinde çok zor geliyordu.

Gerinirken elim yumuşak, tüylü bir şeye çarpınca merakla bir gözümü açtım ve hemen yanımda duran katlanmış el havlusunu fark ettim.

Yatakta havlunun ne işi...

Vermont. Oda sorunu. Kayak dersleri. Regl. Josh. Masaj.

Beynim sonunda uyanınca dünün olayları zihnimi bombalamaya başladı.

"Ahh!" Onu üstümden atıp telaşla yataktan fırlarken kavalkemiğimi komodine çarptım.

Günün birinde geriye bakıp bu zarafetten yoksun çığlığımdan utanacaktım ama şu anda tek odaklanabildiğim şey, Josh Chen'le *yatmış* olmamdı. Sadece uyumuş olmamıza rağmen bu kadarı bile çok fazlaydı.

"Tanrım." Josh inleyip kolunun ön kısmıyla gözlerini kapatınca üstündeki örtü kaydı ve çıplak, kaslı göğsü gözler önüne serildi. "Ölüm perisi taklidi için saat çok erken, kızıl."

Nefesim hızlanmıştı. "Bana *sarılıyordun*," dedim suçlayıcı bir sesle. "Ayrıca üstünde tişört yok."

Gözlerimi yüzünde tutmaya, her hareketiyle esneyen kaslarına bakmamaya çalıştım. Sağlam ve güçlü vücudunu spor salonundaki makinelere değil, doğa sporlarına borçluydu.

Geniş omuzlar, yapılı bir göğüs, beline kaymış olan örtünün hemen üstünden göz kırpan altılı karın kasları...

Kes şunu.

"Sıcaktın ve hemen dibimde duruyordun. İçgüdüsel olarak sarılmışım." Josh esneyip kollarını kafasının üzerine doğru gerdi. "Seni hayatta görmek güzel... sanırım. Dün çok cansızdın."

Bıkkın ses tonuna rağmen keskin gözleri sanki dün geceki rahatsızlığımdan bir eser arıyormuş gibi bedenimi tarıyordu.

Neyse ki regl ağrım yalnızca ilk yirmi dört saat için aşırı şiddetli oluyor, sonra normal sancıya dönüşüyordu. On bir yaşımdan beri bununla başa çıktığım için programımı regl tarihlerime göre ayarlamayı öğrenmiştim ama bu ayın döngüsü normalden dört gün önce gelince tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.

"Benden öyle kolay kurtulamazsın." Dün gece benim için yaptıklarını hatırlayınca sesimdeki agresifliğin bir kısmı kayboldu. Kullandığı teknik yüzünden miydi, yoksa normalde reglimin ilk gününde yanımda insanların olmasından nefret ettiğim halde birinin beni rahatlatmak için başımda durmasından mıydı bilmiyordum ama masajı, seneler içinde denediğim hiçbir şeyin yapamadığı kadar rahatlamamı sağlamıştı. Ayrıca az önce yatakta bulduğum havluyu ben uyuduktan sonra sıcak bir şekilde karnıma koymuş olmalıydı.

Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi fakat bir nedenden ötürü yapmıştı.

"Teşekkür ederim." Sesimde eşit derecede isteksizlik ve samimiyet vardı. "Şey için..." Karnımı işaret ettim.

Josh'ın böbürlenmeye başlamasını bekledim -çünkü bu ona ettiğim ilk teşekkürdü- ama o sadece, "Bir şey değil," demekle yetindi.

Bunun ardından aramıza bir sessizlik çöktü. Aniden hafif bir utanç hissederek saçımın bir tutamını kulağımın arkasına attım. Vücudum regl yüzünden balon gibi şişmişti, uyku mahmurluğuna karmakarışık saçlarım da eklenince berbat görünüyor olmalıydım.

Ancak Josh, kafasını başka yöne çevirmek yerine gözlerini üzerime dikmişti. Bakışları tenimi adeta dağlıyor, karnımın alt kısımlarında kıvılcımlar çakmasına neden oluyordu. Dün gece uykuya dalmadan önce hissettiklerimin aynısıydı.

Gece bana masaj yaparken bilinçsizliğin kıyısında yüzüyor olsam da güçlü elleri, sıcak bakışları ve ağrımı yatıştırmasıyla

hissettiğim rahatlık zihnimin yasak yollara sapmasına neden olmuştu. Dokunuşunun, vücudumun diğer yerlerinde nasıl hissettireceğini, dilinin de elleri gibi becerikli olup olmadığını düşünüp fanteziler kurmuştum.

Oda kapısının tıklatılmasıyla zihnimdeki uygunsuz düşüncelerden sıyrıldım.

Josh'la bakışmamıza bir son vermiş olsak da omuzlarındaki gözle görülür gerginlik, kaslarımda hissettiğimin aynısıydı. Yanlış bir şey yapmıyor olmamıza rağmen, Ava'nın sesi kalın meşe kapıdan içeri süzülürken kendimi eli kurabiye kavanozuna sıkışmış bir çocuk gibi hissettim.

"Kalktınız mı? Kahvaltı yarım saat sonra bitiyor."

Bakışlarım duvardaki saate takıldı. *Kahretsin.* Düşündüğümden daha çok uyumuştuk.

"Evet," diye seslendim. "Hemen çıkıyoruz."

Hazırlanırken bir daha konuşmadık. Bugün kayak yapmamın imkânı yoktu, bu yüzden de üstüme yumuşak bir tayt ve büyük beden kazak geçirdim. Regl dönemlerimde güzel giyinme isteğim sıfıra iniyordu.

Kahvaltıya giderken, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Ava.

"Çok daha iyiyim." *Abin sayesinde.* "Teşekkürler, bebeğim."

Kolunu benimkine geçirdi. "Kahvaltıdan sonra kayak yerine spaya gitsek mi? Kullanmamız gereken bir hediye kartımız var."

Of, Tanrıya şükür. "Ava," dedim. "Alex'e söyleme ama ilişkinizdeki gerçek dâhi sensin."

Ava güldü.

Sabahın geri kalanı bir bulanıklık halinde geçti. Alex ve Josh kayağa giderken biz de spa ve yüz bakımı hizmetlerinin tadını çıkardık. Ancak masaj terapistim profesyonel eğitim almış olmasına rağmen Josh'ın baskı yaptığı doğru noktaları bir türlü bulamıyordu.

"Biraz sola lütfen. Biraz sağa... biraz daha sert..." Masajda neyin yanlış olduğunu saptamak için uğraşıyor ama bulamıyordum.

"Böyle mi?" Terapist talimatlarımı yerine getiriyor olmasına rağmen yaptıkları Josh'ın dokunuşuyla aynı olmuyordu. "Nasıl, iyi mi?"

"Harika," diye mırıldandım pes ederek. "Teşekkürler."

Belki de bunun sebebi Josh'ın kullandığı yağdı. Spada kullandıkları çiçekli yağdan daha güzel kokuyordu.

Öğle yemeği için erkeklerle buluşmaya gittiğimiz sırada, belirli bir doktor hakkında zihnimden geçen sonu gelmeyen düşünceler beni rahatlatmaktan çok germişti.

Karnıma sürmeden önce masaj yağına bir çeşit aşk iksiri katmış olabileceği bile aklımdan geçiyordu. Çünkü sürekli onu düşünmemin tek mantıklı açıklaması buydu.

Bana bu kadar iyi davranmasının ardında kesinlikle bir art niyet *olmalıydı.*

"Spa nasıldı?" Alex elini Ava'nın sandalyesinin arkasına koyduktan sonra dudaklarını onun yanağına dokundurdu.

"Harikaydı." Arkadaşımın gülümseyen yüzü sevgiyle öyle bir parlıyordu ki ona bakmak göğsümü acıttı. "Kayak nasıldı? Yine üçlü pistte mi kaydınız?"

Josh, "Evet," diye yanıtlarken Alex, "Hayır. Ben *snowboard* yapmaya gittim," dedi.

"Ah." Ava'nın gözleri ikisinin arasında gidip geldi. "Peki."

Aşırı garip davranıyorlardı.

Menülerimizi incelerken sessizliğe gömüldük. Josh hemen yanımdaydı ve ne zaman hareket etsek bacaklarımız birbirine değiyordu.

Şefin imza burgeri, tavada ızgara somon...

Josh'ın pantolonu baldırıma sürtündü. Çenemi sıkarak odaklanmaya çalıştım. *Rezene salatası eşliğinde tavada ızgara somon...*

Bardağına uzandığında kazağının kolu elime değdi.

Kolumu hızla geri çekip kararlı bir şekilde mezeler listesine baktım. *Rezene salatası eşliğinde tavada ızgara somon...*

Garsonumuz ışıldayan gözleriyle masamızda belirdiğinde aynı yemek tanımını en az on kez okumuştum.

Herkes siparişlerini verdikten sonra, "Ben somon alayım," diye mırıldandım. "Teşekkürler."

Somondan nefret ederdim.

Josh'a dik dik baktım. Hepsi onun suçuydu. Dikkatimi dağıtmasaydı menünün geri kalanını okuyup seveceğim bir yemeği sipariş edebilirdim.

Josh kaşlarını kaldırdı. Alex ve Ava karşımızda alçak sesle sohbet ederken, "Savaş formuna geri dönüyorsun sanırım," dedi bana doğru. "Yüzündeki o sinirli ifadeyi özlemişim. Ruhuma ilaç gibi geldi."

"Seninle temasa geçen herkesin yüzünde bunu görmeye alışkınsın da ondan."

Josh'la tartışmaya girmek, eski bir kot pantolonu giymek kadar rahatlatıcı ve tanıdıktı.

Yanağındaki gamzeler ortaya çıktı. "Hayır. Bu sadece senin için geçerli, kızıl. Diğer herkes beni seviyor."

"Bunun doğru olmadığını sana garanti ederim."

Telefonumun ekranı gelen bir mesajla aydınlandı. Dikkatimi dağıtmak için hevesle telefonumu aldım ama mesajı okur okumaz kaşlarım çatıldı.

Bilinmeyen Numara: Selam, Jules.

Alan kodu, numaranın Ohio eyaletinden olduğunu gösteriyordu.

Ben: Kimsiniz?

Umut, korku ve beklenti hisleri midemde birbirine dolandı. *Belki de annemdir...*

Cevap gelene kadar geçen on saniye sonsuzluk gibi geldi. Mesajı okuduğumda neredeyse telefonu elimden düşürüyordum.

Bilinmeyen Numara: Ben Max.

Max. Eski erkek arkadaşım. Numaramı nereden bulmuştu? Yedi yıllık mutlak sessizlikten sonra neden şimdi iletişime geçmeye karar vermişti?

Bunun tek bir sebebi olabilirdi ve bunu düşünmek bile midemdeki safranın boğazıma yükselmesine neden oluyordu.

Max: Konuşmamız gerek.

Telefonumu çantamın içine tıkıştırdım. Soğuk soğuk terleyen avuçlarımı, kendimi toparlamama yardımcı olması umuduyla bacaklarımın üstüne sildim.

"Hey."

Josh'ın sesiyle hızla başımı yukarı kaldırdım.

Öne doğru eğilmişti ve kaşları, yerinde başka biri olsa endişeli olduğunu düşüneceğim bir ifadeyle çatılmıştı.

"Kimdi o? Hayalet görmüş gibisin." Gözleri, telefonumun deride bir delik açtığı çantama doğru kaydı.

Max'e cevap vermeyecektim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. *Onun* ne söyleyeceğini bilmek de istemiyordum. Mesajını görmezden gelirsem belki bir yedi yıl daha sessiz kalırdı.

Kadınların en iyi arkadaşının elmas olduğu söylenirdi ama bence bir kadının en iyi arkadaşı inkârdı.

"Hiç kimse. Sadece reklam," diye yalan söyledim.

Josh üstelemedi ama yemeğin geri kalanı boyunca bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim.

Bir çatal dolusu somon balığını ağzıma götürüp çiğnedim. Tadı karton gibiydi.

Sonra düşüncelerim yine Max'e kaydı. Eminim kaset hâlâ elindeydi. Acaba sonunda onu şantaj malzemesi yaparak benden bir şeyler koparmaya mı karar vermişti? Eğer durum buysa ve isteklerini karşılayamazsam ne olurdu?

Kaseti yayınlarsa kariyerim daha başlamadan mahvolur, gerçekleşmesi için çok çalıştığım her şey boşa giderdi.

Karnım ağrıyordu ve sebebi sadece regl değildi.

Kusacağım.

Sandalyemi geriye ittim ve arkadaşlarımın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek tuvaletlere doğru koştum. Kendimi kabinlerden birine zar zor attığım anda öğle yemeğimin tamamı klozetle buluştu. Yediğim her şeyi kustuktan sonra bile boğazım kuruyana kadar öğürdüm.

Geçmişimden kaçtığımı sanıyordum ama günün sonunda iblislerimizin bizi hep yakaladığını unutmuştum.

BÖLÜM 15

Jules

MAX O MESAJLARDAN SONRA BENİMLE BİR DAHA iletişime geçmedi. Onu görmezden gelen bendim ama sessizliği, zaman geçtikçe içimdeki gerginliği daha da arttırmıştı. DC'ye dönmek için uçağa bindiğimiz sırada içten içe kıvranıyordum.

Öğle yemeğinden o şekilde ayrılmamın sebebini regl olarak gösterince kimse daha fazla soru sormamıştı ancak Josh'ın kuşkusu neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğundu. Buna kafa yormamıştım çünkü endişelenecek daha büyük sorunlarım vardı.

Kalemimi masama vurup karşımdaki bilgisayara baktım. Dün LHAC'ye çalışma masam gelmişti, artık ben de diğerleriyle aynı yerde çalışıyordum. Arkamdaki Ellie'nin masasında kâğıtlarını karıştırdığını, koridorun sonundaki tuvalette sifonun çekildiğini ve kapı her açıldığında şıngırdayan zilleri duyabiliyordum. Burası mutfak gibi sessiz sakin değildi ama arka planda sesler olduğunda hep daha iyi çalışıyordum.

Tabii başka şeyler yüzünden dikkatim dağılmadığı sürece.

Gözlerim telefonuma kaydı. Kalemliğimin yanında sessizce duruyordu fakat ekrana bakarken sanki her an Max'ten yeni bir mesaj gelecekmiş gibi nefesimi tutuyordum.

Onu arayıp şu kaygıdan kurtulmalıydım. Buna rağmen bu yarı acınası, yarı mutlu döngüden sıyrılasım gelmiyordu.

Odaklan.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. Tam tekrar yazmaya başlamıştım ki arkamdaki Ellie cıyakladı.

"Josh! Bugün geleceğini bilmiyordum."

"Selam, El." Josh'ın derin, flörtöz sesi tüylerimi diken diken etti. "Saçını mı kestirdin?"

Kız şaşkınlıkla kıkırdadı. "Evet. Fark ettiğine inanamıyorum."

Buruşan yüzüm, bilgisayarımın ekranından bana bakıyordu. Ellie çok tatlı bir kızdı ama Josh'a olan hayranlığı acı verici derecede ortadaydı.

"Güzel olmuş," dedi Josh. "Kısa saç sana yakışıyor."

"Teşekkür ederim." Bir kıkırtı daha.

Daha hızlı yazmaya başladım. Adımlarının bana yaklaştığını duyduğumda klavyenin üzerinde uçan parmaklarımdan öfkeli *klik* sesleri yükseldi. Ayakları hemen yanımda durdu.

Klik, klik, klik.

"Jules."

Kafamı kaldırıp Josh'ın gözlerine bakmadan önce birkaç saniye bekledim. İlk fark ettiğim şey üniforması oldu. Onu ilk kez doktor kıyafeti içinde görüyordum. Genelde kliniğe gelmeden önce üstünü değiştirirdi. Mavi forma çekici olamayacak kadar düzdü ancak Josh'ın üzerindeyken...

Göğsümde bir şey takla attı.

Olamaz. Olamaz, olamaz, olamaz.

Midem dehşetle düğümlendi. Josh Chen'i... çekici buluyor olmam imkânsızdı. Hele ki burada, DC'deyken bu his çok saçmaydı. Vermont'tayken anlık olarak mantığımı kaybetmiş olmayı oradaki dağ havasına vermiştim fakat burada hiçbir bahanem yoktu.

Midemde kelebeklerin uçuşması, içimde bir şeylerin takla at-

ması. kalbimin teklemesi kabul edilemezdi. Düşünmesi bile hoş değildi. İğrenç ötesiydi.

"Masan gelmiş, ha?" Josh'ın gözleri yüzümden ayrılıp en sevdiğim pembe tüylü kaleme kaydı ve dudaklarının köşeleri minicik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görünüşe göre komşu olacağız."

Kafasını koridorun karşısındaki, üzerinde pek bir şey olmadığı için kimin olduğunu tahmin edemediğim masaya doğru eğdi.

"Acayip sevindim," dedim düz bir sesle. Sonra sandalyemde arkaya yaslanıp gözlerimi kıstım. "Gönüllülerin kendilerine ait masaları olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten. Sadece benim var." Sesinden o tanıdık kibir duyuluyordu. "Burada çok seviliyorum, kızıl."

Ne yazık ki bu doğruydu. Klinik çalışanları, sanki Josh'ın onların kurtarıcısı olduğunu düşünüyormuş gibi etrafında pervane oluyorlardı. Onları izledikçe kusasım geliyordu.

"Neden acaba?" *Ateşkesi unutma.* "Her neyse, bu sohbetten ne kadar keyif alsam da artık işe dönmeliyim. Yapılacak çok şey var," diye şakıdım sahte bir neşeyle.

Josh'ın gözleri güldü. "Tabii."

Saat beşe gelirken ekrana uzun süre bakmaktan gözlerim kızarmış, bileklerim klavyede bir şeyler yazmaktan ağrımıştı. Tuşlara *biraz* kaba kuvvet uygulamış olabilirdim ama bunun içimde biriken gerginliği az da olsa yatıştırdığını söyleyebilirdim.

"Ne gündü ama." Ellie esnedi. "Şu anda bir içki süper olurdu. Beraber içmeye gitsek mi? Black Fox'ın bu saatlere özel indirimi var."

Caddenin hemen karşısındaki Black Fox, hastane çalışanlarının sıklıkla uğradığı bir bardı.

"Ben varım." Marshall her zamanki gibi hevesliydi. Ellie gibi o da klinikte tam zamanlı araştırma asistanıydı ve Ellie'nin Josh'a olan ilgisi yanıp sönen bir neon tabelaysa, Marshall'ın Ellie'ye olan ilgisi projektörlerle aydınlatılan devasa bir reklam

panosuydu. Üzerinde de kocaman harflerle *ELLIE'Yİ SEVİYORUM* yazıyordu. "Yani seninle gelirim demek istedim."

"Harika," dedi Ellie. "Josh?"

"Olur. Ucuz içkiyi asla geri çevirmem." Gamzesi hemen ortaya çıktı. "Sen ne dersin, kızıl?"

Tereddüt ettim. Finallerim için çalışmam ve yeni eve götürülecek eşyalarımı toplamam gerekiyordu ama biraz stres atmak *fena olmazdı*. "Tabii, neden olmasın?"

Diğer çalışanlar bize katılamayacaklarını söylediler. Bu yüzden de yarım saat sonra Black Fox'taki masalardan birinde dördümüz baş başa kalmıştık. İçkilere su katılmıştı, buna rağmen fiyatlar gerçekten de çok ucuzdu.

"Hadi bir oyun oynayalım." Ellie ortaya konuşuyordu ama gözleri Josh'taydı.

Josh'ın dudakları kıvrıldı. "Nasıl bir oyun?"

Yanımda oturuyordu ve bir kolunu yan tarafındaki sandalyenin arkasına atmıştı. Diğer elinde yarısı boş viski kola bardağı vardı. Hastane formasını değiştirmişti. Kolları sıvanmış lacivert kaşmir kazağı ve bileğinde parlayan saatiyle bir erkek moda dergisinden fırlamış gibiydi.

Karnımda oluşan sıcaklığı bastırmak için içkimin geri kalanını kafama diktim.

"*Doğruluk mu, cesaret mi?*" dedi Ellie sonunda.

"El, bu iyi bir fikir mi bilemiyorum." Marshall sandalyesinde kıpırdandı. "Birlikte çalışıyoruz, bu oyun uygun kaçar mı?"

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Marshall, Ellie'den sadece birkaç yaş büyüktü ve böyle bir mekânda birine ders vermek bir kızın ilgisini çekmek için en doğru yöntem değildi.

"Biz bizeyiz burada. Lisa falan yok yanımızda sonuçta." Ellie, "*Önemli değil,*" dermiş gibi elini salladı. "Eee? Ne diyorsunuz?"

Bardağını dudağına götüren Josh'ın gözleri muziplikle parladı. "Hadi yapalım."

"Süper." Ellie ışıldayan yüzünü bana çevirdi. "Jules?"

"Olur." Normalde böyle bir oyunu ilk öneren ben olurdum ama son bir haftada hissettiğim endişe tüm enerjimi alıp götürmüştü. Bu yüzden tek yapabileceğim kendimi akışa bırakmaktı.

"Marshall?" Ellie onu dürtünce adamın yanakları kıpkırmızı kesildi.

"Peki," diyerek boyun eğdi.

Ellie'nin ilk turda Josh'ı seçmesi hiç de şaşırtıcı olmadı. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

"Doğruluk."

Ne? Şokumu saklamaya çalıştım. Cesareti seçmesini beklerdim.

Ellie, göğüs dekoltesini herkesin gözüne sokarcasına öne eğildi. Ceketini uzun zaman önce çıkarmıştı ve göğüsleri askılı tişörtünün yakasından taşacak gibi görünüyordu.

Josh'a bir bakış attığımda bakışlarının kızın yüzünde olduğunu gördüm. Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı.

Fakat aynı şey Marshall için geçerli değildi, her an alev alacakmış gibi görünüyordu.

"Klinikten biriyle ilgileniyor musun?" diye sordu Ellie.

Birazcık üstü kapalı sorsaydın en azından.

Josh kaşlarını kaldırdı. "Gönüllülerden mi, çalışanlardan mı?"

Sandalyemde kıpırdandığımda suni deriye yapışmış bacağımdan utanç verici bir ses yükseldi. Josh bana bir bakış attı, gözlerinde alaycılık vardı. Karşılık olarak cüretkâr bir şekilde çenemi kaldırdım.

Ellie, "Her ikisi de olabilir," diyerek Josh'ın dikkatini yine üstüne çekti. "Ama çalışanlardan diyebiliriz."

"Klinikteki herkesle ilgileniyorum," dedi Josh. "Hepiniz çok güzelsiniz."

Daha spesifik bir soru sorması gerektiğini fark edince Ellie'nin omuzları çöktü.

"Jules." Josh yine bana dönünce beklentiyle sırtımı dikleştirdim. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

"Cesaret," dedim tereddüt etmeden.

Yüzüne yavaş bir tebessüm yayıldı. "Bu masadaki birini otuz saniye boyunca öpmen için sana meydan okuyorum."

Gözlerindeki tatmin parıltısını tanıyordum, geri adım atmamı bekliyordu.

Ama ne kötüydü ki, ben hayatım boyunca hiçbir meydan okumadan geri çekilmemiştim.

Öne doğru eğilip aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. İyice yaklaştığımızda gülümsemesi silindi ve gözleri alevlendi.

Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim kalana dek eğildim ve son anda kafamı çevirip Marshall'ın dudaklarına yapıştım.

Marshall, "Mmmmmm," diye boğuk sesle cıyakladı.

"Senin için sorun var mı?" diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Mmmmmm," dedi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle mırıldanmıştı. Geri çekilmediğine göre sorun yoktu.

Öpücüğü ben yönettim ve otuz saniye sonra geri çekildim. Masadakilerin tepkisiyle yüzümde tatmin olmuş bir sırıtış belirdi. Ellie'nin çenesi neredeyse masaya değiyordu. Josh gözlerini bana dikmişti, az önceki muzipliğinin yerinde taş gibi bir maske vardı. Marshall ise ağzı bir karış açık, gözleri donuk halde öylece oturuyordu.

"Bu ani öpücük için kusura bakma," dedim. "Ama cidden çok iyi öpüşüyorsun, Marshall."

"S-s-sorun değil," diye kekeledi. "Ben, şey, ben..." Gözleri, onu yepyeni bir ilgiyle incelemekte olan Ellie'ye doğru döndü.

Gülümsememi bastırdım. Bir kadının ilgisini çekmenin en iyi yolu, karşısına rekabet edilecek birini çıkarmaktı. "Otuz saniye olmuştur sanırım, değil mi?"

Bu soruyu Josh'a yöneltmiştim. Soğuk bir sesle, "Otuz saniyeyi geçti bile. Çok hoşuna gitti sanırım," diye cevapladı.

"Dediğim gibi..." Boş bardağımla oynadım. "Marshall harika öpüşüyor."

"Anladık." Gözlerini diğer adama çevirdi. "Marshall, dostum. Sıra sende."

Üç tur daha oynadıktan sonra Ellie isteksizce gitmek zorunda olduğunu, yarın erken saatte bir uçağa yetişmesi gerektiğini söyleyip kalktı. Büyükannesinin seksen beşinci doğum günü kutlamaları için Milwaukee'ye gidiyordu.

Josh'a, sanki kendisiyle birlikte gitmesini istiyormuş gibi baktı ama Josh ona iyi geceler ve güvenli yolculuklar dilemekle yetindi. Marshall ise aynı yöne gidecekleri için Uber çağırıp ücretini bölüşmeyi teklif etti. *Elbette.*

Böylece masada baş başa kaldık.

"Ellie sana hayran," dedim Josh'a, tabaktaki son patates kızartmasını çalıp ağzıma attım. Kız kurallarını falan bozduğumu düşünmüyordum, Josh'ın durumdan haberdar olduğuna yüzde yüz emindim. Lanet olası şey o kadar kibirliydi ki, zaten dünyadaki her kadının ona hayran olduğunu düşünüyordu.

Dudakları kıvrıldı. "Farkındayım."

"Sen de onunla ilgileniyor musun?"

"Umurunda mı?"

Lokmamı yavaşça çiğneyip yuttum. "Kesinlikle hayır."

Aramızdaki düşmanlık her zamanki gibi havada cızırdadı ve yüzeyin hemen altındaki bir şeyi maskeledi.

"Elbette umurunda olmaz," dedi kısık sesle. Gözlerini benden ayırmadan içkisini kafasına dikti. "Marshall'la yaptığın gösteri çok hoştu."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Aptalı oynama, sana yakışmıyor."

"Aptalı oynadığım falan yok. Mükemmel bir suratı ve altılı

karın kasları yok diye Marshall'ı kendi isteğimle öpemez miyim yani?" Ona imalı bir şekilde baktım. "Görünüş her şey değildir. En azından Marshall tatlı bir adam."

Josh'ın gülümsemesi çarpıldı. "İhtiyacın olan ya da istediğin şey tatlılık değil, kızıl. Böyle bir tip seni ölümüne sıkar."

"Hadi ya?" Sesimden zehirli bal akıyordu. "Söyle bakalım, ihtiyacım ve isteğim neymiş? Beni çok iyi tanıyorsun herhalde."

Dudağını kulağıma iyice yaklaştırdığında geri çekilmemek için tüm irademi kullandım. Kalbim göğüs kafesime öyle sert çarpıyordu ki, tenimde simsiyah bir ipek gibi kayan ve en az tahrik edici olduğu kadar tehlikeli de olan sesiyle verdiği cevabı neredeyse duyamayacaktım.

"Sana meydan okuyacak, seni heyecanlandırıp ayakta tutacak birini *istiyorsun*. *İhtiyaç duyduğun* şey ise..." Viski kokulu nefesi tenime çarparak tüylerimi diken diken ediyordu. "Seni dizlerinin üzerine çöktürüp bu tavırları bırakana dek sikecek bir adam."

Vücudum bu sözlere anında tepki verdi.

Meme uçlarım acı verici derecede sertleşirken bacaklarımın arası sırılsıklam kesildi. Hassaslaşmış tenime çarpan hava, karnımın en alt kısmında biriken ihtiyacı daha da arttırıyordu.

"Marshall'ın bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Josh'ın sesi beni bir kadife gibi sarıyordu. "Seni ihtiyacın olan şekilde sikebilir mi?"

"Sen bunu yapabilir misin?" demeyi başardım. *Oksijen*. Oksijene ihtiyacım vardı. "Rüyanda görürsün."

"Teklif etmiyordum." Josh'ın eli yalnızca bir milisaniye için dizime değmişti ama bu kadarı bile tüm bedenimi alevlendirmeye yetti. "Yine de aklının hemen oraya kaydığını bilmek güzel."

Buna verilecek sivri bir cevap arıyordum ama zaten sersemlemiş olan beynimi bunun için çok fazla yormama gerek kalmadı çünkü tam o sırada biri konuşmamızı böldü.

"Jules?"

Tanıdık olmayan bu ses, üzerimde bir kova soğuk suyla aynı etkiyi oluşturmuştu.

İrkilerek geri çekildim. Kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Josh ise tatmin olmuş, karanlık bir gülümsemeyle sandalyesinde tembelce arkasına yaslanmıştı.

Uyuz pislik.

Konuşmamızı bölen kişi gider gitmez ona gününü gösterecektim. Bir şekilde.

Ama şu anda uğraşmam gereken başka biri vardı.

Bakışlarımı bir yerlerden tanıdık gelen adama çevirdim. DC erkeklerinin resmi üniformasını, yani haki renk pantolonla mavi-beyaz pötikareli gömleği giymişti. Saçlarını tarayarak geriye yatırmış olsa da bu stil görünüşüne herhangi bir olumlu katkı sağlamamıştı.

Gözlerini beklenti içinde bana diktiğini fark ettim fakat kim olduğunu anımsayamadığım için ona bir süre boş boş baktım. Sonra birden parçalar yerlerine oturuverdi.

Bu Todd'dı. Haftalar önce beni eken adam.

BÖLÜM 16

Josh

HAYATIM BOYUNCA PEK ÇOK YAVŞAKLA karşılaşmıştım ama şu anda karşımda duran adamın aralarındaki en aşağılık kişi olduğunu büyük bir güvenle söyleyebilirdim.

Sebebi belki yılışık gülümsemesi, belki de dalkavuk bir politikacı gibi saçlarını arkaya doğru taramasıydı. Veya Jules'a, günlerce aç kalmış birinin sulu bir bifteği izlerken atacağı bakışlarla bakması da olabilirdi.

Jules'u başarıyla tahrik etmenin verdiği tatmin duygusunun yerini mantıksız bir nefret almıştı.

İhtiyaç duyduğun şey ise... Seni dizlerinin üzerine çöktürüp bu tavırları bırakana dek sikecek bir adam.

Viski dilimi çözmüştü, Jules ve Marshall'ın öpüşmesini izlemek ise bardağı taşıran son damla olmuştu. Uzun zamandır düşündüğüm şeyleri bir anda söylemiştim. Daha doğrusu, Vermont'tan beri *ikimizin de* düşündüğü şeyleri.

Jules istediği kadar tıslayıp hırlayabilirdi fakat arzusunu saklayamazdı. Beni, tıpkı benim onu istediğim gibi istiyordu ve bu yüzden de kendimizden nefret ediyorduk.

"Todd." Jules bir kilo küçümsemeyi tek kelimeye sığdırmıştı.

Dudaklarım istemsiz bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldıktan sonra tekrar düzleşti.

Jules bu adamı *tanıyor muydu*?

"Sen olduğunu düşündüm ama emin olamadım. Yüz yüzeyken daha iyi görünüyorsun," dedi adam Jules'un göğüslerine doğru.

Çenemi sıktım. Ben de her erkek gibi göğüsleri severdim ama biriyle konuşurken bakışlarını oraya dikmek çok kaba bir davranıştı. Adam yanımıza geldiğinden beri kızın gözlerine bakmamıştı bile.

Bir yanım, tam da pişman olacağım bir şey yapmak üzereyken araya girdiği için minnettardı. Daha karanlık olan diğer yanımsa, Jules'a bu şekilde baktığı için adamın gözlerini oymak istiyordu.

Hiddet dolu, saçma düşüncelerimden rahatsız olarak bardağımı parmaklarımın arasında çevirdim. Nereden çıkmıştı şimdi bunlar? Ne zamandan beri diğer erkeklerin Jules'a bakıp bakmamasını umursuyordum?

Umursamıyorum. Todd'ın yumruklanabilir bir suratı var, hepsi bu.

"*Sen* daha iyi görünmüyorsun." Jules'un sesinden bir fili bile devirecek kadar tatlı bir zehir sızıyordu. "Fotoğraflar *gerçekten* de aldatıcı olabiliyormuş."

Rahatsızlığıma rağmen bu sefer sırıtmamı saklayamadım.

Çok vahşiydi. Siktir, bu haline bayılıyordum.

Todd gücendiyse de belli etmedi. Jules'un söylediklerini duyduğundan bile emin değildim çünkü hâlâ gömleğinin düğmelerini zorlayan göğüslerine bakmakla meşguldü.

"Geçen günkü randevumuz için üzgünüm," dediğinde sırıtışım yine kayboldu. "Arabam bozuldu ve şarjım bitti. Sonra sana birkaç kez mesaj attım ama cevap vermedin."

Jules cevap vermeden önce yapbozu birleştirdim. Birkaç hafta önce Bronze Gear'da onu eken adam *bu* muydu?

Yüce İsa. Zevkinin bundan daha iyi olduğunu düşünürdüm.

"Geçen gün derken neredeyse bir ay öncesini kastediyorsan, özrün kabul edilmedi," dedi Jules soğukkanlı bir sesle. "Sonrasında mesaj falan da atmadın ama sorun değil. O uygulamada seni seçerken kendimde olmadığım için devasa bir hata yapmışım. Artık normale döndüm, yani sen de hayatına devam edebilirsin." Onu kovalarmış gibi elini salladı. "Ayrıca yüzüm tam burada, yukarıda duruyor, pislik herif."

Todd'ın yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesildi. "Olanlardan dolayı kendimi kötü hissettiğim için sana karşı nazik olmaya çalışıyordum. Böyle sürtük gibi davranmana gerek yok."

Boğazımdan kısık bir hırıltı yükseldi.

Ağzımı açtım ama Jules benden önce davrandı. "Burada sürtüklük eden tek kişi sensin. Ben masumca içkimi içiyordum." Bir kaşını kaldırdı. "Beni rahatsız etmeye devam edersen güvenliği çağırıp seni dışarı attırırım. Yani bunca insanın karşısında rezil olmak istemiyorsan..." Etrafımızdaki kalabalığı işaret etti. "... tavsiyemi dinle ve yanımdan çekil. Hemen."

Adam dudaklarını birbirine bastırıyor olmasına rağmen akıllı davrandı ve Jules'un tehdidinin geçerliliğini test etmeye falan kalkmadı.

Todd çekip gittikten sonra, "Tek kelime etme," dedi Jules. Bana bakmadan kokteylinin geri kalanını kafasına dikti.

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. Kaslarımı saran gerginlik adamın ayrılmasıyla hafiflemiş olsa da damarlarımda hâlâ biraz öfke dolaşıyordu. "Hiç sesimi çıkarmıyorum," dedim. Ama uzun bir sessizlik sonrasında, "Randevu için *bu* adamı mı seçtin gerçekten?" diye eklemeden edemedim.

Yanakları pembeleşirken, "Hukuk fakültesiyle meşgulüm," diye çıkıştı. "Seçeneklerim sınırlı ve belirli ihtiyaçlarım var. Bu yüzden..."

"Bu yüzden standartlarını cehennem seviyesine indirdin, öyle mi?"

"Belki. En azından henüz *sana* kadar düşmedim," dedi tatlı bir sesle. "Konu açılmışken, son zamanlarda seni kimseyle görmedim. Ne oldu, Joshy? Palavralarına kanacak kadın mı kalmadı?"

"Bu sadece bir tercih, kızıl. İstediğim her kızı her an elde edebilirim."

"Yanlış. Beni elde edemezsin."

"Çünkü hiç denemedim."

Birbirimize meydan okurcasına baktık.

Eğer denersem... gözlerinin bana söylediği şeye yenik düşer miydi? Onu az önce dediğim gibi dizlerinin üzerine çöktürüp becermeme izin verir miydi, yoksa kontrol için benimle mücadele mi ederdi?

Dudaklarım kıvrıldı.

İçimden bir ses, cevabı zaten bildiğimi söylüyordu. Jules işleri asla kolaylaştırmazdı. Onunla ilgili gizliden gizliye sevdiğim şeylerden biri buydu.

"Sen kibirli bir pisliksin." Bakışlarından, bir şeyler hesapladığı belli oluyordu. "Eğer kadınlarla ilgili yeteneklerine bu kadar güveniyorsan, hadi bir oyun oynayalım."

İşte bu ilgimi çekmişti. "Nasıl bir oyun?"

"Basit bir şey. Bir saat içinde en çok telefon numarasını toplayan kazanır." Jules kafasını yana eğince bakır saçları ipekten dalgalar halinde omzunun üstüne döküldü. "Kazanan, bununla övünme hakkına sahip olacak."

Dışarıdan bakan biri için bu saçma bir ödül gibi görünebilirdi ancak bizim için övünme hakkı, bir Rolex veya bir Lamborghini'yle aynı değere sahipti. Hatta belki daha fazlasıydı.

İkimiz için de hiçbir şey gururdan daha önemli değildi.

"Anlaştık." Gülümsemem kibirle doldu. Jules iyiydi ama bu oyunu ben kazanacaktım.

Her zaman kazanırdım.

"Pekâlâ." Duvarda asılı duran dev saate baktı. "Yediye on kala yeniden buluşuyoruz."

Cümlesini bitirdiğinde ayaklanmıştım bile. Oyun kurallarını belirleyip planı anlatmaya başladığından beri salonu tarıyordum, köşede duran yirmili yaşlardaki bir kadın grubuna doğru ilerlerken hiç tereddüt etmedim.

Şanslıydım ki barın kadın erkek oranı ikiye birdi, ayrıca sevgilileriyle birlikte olan kadınlardan uzak dursam bile üstünlük bende olacaktı.

Konuşmalarımı kısa ve flörtöz tuttum. Asla verebileceğimden fazlasını vaat etmedim ve konuştuğum kadınların, numaralarını alıp hemen yanlarından ayrılmam konusunda kötü hissetmediklerinden emin oldum. Birkaç tanesinin, kalabalığın içinde bu kadar hızlı dolaşarak bir şeyler çevirdiğimi fark ettiğinden emindim. Yine de bu, benimle flört etmelerine engel olmadı.

Saat altı buçuk olduğunda elimde bir düzineden fazla numara vardı. Kazanacağım için mutlu olmam gerekirdi ama Jules'un sandalyesinden hiç kıpırdamadığını fark ettiğimde içime bir şüphe düştü. Gayet sakin bir şekilde içkisini yudumlarken benim insanların arasında dolanmamı izliyordu.

Aklından ne geçiyordu?

Daha fazla dayanamayacağım noktaya geldiğimde konuşmakta olduğum kadınla sohbeti bitirdim ve Jules'a doğru yürüdüm. Ardından avuçlarımı ahşap masaya yaslayıp gözlerimi kıstım. "Pekâlâ, ne tür bir oyun çeviriyorsun?"

Bana yeni doğmuş bir kuzu kadar masum bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece..." Saati tekrar kontrol ettim. "... on dakikamız kaldı ve sen daha bir erkekle bile konuşmayı *denemedin*. Bana önce onların yaklaşmasını beklediğini söyleme."

Birkaç adam çoktan ona yaklaşmıştı ama Jules asla pasif bir

tip değildi. Konu her ne olursa olsun tüm cephanesiyle savaşa girmeyi tercih ederdi.

"Tabii ki hayır."

"Öyleyse hükmen mağlup olmayı falan mı bekliyorsun? Kaybetmekten korkuyorsan söylemen yeterli. Niye uğraşıyoruz ki?"

"Ah, pes ettiğim falan yok." Sonunda içkisini bırakarak sandalyesinden kalktı ve ceketini çıkardı. Hareketleri, bir cam şişenin nazik kıvrımlarında süzülen bal gibiydi.

Yavaş, pürüzsüz, şehvet uyandırıcı.

Lanet olsun.

Karşımdaki manzarayla boğazım kupkuru kesilmişti.

Jules standart ofis kombini içindeydi; gri bir eteğin içine sıkıştırılmış beyaz düğmeli gömlek, siyah topuklu ayakkabılar, yakasının altından görünen altın bir kolye. Buna rağmen, bu vücut ve kendine güvenle dünyanın en seksi dantelli iç çamaşırlarını giymiş kadar tahrik edici görünüyordu.

Ne kadar denersem deneyeyim, gözlerimi göğüs dekoltesinden ve giysilerinin sardığı kıvrımlarından ayıramıyordum. Vücudu spor salonuna gelen çoğu kadın gibi incecik ve kaslı değil, yumuşacık ve dolgundu. Nefisti. Aşırı çekiciydi.

Onu bir duvara doğru itip o daracık eteğini yukarı sıyırdığım ve çığlık atana dek becerdiğim görüntüler zihnimi doldururken bedenim baştan aşağı kavruluyordu.

Bu düşünceleri hızla bir kenara itmeye çalışsam da artık çok geçti. Çoktan uyarılmış, sertleşmiştim.

Çenem gerildi. Üzerimdeki bu yeni etkisinden *nefret ediyordum.* Yıllardır aynı ortamlarda bulunmamıza rağmen onun yüzünden bir kez bile tahrik olmamıştım, buna rağmen şimdi onunla ilgili fanteziler kurmayı bırakamıyordum. Neyin değiştiğini bilmiyordum ama bunun yüzünden sinirlerim çok kötü bir şekilde bozuluyordu.

"Bu bahsi kazanmak üzereyim. İzle ve öğren, Chen," diye mı-

rıldandı Jules. Ardından kalçalarını kıvırarak DJ masasına doğru ilerledi.

Uzaklaşmasını izlemek kasıklarımdaki ağrıyı bir kat daha arttırmıştı.

Başıma gelebilecek tüm korkunç şeyler arasında, Jules Ambrose'a cinsel olarak ilgi duymak kesinlikle listenin başında yer alıyordu.

Onun DJ'e bir şeyler söylemesini izlerken içimde hayal kırıklığı ve merak savaş veriyordu. Yüzü sempatiyle dolan adam ona doğru kafa sallamaya başlamıştı.

Müziği kestiğinde içimdeki duygular karmaşasına kuşku da eklendi. Neden bunu...

Jules'un planının ne olduğunu fark ettiğimde yerimden fırladım.

Bunu *yapmazdı*. Yapamazdı.

"Eğlencenizi böldüğüm için özür dilerim ama kısa keseceğim, merak etmeyin." Jules'un net ve güçlü çıkmasına rağmen herkesin daha fazlasını duymak için ilgiyle dönmesine neden olan bir savunmasızlık barındıran sesi, artık tamamen sessiz olan barda çınlıyordu.

"*Uzun*, berbat bir ilişkiden yeni çıktım ve arkadaşım..." Beni işaret ederek düzinelerce kafanın bana dönmesine neden oldu. "... bir adamı unutmanın en iyi yolunun, başka bir adamla birlikte olmak olduğunu hatırlattı. Yani bana eski sevgilimi unutturacak birini arıyorum." Sesindeki kasıtlı tereddüt ve davetkâr ton, sağlıklı her erkeğin aklını kaybetmesine yeterdi. Kahretsin, bu kız aşırı *iyiydi*. "Herhangi bir bağ olmadan, bir iki gecelik eğlenceyle ilgileniyorsanız bana numaranızı verebilirsiniz. Teşekkürler."

Her şey bir oyundan ibaret olsa da her zamanki gibi fazla oyalanmadan niyetini belli etmişti. *Klasik Jules.*

Barda bir... iki... üç kalp atışı kadar süren mutlak bir sessizlik yaşandı. Sonra kaos baş gösterdi. Salonda alkışlar ve tezahüratlar çınlarken düzinelerce adam ona doğru koşturup eski sevgilisini "unutturmak" için gönüllülük yarışına girdi.

Olanları sindirmeye çalışırken başımı iki yana salladım. Kendimi abartılı bir film sahnesinin ortasına bırakılmış gibi hissediyordum. Kendi gözlerimle şahit olmasam inanmazdım.

Tabii ki de Jules'un bir planı vardı. Böyle bir şey ancak ondan beklenirdi.

Kalabalığın arasından gözlerime baktı, yüzü zaferle parlıyordu. "*Kaybetmek ne kötü*," dedi ağzını sessizce hareket ettirerek.

Gerçekten de öyleydi. Kaybetmekten nefret ediyordum. Ama ona kızamıyordum bile çünkü az önce yaptığı şey dâhiceydi.

Gönülsüzce de olsa hayranlıkla gülerken elimle ağzımı ovuşturdum.

Jules Ambrose bambaşka bir şeydi.

BÖLÜM 17

Jules

OYUNUN SONUNDA JOSH'TA ON ALTI, BENDE İSE yirmi yedi tane telefon numarası vardı.

"Hile yaptın," derken gözlerinde beliren ışıltı, alışılmışın dışında bir strateji yaptığım için bana değil; bunu benden önce düşünemediği için kendine kızgın olduğunu gösteriyordu.

"Kural yoksa hile de yoktur." Zafer heyecanıyla zıplayarak yürüyordum.

Telefon numaralarını saydıktan sonra bardan ayrılmıştık ve şu anda da Hazelburg metro istasyonundan eve doğru yürüyorduk. İçtiğim alkolden miydi, yoksa yanımda yürüyen Josh'ın bedeninden yayılan sıcaklıktan mıydı bilmiyordum ama serin akşam havasına rağmen paltomun içinde pişmiştim. Yine de paltomu elimde taşımak istemediğim için üstümden çıkarmadım.

"Böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim." Josh çenesiyle çantamı işaret etti, içinde bardaki adamların numaralarını yazdığı peçeteler vardı. "İçlerinden birini arayacak mısın?"

"Belki. Flört uygulamasında birini bulmaya çalışmaktan daha kötü olamaz." Todd'la karşılaşmamı hatırlayınca gülümsemem soldu. Bana o şekilde yaklaşacak cüreti nereden bulmuştu acaba? Gerçi düşününce... erkeklerde küstahlıktan bol ne vardı ki?

"Hmmm."

Hırıltılı sesi kemiklerime kadar işleyip nabzımı hızlandırdı. Josh beni... *kıskanmış* mıydı?

Hayır. Bu çok saçmaydı. Kıskanması için benden hoşlanması gerekirdi ve karşılıklı gönülsüz bir saygı geliştirmiş olsak da hâlâ birbirimizi sevmiyorduk. Onu her gördüğümde o küstah sırıtışını silme isteğim bile var olmaya devam ediyordu.

"Sen? Aldığın numaralardan herhangi birini arayacak mısın?" diye sordum.

"Belki," dedi Josh. "Henüz düşünmedim."

"Hmmm."

Kahretsin. Ses ağzımdan düşünmeden çıkıvermişti. Şimdi *ben* kıskanmış gibiydim.

Yaptığım gafı unutturmak için, "Gerçekten, son zamanlarda neyin var senin?" diye ekledim hızlıca. "Eskiden her hafta kız arkadaş değiştirirdin ama seni aylardır biriyle görmedim."

"Abartıyorsun. Ayrıca kız arkadaş *değiştirmiyorum*, niyetimi en başından belli ediyorum. Birine bağlanmakla ilgilenmiyorum ve hepsi de bunu bilerek benimle birlikte oluyorlar." Bana doğru bir bakış attı. "Bu konuda beni anladığını biliyorum."

Anlıyordum. Sekse ve ilişkilere olan yaklaşımımız, birkaç ortak noktamızdan biriydi. Ben de tıpkı onun gibi hiçbir zaman uzun süreli ilişkilerle ilgilenmemiştim. Görülecek çok fazla dünya, ulaşılacak çok fazla hedef, yaşanacak çok şey vardı. Tek kişiye bağlanarak kendimi kısıtlayamazdım.

Ayrıca ciddi ilişkiye dair tek deneyimimden sonra, başka bir ilişkiye balıklama dalmak için hiç acelem yoktu.

"Hukuk fakültesine mi gitmek istiyorsun?" Max yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"İyi bir avukat olacağımı düşünüyorum." Tişörtümün eteğini parmağımın etrafına sardım. Üvey babam Alastair'in verdiği harçlıkla aldığım yeni bir parçaydı. Eski püskü, yıpranmış giysilerle geçen yılların ardından böyle güzel bir şeye sahip olunca üstümdekinin gerçek olduğundan, sahiden de eski aylık yiyecek bütçemden daha pahalı bir tasarımcı ürünü giydiğimden emin olmak için ona dokunup duruyordum. "Şirketler hukuku gerçekten iyi para kazandırıyor. Hem avukat olursam yardımcı olabileceğim..."

Yüksek sesli bir kahkaha sözümü kesti. "Ah yapma, Jules."

"Ne?" Alnım şaşkınlık ve hafif bir incinmeyle kırıştı.

"Sen çok tatlı bir kızsın." Sanki başkanlığa adaylığını koyacağını ilan eden bir çocukmuşum gibi hoşgörüyle gülümsedi. "Ama gerçekçi olalım bebeğim. Avukat olmak istemiyorsun."

Tişörtümü parmağıma daha sıkı sardım. "Ben ciddiyim."

"O zaman ciddi ol." Max elini omzuma sarıp kolumu yatıştırıcı bir şekilde ovdu, sonra avucunu göğsüme kaydırıp sıktı. Gözlerinde tanıdık, şehvetli bir parıltı belirmişti. "Bütün gün küflü mahkeme salonlarına tıkılıp kalmak için fazla ateşlisin. Sen model olmalısın. O yüz ve vücudu kendi çıkarına kullanmalısın. Herkes böyle bir görünüşle doğacak kadar şanslı olamıyor."

Kendimi gülümsemeye zorladım. Evet, bana ortalamanın üzerinde bir görünüş bahşedilmişti ama kendimi bunun için şanslı hissetmiyordum. İnsanların bana baktıklarında gördükleri tek şey buyken ve kendi annem bile beni bir aileden çok rekabet edilecek biri olarak görürken nasıl kendimi şanslı hissedebilirdim ki?

Ama belki de Max haklıydı. Belki de saçmalıyordum. Bana avukat olabileceğimi düşündüren neydi? Derslerimde başarılıydım ama Ohio'daki küçük bir lisede 4.0 not ortalamasına sahip olmakla üst düzey bir hukuk fakültesinde başarılı olmak arasında dağlar kadar fark vardı.

"Her neyse. Sıkıcı konuşmalara bir son verelim." Gömleğimin düğmelerini açarken Max'in solukları kesik kesikti. "Ağzımızla yapabileceğimiz daha iyi şeyler var..."

Ağzım ekşi bir tatla dolmuştu. O zamanlar ne kadar da saftım. Artık on yedi yaşımdaki Jules değildim ama bazen geçmişin fısıltıları zihnimde ön sıralara geçiyor, başardığım ve uğruna çabaladığım her şeyi tekrardan sorgulamama neden oluyordu.

Max'in son mesajları da pastanın kreması olmuştu. Bir türlü ölmeyen eski sevgili gibiydi. Yani mecazi olarak, kelimenin tam anlamıyla değil.

Kafamın içindeki, alkolün neden olduğu vızıltı daha da yükseldi. Belki de ne istediğini öğrenmek için onu aramalıydım. O zaman onu arkamda bırakıp hayatıma...

"Jules!"

Josh'ın panik halindeki bağırışı, geceyi bölen lastik sesiyle aynı anda kulağımı deldi. Kafamı kaldırdım, bana doğru gelen farları görünce gözlerim kocaman açıldı.

Düşüncelere öyle dalmıştım ki sağa sola bakmadan caddeye atlamıştım.

Hareket et! Beynim çığlık çığlığaydı ama bedenim ona itaat etmiyordu. Yolun ortasında öylece kalakalmıştım. Bir kamyon, korna çalarak yanımdan süratle geçip gitmeden bir milisaniye önce demirden bir el kolumu kavrayıp beni kaldırıma çekti.

Çekişinin hızıyla döndüğümde yüzüm Josh'ın göğsüyle çarpıştı. Sanki tuğladan bir duvara çarpmıştım. Ölümden kıl payı kurtulmanın ve Josh'a çarpmanın etkisi yüksek adrenalinle birleşince beni kelimelerden ve nefeslerimden mahrum etmişti. Tek yapabildiğim, Josh beni sımsıkı kucaklarken yüzüm onun gövdesine yaslı olarak orada dikilmekti.

"İyi misin?" Kalbi yanağımın altında resmen gürlüyordu.

"İyiyim," dedim boğuk bir sesle. Farklı bir yanıt veremeyecek kadar sersemlemiştim.

Başımı kaldırıp yüz ifadesini gördüğümde yutkundum. Alnında endişe kırışıklıkları belirmişti ama gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyor, şakağındaki bir damar görünür şekilde atıyordu.

"İyi." Beni saran kollarını öyle bir sıkmıştı ki neredeyse nefesimi kesiyordu. "O halde söyle bana, caddenin ortasına öyle yürürken aklından *ne halt* geçiyordu?" Kısık sesi öfkeyle titriyordu. "Neredeyse ölüyordun!"

"Ben..." İyi bir cevabım yoktu.

Ne söyleyecektim ki? *"Şerefsiz eski sevgilimle ilgili anılara kapıldığım için nereye gittiğime dikkat etmemişim,"* mi diyecektim?

Bu muhtemelen kabul edilebilir bir bahane olmazdı.

Tanrım, ölmeden önce düşündüğüm son kişi Max olsaydı aşırı sinirlenirdim.

"Sana iki kez seslendim ama tepki bile vermedin." Sokak lambalarının soluk parıltısı Josh'ın yüzüne vuruyor, jilet gibi elmacıkkemiklerini ve keskin hatlı çenesini ortaya çıkarıyordu. "Tam olarak ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece dikkatim dağıldı." Bu teknik olarak doğruydu. Yine de eğer Josh yanımda olmasaydı gerçekleşebilecekleri düşünmek midemi altüst ediyordu.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Gerçi bunu yapmana şaşırdığımı itiraf etmeliyim." Ona takılarak aramızdaki gerilimi azaltmak istemiştim. "Beni trafikten kurtarmaktansa arabaların arasına itmeye daha yatkın olacağını düşünmüştüm."

"Hiç komik değil."

"Biraz komik."

"Komik değil," diye tekrarladı Josh. Her kelimeyi, acı bir ilacı ısırıyormuş gibi söylemişti. "Ölüm sana komik mi geliyor? Birinin neredeyse ölmesini izlemek benim için *eğlenceli* mi sence?"

Gülüşüm soldu. "Hayır," dedim usulca.

İçimde, artık benim hakkımda konuşmadığımıza dair bir his vardı.

Acil servis doktoru olarak ölümle her gün iç içe olduğunu biliyordum. Hastanede şahit olduğu şeyleri, yapmak zorunda kaldığı aramaları ve kurtaramadığı insanları ise hayal dahi edemiyordum. Ama her zaman o kadar alaycı ve neşeli biriydi ki, tüm bunların onu nasıl etkiliyor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Josh beni bırakıp geri çekildi, yüzü taş kesilmişti.

"Seni eve bırakacağım," dedi düz bir sesle. "Yalnız kalırsan başını nasıl bir belaya sokacağını kim bilebilir?"

Eve varmamıza yalnızca iki blok kalmıştı, bu yüzden itiraz etme zahmetine girmedim. Hangi savaşa girip hangisine girilmeyeceğini biliyordum.

Sessizlik içinde yürüdük. Vardığımızda ev karanlıktı. Stella muhtemelen hâlâ ofiste ya da bir etkinlikteydi. Hem dergiyle hem de blogla ilgilendiği için temelde iki farklı işe sahipti.

Verandaya çıktım ve titreyen elimle çantamı açıp anahtarlarımı çıkardım. "Beni eve sağ salim getirdin. Hizmet için beş, sohbet için iki yıldız," diye alay ettim anahtarı kilide sokarken. "Aslında ikincisine bir yıldız verirdim ama hayatımı kurtardığın için cömert davranıyorum."

Belki de Josh'ın ruh halini düşünerek daha ciddi olmalıydım fakat şüpheye düştüğümde şakaya başvururdum. Başka türlüsü elimden gelmiyordu.

Çenesinde bir kas seğirdi. "Senin için her şey şaka mı, yoksa gerçekten bu denli uçarı mısın?" diye sordu. "Thayer Hukuk'a kabul edildiğine göre çevrendeki dünya hakkında biraz farkındalığın olmalı. Bu yüzden saçma sapan roller yapmayı bırak, kızıl. Oyunlarını kimse izlemek istemiyor."

Omurgam kaskatı kesildi. Bu ses tonunu tanıyordum. Ava'ya benimle arkadaş olmayı bırakmasını söylerken kullandığı tondu. *Kötü bir etki* olarak kabul ettiği bir şeyi yaptığım zamanlarda da sanki o ve arkadaşları için yeterince iyi değilmişim gibi bakar, benimle bu tonla konuşurdu.

Keskin. Yargılayıcı. Kendini beğenmiş.

Yüzümün cayır cayır yanmaya başladığını hissettim.

Ön kapı tıkırdayarak açılırken, "Bu ne demek oluyor?" diye sordum sesime sızan sert, savunmacı tınıyla.

"Çok sert ve kaygısızmış gibi davranıyorsun ama bunların hepsi rol *demek oluyor*." Bana biraz yaklaştı. Küçük bir adımdı, ayakkabısının ucunun benimkine değmesine yetecek kadar. Bu temas, bana doğru akan ve midemde yanan öfke közlerini körükleyen hiddet için bir bağlantı noktası gibiydi.

"Pervasızlığın yalnızca seni etkileseydi inan umurumda bile olmazdı. Ama çevrendeki insanları da etkiliyor. Tabii sen bunu hiç düşünmüyorsun, değil mi?" Yanakları koyu kırmızıya bürünmüştü. "Sen sadece kendini düşünürsün. Geçmişte ne yaşadığını bilmesem bile seni çözmek için bir dâhi olmaya gerek yok. İçindeki iblislerden kaçmak için heyecan arayan ve arkasında bıraktığı yıkımı asla umursamayan korkmuş, küçük bir kızsın. Klasik kahrolası Jules Ambrose."

Kemiklerimi çatırdatan derin bir acı ciğerlerimdeki tüm oksijeni içine çekerek gözlerimi yaktı.

Josh'la son birkaç hafta içinde geliştirdiğimiz işbirliği ve her türlü yakınlık, etrafımızda bir alev kasırgası gibi dönen duygular tarafından yakılıp küle dönüşmüştü.

Sadece bu geceyle ya da bizimle ilgili değildi bu. Geçtiğimiz yedi yılda, birbirimizle hiçbir ilgisi olmasa da karşılaştığımız tüm aşağılamalar, hakaretler, tartışmalar ve hayal kırıklıklarıyla ilgiliydi. Hepsi bir kazanın içine toplanmış fokur fokur kaynıyordu adeta. O kadar ki, sonunda gözlerimi kan bürümüş ve tek odaklanabildiğim şey *öfkem* olmuştu.

Sakinleşmeye çalışmak yerine kendimi öfkeye bıraktım. Bu duygunun tadını çıkardım.

Öfke iyiydi. Öfke, sözlerinin ardındaki gerçekleri düşünme-

me engel oluyordu. Tekrar konuştuğumda, bu duygu sözlerimi zehirle kaplamıştı.

"Bakın şu konuşana!" Çenemi kaldırıp gözlerimi onun sonsuz gece yarısı gözlerine diktim. "Josh Chen, altın çocuk. Adrenalin bağımlısı. Heyecan peşinde koşmaktan bahsediyorsun, ha? Ava'nın geriye kalan *tek* ailesi olmana rağmen aptalca, pervasızca aktivitelerin peşinden gidip hayatını tehlikeye atan sen değil misin? Peki ya, sırf bir *doktor* olduğun için herkese tepeden bakmana ve yaptığın her şeyin sözde iyilik için olduğuna inanmana ne demeli?" Tırnaklarım avuçlarımın içinde minik hilaller oluşturuyordu. "Yıllar önce yaşanan şeyleri unutamayan sensin. *Bana yalan söyledi. Bana ihanet etti.*" Sesini taklit ettim. "Aman ne zor! Fakat dünya böyle bir yer. Ya hayatta kalıp üstesinden gelirsin ya da kendi işkencende takılıp kalırsın. Bana rol yaptığımı, oyunların arkasına saklandığımı mı söylüyorsun? Sen de kininin arkasına saklanıyorsun çünkü tutunabileceğin *tek* şey bu. Seni hayatta tutan tek şey bu. Ve bunu yaparak sevdiğini söylediğin insanları incitiyor olman umurunda bile değil."

İkimiz de yıllarca süren düşmanlığı sonunda tüm gücüyle açığa çıkarmış, birbirimiz dışında hiç kimseye sarf etmediğimiz sözleri açıkça dillendirerek belden aşağı vurmuştuk. Burada yalana yer yoktu, doğrular ise hakaretlerin çatısı altında gizleniyordu.

Bir yanım tüm bunlardan tiksinirken diğer yanım coşkuyla şarkı söylüyordu.

Devamlı nezaket bekleyen ve kendini dizginlemeyi öven bir dünyada, sonunda içindeki her şeyi serbest bırakmaktan; engel tanımamaktan daha özgürleştirici bir şey yoktu.

Öfke, Josh'ın yüzünde vahşi çizgiler oluşturdu. "Sikeyim. Seni."

"Rüyanda. Görürsün."

Nefeslerimiz beyaz dumanlar halinde birbirine karışıyordu. Etrafımızı saran hava doğal olmayan bir şekilde durgunlaşmıştı. Sanki nefesini tutmuş halde bir sonraki hamlemizi bekliyordu.

"Rüyamda görmeye ihtiyacım yok, kızıl." Sesine karanlık, dumanlı bir ton hâkim olmuştu. Karnımın alt kısmında, öfkemle hem hiçbir ilgisi olmayan hem de fazlasıyla ilgili olan bir ısı belirdi, savunma duvarlarımı parçalayıp geçiyordu. "Seni tam şu anda aklını kaybettirecek kadar sert sikebilirim. Söylediğin her kelimeyi geri almanı ve daha fazlası için yalvarmanı sağlayabilirim."

Bu bir uyarıydı, baştan çıkarma değil. Buna rağmen damarlarımdaki ateşi daha da körüklüyordu.

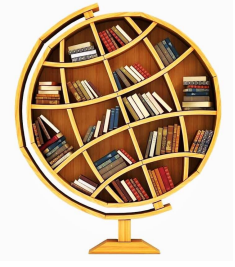
"Büyük konuşan erkekler hakkında ne derler bilirsin." Havada dönen tehlike karşısında omurgam beklentiyle sızladı. Geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi geçmekten bir adım uzaktaydık ama o kadar çok ilerlemiştim ki artık hiçbir şey umurumda değildi. "Büyük sözleriyle küçük aletlerini telafi ederlermiş."

Josh'ın yüzüne, kalbime bir korku tohumu eken gaddar bir gülümseme yayıldı.

"Ah, kızıl. Bunun ne kadar yanlış olduğunu öğrenmek üzeresin," dedi yumuşak bir sesle.

Sonrasında öyle hızlı hareket etti ki, beni kendisine çekip dudaklarıma yapışmadan önce nefes alacak vaktim bile olmadı.

Ve dünyam milyonlarca minik parçaya ayrıldı.

BÖLÜM 18

AYAKLARIM ŞAŞKINLIKLA YERE YAPIŞIP KALDI. Tartışma başladığında bunun olacağını, Josh'ı kırılma noktasına iteceğimi tahmin etmiştim. Onu kışkırttığımın farkındaydım.

Fakat şimdi, aklıma gelen şey tam olarak *yaşanıyordu* ve ben nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Ne bir şey diyebiliyor ne hareket edebiliyordum. Mutlak bir inanmazlıkla ve damarlarımda akan rahatsız edici ısıyla birlikte öylece dikiliyordum.

Az önceki sıcaklık tavan yapmış, her bir sinir ucumu yakan dev bir volkana dönüşmüştü. Kalbim dörtnala koşan bin atın gücüyle gümbürderken tüm vücudum -başım, boğazım ve özellikle de bacaklarımın arasındaki birden hassaslaşan bölge- zonklamaya başlamıştı.

Josh ağzımı yağmalarken elini enseme sararak beni dokunuşuna tutsak etti.

Öpüşmemiz de aynı kavgalarımız gibiydi. Sert. Kaba. Patlayıcı.

Bundan bu kadar çok hoşlanmaktan nefret ediyordum.

Uzuvlarımın kontrolünü yeniden kazanınca onu itmek için ellerimi kaldırdım ama bunun yerine kendimi şaşırtarak kazağının

ön kısmını sıkıca tuttum. Josh'ı kendime doğru çektiğimde, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı asla anlayamayacağım kadar sıkı bir şekilde birbirimize karıştık.

Josh sertliğini merkezimde hissedebilmem için kalçasını hareket ettirdiğinde dudaklarımdan minik bir inilti kaçtı.

"Bana doyamıyorsun, değil mi?" Alaycı fısıltısı dudaklarımda bir hayalet gibi gezindi. Sesinin yumuşaklığı, saçımı çekiştiren gücüyle tam bir zıtlık oluşturuyordu.

Ani acıyla gözlerimden yaşlar süzülürken karnımdaki zevk verici zonklama yoğunlaştı. "Siktir git," diye tısladım.

"İstediğinin bu olduğunu biliyorum, kızıl." Dişlerini altdudağıma geçirip çekiştirdiğinde vücudumda yepyeni bir acıyla karışık zevk kasırgası oluştu. "Yalvarmana gerek yok."

Boğazımdan kısık bir hırıltı yükselirken sonunda onu üzerimden ittim. Kalbim hızla atıyor, bacaklarımın arası ve dudaklarım eşit ölçüde zonkluyordu. "Sana *hiçbir şey* için yalvarmam."

Josh elinin tersiyle ağzını sildi. Bu hareket öyle yavaş ve kasıtlıydı ki, bana olması gerekenden daha müstehcen bir mesaj veriyordu. Çıkık elmacıkkemikleri uyarılmanın etkisiyle kızarmıştı, yüzümde dolaşıp paltomun açık yakasına kayan bakışlarının yoğunluğu tenimi yakıyordu.

"Bundan o kadar emin olma." Gözlerindeki korlar daha çok parladı. "Hadi bir iddiaya daha girelim, kızıl. Seni eğip o küçük eteğini indirirsem benim için sırılsıklam olduğunu göreceğime dair bahse girebilirim. Ayrıca sikim için yalvarmanı ve seni gece sona ermeden lanet olası yıldızları görecek kadar sert boşaltmam için inim inim inlemeni de sağlayabilirim."

Dişlerim öfkeyle birbirine kenetlendi. Bu adamın egosundan, kibirli sırıtışından, *her şeyinden* nefret ediyordum. Ancak buna rağmen, sansürsüz sözlerinin çağrıştırdığı görüntüler karşısında çok fena ıslanmış durumdaydım.

"İyi deneme, *Joshy*. Ama yemi yutmuyorum."

Bir korkak gibi kaçtığımın farkında olsam da tek bir dokunuşla patlayacak haldeydim ve Josh'a, düğmeye basan kişi olma zevkini yaşatmayı reddediyordum.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi kışkırtıcı bir şekilde. "Yoksa korktun mu, Jules?"

"Laftan anlamıyor musun, Josh?"

Birbirimize dik dik bakarken öfkemiz etrafımızı saran soğuk havayı dolduruyordu. Bir an sonra aramızdaki boşluk kayboldu ve dudaklarımız yeniden birbirini buldu. İlk seferinden daha çaresiz, daha sert bir öpücüktü. Dillerimiz hâkimiyet kazanmak için savaşırken ellerimiz vücutlarımızın her santiminde dolaşıyordu.

Josh beni yarı açık kapıdan içeri itip dudaklarımızı ayırmadan kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Ardından parmaklarımız kıyafetlerimizi çıkarma telaşına düştü.

Benim paltom. Onun kazağı. Benim eteğim. Onun pantolonu. Hepsi tek tek çıkıp oturma odasının zeminiyle buluştu. Sonunda çırılçıplak kaldık, tenlerimiz havada dolaşan elektrikle uğulduyordu. Aynı uğultuyu damarlarımda da hissediyordum.

"Dizlerinle ellerinin üstüne çök."

Josh'ın sert komutuyla tüylerim diken diken oldu ama itaat etmek yerine isyankâr bir şekilde çenemi diktim. "Becerebiliyorsan sen yaptır."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz iki adımda yanıma geldi ve beni döndürüp dizini bacaklarımın arkasına bastırarak zorla yere çökmemi sağladı. Gönülsüz de olsa biraz mücadele ettim ama Josh'ın gücüyle yarışmam mümkün değildi.

Bir eliyle iki bileğimi de kavrayarak demirden bir kelepçe gibi arkamda sabitlerken diğerini bacaklarımın arasına kaydırıp şişmiş klitorisimi ovuşturmaya başladı.

Boğazımdan keskin bir nefesle tiz bir inleme arası bir ses yükselirken zevkle sıçradım.

Başparmağını klitorisimde tutup parmaklarından birini içime kaydırırken, "Az önce ne diyordun?" dedi alaycı bir şekilde. Öyle ıslanmıştım ki, parmağı yarısına kadar içimde olmasına rağmen hiçbir rahatsızlık hissetmiyordum. "Doğru bilmişim, sırılsıklamsın."

Ellerimi yumruk yaptım. Nefes nefeseydim. Daha yeni başlamıştık ama şimdiden doğru düzgün düşünemeyecek kadar tahrik olmuştum.

"Daha fazlası için yalvar, kızıl." Parmağını büküp en hassas noktamı bularak beni inletti, ardından yavaşça geri çekip tekrar içeri daldırdı. Onun nefesleri de sıklaşmıştı. "Seni becermem için yalvar. Çaresizce arzuladığın sikim için yalvar."

"Çok beklersin." Tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım. "Vibratörüm senden daha iyi iş görüyor. *Hem de en düşük ayarında.*"

Josh kısık sesle güldü. "İşleri zorlaştırmak zorundasın, değil mi?" Bileklerimi bırakıp saçımı tutarak kafamı hızla geri çekti ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ne tesadüf ki, savaşmaya bayılırım."

İçime ikinci parmağını da daldırdığında cevabım dilimin ucunda kaldı. İçeri, dışarı, içeri, dışarı... Gittikçe daha hızlı hareket ediyordu, sonunda yaklaşan orgazmın tanıdık karıncalanmalarını omurgamda hissetmeye başladım. Diğer elini göğsüme kaydırıp meme ucumu sıktığında tüm vücudum sarsıldı ve...

Elini geri çekti.

Hayır!

Josh'ın desteği olmayınca ellerimin üzerine düştüm ve mahvettiği orgazmım için hafifçe inlerken ona dönüp sert bir bakış attım. "Seni sikik *pislik.*"

Neyse ki, bu işkenceyi yalnız çekmiyordum. Josh'ın göğsü derin, hırıltılı nefeslerle hızla inip kalkıyor ve aleti acı verici derecede sertleşmiş görünüyordu. Pencereden içeri dolan ay ışığı

yüzüne keskin gölgeler düşürürken sıktığı çenesiyle arzu dolu gözlerini parlatıyordu.

"Boşalmak istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun." Bacaklarımı iki yana açarken dudağı büküldü. "Şuna bak, mahvolmuş durumdasın."

Haklı olduğunu biliyordum. Bunun için kendime bakmama bile gerek yoktu. Islaklığım bacaklarıma doğru akıyor, çıplak merkezime çarpan hava ihtiyaçla titrememe neden oluyordu.

Yine de mantığımın tamamını kaybetmediğim için durumu ona çevirmenin bir yolunu buldum.

Bu akıl oyunlarını oynarken ona ayak uydurabilirdim.

"Vaadini yerine getiremeyeceğinden mi korkuyorsun, Chen?" diye mırladım. "Beni bu tavırları bırakana dek becerecektin hani? Her zaman çok büyük konuşuyorsun ama konu bunu gerçekleştirmeye gelince *hiçbir şey* yok." Ereksiyonuna imalı bir bakış attım.

Onu kışkırtan taraf bendim ancak karşımdaki manzarayla tahrik olduğumu asla inkâr edemezdim.

Josh'ın vücudu, tıpkı Yunan tanrılarının heykelleri gibi mükemmeldi. Geniş omuzları, kusursuz karın kasları ve biçimli kolları vardı. Gözümün önündeki aletiyse fazla çaba sarf etmeden beni kendimden geçirtecek kadar uzun ve kalındı.

Siktir. Ağzım kupkuru olmuştu.

Josh öne doğru eğildi. Gözlerini benimkilerden bir saniye bile ayırmadan parmaklarını yavaşça boğazıma sardı ve tutuşunu sıkılaştırarak birkaç saniyeliğine nefesimin kesilmesine neden oldu. Bıraktığında ciğerlerimi doldurmak için derin bir nefes aldım, başım oksijensizlikten dönüyordu.

"Bir gün," dedi Josh. "O ağzın yüzünden başın belaya girecek."

Karşılık vermeme fırsat bırakmadan vahşi bir hareketle arkadan içime girdi. Hem büyüklüğü hem de sertliği yüzünden iç duvarlarım acı verici bir şekilde gerilirken boğazımdan bir çığlık

kopup gitti. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ama o içime girip çıkmaya devam ederken çığlığım sonunda bilinçsiz inlemelere ve sızlanmalara dönüştü.

"Bak sen şu işe." Josh'ın nefesi yanağıma vurdu. "Her zaman söyleyecek bir şeyler bulursun. Şimdi neden konuşamıyorsun?"

"Cehennemin. Dibine. Git," dedim soluk soluğa. Josh bir başka ani itişle düşüncelerimi birbirine katmadan önce kurabildiğim tek cümle bu olmuştu.

Karanlık kıkırtısı göğsümde yankılandı. "Sen benim şahsi cehennemimsin, kızıl." Saçımı bir kez daha sertçe çekti. "Ve Tanrı yardımcım olsun ki, buradan asla çıkmak istemiyorum."

Sözlerinin ardındaki anlamı çözemeden beni sırtüstü çevirdi. Parmaklarını boğazımdan ayırmadan boştaki eliyle bacağımı omzuna yerleştirdi. Bu pozisyonda içime girdiğinde var olduğunu bile bilmediğim noktalara baskı yapıyordu.

Tırnaklarım tenine battı. Bu bir nevi içgüdüydü ama bir yandan da yaptığı zihin oyunları yüzünden ondan intikam almak istemiştim. Tırnaklarımı sırtından aşağıya doğru kaydırdığımda duyduğum acı dolu tıslama dudaklarımın tatminle kıvrılmasını sağladı. Josh ise karşılık olarak beni daha sert becermeye başladı. Karanlık odada duyulan sesler yalnızca iniltilerimizden ve vücutlarımızın birbirine çarpmasından ibaretti.

İç duvarlarımı aletinin etrafında kasıtlı bir şekilde sıktığımda Josh kısık sesle tısladı. Alnında damla damla terler birikmiş, yüzü gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Görünüşe bakılırsa boşalmaya ihtiyaç duyan tek kişi ben değilim," diye sataştım.

Sonra onu içeride tekrar sıkıştırdım ve tıslamasının kısık bir küfre dönüşmesini sağladım.

"Aslında sana merhamet gösterecektim. Ama artık..." Görüşümde noktalar belirene ve alevler bedenimi esir alana dek boğazımı sıktı. "... zor yoldan gideceğiz."

Sonraki itişi öyle zalimceydi ki nefesim son zerresine kadar tükenip gitti.

Bu yaptığımız ne tatlı ne de şehvetli seksti. Duygusal bağla uzaktan yakından alakası yoktu. Onun yüzünden fazlasıyla tahrik olmuş olmama rağmen, bu fiziksel çekimle bile ilgili değildi.

Sanki bu ikimizin de katarsisiymiş gibi sikişiyor, yıllar içinde biriktirdiğimiz tüm karanlık ve çirkin duyguları bu yolla dışarı atıyorduk. Karşısındaki kişinin düşüncelerini umursamamak insanı gerçekten özgürleştiriyordu. En kötü, en yabani hallerimizi saklamamıza gerek kalmıyordu. Herkesin düzenli, minik kutucuklara sığmaya çalıştığı bir dünyada, bu durum acı verici olduğu kadar canlandırıcıydı da.

Ancak şu anda yaptığımız şey aşırı iyi hissettirse bile, orgazmım ona ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Ne zaman yaklaşsa Josh yavaşlıyor, işkenceyi uzatıyordu.

"Yalvar bana, kızıl." Elini aramıza sokup klitorisimi okşayarak vücuduma bir başka keskin zevk dalgası gönderdi. "Boşalmaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu söyle." Dişlerini boynuma sürtüp sertçe emdi. "Seni *boşaltmama* ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

Normalde bunun üstüne özgüvensizlikle ilgili bir espri yapardım ama şu anda düzgün düşünebilecek durumda değildim.

"Hayır." Sesim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyordu. Rahatlamak için yanıp tutuşuyordum çünkü. Pes etmeme ramak kalmıştı, yine de öncesinde iyi bir mücadele sergilemezsem olmazdı.

"Hayır, ha?" Josh hareketlerini yavaşlattığında boğazımda yeni bir çaresizlik çığlığı oluştu.

Lanet olası sadist *puşt*.

"Senden nefret ediyorum," diye inledim, kalçamı hareket ettirip ihtiyacım olana ulaşmaya çalışıyordum.

"Bunu yapmaya devam et." Bana bakarken gözleri parlıyordu. "Eğer konuşmazsan bütün gece bunu yapabiliriz, kızıl."

Sakın söyleme.

Acı verici bir yavaşlıkla tekrar içime kaydı.

Benimle oynarken, uçurumun kenarına yaklaştırıp tekrar tekrar geri çekerken bir zavallı gibi inlemeden edemiyordum. Aklımı kaçırmak üzereydim.

Söyleme, söyleme, söyleme...

"Lütfen," dedim boğulur gibi.

"Lütfen ne?"

"Lütfen boşalmama izin ver." Josh hızını arttırdığında sözcüklerim bir inlemeye karışıp kayboldu.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin." Teni terden parlıyor, boğazındaki kaslar kopacakmış gibi görünüyordu. Kendini tutması benim için olduğu kadar ona da eziyetti ama maalesef ki deliliğin kıyısında olduğum için bundan zevk alamıyordum.

Tam değmesi gereken noktaya değdiğinde kasıklarımda adeta bir elektrik patlaması oluştu.

"Josh, lütfen," diye hıçkırdım. Artık hiçbir şey umurumda değildi. "Dayanamıyorum... ihtiyacım var... *lütfen...*"

Adını söylemem, içindeki bir şeyi harekete geçirmiş olmalıydı ki sonunda oyun oynamayı bırakıp beni tekrar tüm gücüyle becermeye başladı.

"Siktir. Öyle iyi hissettiriyorsun ki," diye hırladı. "Sikimin o sıkı, küçük amcığı parçalaması çok hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet," dedim nefes nefese. "Evet. Tanrım, lütfen. Geliyorum... şimdi... Ah, Tanrım! Ah, *siktir!*"

Akkor halindeki zevk tüm varlığımı sararken yüksek bir çığlık attım. Tüm düşüncelerim, hatıralarım silinip gitti ve geriye sadece zihnimi donduran tatmin hissi kaldı.

Josh içime girip çıkmaya devam ederken orgazmlar birbiri ardına vücudumu titretti.

Üçüncü ve dördüncü orgazmlarımın ardından Josh da sonunda tatmine ulaştı. Aniden sessizleşen odada yankılanan nefesle-

rimizle bir süre hareketsizce yattık. Sonunda Josh yerden güç alarak üstümden kalktı, hemen ardından da taktığını bile fark etmediğim prezervatifi yakındaki çöp kutusuna attı.

Zihnimi saran şehvet sisi anında yok oldu. Doğum kontrol hapı kullansam bile seks yaptığım adamın prezervatif kullandığından *her zaman* emin olurdum. Neyse ki Josh bunu unutmamıştı ama ona sormayı akıl edememiş olmam...

Siktir.

Giyinmesini izlerken sessiz kaldım. Yaptığımız şeyin büyüklüğünü ancak anlamaya başlıyordum.

Josh Chen'le seks yapmıştım. En yakın arkadaşımın abisiyle, hayatta en çok nefret ettiğim insanlardan biriyle birlikte olmuştum.

Ayrıca bu sıradan bir seks de değildi. Öfkeyle dolu, iç gıcıklayıcı, beyin eritici bir seksti. Daha fazlası için yalvarmama neden olan ve hâlâ artçı şoklarını hissettiğim bir deneyimdi.

Aman Tanrım. Midem çalkalandı. *Ne yaptım ben?*

BÖLÜM 19

Josh

SEKSİN PEK ÇOK ÇEŞİDİ VARDI.

Tatlı ve şehvetli sevişme mesela. Ya da kaba ve sert seks. Bazıları sıradan, hızlı bir şekilde olurdu, bazılarıysa duygusal alışveriş ve her türden yakınlık içerirdi. Yeryüzünde yirmi dokuz yıl geçirdikten sonra mümkün olabilecek her çeşit seksi deneyimlediğimi düşünüyordum.

Ta ki Jules'a kadar.

Yaptığımız şeye ne isim vereceğimi bilmiyordum. *Seks*, çok sıradan ve genel bir tanım gibi görünüyordu. Bizim aramızdaki çok daha ham, daha ilkel bir şeydi. Bilincimin çukurlarında gizlenmiş dikenlerle korunan yuvayı kazıp içindeki her şeyi, tüm gölgelerimi ve pürüzlü parçalarımı dünyanın gözleri önüne seren bir şey.

Jules, sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim karanlık versiyonumun kilidini açmıştı sanki. Artık üzerine tekrar kilit vurabileceğimden emin değildim.

Aslında bu korku verici olmalıydı ama aksine özgürleştiriciydi. Şimdiye dek yaşadığım en büyük heyecandı.

*BASE jumping** yapmaktan, Bolivya'nın meşhur Ölüm Yolu'nda dağ bisikleti sürmekten ve geçmişte herhangi bir kadınla geçirdiğim herhangi bir geceden milyon kat daha mükemmeldi.

Geçen gece ayrılmadan önce birbirimize tek kelime bile etmemiştik fakat günler sonrasında, onunla bir kez daha birlikte olma ihtiyacının beni tüketmeye başladığını hissediyordum.

"Dünyadan Josh'a." Ava parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Burada mısın? Yoksa çoktan Yeni Zelanda'ya mı gittin?" diye alay etti.

Kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorladım. İkimizin de izinli olduğu nadir günlerden biriydi, bu yüzden birlikte öğle yemeği yiyip arayı kapatmayı planlamıştık.

"Evet." Suyumu yudumlarken bardakta daha sert bir şey olmasını diledim. İçmeye başlamak için saat çok mu erkendi? Dünyada herhangi bir yerde çoktan akşam beş olmuş olmalıydı, değil mi? "Keşke şu anda Yeni Zelanda'da olsaydım. Gitmek için sabırsızlanıyorum."

Seyahatime yedi hafta kalmıştı. Esasında *çok* heyecanlıydım ama içimden gezi hakkında konuşmak gelmiyordu. Jules'la ilgili düşünceler kafamı fazlasıyla bulandırmıştı.

Belki de ona sukkubus demekte haklıydım. Uyanık olduğum *ya da* uyuduğum her saniyeye sızabilmesinin tek açıklaması buydu.

"Çok eğleneceksin." Ava ekmeğinden bir parça koparıp ağzına attı. "Bana bir *Yüzüklerin Efendisi* hatırası getirmeyi unutma, yoksa seni asla affetmem."

"*Yüzüklerin Efendisi*'ni sevmiyorsun bile. İlk filmin yarısında uyuyakaldın."

"Evet ama Yeni Zelanda'ya gidip de *Yüzüklerin Efendisi*'yle alakalı bir şeyler getirmemek olmaz. Bu insanlık dışı."

* Adını İngilizce building (bina), antenna (anten), span (açıklık alan) ve earth (kayalık alan) kelimelerinin baş harflerinden alan yüksek atlama sporudur. (ç.n.)

"İnsanlık dışı. Bu ifadenin senin düşündüğün anlama geldiğini sanmıyorum," dedim en sevdiğimiz filmlerden birinden alıntı yaparak.

Evet, *Prenses Gelin* en sevdiğim filmlerdendi ve bunu kabul etmekten utanmıyordum. Tam bir klasikti çünkü.

Ava yüzünü buruşturdu. "Her neyse. Yeri gelmişken, çarşamba gecesi neredeydin? Attığım mesajların hiçbirine cevap vermedin."

Kahretsin. Mesajlara ertesi sabah cevap vermiştim ama son çıkan *Marvel* filmini birlikte izlemek için yaptığımız plan net olmadığından, o gün neden ortalarda olmadığımı bana sormayacağını ummuştum.

"Kusura bakma. Acil olarak halletmem gereken bir şey çıktı."

En yakın arkadaşıyla yattığımı bilse Ava ne derdi? İyi bir tepki vermeyeceğine bahse girerdim. Arkadaşlarına karşı son derece korumacı olmasının yanı sıra, Jules'la benim ancak yağ ve su kadar anlaşabildiğimizin farkındaydı.

Ancak görünüşe bakılırsa, konu yatak olunca gayet iyi anlaşıyorduk.

"Ve En Belirsiz Yanıt ödülünün sahibi..." Tam konuşurken telefonunun alarmı çalınca kardeşim yüzünü ekşitti. "Off, gitmem lazım. Renwick Gallery'de bir gösteri için Alex'le buluşacağım ama seninle arayı kapatmak harikaydı." Ayağa kalkıp bana hızlıca sarıldı. "Biraz dinlen, tamam mı? Aşırı bitkin görünüyorsun."

"Ne? Bitkin göründüğüm falan yok." Düz penceredeki yansımamı kontrol edince rahat bir nefes aldım. Tenim solgun değildi, gözlerimin altında mor halkalar ya da torbalar yoktu. Mükemmel görünüyordum.

"Kontrol etmeni sağladım." Kaşlarımı çattığımda Ava sırıttı. "Çok kibirlisin.*"

* Burada Carly Simon'ın 1972 yılında çıkış yapan No Secrets albümündeki "You're So Vain" şarkısına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

"O bir Carly Simon şarkısı ve beni tam olarak tanımlamıyor." Dış görünüşüme önem veriyor olmak beni kibirli biri yapmazdı. Dünya görünüşle işliyordu, bu yüzden de elimden geldiğince iyi görünmenin en doğrusu olduğuna inanıyordum. "Gitmen gerektiğini sanıyordum," diye ekledim imalı bir tonla.

Ava'yı seviyordum ama tüm küçük kardeşler gibi bazen ciddi den sinir bozucu olabiliyordu.

Jules'la arkadaş olmalarına şaşmamalıydı.

Yanımdan ayrılırken, "Anladım, gitmemi istiyorsun. Ama ben ciddiyim," dedi omzunun üzerinden. "Biraz dinlen. Sonsuza dek kahveyle ayakta kalamazsın."

Arkasından, "Denerim!" diye bağırınca yan masadakiler bana tuhaf tuhaf baktı.

Kardeşim her zaman uyku düzenim için endişeleniyor olsa bile ben tıp alanında çalışıyordum. Sahip olup olabileceğim tek uyku düzeni, asla var olmayan bir düzendi.

Ava gider gitmez hesabı ödeyip restorandan ayrıldım. Öğle yemeği çok güzel geçmişti ancak keşke hafta sonu planlarımızdan veya işlerimizden daha farklı konularda da sohbet edebilseydik. Eskiden yeni fikirlerimizi ya da hayatımızdaki gelişmeleri ilk olarak birbirimize aktarırdık. Gerçi onun artık Alex'i vardı, benimse hayatımda ona anlatamayacağım türden pek çok boktan şey mevcuttu. Tıpkı Jules'la aramda geçenler ya da Michael'ın mektupları gibi.

Dün ondan bir mektup daha almıştım. Üç yıl geçmişti, buna rağmen adamı hayatımdan çıkarmaya hâlâ cesaret edemiyordum. Onu hapishanede hiç ziyaret etmesem dahi yazdıklarını saklıyordum. Neden sakladığımı hiç bilmiyordum ama her geçen gün merakım artıyordu. Mektuplarından birini açmam an meselesiydi ve bunu yapacağı için gelecekteki kendimden nefret ediyordum. Bu bir ihanetmiş gibi geliyordu.

Michael, kız kardeşimi öldürmeye çalışmış, suçu da annemin üstüne atmıştı fakat ben hâlâ onun eskiden olduğu adamın kalıntılarına tutunuyordum. Bana bisiklet sürmeyi öğreten, yedi yaşımdayken beni ilk basketbol maçıma götüren adamın. Bir suçlunun değil, öz babamın.

Hazelburg'e giden bir sonraki trene yetişmek için tam zamanında metro istasyonuna girerken boğazımdaki acı yumruyu yuttum. Ardından Michael'la ilgili düşünceleri bir kenara itip günün geri kalanında yapacaklarıma odaklanmayı seçtim. Babamı her düşündüğümde inişli çıkışlı duygular yaşıyordum ve değerli bir günümü onun için ıstırap çekerek boşa harcamayacaktım.

Parmaklarımı huzursuzca bacağıma vurdum. Yürüyüşe çıkmak için çok geçti. Belki eski üniversite arkadaşlarımı arayıp akşam takılmak için müsait olup olmadıklarını sorabilirdim.

Ya da Jules'u tekrar görebilirsin.

Dişlerimi sıktım. Tanrım, benim sorunum neydi? Sadece seks yapmıştık. Mükemmeldi ama sıradan bir seksti işte. Birlikte geçirdiğimiz *tek* bir geceden sonra neden ona bu kadar takıntı yapmıştım ki?

Telefonumu çıkardım ve aklımdaki o kızıl saçlıyı silmeye kararlı bir şekilde bir Yeni Zelanda seyahat rehberi buldum.

İşe yaramadı.

Ne zaman bir şelale görsem altında Jules'u becerdiğimi hayal ediyordum.

Bir restoran fotoğrafı gördüğümde lanet olası bir çift gibi orada yemek yediğimizi gözümde canlandırıyordum.

Tırmanış bölgeleriyle ilgili bilgileri okurken hayal ettiğimde... Eh, gayet açık değil miydi?

"*Siktir.*" Aklımı kaçırıyor olmalıydım.

Küçük kızıyla birlikte yanımda oturan kadın bana ters bir bakış attı, sonra trenin öbür ucuna doğru ilerledi.

Normalde özür dilerdim ama sinirlerim o kadar bozuktu ki özür dilercesine yüzümü buruşturmaktan daha fazlasını yapamadım.

Jules'u aklımdan çıkarmanın tek bir yolu vardı. Hoşuma hiç gitmese de tek çözüm buymuş gibi görünüyordu.

Hazelburg'e vardığımda doğruca Jules'un evinin yolunu tuttum. Aklımdaki kötü bir fikir miydi? Muhtemelen. Ama kızıl saçlı belanın, kafamın içinde kira vermeden yaşamasından daha iyi olacağı kesindi.

Kapıyı tıklattım. Bir dakika sonra açıldı, beni koyu renk bukleler ve şaşırmış yeşil gözler karşılamıştı.

"Selam Josh," dedi Stella. "Burada ne arıyorsun?"

Kahretsin. Jules'un ev arkadaşını tamamen unutmuştum. Herkes gibi Stella da Jules'la birbirimizden nefret ettiğimizi düşünüyordu -ki *öyleydi*- ve bu yüzden onu görmeye geldiğimi söylememem tuhaf olurdu. Ancak...

"Klinikteki bir vaka hakkında Jules'la konuşmam gerekiyor," diye yalan söyledim. "Acil bir durum. O burada mı?"

Stella yalan söylediğimden şüphelendiyse bile belli etmedi. Ancak o tanıdığım en güven dolu insanlardan biriydi, bu nedenle yalan söylediğim aklına gelmemiş bile olabilirdi.

"Evet. İçeri gel." Kapıyı iyice açarak girmemi işaret etti. "Jules üst katta, odasında."

"Sağ ol." Basamakları ikişer ikişer çıkıp Jules'un odasına ulaştım ve kapıyı tıklatıp "Gir!" diye seslenmesini bekledikten sonra içeri adım atıp kapıyı arkamdan kapattım.

Çalışma masasında oturan Jules gündelik giysiler içindeydi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Büyük beden bir tişörtle eşofman altı giymiş, saçlarını dağınık topuz yapmıştı ve tamamen makyajsızdı. Ben de her erkek gibi dekolteli kıyafetleri seviyordum ama Jules'un bu versiyonunu da beğenmiştim. Daha gerçekçiydi. Daha insansı.

Beni karşısında görünce anlık bir şok yaşadı, sonra bilgisayarına dönüp yazmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun burada sen?" diye sordu kayıtsızca, sanki birkaç gün önce onu becerdiğimde sırtımda tırnak izlerinden oluşan bir hatıra bırakan kendisi değilmiş gibi.

Rahatsızlığımı bastırıp şifoniyere yaslanarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

Yapacak işlerim, planlamam gereken geziler vardı. Ayrıca uykusuzluğumu da gidermem gerekiyordu. Ama seks yapmamızın üzerinden dört gün, on bir saat, otuz iki dakika geçmişti ve tüm bu zaman benim için tarçın kokusunun, ellerimin altındaki ipeksi tenin sıcaklığının hatıralarıyla doluydu.

Jules'un bana nasıl bir *voodoo* büyüsü yaptığını bilmiyordum fakat onu bir şekilde sistemimden atmam gerekiyordu. Tek gece yeterli değilse, o zaman ben de bu rahatsız edici takıntıdan kurtulmak için buna ne kadar devam etmem gerekiyorsa o kadar ederdim.

"Sana bir teklifim var," dedim.

"Hayır." Ekrandan başını kaldırmadı bile.

"Karşılıklı yararımıza olacak bir anlaşma yapmayı öneriyorum," diye devam ettim, direkt olarak reddetmesini görmezden gelerek. "İtiraf etmek acı verse de yatakta berbat değildin ve *ben de* berbat olmadığımı biliyorum. İkimiz de birileriyle flört edemeyecek veya internette randevulaşacak birilerini arayamayacak kadar yoğunuz. Bu nedenle cinsel çıkar arkadaşlığı teklif ediyorum. Tabii arkadaş kısmı hariç."

Bence bu dâhice bir fikirdi. Fiziksel kimyamız ortadaydı ve ikimizin de diğer duyguları yakalamak için endişelenmesine gerek yoktu. Birbirimizden bıkana kadar seks yapabilirdik.

Bu harika plan için Mensa* bana üyelik teklif etmeliydi.

* Dünyadaki en büyük, en eski ve en çok bilinen yüksek IQ topluluğu. Üye olarak kabul edilebilmek için belirli bir IQ testinde %2'lik dilime girmek gereklidir. (ç.n.)

"Josh." Jules dizüstü bilgisayarını kapatıp bana döndü. "Seninle tekrar yatmaktansa cehennemin alev çukurlarında yanmayı tercih ederim."

Sırıttım. "Bizim yaptığımız şeye yatmak denemez, kızıl. Yoksa unuttun mu?"

Birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırladığı her halinden belliydi.

Gözbebekleri genişlemiş, göğsü daha hızlı inip kalkmaya başlamış ve yanakları pembenin en açık tonuna bürünmüştü. Ortalama bir insan bu minicik değişiklikleri fark etmezdi ama ben ortalama değildim. İstesem de istemesem de onunla ilgili her şeyi fark ediyordum.

Dudaklarım tatmin duygusuyla gerildi.

"Sen ve ben, Ava'nın iyiliği için birbirimizin varlığına katlanmak dışında *hiçbir şey* yapmayacağız," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Aletini ısırıp koparmadığım için şanslısın."

"Ama o zaman öyle şiddetli boşalmalar yaşayamazdın. Hem de birden çok kez," dedim yumuşacık bir sesle. "Koparsaydın çok yazık olmaz mıydı? Tatmin çığlıkların çok tatlıydı."

Hırlaması karşısında gülümsedim.

"Sen mantıklı bir insansın. Bir düşün," diyerek anlamasını sağlamaya çalıştım. "İkimizin de ihtiyaçları var ve bu teklif, birlikte olacak birini bulmanın neden olduğu baş ağrısını *çekmeden* ihtiyaçlarımızı karşılamanın mükemmel bir yolu. Daha az Todd, daha çok orgazm. Her türlü kazanç sağlayacaksın."

Jules sessiz kaldı. Düşünüyordu.

Sessizliğini fırsat bilerek kışkırtmaya giriştim. "Tabii, bu süreçte bana âşık olacağından korkuyorsan seni suçlayamam." Kaygısızca omuz silktim. "Karşı konulamaz biri olduğumu biliyorum."

Gözlerinde kıvılcımlar çaktığında gülümsemem genişledi. Meydan okumalar, benim olduğu kadar onun da zayıflığıydı.

"En çılgın rüyalarında bile sana âşık olmam." Jules sandalyesinde arkasına yaslandı. "Son oynadığımız oyunu hatırlıyor musun? Ben kazandım, sen kaybettin."

"Seninle ilgili rüyalar görmüyorum, kızıl. Sadece kâbuslarımdasın."

"Geçen gece nasıl boşaldığını kendi gözlerimle görmeseydim beni kandırabilirdin." Jules topuzunu açıp saçlarının omuzlarına düşmesine izin verdi. Bu hareketiyle tişörtü göğüslerinin üzerinde gerilince gözlerim istemsizce kumaşa sürtünen meme uçlarına kaydı.

Tekrar yüzüne bakarken pantolonumun önü daralmıştı ve Jules'un yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Bunu yapacaksak bazı temel kurallar belirlememiz gerekiyor."

Bingo. Görev tamamlanmıştı.

Başımı yana eğmeden önce bir dakikalığına zaferin tadını çıkardım. "Kabul, önce hanımlar."

Black Fox'taki bahsimizden dersimi almıştım. Kural koymayı ihmal etmemek gerekiyordu.

Jules, "Bu kesinlikle fiziksel bir anlaşma olacak," dedi. "Seks dışında birbirimizin vakti üzerinde hak iddia etmeyeceğiz. Yani birlikte olmadığımız zamanlarda nerede olduğumu veya ne yaptığımı sormayacaksın."

"Tamamdır." Bunların hiçbirini yapmak gibi bir niyetim yoktu zaten. "Bu aramızda kalacak. Kimseye söylemeyeceksin; arkadaşlarına, kliniktekilere ve *özellikle de* Ava'ya."

"Herhalde söylemeyeceğim." Jules burnunu kırıştırdı. "İnsanların seninle herhangi bir şekilde ilişkim olduğunu bilmesini istemiyorum."

"Benimle herhangi bir ilişkin olduğu için kendini şanslı saymalısın."

Kurallarımızın geri kalanını hızlı bir şekilde sıraladık.

"Daima koruma kullanacaksın."

"Seksten sonra birlikte kalmak yok."

"Diğer kişi biriyle randevuya çıkarsa kıskanmak yok."

Hepsi bana uyardı. Cinsel çıkara dayalı arkadaşlıkta bu tür kurallar koyulmazsa, bu *özel* bir birliktelik sayılırdı ve gerçek bir ilişkiye fazla yakın olduğu için tercih edeceğim bir şey değildi.

"Anlaşmayı bitirmek istersek açıkça söyleyeceğiz. Sözü döndürüp dolaştırmak ya da habersizce ortadan kaybolmak yok. Bu çok çocukça olur."

"Ve âşık olmak yok."

Kaşlarımı çattım. "Ben sana âşık olmadan önce sen bana âşık olursun, kızıl." Aşkın düşüncesi bile çok saçmaydı.

Jules şimdiye kadar karşılaştığım en zor kadındı. Ona âşık olan zavallı herif için dua edecektim.

"Sen öyle san." Burnunu çekti. "Aletini çok fazla beğeniyorsun, Chen. İş görüyor olabilir ama bir sihirli değnek olduğu söylenemez."

"Son kural. Aletime bir daha asla *sihirli değnek* deme."

Bazı argo kelimelerin kullanılması yasaklanmalıydı.

"Her neyse, Josh Sihirli Değnek." Jules aldatıcı şekilde tatlı bir tebessüm attı. "Anlaştık mı şimdi?"

"Anlaştık." Uzattığı eli tutup sıktım. O da elimi iki kat daha sert sıkarak bana karşılık verdi. Bu bana klinikte ateşkes yaptığımız zamanı hatırlatmıştı. Nedense son zamanlarda çok fazla anlaşma yapıyorduk. "Sadece sikişeceğiz, duygu falan olmayacak."

Anlaşmanın bana düşen tarafını yerine getirebileceğimden bir an bile şüphe duymuyordum. Çoğu insan bu tür anlaşmalarda duygulara kapılır, bu yüzden ilişkiyi asla uzun sürdüremezdi.

Ancak şu dünyada net olarak emin olduğum bir şey varsa, o da Jules Ambrose'a asla ama asla âşık olmayacağımdı.

BÖLÜM 20

Jules

DELİLİĞİN KİTAPLARDAKİ TANIMI, AYNI ŞEYLERİ tekrar tekrar yapıp her seferinde farklı sonuçlar beklemekti.

Benim delilik tanımımsa Josh Chen'le cinsel çıkar içeren bir anlaşma yapmaktı.

Suçu hormonlarıma ve hukuk fakültesine atıyordum. Bu denli yoğun olmasaydım düşmanla yatmayı kabullenmek zorunda kalmayacaktım.

Geçen hafta bana bu öneriyle geldiğinden beri seks yapmamıştık ama eninde sonunda olacaktı. Ayrıca daha bunu düşünürken bile içim kıpır kıpır oluyordu. Sahip olduğum tek şey vibratörlerken hiçbir sorunum yoktu. Tabii şimdi, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de sahip olabileceğim o mükemmel seks için elime bir şans geçmişti. Vücudum, hukuk fakültesi yüzünden mahrum kaldığı orgazmları telafi etmem için resmen yalvarıyordu.

Alex, Ava ve Stella'yla birlikte yeni açılmış, gözde bir kulüp olan Hyacinth'e girerken tenimin beklentiyle karıncalanmasını düşünmemeye çalıştım.

Bu gece Ava'nın yanında abisini *düşünmeyecektim*. Bu çok yanlıştı.

Ayrıca mutant zihin okuma geliştirmiş olabileceği ve abisiyle ilgili düşüncelerimi okuyabileceği gibi saçma bir paranoyaya kapılmıştım.

Ona gizli bir bakış attım ama Alex'le konuşmakla öyle meşguldü ki suçlu yüz ifademe dikkat etmiyordu.

"Burası aşırı iyiymiş." Stella tepemizde asılı duran dev şelale avizeyi incelemek için başını kaldırdı. Üç katlı avizenin su damlası şeklindeki kristal şeritleri, kulübün yanıp sönen ışıklarını yansıtırken içeride nabız gibi atan müzik kemiklerimde yankılanıyor ve omurgamı kaplayan bulaşıcı enerjiyi arttırıyordu.

Bir kütüphaneye tıkılıp kalmak yerine dışarıya çıkmayı ve hayatta olduğumu hissetmeyi özlemiştim. Ava'yla Stella kendi başlarına zaman geçirmeyi seviyorlardı ama ben kalabalığın enerjisinden besleniyordum. Bu beni kafein ya da adrenalinden daha çok canlandırıyordu.

"Yeni evimizi kutlamak için mükemmel bir yer." Kalçamı onunkine çarptım. "Yeni bir evimiz var, inanabiliyor musun? Pam nasıl kalp krizi geçirecek gibi oldu ama?"

Haftalarca bekledikten sonra Stella ve ben sonunda Mirage'a taşınmıştık. O sabah huysuz Pam'den anahtarlarımızı almış ve günün geri kalanını arkadaşlarımızın yardımıyla eşyalarımızı kutulardan çıkararak geçirmiştik. Hemen ardından da şehrin en yeni kulübünde içki içip dans etmeye gelmiştik.

Stella başını iki yana salladı. "Ancak sen böyle bir şey karşısında mutlu olursun."

"Ne yapayım? Kadın elime koz veriyor." Ona alaycı bir gülümseme attım. "Gelmiş geçmiş *en iyi* kiracılar olacağımıza söz veriyorum."

"J, eğer bizi binadan attırırsan yemin ederim..."

"Bir şey yapmayacağım. Bana biraz inancın olsun. Ama bizi etrafta görmek Pam'in tansiyonunu yükseltiyorsa..." Omuz silktim. "Bu bizim suçumuz değil."

Stella bir iç çekip tekrar başını salladı.

Ava koluma dokundu. "Alex ve ben masa bulmaya gidiyoruz. Geliyor musunuz?" Yalnızca iplerle ayrılmış VIP alanında masalar vardı ama Alex sayesinde oraya giriş iznimiz olmasına pek şaşırmamıştım.

Fakat bugün eşyalarımızı boşaltmamıza yardım etmesine *gerçekten* şaşırmıştım. Elbette, bu yüzde yüz ihtimalle Ava'nın işiydi. Gün boyunca Alex'in suratında her zamanki o aksi ifadesi vardı.

"Sonra gelirim, öncesinde biraz etrafı gezeceğim." Ben de VIP alanın tadını çıkarmak istiyordum ama aylar sonra dışarı çıktığım ilk gecede kendimi insanlardan soyutlayacak değildim. "Siz gidin, ben birazdan yanınıza gelirim." Alex'in omzuna hafifçe vurdum. "Gülümse. Yasadışı değil, endişelenmene gerek yok."

Sert ifadesi değişmedi.

Eh, en azından denemiştim.

Alex, Ava ve Stella VIP alanına giderken ben insanların arasından bara doğru ilerledim. İçecek bir şey aldıktan sonra dans pistinde bir tur atıp arkadaşlarımın yanına dönmeyi planlıyordum.

Evi yerleştirdikten sonra yorulmuş olmamıza rağmen bu akşam kulübe gelmeyi öneren bendim, yani kalabalığa karışmak yerine kendi başlarına oturmak istedikleri için onları suçlayamazdım. Aslında evde kalsak da olurdu ama bu benim mezuniyetten önceki, yarısı boş geçecek olan son gecemdi. Baro sınavı çalışmaları tüm hayatımı ele geçirmeden önce biraz eğlenmek istiyordum. Yeni daireye geçişimiz, kutlama için mükemmel bahaneydi.

Barmenden bir viskili ekşi kokteyl istedim ve içkimi beklerken gözlerimi salonda gezdirdim. Kulübe adını veren sümbül çiçeğinden taze buketler içerideki modüler masalara yerleştirilmiş, siyah duvarlara da altın rengiyle yine sümbüller çizilmişti. Dans pistine bakan platformdaki yeşil saçlı DJ kıpır kıpır remiks şarkılar çalıyor, minicik siyah üniformalar içindeki garson kızlar ellerinde *shot* tepsileriyle etrafta dolanıyordu. Hyacinth, diğer DC kulüplerinden kat kat iyiydi, bu kadar popüler olmasına şaşırmama...

Telefonum yeni bir mesajla titredi.

Kim olduğunu gördüğümde sinir ve beklenti göğsümde aynı anda bir girdap gibi dönmeye başladı.

Josh: Bu gece, gece yarısı.

Biri mesajlarımızı görürse yaratıcı bahanelerle açıklayabilmek için iletişimimizi kısa, öz ve yeterince muğlak tutmaya karar vermiştik. Josh'ın mesajı üç kritere de uyuyordu ama yine de...

İnsan önce bir *merhaba, nasılsın* falan demez miydi?

Ben: Olmaz. Meşgulüm.

Josh: Orgazm için bile zamanın yok mu?

Ben: Kırılgan egon ertelemeyi kaldıramıyor mu? Eğer durum buysa şimdiden söyleyeyim, bu iş yürümez.

Josh ilk defa kışkırtmamı görmezden geldi.

Josh: Yarın gece 10'da, benim ev.

Josh: NOT: Kırılgan ego yorumunun bedelini ödeyeceksin...

Nefesim kesildi. Tam cevap yazmaya başlamıştım ki gümbürdeyen müziğin arasında adımı yüksek ve net bir şekilde duydum.

"Jules."

Bu sesle damarlarım buz keserken donakaldım.

O olamazdı. DC'deki bir kulüpte beni nasıl bulmuştu ki?

Zihnim bana oyun oynuyordu. Evet, kesinlikle öyleydi.

Ama kafamı kaldırdığımda, beynimin umutsuzca reddetmek istediği şeyi gözlerim doğruladı.

Açık kahverengi saçlar. Mavi gözler. Çukur çene.

Hayır. Panik boğazımı tırmalayarak sesimi kesti.

"Merhaba, J." Max'in gülümsemesi güven değil, dehşet veriyordu. "Uzun zamandır görüşemedik."

BÖLÜM 21

Jules

"SEN... NE..." DÜZGÜN CÜMLE KURMA YETENEĞİM, eski erkek arkadaşımın karşısında birden yok oluvermişti.

O buradaydı. DC'de. Bir metre ötemde duruyor, korkutacak derecede sakin bir yüzle bana bakıyordu.

"Sürpriz." Ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde sallandı. Pantolonu her zaman tercih ettiği renkten daha soluk, tişörtü kırışıktı. Yüzü gençlikteki dolgunluğunu kaybedip zayıflamıştı.

Bunların dışında hâlâ aynı Max'ti.

Yakışıklı, çekici, manipülatör Max.

Bazı insanlar yıllar içinde değişebiliyordu fakat eski erkek arkadaşım sabit kafalı biriydi. Yani burada olması, benden bir şey istediği ve bu şeyi elde edene dek gitmeyeceği anlamına geliyordu.

"Jules Miller'ın nutkunun tutulduğu günü göreceğimi hiç düşünmezdim." Kıkırdaması zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. "Yoksa Jules Ambrose mu demeliyim? Güzel isim değişikliği. Gerçi tamamını değiştirmemiş olmana şaşırdım."

Kaslarım sertleşti.

"Tamamen yasal bir değişiklik." İsmimi Maryland'e taşındıktan sonra değiştirmiştim. O zamanlar on sekiz yaşında olduğum; herhangi bir borcum, ipotekli mülküm ya da kredi kartım olmadığı için Jules Miller'ı silip yerine Jules Ambrose'u geçirmek zor olmamıştı.

Belki ilk adımı da değiştirmeliydim ama Jules ismini seviyordum ve eski kimliğimden tamamen kurtulma fikri çok içime sinmemişti.

Max, "Yaptığın sayılı yasal şeyden biri," diye takıldı ama sesinde mizah yoktu.

Kulüp dakikalar önce heyecan verici bir enerjiyle doluyken şimdi birden uğursuzlukla kaplanmıştı. Bir kaosun baş göstermesi an meselesiymiş gibiydi. Seslerden ve bedenlerden oluşan bir duvar üstüme doğru geliyordu, görünmez bir kafese hapsolmuştum sanki.

Max geçmişimi bilen birkaç kişiden biriydi ve ufak bir itişle tüm dünyamı bir *Jenga* kulesi gibi devirebilirdi.

"Senin burada olmaman..." Bir kez daha cümlenin gerisini getiremedim.

"Ohio'da mı olmalıydım?" Max'in gülümsemesi sertleşti. "Evet. Konuşacak çok şeyimiz var." Sağa sola bir bakış attı ama herkes barmene seslenmekle meşgul olduğu için bize bakan hiç kimse yoktu. Yine de Max kafasını eğerek kulübün karanlık bir köşesini işaret etti. "Şuraya gidelim."

Onu arka çıkışa giden sessiz bir koridora kadar takip ettim. Kulübün ana salonundan sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen öyle karanlık ve sessizdi ki, sanki başka bir dünyaya adım atmışız gibi hissettiriyordu.

Josh'ı geçici olarak unutup telefonu çantama geri koydum, hemen ardından da avuçlarımı elbiseme sildim.

Akıllı olsaydım arkama bakmadan kaçardım ama Max beni çoktan bulmuştu, bundan kaçmak sadece kaçınılmazı geciktirirdi.

"Mesajlarıma cevap vermediğin için kırıldım," dedi nazik ifadesini asla kaybetmeden. "O kadar geçmişimiz var, en azından bir şeyler yazmanı beklerdim."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Ellerimdeki titremeye rağmen sesimi olabildiğince dengeli tutmaya çalıştım. "Beni nasıl buldun? Numaramı nereden aldın?"

Max dilini şaklattı. "Doğru sorular bunlar değil. Şimdiye dek neden aramadığımı, son yedi yıldır nerede olduğumu sorman lazım." Benden ses çıkmayınca yüzü kararadı. "Sorsana."

Midem bulanmaya başladı. "Son yedi yıldır neredeydin?"

"Hapisteydim, Jules." Soğuk gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "*Senin* yaptığın şey yüzünden hapse atıldım. Daha birkaç ay önce çıktım."

"Bu mümkün değil." İnanmazlık boğazımı düğümledi. "Kaçmıştık."

"*Sen* kaçtın. Maryland'e kaçıp çaldığımız parayla kendine mükemmel bir hayat kurdun." Bir an hırlayacakmış gibi göründü, ardından ifadesi tekrar eski haline döndü. "Ne bir haber verdin ne de bana bir uyarı yaptın. Öylece gittin ve arkanda bıraktığın pislikle uğraşmak için beni yalnız bıraktın."

Sert bir karşılık vermemek için dilimi ısırdım. Ne istediğini anlayana kadar onu kışkırtmak istemiyordum. Evet, ona bir not bile bırakmadan kaçtığım doğruydu fakat Alastair'den para çalma fikrini birlikte bulmuştuk. Açgözlülük edip plandan sapan Max'ti.

"Yakında dönecekler." Endişe göğsümde sımsıkı bir düğüm oluştururken üvey babamın ofisine göz gezdirdim. "Hemen gitmek zorundayız."

Almaya geldiğimiz şey, Alastair'in "gizli" kasasında sakladığı elli bin dolar nakitti ve çoktan almıştık. Üvey babam, kimsenin

kasadan haberi olmadığını sanıyordu ama ben burada yaşarken malikâneyi köşe bucak keşfetmiştim. Buna sırlarını saklamış olabileceği yerler de dahildi. Kasasının şifresini bile kendim çözmüştüm; tekstil şirketini kurduğu ay ve yıldı, yani 0495.

Kasayı açıp içindekini almak hiç zor olmamıştı, elli bin dolar zaten çok büyük bir sır değildi. Fakat bunu Max'le paylaştıktan sonra bile elime büyük miktar para kalacaktı.

Tabii eğer hapsi boylamazsak. Columbus'ta yedi ay boyunca hırsızlık yapmış, buna rağmen yakalanmamayı başarmıştık ama burada oyalanmak, belaya davetiye çıkarmak demekti.

"Bir dakika. Almama... az... kaldı," diye homurdandı Max. Kasanın içine iliştirilmiş küçük, metal kutunun özel yapım kilidini açmaya çalışıyordu. Bu kutu, Alastair'in en değerli eşyası olan, birkaç yıl önce yapılan bir müzayedede yüz bin dolardan fazla teklif vererek kazandığı antika elmas kolye için ikinci bir güvenlik katmanı görüyordu.

Max'e kolyeden bahsettiğim için aşırı pişmandım. Elli bin doların onun için yeterli olmayacağını bilmeliydim. Onun için hiçbir şey yeterli değildi. Her zaman daha fazla para ve daha fazla prestijin peşindeydi. Başı belaya girse de her şeyden daha çok, daha çok, daha çok elde etmek istiyordu.

"Onu alma," diye tısladım. "Rehin versek bile polis izimizi sürer. Başka türlü..."

Pencereden içeri far ışıkları doldu ve şaşkınlıktan donakalmış bedenlerimizi aydınlattı. Bunu bir araba kapısının çarpma sesi ve Alastair'in kendine has, derin konuşması izledi.

O ve annem cuma günleri akşam yemeği için şehre gider, genellikle saat ona kadar dönmezlerdi. Ancak saat daha dokuz buçuktu.

"Sıçtık!" Panik boğazıma tırmandı. "Kahrolası kolyeyi bırak, Max. Gitmemiz lazım!"

"Çok az kaldı. Bu bebek bizi yıllarca ayakta tutacak." Max, zafer kazanmış gibi gülümserken kilidi açıp elması kaptı. "Aldım!"

Cevap vermeye zahmet etmedim. Çoktan kapıdan çıkmış, adrenalinin itme etkisiyle koridordan arka kapıya doğru koşmaya başlamıştım. Omzumdaki para dolu silindir çanta, her adımda kalçama çarpıyordu.

Ön kapının açıldığını duyunca Max'in neredeyse bana çarpmasına neden olacak şekilde kayarak durdum.

"Ne berbat bir restorandı, Alastair." Annem burnunu çekti. "Ördek soğuktu, şarap da iğrençti. Gelecek hafta daha iyi bir seçenek belirlememiz gerekiyor."

Adeline'ın sesini duyduğumda parmaklarım çantanın askısını sıkıca kavradı.

Bir yıl önce, on yedinci doğum günümün hemen ardından beni evden kovduğundan beri onunla hiç konuşmamıştım. Korkunç bir şekilde ayrılmamıza rağmen o tanıdık ahenkli sesi gözlerimin yaşlarla dolmasına neden olmuştu.

Üvey babam, duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Yakınımızdaydılar. Hem de çok. Antreyi koridordan ayıran tek bir duvar vardı ve Max'le çıkışa ulaşmak için iki alanı birbirine bağlayan açık kemerden geçmek zorundaydık. Eğer Adeline ya da Alastair, oturma odasına geçmek yerine koridora dönerse işimiz biterdi.

Annem restorandan şikâyet etmeye devam etse de sesi yavaş yavaş azaldı.

Oturma odasına gitmişlerdi.

Göğsüm rahatlama yerine eski bir acıyla doldu. Onun tek kızıydım ama benim yerime yeni kocasını tercih etmiş, o adamın yaptığı şey yüzünden beni kapı dışarı ettikten sonra bir kez bile arayıp nasıl olduğumu sormamıştı.

Adeline hiçbir zaman sıcak ya da anlayışlı bir anne değildi. Buna rağmen onun duygusuzca verdiği kararlar, canımı düşündüğümden daha çok yakmıştı. Sözleri ne kadar sert olursa olsun yine de birbirimize bağlı kalmalıydık.

Fakat onun asıl bağlı olduğu şey paraydı. Ya da egosu. Ne olduğu önemli değildi. Önemli olan tek şey, benim onun gözünde hiçbir önceliğim olmamasıydı.

"Ne yapıyorsun?" Max beni geçti. "Gidelim artık, hadi!"

Kendimi transtan kurtarıp onu takip ettim. Şimdi kendime acıma vakti değildi. Alastair'in, parasının ve değerli mücevherinin kaybolduğunu fark etmesi an meselesiydi, o zamana kadar gitmiş olmalıydık.

Kapı göründüğünde midem bir takla attı. Başaracaktık. Sadece birkaç adım daha atacak ve...

Bir şangırtı koptu.

Gözlerim korkuyla açıldı. Max aceleyle koşarken bir yan sehpaya çarpmış, üstünde duran porselen vazonun yere devrilip bir ölüyü bile uyandıracak kadar gürültüyle parçalanmasına neden olmuştu.

Tökezledi ve kırık parçaların üstüne düşerken bir küfür savurdu.

"Neydi o?" diye bağırdı Alastair, sesi evin içinde yankılandı. "Kim var orada?"

"Siktir!" Elini tutarak Max'i koridorda bir aşağı bir yukarı sürükledim. "Buradan çıkmalıyız!"

Direndi. "Kolye!"

Omzumun üzerinden baktım ve kırık vazo parçalarının arasında parıldayan elmasları gördüm.

"Vaktimiz yok. Alastair gelmek üzere," diye tısladım.

Üvey babamın kızgın ayak sesleri yaklaşıyordu. Bir dakikadan az bir sürede bizi yakalayacaktı. Eğer bağışlayıcı ruh halinde değilse özgürlüğümüze veda öpücüğü verebilirdik.

O sürüngenin insafına kalma ihtimali karşısında boğazıma safra yükseldi.

Max açgözlüydü ama aptal değildi. Tavsiyeme uyup kolyenin peşini bıraktı.

Arka kapıdan uçarak çıkarken kısacık bir an için Alastair'in seyrekleşen sarı saçlarını ve öfkeli yüzünü gördüm ama Max'le mülkün sınırındaki ormandan geçip kaçış arabamızı park ettiğimiz yan yola ulaşana kadar koşmayı bırakmadım.

Ancak o zaman, Max'in kazağının kolundaki kan lekesini fark ettim.

"O aptal vazoya çarpınca arkamda bıraktığım kan izlerini kullanarak beni buldular." Max'in sesinde burukluk vardı. "Birkaç kan damlası yüzünden hayatımın yedi yılı gitti. Yargıç, Alastair'in iyi bir arkadaşı olduğu için cezayı hafifletmedi. Polis geldiğinde sen çoktan gitmiştin. Olaya karıştığına dair kanıt yoktu, güvenlik kameralarında yüzünü yakalayamadılar. Alastair de çoktan beni suçlu olarak gördüğünden davayı uzatıp kendi adını kötülemek istemedi. Bu sayede paçayı kurtardın."

İçimdeki suçluluk duygusundan nefret ettim. Suçu işleyen ikimizdik ama Max bedeli tek başına ödemişti.

Kızgın olmasını anlasam da fırsatım varken kaçtığım için pişman değildim.

Zaten dolandırıcılık batağına Max yüzünden düşmüştüm. Paraya çok ihtiyacım vardı ve evden atıldığımı öğrenen kasabalıların hiçbiri bana iş vermemişti. Annem bunu neden yaptığını kimseye söylemediği için hakkımda türlü dedikodular çıkmıştı; uyuşturucu sattığımı, hamile kaldığımı ve esrar alışkanlığım yüzünden bebeği düşürdüğümü söylüyorlardı. Bu yüzden insanlar yanıma bile yaklaşmak istememişti.

Şanslıydım ki kovulduktan iki hafta sonra Max'le tanıştığım ana kadar beni idare edecek miktarda birikmiş param vardı. Onu gördüğüm an yakışıklılığı, çekiciliği ve gösterişli arabası karşısında büyülenmiştim. Beni Columbus'ta onunla hırsızlık yapmaya ikna etmesi çok uzun sürmemişti.

Fakat kayak yapmaya gittiğimiz hafta sonu tüm büyü yok olmuştu. O andan sonra, sadece Ohio'dan sonsuza dek ayrılmamı sağlayacak bir kaynak bulana kadar ona katlanmıştım. Thayer'a kabul edilip Alastair'in parasını da alınca orada kalmam için hiçbir sebep kalmamıştı. Üvey babamın malikânesinde hırsızlık yaptığımız gecenin ertesi günü derhal şehirden kaçmıştım.

Columbus'a giden bir gece yarısı otobüsüne atlamış, bir sonraki DC uçuşunda yer ayırtmış ve bir daha arkama bakmamıştım.

Max, "Üzüldüğümü düşünüyor olabilirsin," dedi eliyle saçını düzelterek. "Ama üzgün değilim. Yıllar boyunca düşünmek için çok vaktim oldu. Daha iyi bir insan olmayı, geçmişi geçmişte bırakmayı öğrendim. Bununla beraber..."

İşte geliyor.

Ellerimi yumruk yapıp söyleyeceği şeye kendimi hazırladım.

"Bana borçlusun, Jules. Senin için suçu üstlendim."

"Ne istiyorsun, Max?" Aslında kendi işlediği suç için hapis yattığını ona belirtmedim. Bunun hiçbir anlamı yoktu. "Yakalandığın için üzgünüm. Gerçekten. Ama sana o yedi yılı geri veremem."

"Doğru," dedi mantıklı bir şekilde. "Ama benim için bir iyilik *yapabilirsin*. Adil olan bu."

Yüreğimi korku kapladı. "Nasıl bir iyilik?"

"Şimdi söylersem hiç eğlencesi kalmaz. Sence de öyle değil mi?" Gülümsedi. "Yakında öğreneceksin. Doğru zaman geldiğinde sana haber vereceğim."

"Seninle seks falan yapmam." Bunu düşünmek bile midemi bulandırmıştı.

"Ah, hayır." Kahkahası koridorda yankılandı ve karatahtaya sürtülen çivi gibi tenime sürtündü. "Bunca yıl içinde fazla kullanılmış olmalısın. Ben almayayım, teşekkürler."

Yüzüme bir sıcaklık hücum etti. İnce topuklu ayakkabılarımdan birini çıkarıp hayalarına saplama dürtüme zar zor karşı koydum.

"Seks konusunda her zaman fazla hevesliydin." Telefonunu çıkardığında midem bulandı. "Kanıtım bile var."

Max'in ekrandaki bir yere tıklamasından hemen sonra inlemelerim havayı doldurduğunda midem altüst oldu.

Ekrandaki ben, "Tam orası," dedi soluk soluğa. Yaptığım şeyin her saniyesinden nefret etsem de sesim kulağa iğrenç derecede gerçekçi geliyordu. "Buna bayıldım."

"Öyle mi? Çok mu hoşuna gitti?" Adamın kaba sesi mideme bir bulantı dalgası daha gönderdi. "Seni gördüğüm an lanet olası bir orospu olduğunu anlamıştım zaten."

Video biraz karıncalı olsa bile aleti içime girip çıkarken ikimizin de yüzü net bir şekilde görülebiliyordu. Adamı pek tanımıyordum ama Max, onunla yatmam ve her şeyi kameraya çekmemiz için beni ikna etmişti.

O zamanlar kahrolası aptalın tekiydim.

"Kapat şunu." Sahte iniltilerimi daha fazla duymaya dayanamayacaktım. Her biri beynime birer hançer gibi saplanıyor, beni eski karanlık günlerime geri döndürüyordu. O zamanlar onaylanmaya ve beğenilmeye öyle ihtiyacım vardı ki, parasını çalabilmek için yaşı benden iki kat büyük bir adamla yatmak da dahil olmak üzere her şeyi yapmaya razı geliyordum.

"Ama en iyi kısma gelmedik daha." Max'in gülümsemesi genişledi. "Seni daha farklı şekillerde sikmesini izlemek hoşuma gidi..."

"Kapat şunu dedim!" Soğuk terler döküyordum. "Lanet olsun, ne istiyorsan yapacağım."

Neyse ki sonunda video sustu.

"Güzel. Zeki bir kız olduğunu biliyordum." Max telefonunu cebine attı. Telefonu çalmanın onu kızdırmaktan başka bir işe yarayacağını düşünecek kadar aptal değildim. Videonun yedeklerini bir yerlere saklamış olmalıydı. "Silver & Klein'daki işini kaybetmek istemezsin, değil mi? Öyle havalı bir hukuk firması,

çalışanlarından birinin seks videosunun internette dolaşmasına iyi tepki vermez diye düşünüyorum."

Midem ekşidi. "Bunu nereden biliyorsun? Beni ve numaramı nasıl buldun?"

Max omuz silkti. "Büyük bir kraliyet düğünü yaklaşırken haberler internetin her yerine yayılır. Eh, senin de *kraliçeyle* bir sürü fotoğrafın var. Yeni ismini öğrendiğimde, ihtiyacım olan bilgiyi bulmam için basit bir Google araması yeterli oldu. Jules Ambrose, *Thayer Hukuk Dergisi* yazarı. Jules Ambrose, Thayer Hukuk tam burslu öğrencisi." Gülümsemesi acılaştı. "Güzel bir hayat yaşıyorsun, J. Telefon numarana gelince... böyle şeyleri bulmak biraz daha zor. Çevrimiçi hizmet sunan bir yere biraz para ödedim ve işte buradayım."

Kahretsin. Bridget'la bağlantımın beni böyle göz önüne çıkaracağını hiç düşünmemiştim. Gerçi bunca yıldan sonra Max'in beni arayacağı da aklıma gelmemişti. Korkuyordum tabii ama gerçekleşmesini *beklemiyordum.*

"Hyacinth'te olacağımı nereden biliyordun?"

Nefes al, Jules. Nefes al.

Max gözlerini devirdi. "Buraya eğlenmeye geldim, J. Ayrıca... DC'de birtakım işlerim var. *Her şey* seninle ilgili değil. Sana rastlamam tamamen şans eseri oldu. Gerçi er ya da geç tekrar mesaj atmayı düşünüyordum. Son birkaç haftadır biraz... yoğundum sadece."

Fiziksel şiddetten hazzetmediğini biliyordum fakat bu rahat tavırlarla gösterdiği rahatsızlık, doğrudan tehdit veya şiddetten daha fenaydı. Ona göre fiziksel şiddet, ayak takımının işiydi. Kendisi daima -şu anki konuşmamızın da kanıtladığı gibi- akıl oyunlarını ve manipülasyonu tercih ederdi.

Ne tür bir "iş" peşinde olduğunu bilmiyordum ama yasadışı bir şey olduğuna, yeni dairem üzerine bahse girebilirdim.

"Bu *iyiliği* ne zaman istemeyi düşünüyorsun?" Ne istiyorsa bir an önce yapıp kurtulmak istiyordum.

"Canım ne zaman isterse. Birkaç gün sonra da olabilir, haftalar veya aylar sonra da." Max hafifçe omuz silkti. "Bundan böyle telefonundan gözünü ayırmazsan iyi olur. Atacağım bir mesajı kaçırmak istemezsin. Yoksa bir sabah uyandığında videonu internette bulabilirsin."

Midemde artık kocaman bir boşluk oluşmuştu. Belirsiz bir süre boyunca Max'in tehdidiyle yaşama fikri kusmak istememe neden oluyordu.

"Dediğini yaptığımda videoyu sileceksin," dedim.

Denemeye değerdi.

İfadesi sertleşti. "Videoyu ne zaman sileceğime ben karar veririm. Tabii canım silmek isterse." Gözüme düşen bir tutam saçı geri itti. Şartlar düşünüldüğünde bu hareketi garip bir şekilde şefkatliydi. "Hiçbir avantajın yok bebeğim. Bu süslü hayatını yalanlar üzerine kurdun ama hâlâ on yedi yaşındayken olduğun kadar çaresizsin." Eli boynumdan aşağı kayıp omzumu okşadığında görünmez bir örümcek sürüsü tenimde geziniyormuş gibi hissettim. "Dediğimi yapacaksın ve..."

Gerginlik dolu, sert ve tanıdık bir ses konuşmasını böldü. "Bir şeyi bölmüyorumdur umarım?"

BÖLÜM 22

Jules

İÇİM RAHATLAMAYLA DOLARKEN DİZLERİMİN BAĞI çözüldü. Bu sesi asla mutlulukla karşılayacağımı düşünmemiştim ama şu anda adına bir sunak oluşturup ona tapabilirdim.

Max'in omzunun üzerinden bakıp Josh'ın karışık saçlarını ve güçlü vücudunu gördüğümde ciğerlerim yeniden oksijenle doldu.

"Josh." İsmini sanki kurtuluşummuş gibi söyledim.

Bir nevi öyleydi de.

Gözleri keskinleşen Max, elini aşağıya indirip arkasına döndü ve karşısındaki adamı kafasıyla nazikçe selamladı. Ancak Josh ona aynı şekilde karşılık vermedi. "Bir şeyi bölmüyorsun. Sadece eski bir dostuma merhaba diyordum." Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken meraklandığı belliydi ama Josh'a başka bir şey demedi. "Seni görmek güzeldi, J. Dediklerimi unutma." Kibirli bir gülümsemeyle telefonunun ekranına vurup yanımdan ayrıldı.

Köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledikten sonra kendimi duvara doğru bıraktım. Kalbim deli gibi çarpıyor, akşam yeme-

ğim boğazıma kadar yükselip çirkin bir gösteri sunmakla tehdit ediyordu.

Josh aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı kavradı ve kaşlarının arasında endişenin getirdiği minik kırışıklıklar oluşurken yüzümü inceledi. "Kusmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Seni ne zaman görsem doğal tepkim bu oluyor."

Buna kendimi bile ikna edemezken hakaretim kulağa pek de inandırıcı gelmiyordu. Asıl yapmak istediğim, yüzümü Josh'ın göğsüne gömmek ve son yarım saat hiç yaşanmamış gibi davranmaktı. Tamam, arkadaş değildik ama aniden tersyüz olmuş dünyamda, Josh yaslanabileceğim sağlam bir kaya gibiydi.

Acınası laf sokma çabamı göz ardı etti. "Sana bir şey mi yapıyordu?" Sesindeki karanlık ton, buz kesmiş tenimi ısıtıyordu.

"Hayır." En azından fiziksel bir zarar vermemişti. "Dediği gibi, o... eskiden tanıdığım biri. Arayı kapatıyorduk sadece."

Hiç kimsenin ne Max'i ne de geçmişim hakkındaki gerçekleri öğrenmesine izin veremezdim. Josh zaten benim kötü bir örnek olduğumu düşünüyordu. Eskiden bir hırsız olduğumu öğrenirse nasıl bir tepki vereceğini hayal etmek dahi istemiyordum.

"Emin misin?" Karanlık ses tonu artık zift siyahına dönüşmüştü.

"Dikkatli ol, Josh," diye uyardım, az önce yaşananlara rağmen göğsümde beliren kanat çırpmalarını görmezden geliyordum. "Yoksa beni kıskandığını düşüneceğim."

Dudakları sert bir tebessümle büküldü. "Ben kimseyi kıskanmam."

"Her şeyin bir ilki vardır." Sırtımı dikleştirdim. Josh'ın endişesi karşısında bu kadar keyiflenmemeliydim. "Sen burada ne arıyorsun peki?"

"Muhtemelen seninle aynı şeyi," dedi alaycı bir şekilde. "Kulübü görmek istedim ama sonra canım sıkıldı. Seni gördüğümde buradan gitmek üzereydim."

"Anladım." Çıkışa yakındık, yani dediği oldukça mantıklıydı.

Max gideli dakikalar olmuştu ama varlığı... ve verdiği ültimatom arkada kötü bir koku bırakmıştı sanki.

İstediği şey belli miydi? Yoksa henüz karar vermemiş miydi? Seks istemediğini söylese de benden yasadışı bir şey talep edebilirdi. Ya tekrar bir şeyler çalmamı isterse ne yapardım? Ayrıca neden sadece *tek* bir iyilik istiyordu? Hapiste yedi yıl geçirdikten sonra daha fazla şey isteyeceğini sanırdım. Acaba gerçekten bir iyilik mi istiyordu yoksa bunu, başka bir şeyin üstünü örtmek için mi yapıyordu? Eğer öyleyse neyin üstünü örtmeye çalışıyor olabilirdi?

Başım cevabını bilmediğim binlerce sorunun etkisiyle zonkluyordu.

Nefes al. Odaklan.

Max konusuyla daha sonra, neden olduğu şok geçip zihnim açıldığında ilgilenecektim. Şu anda yapabileceğim bir şey yoktu zaten.

Gözlerimi kırpıştırarak zihnimin ön tarafına geçmek için pençelerini çıkarmış olan eski sevgilimle ilgili düşünceleri geriye itmeye çalıştım.

Eğer duyguları bastırmak bir olimpiyat sporu olsaydı kesinlikle dört yılda bir altın madalya kazanırdım.

"Bu akşam meşgul olduğunu söylemiştin." Josh kolunun alt kısmını duvara, başımın hemen üstüne yaslayıp gözlerini benimkilere dikti.

"Meşgulüm." Saçlarımı omzumun arkasına atıp yüzüme arsız bir gülümseme yerleştirdim. "Belki de seninle görüşmek istememişimdir. Hangisi olduğunu asla öğrenemeyeceksin."

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, kızıl?" Sert uyarısı bir yılan gibi vücudumda gezindi.

Evet.

"Ben sadece umursadığım insanları kışkırtırım." Gözlerimi masumiyetle kırpıştırdım. "Ve bu insanlar arasında sen yoksun, *Joshy*."

Ağzından yumuşak bir hırıltı döküldüğünde göğsüm beklentiyle kabardı. "Senden istediğim şey beni umursaman değil zaten."

Dudaklarımı cezalandırıcı bir öpücükle kendine hapsetti. Bu saldırgan hareketi kanımı alevlendirmişti. Dili benimkini boyun eğmesi için zorlarken karşılık olarak saçlarını tutup çektiğimde acıyla tısladı.

"Tüh," dedim alaycı bir sesle. "Ne kadar yumuşak olduğunu unutmuşum. Bir dahaki sefere daha nazik olurum."

Doğrulup altdudağındaki kanı yaladı. Öpüşürken onu çok sert ısırıp sıyrılmasına sebep olmuştum.

"Hiç merak etme, kızıl," dedi yüzünü çarpıtan vahşi gülümsemesiyle. "Ne kadar yumuşak olduğumu az sonra göreceksin."

Bileğimi demir kadar sert eliyle kavrayarak beni koridorun öbür ucundaki işaretsiz ve kilitsiz kapıya doğru çekip içeri itti.

Burası bir çeşit malzeme dolabı ya da fazlalık eşyaların koyulduğu türden bir odaydı. Siyah metal raflar üst üste yerleştirilmiş peçete ve kâğıt havlularla doluydu. Köşede silindir yapılmış bir halı vardı, onunla kırık bir avizenin arasında ise bir sis makinesi duruyordu. Karşı duvara yaslanmış masanın üzerinde bir ayna asılıydı.

Arkamdaki kapının kilidinden çıkan *klik* sesiyle dikkatim tekrar Josh'a döndü. Varlığı odayı dolduruyor, küçük alanın daha da küçük hissettirmesine neden oluyordu. Vücudundan yayılan ısıyı tenimin her santiminde hissedebiliyordum.

Bunun sebebi, beni yiyecekmiş gibi bakan gözlerinden fışkıran sıcaklık da olabilirdi.

Kıvılcımların tüm bedenimi sardığını hissettim.

Nabzım kulaklarımda atıyor, damarlarımda bir elektrik akımı

dolaşıyordu. Max'le ilgili düşünceler ait oldukları yere, karanlığa döndüler.

İhtiyacım olan tam olarak buydu.

"Orada öylece durmak için mi getirdin beni buraya?" diye sordum olabildiğince bıkkın bir tonla.

Gözleri loş ışıkta parlarken Josh bana doğru ilerlemeye başladı. Attığı her yavaş adım omurgama beklenti ve korku dalgaları gönderiyordu.

Bana ulaşması için sadece birkaç adım yetti. Yanıma geldiğinde kalbim göğsümden fırlamak üzereydi.

Elbisemi yukarı sıyırıp külotumu yırtarken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

İncecik ipek kumaş hiç direnmeden parçalandığında tıslayarak yakındım.

"O kaliteli çamaşırlarımdandı, seni *pislik*."

Josh dudaklarını benimkilere doğru eğdi. "Umurumda mı sence?" Öfkeli yanıtımı sert bir öpücükle yutarken parmaklarını bacaklarımın arasındaki ıslaklığa daldırıp onun için tamamen hazır olduğumu gördü.

Lanet olası uyuz herif. Bedenim onun için ölesiye açtı ama bu işleri kolaylaştıracağım anlamına gelmiyordu.

Onu üzerimden itip suratına bir tokat attım. Çok sert bir vuruş olmasa da avucumun teninde çıkardığı ses gayet tatmin ediciydi.

Yaşadığı anlık şokun hiddete dönüşmesini izlerken kanım adrenalinle doldu.

Korku, şehveti daha da alevlendirmişti. Josh beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlayıp kemerini ve pantolununu çıkarırken hissettiğim sıcaklık giderek arttı.

Zemindeki ince halı bacaklarıma batıyordu. Kalın aleti öfkeyle serbest kalıp gözlerimin önünde durduğunda nefesim kesilip pürüzlü bir hal aldı.

"Ağzını aç."

İhtiyaç adeta canlı bir varlıkmış gibi içimde zonklasa da isyankâr bakışlarımı onun kızgın bakışlarına dikip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Mesajım açıktı.

Yaptırabiliyorsan yaptır.

İlk seks yaptığımız zamanı hatırlatmak ve ruh halimi ona göstermek istemiştim.

Josh'ın gözlerindeki ateş büyüdü. Parmaklarını boğazıma sarıp ben daha fazla dayanamayana kadar sıktı. Nefes almak için ağzımı açtığım anda, bana yalnızca tek bir soluk için izin verip aletini ağzıma soktu.

Ah, Tanrım.

Boğazım kalınlığıyla dolup ağzımın kenarlarından sular akarken öğürdüm ama her şeye rağmen hâlâ şehvetin esiriydim.

"Gok vüyük." *Çok büyük.* İnlemem boğuktu. Bacaklarımın arasından sızan sıvıyı hissetsem de gönülsüzce onu itmeye çalıştım.

Bunu bu kadar çok istemekten, *onunla* olmayı arzulamaktan nefret ediyordum.

Sert zemin, Josh'ın iki eliyle saçlarımı çekerken verdiği acı ve boğazımın tamamen dolu olması hissi... kaldırılamayacak kadar fazlaydı.

Meme uçlarım taş gibi sertleşirken elimi klitorisime götürüp ovuşturmamak için kendimi zor tuttum.

Orgazmım çok yakındı ve Josh henüz bana elini bile sürmemişti.

Kafamı geriye doğru çekip yaşlarla dolu gözlerime baktı. "O ukala ağzını öyle bir sikeceğim ki, çıkarabildiğin tek ses boğulma sesi olacak," dedi sakince. Gözyaşlarımdan birini başparmağıyla sildi.

Ölümcül bir yumuşaklıkla söylediği sözler ve şefkatli dokunuşu yüzünden omurgamdan bir ürperti geçti.

"Bir daha bana hakaret etmek istediğinde bu anı düşüneceksin." Aletinin sadece ucu ağzımda kalacak şekilde geri çekildi, duraksadı ve keskin bir itişle boğazımın derinliklerine kaydı. Tekrar öğürdüm, gözyaşlarım şelale gibi akmaya başladı ve karnımdaki korlar alev aldı. "Seni dizlerinin üstüne nasıl çöktürdüğümü, sikimle o sıkı, küçük boğazını nasıl parçaladığımı hatırlayacaksın."

İnledim. Meme uçlarımla bacaklarımın arası öyle hassaslaşmıştı ki sert bir esinti bile işimi bitirebilirdi.

"Höd heif." *Göt herif.*

Josh gülümsedi, vücudumu saran korku titreşimlerinin şiddeti arttıkça arttı.

"Çok eğlenceli olacak."

Bu bana yaptığı son uyarıydı. Kendini öne doğru sertçe itip ağzımı tekrar becermeye başlarken öyle acımasızdı ki, tek yapabildiğim burnumdan çaresizce nefes almaya çalışmak oldu.

Beni tıpkı söz verdiği gibi cezalandırırken boğuk yakınmalarım onun hırlamalarına ve hayalarının çeneme vurduğu sert darbelere karıştı.

Zalimdi. Gaddardı. Gözü dönmüştü.

Altında kıvranıp çenemin ağrısını hafifletmeye çalıştım ama çok büyük ve vahşiydi. İstersem durmasını sağlayabileceğimi bilsem de dikkatimin bu derece dağılması çok hoşuma gitmişti. Yoğun zevk ve acı karışımı, diğer tüm düşünceleri yakıp kül etmişti.

Sonunda boğazım genişleyince Josh fazla zor kullanmadan daha derine inebildi.

"İşte böyle," diye hırladı. "Her santimini aç benim için. Bunu yapabileceğini biliyordum."

Övgüsü karşısında inledim. Gözyaşlarım yüzünden bulanık görüyordum ama bacaklarımın arasındaki titreşim görmezden gelinemeyecek kadar artmıştı.

Klitorisimi ovmak için elimi aşağı kaydırdım.

Ama kendime dokunamadan Josh hızla ağzımdan çıkıp beni yukarı kaldırdı ve karşı koymalarımı umursamadan ters çevirip masaya yasladı.

"Cezandan fazla keyif almaya başladın, kızıl. Buna izin veremem." Diziyle bacaklarımı iki yana açarken sesi şehvetle çatallanmıştı. "Şu haline bak. Benim için sırılsıklamsın."

"Senin için değil, göt herif." Nefes nefeseydim, sesim bana bile inandırıcı gelmiyordu. "Senden nefret ediyorum."

Avucu sertçe kalçama inip keskin bir acıya neden olunca son kelimem tiz bir çığlık şeklinde çıktı.

"Bu, mesajlaşırken yaptığın kırılgan ego yorumu içindi. Bu da..." Bir şaplak daha attı. "Koridorda söylediklerin için. Ve bu..." Bu seferki öyle sertti ki yerimden sıçramama sebep olmuştu. "Beni delirttiğin için." Kafamı geri çekip ağzını kulağıma yaklaştırdığında dudaklarımdan yalvarır gibi bir hıçkırık döküldü. "Neden seni düşünmeyi kesemiyorum? Ne yaptın bana, lanet olası kadın?"

Kafamı iki yana salladım. Ne bir cevap verebiliyor ne de içimde dolaşan acı ve zevk dalgasını anlamlandırabiliyordum.

Yanıyordum. Tenimden alevler yükseliyor, gözyaşlarım ve salyalarım masaya akıyordu. Yine de bu mükemmel hislerin sona ermesini hiç istemiyordum.

Josh'ın kısık hırlaması içimi titretip ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Masaya tutun."

Bir ambalajın açılma sesini duydum. Serin masanın kenarlarına zar zor tutunduğum anda Josh içime girip kendini yukarı doğru iterek en derinlerime doğru ilerledi.

Boğazımdan bir çığlık koptu. İçime girip çıkan aleti ve tenime sürtünen teni dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

Max yoktu. Sırlar yoktu. Yalanlar yoktu. Yalnızca saf, su katılmamış zevk vardı.

"Benden hâlâ nefret ediyor musun?" Josh'ın parmakları boğazıma sarılıp bacaklarımın arasındaki zonklamayı arttıracak kadar sıktı.

"Daima," dedim soluk soluğa. Çakırkeyif olmuştum. Bileğini tuttuğumda onu itmek mi istiyordum, yoksa yanımda kalması için mi uğraşıyordum bilmiyordum.

Masanın üzerindeki aynadan bana bakarken dudaklarında minik bir sırıtış belirdi. Keskin elmacıkkemikleri öfkeyle gerilmişti, gözleri ihtirasla parlıyordu.

"Güzel."

Her vahşi itişiyle masa duvara vuruyordu. Hislerin yoğunluğuyla bir anlığıma gözlerimi kapattım ama Josh saçlarımı çektiğinde tekrar açtım.

"Gözlerini aç, kızıl." Diğer eli boğazımı biraz daha sıkınca yeni bir tahrik dalgası görüşümü bulandırdı. Gırtlağımdaki baskı dehşet verici şekilde doğru hissettiriyordu. Sanki boğazım onun parmakları için yaratılmıştı. "İçine kimi aldığını görmeni istiyorum."

Tenim daha da fazla yanmaya başladı. Aynadaki yansımalarımıza, yaşlı gözlerime ve şişmiş dudaklarıma baktım. Avuçlarım masadaydı; sırtım yay gibi gerilmiş, saçlarım Josh'ın eline dolanmıştı. Küçük düşürücü bir şekilde iffetsiz görünüyordum. Sanki ölesiye becerilmiş, buna rağmen daha fazlasını istiyormuş gibi.

Arkamdaki Josh'ın yüzü arzuyla kasılmıştı ve itişlerine devam ederken gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. Bu sefer hareketleri daha yavaştı. Aletini içimde santim santim ilerletiyor, sonra geri çekip aynısını tekrarlıyordu.

Öne eğilip kulakmememi dişiyle hafifçe çekiştirdi. "İçine kimi alıyorsun, kızıl?"

"Seni," diye inledim.

"Aynen öyle. Şimdi söyle bana..." Geri çekilip öyle bir şid-

detle içime girdi ki boğazımı kavrayan eli olmasaydı masanın üzerine doğru kayardım. "Hiç kırılgan görünüyor muyum?"

"Hımmm." Ona boğuk bir sesle cevap vermeyi başardım ama hızını arttırıp yeniden cezalandırıcı bir ritim tutturduğunda tek yapabildiğim inlemek oldu.

İlk orgazmım yıldırım gibiydi. Öyle ani ve patlayıcıydı ki daha onu sindiremeden ikincisini karşıladım. Bu daha yavaştı; birikmiş, birikmiş, birikmiş ve bir dalga gibi üzerime çöküp zihnimi uyuşturmuştu.

Benimle işi bittiğinde o kadar çok kez boşalmıştım ki artık kemiksiz bir yığına dönüşmüştüm. Josh az önceki acımasız şaplaklarının acısını azaltmak için kalçamı ovuştururken kendimi masaya bıraktım.

"Bu şekilde çok güzel görünüyorsun." Yumuşak sesi, beni becerirken yaptığı vahşi şeylere fazlasıyla zıttı ama buna rağmen bedenimi sıcacık bir battaniye gibi sarmıştı.

Nefesim normale dönüp kalçamdaki yanma hissi geçene kadar tenimi okşamaya devam etti. Ardından beni kendine döndürüp raflardaki kâğıt havlulardan biriyle bacaklarımı temizledi ve elbisemi aşağı çektikten sonra beni yukarıya kaldırıp masaya oturttu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu rahatça, sanki az önce bir gece kulübünün malzeme dolabında aklımı başımdan almamış gibi.

"Hı-hı." Daha düzgün bir cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim. Gerçi bir yanım, Josh'ın bunu neden yaptığımı başından beri bildiğini düşünüyordu. Dikkatimi dağıtmasını istemiştim, o da isteğimi yerine getirmişti.

Josh'ın dudakları muzipçe seğirdi ancak gözleri hâlâ arzuyla yarı kapanmış haldeydi. "Güzel. Şimdi, buraya kiminle geldiysen gidip veda et. İkinci raunt için, buradan daha fazla alan gerektiren planlarım var."

İkinci raunt. Pekâlâ.

Beynim hâlâ düzgün işlemiyordu ama ikinci raunt kulağa hiç de fena gelmiyordu.

Yeni dairemizdeki ilk geceyi *orada* geçirmeliydim, buna rağmen odamda tek başıma uzanıp Max konusunda ne yapacağımı düşünerek panik olmayı hiç istemiyordum.

Eski erkek arkadaşımı ve belirsiz *iyilik* talebini hatırladığımda midemin burkulduğunu hissettim, heyecanımın bir kısmı silinmişti.

Ama hayır. Onunla *yarın* ilgilenecektim.

Josh gittikten sonra birkaç dakika daha odada durdum. Kendi başıma ayakta durmak için yeterli gücü topladığımdan emin olunca masadan inip saçlarımı ve makyajımı olabildiğince düzeltmeye çalıştım. Ne yazık ki bir sihirbaz değildim, çabalarım pek sonuç vermemişti. Bu şekilde içeriye geri dönmemin imkânı yoktu.

Arkadaşlarıma bir adamla tanıştığımı ve onlarla daha sonra haberleşeceğimi söyleyen bir mesaj attım. Buna üniversite günlerinden alışkın oldukları için beni sorgulamadılar.

Böylece, malzeme dolabından ayrılarak kimseye görünmeden arka kapıdan çıktım.

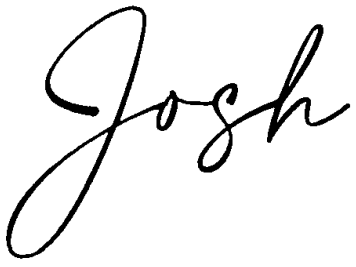
Ay ışığında beni bekleyen Josh'ın kaslı siluetini gördüğümde midemde bir çırpınma hissettim.

Hiç *hoşlanmadığım* bir adamla gizlice seks yapmak için arkadaşlarımı bırakıp gittiğime inanamıyordum.

Gerçi hoşlanmak ve ihtiyaç duymak iki ayrı şeydi, şu anda ise bana sadece onun verebileceği şeylere ihtiyacım vardı.

Tek umudum, buna karşı bir bağımlılık geliştirmemekti.

BÖLÜM 23

JULES'LA BİRLİKTE EVİME ADIM ATTIĞIMIZ ANDA tekrar onun içindeydim.

Bu gece bir kez seks yaptıktan sonra ihtiyacımın karşılanmış olması gerekiyordu ama şu anda kendimi bir bağımlı gibi hissediyordum. Ona bağımlı olmuştum. Tadına, kokusuna, içine her girdiğimde çıkardığı kesik inilti seslerine ve sanki benim için özel yaratılmış gibi aletimin ona tam uymasına. Hepsini istiyordum. Her zaman istiyordum.

Bir kadın için en son ne zaman bu kadar aç hissettiğimi hatırlamıyordum. Umurumda olsaydı belki bu konuda endişelenirdim ama son zamanlarda, güzel şeyleri yitirmeden önce tadını çıkarma felsefesine inanıyordum. Şu anda da inanılmaz keyifliydim... aklıma takılan tek bir konu hariç.

"O adam kimdi, kızıl?" Elimi aramıza daldırıp klitorisini okşayabilmek için itişlerimi yavaşlattım. Dokunuşumla birlikte kafasını geriye atıp dudaklarını araladığında ağzım karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Hyacinth'te beni bile isteye kışkırtarak dikkatimi dağıtma

amacını gerçekleştirmişti. Fakat artık evdeydik ve *eski dostunun*, saçını yüzünden çekişini hatırladığımda göğsümde bir sıkışma oluştuğunu inkâr edemezdim. Son derece samimi bir dokunuştu ve sadece daha önce seks yapmış kişilerin birbirine böyle dokunduğunu biliyordum.

Adam gittiğinde verdiği tepkiye bakılırsa Jules onu gördüğüne pek sevinmemişti. Ancak bu içimdeki mantıksız canavarın çirkin yüzünü göstermesini engellemiyordu.

"Hangi adam?" dedi nefes nefese. Karışmış saçları, şişmiş dudakları, terden kayganlaşmış ve dişlerimle işaretlenmiş teniyle resmen darmadağın görünüyordu.

Gördüğüm en güzel manzaraydı.

Göğsümdeki tuhaf sancıyı görmezden gelip dudaklarım onunkilere değene kadar başımı aşağıya eğdim. "Kulüpteki arkadaşın."

Oradayken sorduğumda eski arkadaş oldukları dışında herhangi bir detay vermemişti, ben de bunu yeterli bulmuştum. Ancak şimdi aradan bir saat geçmiş olmasına rağmen, onları öyle görmenin verdiği rahatsızlığı hâlâ üzerimden atamıyordum.

Jules kaskatı kesildi. Sırtını oturma odamın duvarına yaslamıştım, o da kollarını ve bacaklarını etrafıma sarmıştı. Bu yüzden vücudunun her bir santiminin nasıl gerildiğini hissedebiliyordum.

"Sadece bir arkadaş." Tek kaşını kaldırdı. "Hâlâ içimdeyken gerçekten başka bir adamdan mı bahsetmek istiyorsun?"

"İçindeyken ne istersem onu yaparım." Ceza olarak meme ucunu sertçe sıktım. "Ne kadar yakın bir arkadaş?"

Kaba dokunuşumla ağzı aralandı, buna rağmen gözleri muziplikle parlıyordu. "Kıskandın mı?"

"Alakası yok."

Hyacinth'te de benzer bir konuşma yapmıştık, tıpkı o zaman

olduğu gibi bu soru karşısında kaşlarımı çattım. Ben kimseyi, özellikle de kadınları kıskanmazdım. Onlar *beni* kıskanırdı.

Jules, "Anlaşmamız başlayalı daha bir hafta oldu ama sen şimdiden kuralları çiğniyorsun," diye mırıldandı. "Senden daha fazlasını beklerdim."

"*Kıskanmadım*," diye hırladım, her kelimeyi kalçamın sert itişleriyle vurgulayarak.

Nefesi kesildi. "Beni kandıramaz..."

Elimle ağzını kapattığımda bana boğuk sesiyle karşı geldi.

"Sesini sadece bana yalvarırken ve boşalırken duymak istiyorum, kızıl." Gözlerindeki öfke karşısında gülümsedim ama bir saniye sonra avucumda keskin bir acı hissettiğimde gülüşüm yok oldu.

Şaşkınlık dolu bir tıslamayla elimi çektim. Lanet olası, beni *ısırmıştı*!

"Kusura bakma." Gözlerindeki hiddetin yerini tembel bir tatmin pırıltısı aldı. "Elin yoluma çıktı."

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Meme ucunu tekrar çimdikleyip çığlık atmasını sağladım. Yüzü zevk ve acıyla buruşmuştu.

"İşte duymak istediğim *bu*," dedim.

Ardından hızlandım, kelimelerini kaybedip tek çıkarabildiği ses ardı ardına gelen inlemeler olana kadar aletimi cezalandırıcı bir ritimle içine sokup çıkardım.

Başı geriye düştü, orgazmının gücüyle nefes nefese çığlık attı. *Siktir*. İç duvarlarının aletimin etrafında sarsıldığını hissettiğimde daha fazla dayanamayıp gürültülü, kaba bir inlemeyle birlikte ben de boşaldım.

Şehvet ve öfke birbirine karışmış halde kanımda dolaşıyordu. Orgazmın verdiği heyecan hafiflerken dişlerimi boynunun kıvrımına geçirdim. Burun deliklerimi dolduran tarçın kokusu da en az nefis çığlıklarının sesi kadar büyük bir uyuşturucu etkisi taşıyordu.

"Benden nefret ettiğini iddia ediyorsun ama seni tatmin ettiğimde benim için var gücünle bağırıyorsun." Kafamı kaldırdım ve başparmağımı boynunda oluşmuş ısırık izinde keyifle gezdirdim.

Bölgesini işaretlemek isteyen ilkel yanım, onda bu şekilde iz bırakmış olmaya bayılmıştı. Bu ısırık izini o *eski dostunun* gözüne sokmak ve eğer yumruğumla nahoş bir görüşme yapmak istemiyorsa bu kızdan uzak durmasını söylemek istiyordum.

Jules'tan *hoşlanmıyor* olmam, başka bir adamın onu bu şekilde görmesini isteyeceğim anlamına gelmiyordu. Bana doğru gerdiği gövdesi ve yüzündeki uykulu tatmin ifadesiyle, dış dünyaya gösterdiği o dikenli zırh giymiş halinden tamamen farklıydı.

Bu, Jules'un sadece birkaç seçkin kişinin görebileceği yanıydı ve lanet kulübe başka hiç kimse davetli değildi.

"Onlar tiksinti çığlıklarıydı, Chen," dedi yavaşça. "Eminim buna alışkınsındır."

İçinden çıktım ve onu tutmadığımda neredeyse yere düşecek olmasına güldüm.

Gözlerinden alevler fışkırırken bana baktı.

"O halde tiksinç şeylerden tahrik oluyor olmalısın, az önce bana doyamıyor gibiydin." Prezervatifimi yakındaki çöp kutusuna fırlatıp pantolonumu yukarı çektim. "Bu akşam daha fazla seks yok, kızıl. Yoksa orgazm başı ücret almaya başlamam gerekecek. Ama aletimi çok istiyorsan, ne kadar nazik bir dille yalvardığına bağlı olarak belki ikna edilebilirim."

"Siktir git." Elbisesini yerden kaptı.

"Hmm, bunu çok beğenmedim. *Nazikçe* isteme konusunda biraz pratik yapsan daha iyi olabilir."

Yanımdan başını dik tutarak geçip hızla banyoya yöneldiğinde kıkırdamam tam bir kahkahaya dönüştü.

Bu kızı sinirlendirmek çok kolaydı.

Jules sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca duş alırken, ben

de bu fırsatı oturma odasında neden olduğumuz karmaşayı düzenlemek için kullandım. Palto askılığını devirmiş, fotoğraf çerçevelerini düşürmüştük.

Tam işimi bitirirken bir gök gürültüsü sessizliği yarıp kafamı hızla kaldırmama neden oldu. Pencereye gidip perdelerin arasından baktım.

"*Siktir.*"

Birkaç saat önceki hafif yağmur her nasılsa birden patlayarak tam bir fırtınaya dönüşmüştü. Bir başka gök gürültüsü, evin eski ahşap kirişlerini sarsarken damlalar pencerelere kalın bir tabaka halinde çarpıyordu, camların üzerinde hızla akan minik nehirler oluşmaya başlamıştı.

"Neler oluyor?"

Arkamı döndüğümde Jules'u küçük bir havluya sarınmış, ıslak saçları omzuna dökülmüş halde karşımda buldum.

Aletim ilgiyle canlandı ama o azgın piç kurusunu görmezden geldim. Bu gece için yeterince tatmin olmuştu. Artık dizginler beynimdeydi ve o da bana, Jules'u buradan ne kadar çabuk çıkarırsam o kadar iyi olacağını söylüyordu.

Ne yazık ki dışarıda böyle bir fırtına varken gitmesine izin veremezdim.

"Biz seks peşindeyken kıyamet başlamış," dedim.

Omzumun üzerinden bakıp gözlerini devirdi. "Dramatik davranıyorsun. Biraz yağmur yağıyor sadece." Telefonunu masada bıraktığı yerden aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Araba çağıracağım." Kaşları çatıldı. "Yağmur yağdığında fiyatları arttırmaları aşırı saçma... hey!"

İtirazını duymazdan gelerek telefonu elinden aldım. "Ölmek istemiyorsan bu şartlarda arabayla yolculuk yapamazsın."

"Yalnızca hafif bir *yağmur*, Josh. Bir şey olmaz."

"Arabalar kayıp kaza yapabilir," diye homurdandım. "Acil

serviste çalışıyorum. Fırtına çıktığında kaç tane araba kazası vakası görüyorum biliyor musun? *Çok fazla.*"

"Paranoyakça davranıyorsun. Bir sorun..."

Telefonlarımız ani sel uyarısı yapan acil durum mesajlarıyla çınladı.

"Şuna bak." Telefonunu cebime sıkıştırdım. "Yağmur dinene kadar burada kalıyorsun."

Bu koşullarda kimsenin, en büyük düşmanımın bile dışarı çıkmasına izin veremezdim. İhtimaller düşüktü ama Jules'a bir şey olursa...

Boğazım düğümlendi.

Başka birinin daha benim yüzümden ölmesine müsaade etmeyecektim.

Jules gözlerimdeki kararlılığı görmüş olmalıydı ki pes ederek iç geçirdi. "En azından beklerken giyebileceğim bir şeyler ödünç verir misin? Kulüp elbisemle saatlerce oturmak istemiyorum."

Yarım saat sonra eski tişörtlerimden birini üzerine geçirmişti. Birlikte kanepeye oturmuş, hangi filmi izleyeceğimizi tartışıyorduk.

"Çok sıkıcı."

"Fazla klişe."

"Korku filmi olmaz. Korku filmlerinden nefret ederim."

"Bu bir çocuk filmi, kızıl."

"Öyleyse ne olmuş? Çocuk filmleri de gayet güzel oluyor."

"Aynen. Eğer lanet olası bir çocuksan."

Jules tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Geçen sene *Aslan Kral*'ı izlerken ne kadar ağladığın düşünülürse, şu anda bunu söylemen çok komik."

Kaşlarımı çattım. *Ava.* Benimle ilgili her boku arkadaşlarıyla paylaşmamasını daha kaç defa söylemem gerekiyordu?

"Mufasa ölmeyi hak etmemişti, tamam mı?" diye tersledim. "En azından, ne zaman bir korku filmi afişi çıksa ellerimle yüzümü kapatacak kadar korkak değilim."

"Ben *korkak* falan değilim. Sadece çirkin şeylerden hoşlanmıyorum. Sana bakmamaya çalışmamın sebebi de bu... Dur, sakın *Halka*'yı açayım deme!"

"Sıkıyorsa durdur."

Bir süre daha boş yere tartıştıktan sonra nihayet seçim yapmanın en adil yolunda karar kıldık: Gözlerimizi kapatıp ekranı kaydırmak ve hangi film çıkarsa onu izlemek.

Çıkan film... *Kayıp Balık Nemo*'ydu.

Yok artık.

Yüzümü ifadesiz tuttum ama filmin açılış sahnesi başlarken kaslarım kilitlenmişti.

"Neden birden sessizleştin?" Jules bana yandan bir bakış attı. "Bu filmi de sevmediğini söyleme. *Kayıp Balık Nemo* bir klasiktir."

Bir düzine bahane dilimin ucuna kadar gelmişti, buna rağmen arkalarındaki gerçek sebep ben engel olamadan ağzımdan çıkıp gitti. "Babamla en sevdiğimiz filmdi bu," dedim kısaca. "Her sene doğum günümde izlerdik. Bir gelenek haline getirmiştik."

Jules'un yüzü bu gece karşılaştığımızdan beri ilk defa yumuşadı. "Başka bir şey izleyebiliriz."

"Yok, kalsın. Sadece bir film."

Ekranda palyaço balığı Marlin, oğlu Nemo'yu alan tekneyi takip ediyor ama başarısız oluyordu.

Rol model bir ebeveyni anlatan bu filmin bana, iyi bir baba olmaktan kilometrelerce uzak olan Michael'ı en çok hatırlatan şey olması ironikti.

"*Kayıp Balık Nemo*, balıkların propagandası gibi," dedi Jules birden. "Gerçek balıkların korkunç ebeveynler olduğunu biliyor muydun? Çoğu balık türü, enerji harcamaya ve riske girmeye değmeyeceği için yeni doğmuş yavrularını kendi hallerine bırakıyor."

Şaşkın bir şekilde güldüm. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Lisedeyken bir ödev için araştırma yapmıştım. Ayrıca o ödevden de A almıştım," dedi gururla.

Gülümsememi bastırdım. "Buna eminim." Oturuşumu değiştirirken bacağım onunkine değdiğinde minik bir elektrik akımı uyluğuma kadar ilerledi. "Baban ne iş yapıyor?" diye sordum, dizimin seğirdiğini fark etmemesini umarak.

Gerçi bir yanım samimi olarak merak ediyordu. Jules asla ailesinden bahsetmezdi.

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ben bebekken bizi terk etmiş."

"Ah, çok üzgünüm." *Aferin sana, Chen.*

"Önemli değil. Duyduğum kadarıyla pisliğin tekiymiş zaten."

"Pislik babaların çocukları olarak bir araya geldik o zaman," diye takıldığımda hafifçe güldü.

Sonrasında filmi izlerken rahat bir sessizliğe gömüldük. Ben ekrandan çok Jules'un en sevdiğim sahnelerdeki tepkilerine; Marlin'in Dory'yle karşılaşmasındaki gülüşüne, köpek balıkları bu ikiliyi kovalamaya başladığında keskin bir nefes alışına, Dory'nin o meşhur *yüzmeye devam et* şarkısına eşlik edişine odaklanmış durumdaydım.

Filmi daha önce izlemiş olmalıydı ancak sanki ilk kez izliyormuş gibi tepki veriyordu ve bu tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi.

Gözlerimi zorla ekrana çevirdim. *Odaklan.*

Filmin sonlarına yaklaşırken dışarıdaki yağmurun dindiğini fark ettim. Ardından dönüp Jules'a baktım, başını diğer tarafındaki yastığa yaslayıp uykuya dalmıştı.

Kurallarımızdan biri birbirimizin evinde kalmamaktı. Ama Jules, onu uyandırmaya kıyamayacağım kadar huzurlu görünüyordu.

Sonuçta hava şartları yüzünden burada kalmak *zorundaydı* ve sadece bir gecelik bir şeydi. Bunu bir alışkanlık haline getirecek değildik.

Sadece bir gecelik. Hepsi bu kadar.

BÖLÜM 24

Jules

DÜNYADA EN SEVDİĞİM İKİ ŞEYİN KOKUSUYLA uyandım. Pastırma ve kahve. İkisi ayrı ayrıyken de muhteşemlerdi ama bir araya geldiklerinde koku mükemmelliğin ötesine geçiyordu.

Gerçi kırk yılda bir et yiyen Stella'nın pastırma pişirmesine şaşırmıştım. Aslında düşününce... ev arkadaşım kahve içmezdi. Sadece çay ve iğrenç, yeşil *smoothie*'ler tercih ederdi.

Belki de kahve içip et yediği yeni bir evreden geçiyordu, kim bilir?

Gözlerimi açıp Mirage'daki yeni odamın güzelliğiyle karşılaşmayı umarak gerindim. Fakat bunun yerine dünyanın en çirkin tablosuyla karşı karşıya geldim. Sanki bir sürü kedi üzerine kusmuş gibi, yeşiller ve kahverengiler birbirine girmişti.

Neredeydim ben?

Hızla doğruldum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Ardından dün geceye dair görüntüler tek tek gözümün önünde belirmeye başladı.

Hyacinth. Max. Josh. Fırtına.

Film sırasında uyuyakalmış olmalıydım. Josh da muhtemelen gece beni yatak odasına taşımıştı.

Nabzım yavaşladı. Tanrıya şükür, psikopat bir katilin seks zindanında falan değildim. Ancak buna rağmen, Josh'ın evinde kalmanın bundan daha iyi bir seçenek olduğundan pek emin olamıyordum.

Gözlerimi basit ahşap mobilyalarda, lacivert battaniyede ve açık gri duvarlarda gezdirdim. O korkunç tablo dışında normal bir erkeğin odasına benziyordu. Havadaki hafif turunçgil ve sabun kokusu öyle nefisti ki, bir şişeye doldurup sürekli koklamak istiyordum.

Komodinde duran dijital saate baktım. 09.32. *Kahretsin.* Şu ana dek çoktan gitmiş olmam gerekiyordu.

Yataktan çıkıp koridordaki banyoda hızlıca yüzümü yıkadım ve ağzımı çalkaladıktan sonra mutfağa gittim. Josh'a veda etmek için ağzımı açtığım anda karşımdaki manzara yüzünden kelimeler dilimin ucunda asılı kaldı.

Josh bir şeyler pişiriyordu. Ve üstsüzdü.

Cehennem aşkına.

Tam şu anda yeni bir sapkın zevk geliştirmiş olmalıydım çünkü üstsüz halde yemek pişiren bir erkekten daha tahrik edici bir manzara düşünemiyordum.

Ocağın yanındaki tuza uzandığında belirgin sırt kasları esnedi. Saçları her zamankinden daha karışıktı. Pencereden içeri dolan güneş ışığı, tenine bronz bir ışıltı veriyordu. Ada tezgâhın üstünden, siyah eşofmanının düşük belini görebiliyordum. Bu görüntü zihnimde sayılamayacak kadar çok erotik düşüncenin canlanmasına sebep olmuştu.

Bir süre sessiz kalıp hareketlerindeki rahatlığı ve zarifliği izledim. Okuldayken yaptığı gibi burada da pizza ve birayla idare ettiğini sanıyordum. Ama ada tezgâhın üzerinde asılı duran

parlak tencerelere, tavalara ve düzgün bir şekilde etiketlenerek tezgâha dizilmiş baharat şişelerine bakılırsa mutfakta işini biliyordu.

Bu tuhaf bir şekilde çekiciydi.

Trans halindeyken ada tezgâhın taburelerinden birine çarptım, çıkan sesle birlikte Josh arkasına döndü ve beni baştan aşağı süzdükten sonra kafasını çevirdi.

"Uyanmışsın."

"Hiç bu kadar geç kalkmam." Tabureye oturup gözlerimi belinden yukarıda tutmaya çalıştım. *Seks düşünme. Seks düşünme.* "Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler," diye ekledim çekinerek.

Anlaşmamızda birbirimizin evinde kalmak yoktu ve bu konuya nasıl yaklaşmam gerektiğini bilemiyordum. Özellikle de gece aktivitelerimizin... hmm... ne kadar agresif olduğu düşünülürse.

Uzun ve tatlı sevişmelerin ardından bana hazırladığı sabah kahvaltısına uyanıyor değildim. Beni aklımı kaçırmama neden olacak bir şiddetle becerdikten sonra, dışarıda fırtına çıktığı için evinde kalmama ses çıkarmamıştı sadece.

"O yağmurda seni dışarı atacak değildim, kızıl." Josh bir tabağı yumurta, pastırma, kızarmış ekmek ve çıtır çıtır patates mücveriyle doldurup ada tezgâhına koydu.

Karnım guruldarken omzunun üzerinden ocağa doğru baktım. "Bir tabak daha var mı?" diye sordum umutla. "Açlıktan ölüyorum."

"Maalesef." Ağzına bir parça pastırma attı. "Tek kişilik hazırladım. Senin için kahvaltı hazırlarsam çıkıyormuşuz gibi olurdu. Zaten burada kalarak kuralları çiğnedin. Dün gece senin yüzünden koltukta uyumak zorunda kaldım. Ama istersen birazdan benim tabağımda kalanları yiyebilirsin."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Sen ciddi misin?"

İnanmazlık, sabah mahmurluğunun son kırıntılarını da alıp

götürmüştü. Tamam, bir kahvaltı bekliyor değildim ama karşımda bir şeyler yemesine rağmen bana da bir tabak hazırlamaması aşırı kaba bir hareketti.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Yavaş ve acılı bir ölümle karşılaşmak üzereymiş gibi görünüyorsun," diye hırladım. "Burada bir sürü bıçak var ve nasıl kullanılacağını biliyorum."

"Eh, o zaman onları kendine bir şeyler pişirmek için kullan." Josh gayet rahat bir şekilde yemeğini yemeye devam ediyordu.

Gözüm seğirdi. Tanrım, bu adam çok... çok... *offf!*

"*Pisliğin* tekisin."

"Dün gece de aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum." Kahvesini yudumladı. "Seni tamamen tükenene kadar becermemden hemen önce. Pislikleri seviyor gibi görünüyorsun, kızıl."

Yüzümün ve boynumun yandığını hissettim. "O dün geceydi, oldu ve bitti. Ayrıca burada kalmayı ben istemedim herhalde," diye çıkıştım haklı olmasından nefret ederek. "Uyuyakalmışım."

"Aynen, birinin evinde kalmak bu anlama geliyor zaten," dedi Josh yavaşça. "Bu mantıkla davaları kesinlikle kazanırsın sen." Tezgâha yaslandığı yerden ayrılıp ağzını sildikten sonra peçeteyi çöpe attı. "Ben gidip duş alacağım, bir saat sonra vardiyam başlayacak." Çenesiyle tabağı işaret etti. "İstersen yiyebilirsin."

Yanımdan geçip giderken kaşlarımı çatarak sırtına baktım.

Gururum eşyalarımı toplayıp gitmemi talep ediyordu ama açlığım galip geldi.

Tabağı kendime çektiğimde neredeyse tamamen dolu olduğunu fark ettim. Josh sadece birkaç parça pastırma yemişti, o kadar. Bu çok *tuhaftı*, normalde bir öküz gibi yerdi. Bir keresinde, yirmi dakikadan az sürede çift katlı bir hamburger, büyük boy patates kızartması, iki sosisli sandviç yemesine ve bunun da üstüne bir *milkshake* içmesine şahit olmuştum.

Doktor olmasına rağmen pek de sağlıklı beslendiği söylenemezdi.

Tabağın yarısını bitirdikten sonra üstümü değiştirmek için Josh'ın odasına geçtim. Kulüp elbisem, onun yumuşacık tişörtüyle kıyaslandığında aşırı rahatsızdı ama buna rağmen tişörtü çalma dürtüme karşı koymayı başardım. Bunu ancak sevgililer yapardı ve Tanrı biliyordu ki, ben onun kız arkadaşı falan değildim.

Çıkmak için hazır olduğumda Josh hâlâ duştan çıkmamıştı.

Veda etmek için çıkmasını beklesem mi diye düşündüm ancak bu çok tuhaf kaçardı, bu yüzden de telefonuna hızlıca bir mesaj atıp sessizce evden ayrıldım.

Ekranımda yeni bir mesaj belirdiğinde çağırdığım Uber'e yeni binmiştim.

Gelen şey bir metin değil, bir fotoğraftı. Videodan alınmış bir ekran görüntüsü. Dizlerimin üstüne çökmüştüm ve...

Mesajı çabucak sildim ancak az önce yediğim pastırma ve yumurta çoktan boğazıma yükselmişti.

Max.

Josh'la birlikteyken onu zihnimin gerilerine itmiştim. Şimdi ise dün geceki endişelerim sarsıcı bir bulantı dalgasıyla geri dönmüştü.

O fotoğrafı neden gönderdiğini çok iyi biliyordum. Benimle uğraşmak, hayatımdaki karanlık varlığını hatırlatmak istiyordu. Tarzı buydu. İnsanları kırana dek birer oyuncak gibi onlarla oynar, kirli işleri yapmalarını sağlardı.

Gözlerimi yumup gevşemeye çalıştım ama aracın içindeki oda spreyi kokusu aşırı tatlıydı ve öğürme isteğimi daha da arttırıyordu.

Keşke zamanı geri alıp dondurabilseydim, böylece her şeyi unuttuğum Josh'ın evinde sonsuza dek kalabilirdim. Ne yazık ki gerçeklerden saklanmak mümkün olmuyordu.

Max'in benden istediği "iyiliğin" yapılabilir bir şey olmasını umuyordum. Aksi takdirde hayatım sona ererdi.

BÖLÜM 25

Josh

TAM BİR KORKAK GİBİ DAVRANIP, BANYODAN çıkmak için Jules'un gitmesini bekledim mi? Evet.

Ama seks sonrası fazlasıyla tuhaf kaçan vedalarla uğraşmaktansa bir korkak olmayı yeğlerdim. Yaptığımız anlaşma böyle tuhaf anlardan kendimizi korumak içindi fakat hava şartları daha ilk gecemizde her şeyin içine etmişti.

Eğer cennete gidersem zamanlama konusunda Tanrıyla uzun bir konuşma yapmam gerekecekti.

Hastaneye vardığımda, Jules'un bende kalmasına izin verdiğim için hâlâ kendime kızgındım ama acil servisteki kaos, kişisel hayatımla ilgili her şeyin bir süreliğine rafa kalkmasını sağlamıştı.

Kalp krizleri. Bıçak yaralanmaları. Kırık kollar, bacaklar, burunlar... İnsanlar sonu gelmeyen bir dalga gibi acile vurup duruyorlardı. Hyacinth'teki gecenin ardından geçen bir hafta boyunca işle o kadar meşguldüm ki, kız kardeşimin en yakın arkadaşıyla yaptığım seks anlaşması konusunda kaygılanmak için biraz bile vaktim yoktu.

Jules'la araya birkaç hızlı seks sıkıştırmıştık ama Tanrıya şükür, hiçbiri birbirimizin evinde kalmak veya sarılıp yatmak gibi şeylerle sonlanmamıştı. Bunun dışında ise zamanımın çoğunu işe ve sadece işe ayırmıştım.

Çoğu insan böyle uzun saatler boyu çalışmaktan nefret ederdi fakat ben sürekli hareket halinde olmayı seviyordum. Buna ihtiyacım vardı. Ta ki '*O Günler*'den biri gelene dek.

Acil serviste iyi ve kötü günlerin dışında bir de *O Günler* olurdu. İyi günlerde, birilerinin hayatını kurtarmak için doğru anda doğru müdahaleyi yaptığımı bilerek içim rahat şekilde evime dönüyordum. Kötü günleri ise hastaların hakaretlerine uğradığım ya da serviste yalnızca benim, uzman doktorun ve birkaç hemşirenin olduğu anlarda bir kitle zayiatının yaşandığı günler olarak tanımlayabilirdim.

O Günler, benim için bunlardan tamamen farklıydı. Çok seyrek olsalar da sonuçları yıkıcı oluyordu.

Monitörde düz bir çizgi belirirken cihazdan yükselen bipleme sesinin kafatasımı oyduğunu hissediyordum. Hastamın kapalı gözlerine ve solgun tenine bakarken kulaklarımda yüksek bir uğultu yankılanıyordu.

On yedi yaşındaki Tanya. Evine gittiği sırada, sarhoş bir sürücü aracına yandan çarpmıştı.

Onun için yapabileceğim her şeyi yapmış ama başarılı olamamıştım.

Kız ölmüştü.

Soluklarım kesik kesik çıkıyordu. Sonsuzluk gibi gelen, gerçekte ise en fazla bir dakika süren bir sessizlikten sonra kafamı kaldırdım ve Clara'yla diğerlerinin ciddi yüz ifadeleriyle bana baktığını gördüm. Clara'nın gözleri hafifçe nemlenirken acil tıp teknisyenlerinden biri yüksek sesle yutkundu.

Kimse konuşmuyordu.

"Ölüm saati, 15:16." Bu benim sesimdi ama sanki başka birininmiş gibi yabancı geliyordu.

Birkaç saniye daha sessizce bekledikten sonra odadan çıktım, koridordan geçip köşeyi dönerek Tanya'nın ailesinin beklediği alana yöneldim.

Güm. Güm. Güm.

Linolyum zemindeki ayak seslerim dışında tüm sesler boğuklaşmıştı.

Güm. Güm. Güm.

Acil serviste daha önce de birini kaybetmiştim. İşe başladığım ilk sene, bir serserinin kurşunuyla göğsünden vurulan bir hasta getirilmiş ve fazla dayanamadan hayata gözlerini yummuştu.

Elimden gelen bir şey yoktu, adam çoktan kurşuna yenik düşmüştü. Ama bu gerçek, travma alanından çıkıp tuvalete koşmamı ve midemdeki her şeyi boşaltmamı engellememişti.

Her doktorun eninde sonunda hasta kaybedeceğini biliyordum ve yaşanan her ölüm çok can yakıyordu. Yine de Tanya'nın kaybı, ciğerlerimdeki tüm nefesi söküp almıştı.

Sebebi belki de yaşayacağına dair inancımın tam olmasıydı. Ya da hayatı elinden zalimce alınmadan önce yaşamaya hiç fırsat bulamamış olması olabilirdi.

Zihnimi kemiren düşüncelerden kurtulamıyordum. Tedavi sürecinde farklı bir karar verseydim her şey daha iyi sonuçlanır mıydı? Ona daha erken ulaşsaydım bir şeyleri değiştirebilir miydim? Veya daha iyi bir doktor olsaydım?

Olasılıklar, sorular...

Güm. Güm. Güm.

Bekleme odasının kapısına ulaştığımda elimi kapı koluna uzatmadan önce bir an duraksadım. Kendimi bir filmde izliyormuş gibiydim, bedenim buradaydı ama ruhum değildi.

Tanya'nın anne ve babası beni görür görmez ayağa fırladı. Yüzlerinde endişeli ifadeler vardı fakat bu duygu saniyeler içinde yerini dehşete bıraktı.

"Üzgünüm... elimizden geleni yaptık..."

Anlayışlı ve profesyonel olduğunu umduğum bir sesle konuşmaya devam ettim. Hissizliğimi göstermek istemiyordum ama kendi sözcüklerimi duyamıyordum bile. Kulaklarımı yalnızca annenin feryadı, babanın öfkeli inkârı dolduruyordu. Adam bir süre sonra karısını kollarının arasına çekti ve öfkesi, kederli bir ağlayışa dönüştü.

Duyduğum her ses göğsüme hayalet bir hançer saplıyordu sanki. En sonunda sayıları o kadar arttı ki nefes bile alamaz oldum.

"Bebeğim. Benim bebeğim olmaz," diye hıçkırıyordu Tanya'nın annesi. "O burada. O hâlâ burada. *Biliyorum.*"

"Üzgünüm," diye tekrar ettim.

Güm. Güm. Güm.

Bunlar ayak seslerim değil, kırık kalbimin gümlemeleriydi.

Faydasız konuşmamı bitirip aileyi kederleriyle baş başa bırakana kadar metanetli maskemi yüzümde tuttum. Bakmam gereken daha pek çok hasta olmasına rağmen bunun öncesinde bir dakika, sadece *bir dakika* yalnız kalmam gerekiyordu

Adımlarımı hızlandırıp en yakındaki tuvalete gittim. Hissizlik göğsümden uzuvlarıma doğru yayılıyordu ama kapıyı arkamdan kapattığımda, yerine kayan kilidin yumuşak sesine fayanslarda yankılanan keskin bir hıçkırık karıştı.

Sesin benden yükseldiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Göğüs kafesimin arkasında biriken basınç sonunda patlamıştı. Lavaboya tutunup iki büklüm oldum ve kulaklarım çınlayana, boğazımın mahvolana dek kuru kuru öğürdüm.

Tanya'nın sedyede yatan cansız bedeni. Neredeyse boğulup acil servise götürülen Ava. Aşırı dozda hap alan annemin boş boş havaya bakan gözleri.

Anılar korkunç bir akışla gözlerimin önünden kayıyordu.

Tekrar öğürdüm ama sekiz saat önce vardiyama başladığımdan beri hiç yemek yemediğim için dışarıya hiçbir şey çıkmadı.

Bir süre sonra bulantım hafifledi ancak tenim terden yapış yapış olmuş, kafam gerginlikle zonklamaya başlamıştı.

Musluğu açıp yüzüme soğuk su çarptıktan sonra bir kâğıt havlu çektim. Sert kahverengi kâğıdın cildimi çizdiğini hissettiğimde ise aynadaki yansımama baktım ve yanağımı ovaladığım yerde bir kızarıklık oluştuğunu gördüm.

Gözlerimin altında soluk mor lekeler oluşmuş, rengim atmış, ağzımın kenarında gergin beyaz çizgiler belirmişti. Bok gibi görünüyordum.

Tanrım, sert bir içkiye ihtiyacım vardı. Ya da daha iyisi, birkaç sert içkiye ve uzunca bir tatile.

Çenemi sıkıp buruşuk kâğıt havluyu çöpe attım. Hastanenin ana katına döndüğümde profesyonel maskemi tekrar yüzüme yerleştirmiştim.

Keder içinde yuvarlanmaya ya da kendime acımaya zaman ayırma lüksüm yoktu. Yapacak bir işim vardı.

"Merhaba." Bir sonraki hastama gülümseyip elimi uzattım. "Ben Dr. Chen..."

Vardiyamın geri kalanı önemli bir olay olmadan geçse bile, tenimdeki yapış yapış his ya da kalp atışlarımın düzensizliği geçmedi.

"İyi misin?" diye sordu Clara. Hastaneden çıkmak üzereydim.

"Evet." Anlayışla bakan gözlerine bakmaktan kaçındım. "Yarın görüşürüz."

Ona cevap şansı vermeden soyunma odasına geçtim. Genelde evde duş alırdım ama üstümdeki yoğun ve yapışkan kanı bir an önce yıkamak istiyordum. Benden başka kimsenin göremediği kanı.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, tenim soğuyup kemiklerime derin bir ürperti yaymaya başlayana kadar suyun altında kaldım. Normalde vardiyam biter bitmez hastaneyi terk etmek için sabırsızlanırdım ama şu anda yalnız kalmak, diğer her şeyden daha berbat geliyordu.

Arkadaşlarımın hepsi çalışıyordu ve bara gitmek için daha çok erkendi. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu.

Kurulanıp giyindikten sonra Jules'a yazmak için kotumun cebinden telefonumu çıkardım. Ekrana baktığımda ise yirmi dakika önce onun bana mesaj atmış olduğunu gördüm.

Jules: İşten çıktın mı?
Ben: Yeni çıktım.
Ben: Sen neredesin?

Salı günüydü, yani bugün klinikte çalışmıyordu.

Jules: Bilim kütüphanesinde, arka kısımdayım.

Bir rahatlama hissi içimi doldurup ciğerlerimi genişletti. Jules yürüyerek gidebileceğim kadar yakınımdaydı.

Ben: Bir yere ayrılma. On beş dakikaya oradayım.

BÖLÜM 26

HASTANE, THAYER KAMPÜSÜNÜN HEMEN YANINDA olduğu için bilim kütüphanesine ulaşmam uzun sürmedi. Biyoloji binasının üçüncü katındaki saklı bir cevher olan bu kütüphaneye, merhum bir bağışçının anısına George Hancock Kütüphanesi adı verilmişti. Okulun ana kütüphanesi Fulton, sınav zamanlarında tıklım tıklım dolsa da bilim kütüphanesi yıl boyunca sessiz sakin olurdu.

Oraya doğru yaptığım yürüyüş sayesinde Tanya'nın ölümüyle ilgili bitmek bilmeyen düşünceleri zihnimin bir köşesine itmek için zamanım oldu. Hastaneden çıkmak, gülüşen ve sohbet eden öğrencilerin arasına karışmak iyi gelmişti. Olduğum kişi yerine olmak istediğim kişi gibi davranabileceğim bir film setine adım atmış gibi hissediyordum.

Bilim kütüphanesine vardığımda alana dağılmış sadece bir avuç öğrenci olduğunu gördüm. Kitaplardan oluşan duvarlar, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş devasa vitray camların arasında iki kat boyunca uzanıyordu. Yeşil masa lambalarının ışığı, içeriye

dolan güneş ışığıyla karışıyor ve bu sessiz mabedin üzerine sıcak, puslu bir parıltı yayıyordu.

Ayak seslerimi boğan zümrüt rengi kalın halının üzerinde arka tarafa, Jules'un tek başına oturduğu yere doğru yürüdüm.

"Görüyorum ki oldukça sıkı çalışıyorsun," dedim yanına vardığımda. Hiç eksik olmayan karamelli *mocha*'sının yanında, upuzun bir ders kitabı yığını duruyordu, ayrıca ahşap masanın üzeri yapışkan not kâğıtlarıyla kaplıydı.

"Birilerinin çalışkan olması gerek." Kafasını kaldırdığında şişmiş ve kıpkırmızı olmuş gözlerini fark ettim, göğsüm kaygıyla sıkıştı.

"Ağlıyor muydun sen?"

Hukuk fakültesinde ne halt yiyorlardı? Ders çalışırken sinirden ağlamak mümkündü fakat Jules, akademik stres yüzünden kendini kaybedecek biri değildi.

"Hayır." Fosforlu kalemiyle defterine vurdu. "Alerjim var."

"Saçmalık."

Kütüphanede olduğumuz için kısık sesle konuşuyorduk. Etraftaki herkes çalışmaya odaklanmıştı ve diğerlerinden çok uzaktaydık, bu yüzden kısık sesli konuşmasak da olurdu.

Jules'un vuruşları hızlandı. "Neden umurunda ki? Seni seks için aradım, dertleşmek için değil."

"Umurumda *değil*." Yanındaki sandalyeye oturup sesimi daha da alçalttım. "Ama zevkten ağlamadığı sürece, ağlayan bir kadını becermek istemem. İnsanı seksten soğutuyor."

"Ne kadar da düşüncelisin."

"Başkalarının sıkıntısıyla tahrik olmamı mı tercih ederdin?" Acildeki korkunç günüm düşünülürse, Jules'la yaptığımız laf dalaşına şaşırtıcı bir kolaylıkla dahil olmuştum. Onun yanındayken diğer her şeyi unutuyordum.

İyi ya da kötü her şeyi.

"Bugün seninle tartışacak enerjim yok, tamam mı?" diye ters-

ledi beni. Sesinde o her zamanki ateşin bir kısmı eksikti. "Ya beni becer ya da git."

Kısa süreli neşem uçup gitti. Normalde seks teklifini tereddütsüz kabul ederdim ama Jules bugün pek normal görünmüyordu.

"Flaş haber, kızıl. Zor zamanlar geçiren tek kişi sen değilsin, bu yüzden çok özelmişsin gibi davranmayı bırak," dedim soğuk bir sesle. "Bu *karşılıklı* yarar sağlamamızı hedefleyen bir anlaşma. İhtiyacın olduğunda beni arayıp bir jigolo gibi hizmetine koşmamı bekleyemezsin."

"Öyle bir şey yaptığım yok."

"Hadi ya?"

Aramızdaki hava gerginlikle çatırdarken birbirimize dik dik baktık. En sonunda Jules'un omuzları düştü.

Elindeki fosforlu kalemi bırakıp yüzünü ovuşturmasını izlerken rahatsızlığım kaybolup gitti. Sanki vahşi bir duygu trenine binmişim gibi, geçen günün ağırlığını uzun bir iç çekişle dışarı attım.

"İşyerinde kötü bir gün mü geçirdin?" diye sordu.

Gülüşümde mizah yoktu. "Öyle denebilir."

İşimin olumsuz taraflarını, benimle aynı alanda çalışmayan kişilerle konuşmayı tercih etmiyordum. Herhangi biriyle sohbet ederken, *"Biliyor musun, bugün benim nöbetim sırasında biri vefat etti,"* diyemezdim.

Ama göğsümdeki baskı yeniden artmaya başlamıştı ve patlamadan önce onu içimden atıp kurtulmam gerekiyordu.

"Bugün bir hastamı kaybettim." Sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi tavana diktim. Başarısızlığımı itiraf ederken Jules'un yüzüne bakamayacaktım. "On yedi yaşındaydı. Sarhoş bir sürücü arabasına çarpmış."

Bunları yüksek sesle söylemek garip hissettirmişti. *Bir hastamı kaybettim*. Kulağa çok sıradan geliyordu. İnsanlar oyuncaklarını ya da ev anahtarlarını kaybederdi, hayatlarını değil.

Ama bunu dile getirmek o kadar da kolay ve hoş değildi.

Yumuşak bir elin, elimi kavradığını hissettim. Tüm vücudum kasılırken gözlerimi tavanda tutmaya devam ettim ama göğsümdeki düğüm biraz olsun gevşemişti.

"Çok üzüldüm," dedi Jules yumuşak bir sesle. "Ben... hayal bile edemiyorum..."

"Sorun değil. Ben bir doktorum. Böyle şeyler hep oluyor."

"Josh..."

"Sana ne oldu?" diye lafını kestim ona bakmak için kafamı çevirerek. "Neden bu haldesin? Yine alerji yalanını uydurma."

"*Gerçekten* alerjim var." Birkaç saniye geçtikten sonra itiraf etti. "Şey... pek gurur duymadığım bir şey yapmak zorunda kalabilirim. Bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim ama başka şansım olmayabilir. Ben sadece..." Güçlükle yutkunduğunda narin boğazındaki çizgiler hareket etti. "... o kişi olmak istemiyorum."

Çok belirsiz konuşuyordu ama rahatsızlığı öyle somuttu ki bir şekilde tenime işlemiş, dokunmaması gereken yerlere ulaşmıştı.

"Düşündüğün kadar kötü bir şey olmadığından eminim," dedim. "Birilerini öldürmediysen ya da bir şeyleri ateşe vermediysen tabii."

"Vay canına. Sınır resmen cehennemde."

Bugün ilk defa dudaklarım minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "En azından orası sıcak."

Jules burnundan nefes vererek güldü. "İyimserliğinin birazını bana vermeye ne dersin?"

"Çok beklersin." Ana kütüphanenin dış kısmına kurulmuş küçük araştırma kütüphanesine doğru kafamı eğdim. "Eee, hâlâ seks istiyor musun?"

Boktan bir günü unutmak için güzel bir seksten iyisi yoktu.

Ayrıca mecburen benim evimde kalması ve az önce birbirimize karşı gardımızı indirmemizle beraber anlaşmanın esaslarından

uzaklaşmıştık. Artık aramızdaki bu şeyi olduğu yere geri döndürme vakti gelmişti. Hızlı, etkileşimsel ve karşılıklı tatmin edici seks dışında bir beklentimiz olmamalıydı.

Boynundaki ve omuzlarındaki gerginliğe bakılırsa Jules da rahatlamaya en az benim kadar ihtiyaç duyuyordu.

Cevabı, notlarını toplayıp çantasına tıkmak oldu. Kitaplarını masada bıraktık -birilerinin şirketler hukukuyla alakalı metinleri çalmak isteyeceğinden şüpheliydim- ve olabildiğince rahat adımlarla araştırma bölmesine doğru ilerledik.

Onu güvenlik kameralarının görüş alanında olmayan bir yığın kitabın arkasına çektim, sırtını kitaplığa yasladıktan sonra dudaklarına yapıştım. İlk başta soğuk ve ciddiydik, tek isteğimiz günlük problemlerimizden uzaklaşmaktı.

Ama Jules'un nasıl yorgun göründüğünü, elini elime koyarak beni nasıl rahatlattığını düşünmeden edemiyordum. Bu yüzden de ben daha neler olduğunu bile anlamadan öpücük daha yumuşak bir hal aldı. Tam olarak şefkat dolu ve hassas denemezdi ama aramızda bir anlayış vardı.

Bu, öfke içermeyen ilk öpüşmemizdi. Beklediğimden çok daha iyi gelmişti.

Yüzünü avucumun içine alıp dudaklarını aralaması için dilimle baskı yaptım. Tanrı aşkına, tadı öyle inanılmazdı ki... Baharat ve şekerin alevlerle birleşmesi gibiydi.

Ben her zaman çikolata seven tarafta olmuştum; ama tarçın giderek en sevdiğim aromaya dönüşüyordu.

Kollarını omzuma dolarken dudaklarından dökülen yumuşak iç çekiş omurgamı titretti ve karnımın alt kısımlarında bir yere yerleşti.

"Zor günleri en azından bir süreliğine unutabilir miyiz dersin?" diye fısıldadı Jules.

Sesindeki kırılganlık, içimde vahşi bir koruma hissi uyandırsa da bu duyguyu zorla gerilere ittim.

Onunla sadece seks için beraberdim. Başka hiçbir şey için değil.

"Tatlım, birkaç dakika içinde kendi adını bile unutacaksın."

Dizlerimin üstüne çöktüğümde gözlerinde beliren şaşkınlık karşısında dudağımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. Son birkaç seferimiz çok sert, çok erotik ama aynı zamanda enfesti. Yine de bugün başka bir ziyafet için hazırdım.

Parmaklarımı eteğinin altına kaydırıp külotunun lastiğine geçirerek aşağı çektim. "Ağzını kapatsan iyi olur, kızıl."

Bacaklarını ayırıp kafamı oraya daldırmadan önce ona verdiğim tek uyarı bu oldu. Dilimi üzerinde farklı ritimlerde gezdirmeye başladım. Nazikçe, uzun uzun yalıyor, dişlerimi tatlı klitorisine geçirip çekiştiriyordum.

Yüksek sesle inledim. Tadı mükemmeldi. Çoğu kadın, erkeklerin bunu yaparken çilek, lavanta ya da bunlar gibi tatlar almak istediğini zannederdi ama biz, yaladığımız yerin kendine has tadını zaten seviyorduk. Bunu yapmamızın bütün amacı buydu.

İki parmağımı içine daldırdığımda Jules bir eliyle saçlarımı tuttu. Parmaklarımı yavaşça ileri geri hareket ettirirken bir yandan da dilimi klitorisinde gezdirmeye devam ediyordum. Şişmiş ve hassaslaşmış etine dişlerimi sürttüğümde attığı minik çığlığın etkisi doğruca aletime ulaştı.

Kendimi zorlayıp ritmi bir süre daha yavaş tutmayı başardım. Daha fazla dayanamadığım noktada hızımı ve baskımı arttırıp bacaklarının arasından akan sıvının elimi kapladığını hissedene kadar onu parmaklarımla becermeye devam ettim. Dilimi şişmiş klitorisinde kaydırıp tüm sıvının keyfini sürdüm. Jules'un tadıyla sarhoş olmuştum. Yemeği ve suyu bir kenara bırakıp sonsuza dek onunla doyabilirdim.

Parmaklarımı çekip bu sefer de dilimi içine daldırdım. Daha fazlası için açtım.

Jules tir tir titriyordu. Boğuk bir bağırışla saçlarımı kavradıktan bir saniye sonra ağzım sıvısıyla doldu.

Siktir.

Kokusu tüm duyularımı kaplamıştı. Kıvranıp benden uzaklaşmaya çalıştığında kalçasını sıkıca tutarak onu hareketsiz kalmaya zorladım.

"Josh..." Adım ağzından boğuk bir inleme olarak döküldü.

Kafamı kaldırıp boştaki eliyle ağzını kapattığını gördüğümde kanım kaynamaya başladı. Yanakları büyüleyici bir gül rengine bürünmüş, orgazmın bastırılmış gücü yüzünden gözleri yaşlarla dolmuştu.

Aletim pantolonumu delmek üzereydi. Tatlı çığlıklarını dinlemek çok hoşuma gitmiş olsa da, patlamamak için kendini zar zor tutmasını izlemek benim için aşırı derecede tahrik ediciydi.

"Henüz işim bitmedi, kızıl." Klitorisini tembelce yaladım. "İnsan bir şeyler yerken rahatsız edilir mi hiç?"

Jules buna bir inlemeyle karşılık verdi.

Yemeğime geri döndüm ve onu dizginlerim kopmuşçasına yalayıp emerek ağzımla becerdim. İşim sonunda bittiğinde, bir kolumla ona destek olarak yerden kalktım.

Elimin tersiyle ağzımı silerken dilimde kalan aromasının tadını çıkarıyordum. Kanım damarlarımda zonklayarak ilerliyordu.

Bunu bir kez daha tekrarlamak için zamanımız olmasını dilerdim ama şansımızı yeterince zorlamıştık. Kimse bizi basmamış olsa da içeriye seks kokusu sinmişti, şu anda buraya gelen birinin ikiyle ikiyi toplaması çok zor olmazdı.

"Her zaman kütüphaneyi lekelemek istemişimdir," diye mırıldandı Jules, seks dışında asla yapmayacağı bir şekilde bana sarılarak.

Bir kahkaha attım. "*Lekelemek* çok ağır bir ifade. Gerçi ne yaptığımı biri öğrenirse kütüphaneye erişimimi yasaklayacaklarından eminim."

Aletim nabız gibi atıyor, sırasının gelmesi için sabırsızlanıyordu ama Jules kemer tokama uzandığında bileğini kavrayıp hafifçe ittim.

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Ama..."

"Daha sonra ilgilenirim. Bunun için endişelenme."

"Ama acı verici görünüyor, Josh."

Evet, *acı vericiydi*. O kadar sertleşmiştim ki, resmen işkence çekiyordum ancak hastalıklı bir yanım bundan zevk alıyordu.

Acı, bana hâlâ yaşadığımı hatırlatıyordu.

Jules, "Senin de rahatlamaya ihtiyacın var," diye belirtti. Sadece orgazmdan bahsetmiyordu.

"Ben hallederim," diye tekrarladım. Washington Anıtı boyutlarında bir ereksiyonla insan içine çıkmak aşırı garip olacaktı ama kütüphanedekiler kendi çalışmalarına öyle dalmışlardı ki beni fark edeceklerinden şüpheliydim. "Şansımızı zorlamayalım."

"Doğru." Gözlerini yumdu, nefes alış verişleri yavaşlamıştı.

Aramıza sakin bir sessizlik çöktü.

Bugün yüz seksen derecelik bir dönüşle, her zamanki seks deneyimimizden farklı bir şey yapmıştık ama bazen hızlı ve sertten ziyade, uzun ve durgun bir sekse ihtiyaç duyuluyordu.

Ayrıca Jules'u günlerce yesem bile bundan asla bıkmayacağımdan emindim.

Gözlerim, narin hatlarında ve kızarmış teninde olması gerekenden biraz daha uzun süre oyalandı.

Ardından içimdeki bir dürtüyle, "Önümüzdeki cumartesi benimle bir yere gitmek ister misin?" diye sordum. "Randevu değil," diye ekledim gözleri aniden açılınca. "Hastanenin geleneksel pikniği var ve tüm çalışanlar katılıyor. Hemşirelerin, her yıl yaptıkları gibi bu yıl da bana birini ayarlamaya çalışacaklarından yüzde yüz eminim. Düşündüm ki, sahte bir ilişki sayesinde benden uzak durmalarını sağlayabilirim." *Sahte* kelimesini vurgulayarak söylemiştim.

Jules'un kaşları kalktı. "Bu anlaşmamızın kurallarına aykırı."

Eh, bunu ben de biliyordum. Başka herhangi bir kadın tanıdığımı götürebilecekken neden ona sorduğuma dair hiçbir fikrim yoktu fakat işin içine Jules Ambrose girince mantığım pencereden atlayıp benden uzaklaşıyordu.

Bu beni çileden çıkarsa dahi asla değiştiremiyordum, bu yüzden onunla yaşamayı öğrenmeye karar vermiştim.

"Kurallar esnetilmek içindir." Omuz silktim. "Sen de sevgilin gibi davranacak birine ihtiyaç duyarsan bana gelebilirsin. Rasgele birine sormaktan daha iyidir." Jules'un tereddütlü hali devam edince, "Piknikte bedava yemek olacak," diye ekledim.

Birkaç saniye geçti. Sonunda, "Programıma uydurmaya çalışırım," dedi Jules.

"Güzel. Detayları sonra mesaj atarım." Gitmek için döndüm ama yumuşak, çekingen sesi beni durdurdu.

"Josh. Sen iyi olacak mısın?"

Tamamen hareketsiz kaldım. Beklenmedik endişesi karşısında boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım. "Evet, iyi olacağım." Omzumun üstünden ona hızlı bir tebessüm attım. "Cumartesi görüşürüz, kızıl."

Ereksiyonumu kimseye fark ettirmeden kütüphaneden ayrıldıktan sonra doğruca eve gidip kendime bir kadeh Macallan doldurdum. Bu aşırı pahalı içki, Alex'ten gelen bir doğum günü hediyesiydi. Yıllardır en önemli kutlamalarım ve en berbat günlerim için saklıyor, azar azar tüketiyordum.

İlk kadehi bitirir bitirmez ikincisini doldurdum. Ereksiyonuma dokunmadım. Bunun yerine oturma odamda oturdum ve kafamı koltuğa yaslayarak sessizliği dinledim.

Jules'u görmek şaşırtıcı bir şekilde rahatlamamı sağlamıştı ama kütüphanede hissettiğim anlık hafiflik çoktan uçup gitmişti.

İçkinin kalanını kafama dikerken boğazımı yakıp geçen viskinin tadını çıkardım.

Şu anda beni sıcak tutan tek şey buydu.

BÖLÜM 27

Jules

JOSH'I VE KÜTÜPHANEDE OLANLARI AKLIMDAN bir türlü çıkaramıyordum. Beni tatmin ettiği anı zihnimde sayamayacağım kadar çok kez tekrar etmiştim fakat hastasının öldüğünü söylerken yüzünün aldığı hal de gözümün önünden gitmiyordu. Beni sanki teselli istiyormuş, yine de bunu dile getiremiyormuş gibi yumuşacık ama çaresizce öpüşünü, kütüphaneden ayrılırken sanki dünyanın yükünü omzunda taşıyormuş gibi kambur yürüyüşünü unutamıyordum.

Bunları düşünmemeliydim. Anlaşmamızda böyle şeylere yer yoktu. Buna rağmen, kafamda kira vermeden barınmaya devam ediyorlardı.

"Kes şunu, Jules," dedim kendi kendime. Hastane pikniğinin yapıldığı parka doğru yürüyordum. "Topla kendini."

Yakınımdaki bir aile bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra uzaklaşmak için adımlarını hızlandırdılar.

Harika, şimdi de kendi kendime konuşarak insanları kaçırıyordum.

Parkın girişine vardığımda derin bir nefes alıp vererek midemdeki gerginliği bastırmaya çalıştım.

Tanrı aşkına, bu sadece bir piknikti. Josh'la gerçek bir randevuya çıkıyor değildik. Gelmeyi kabul etmemin tek sebebi ücretsiz yemek sunulmasıydı, bedava yiyeceği asla geri çevirmezdim.

Ben bunları düşünürken esen kuvvetli rüzgâr, elbisemin eteğini havalandırdı.

"Kahretsin!" Uçuşan pamuklu kumaşı sabit tutmaya çalıştım. Şimdiden kıyafet seçimimden pişmanlık duyuyordum. Hava sonunda elbise giyebilmek için yeterince ısınmıştı ama telefonumdaki hava durumu uygulaması ne kadar *rüzgârlı* olduğundan bahsetmeyerek beni çok kötü tuzağa düşürmüştü. Eğer Thayer Hastanesi'nde çalışan herkesin bugün ne renk iç çamaşırı giydiğimi öğrenmesini istemiyorsam, akşama dek elbisemi kontrol etmekle uğraşmak zorundaydım.

"Vay, daha sarhoş bile olmadan teşhire başladın demek?" Josh'ın tembel sesi kulaklarıma ulaştı.

Başımı kaldırdığımda onu kollarını göğsünde kavuşturmuş ve parkın girişine yaslanmış halde buldum. Kütüphanede yüzünde gördüğüm gerginlikten ya da kederden geriye bir şey kalmamıştı. Gamzelerini ortaya çıkaran pis bir sırıtışla beni baştan aşağı süzerken gözleri muziplikle parlıyordu.

Göğsüm rahatlamayla doldu. Ukala Josh, irdelemek istemediğim nedenlerle tam bir baş belası olabilirdi ama *acı çekmesindense* sinir bozucu olmasını tercih ederdim.

"Bu bir aile pikniği, Chen," dedim ona yaklaşırken. "Alkol yasak."

"Ne zaman ahlak bekçisi oldun?" Örgümü hafifçe çekiştirdiğinde elini ittim, Josh bir kahkaha attı. "Örgüler, babetler, beyaz bir elbise..." Bakışları bir kez daha, bu sefer daha yavaş şekilde üzerimde dolaşarak içimde kelebeklerin kanat çırpmasına, boğazımın yanmasına neden oldu. Belki de piknikteki nazik doktor-

ların birinden beni muayene etmesini rica etmeliydim, iç organlarım doğru düzgün çalışmıyor gibiydi. "Sen kimsin ve kızıla ne yaptın?"

"Buna çok yönlü gardırop denir. Biraz giyim zevkin olsa ne olduğunu bilirdin." Tıpkı bana yaptığı gibi imalı bakışlarımı onun bedenine çevirdim ancak bu o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi.

Yeşil kısa kollu gömleği kaslı omuzlarını sarıyor, bronz tenini ortaya çıkarıyordu. Üstündeki kot pantolon bacaklarının uzun ve güçlü hatlarını gösterecek kadar dardı, ayrıca normalde darmadağınık olan saçlarını tarayıp düzeltmişti. Pilot tipi güneş gözlüğünü de takınca olması gerekenden çok daha çekici olan eski bir Hollywood film yıldızına dönüşmüştü adeta.

"Çok yönlülük ve zevk aynı şey değildir." Josh elini belime koyup beni parka doğru yönlendirdi. Omurgamın dibinde oluşan karıncalanma dışa doğru yayılıp cildimin her santimini kaplıyordu. "Bunu ben bile biliyorum."

"Her neyse." Hain bedenimin karıncalanması dikkatimi dağıttığı için düzgün bir yanıt düşünmekte zorlanıyordum. "Zevk hakkında konuşacak en son kişi sensin. Yatak odandaki tablo bunun en büyük göstergesi."

"Tablonun nesi varmış?"

"Korkunç bir şey."

"Korkunç değil. *Alışılmadık.* Aldığım kişi, o tablonun ünlü bir koleksiyoncuya ait olduğunu söylemişti."

Gözlerimi devirdim. "Ünlü bir koleksiyoncuya aitti ve bir şekilde sana mı geldi? Tabii, mutlaka öyledir. O zaman ben de sana bir şey satmak isterim. Belki bilirsin, adı Brooklyn Köprüsü."

"Bu kadar nefret dolu olma. Herkes iyi sanatı anlayacak kabiliyete sahip olamıyor maalesef."

"Biri *Roget's** sözlüğüne haber versin. Görünüşe bakılırsa *iyi* ve *korkunç* kelimeleri artık eşanlamlı olmuş."

* Peter Mark Roget tarafından oluşturulmuş, yaygın olarak kullanılan İngilizce eşanlamlılar sözlüğü. (ç.n.)

Josh hakaretimden etkilenmeden güldü. "Seni daha iyi gördüğüme sevindim, kızıl. O zehirli dilini özlemiştim."

Kütüphanede buluştuğumuz gün neden kötü bir ruh hali içinde olduğumu hatırladığımda gülümsemem soldu. O sabah Max'ten bir "hatırlatma" mesajı daha almıştım.

Blöf yaptığını düşündüğümü, ondan korkmadığımı söyleyebilirdim ama blöf yaptığını hiç sanmıyordum. Max, insanlarla oynamayı sevse de iş ciddiye binince kimseyi satmaktan çekinmezdi.

Okul, baro sınavı hazırlığı ve Bridget'ın yaklaşan düğününün stresine bir de bu eklenince dayanacak gücüm kalmamıştı. Kütüphanede ders çalışırken aptal gibi ağlamaya başlamış, sonra da dikkatimi dağıtmak için Josh'a mesaj atmıştım.

O yanıma geldiğinde çoktan kendimi toplamış olmama rağmen ona mesaj attığıma pişman olmamıştım. Varlığı tuhaf bir şekilde terapi gibi gelmişti, ayrıca kitap yığınlarının arkasında yaptığı şey...

Bu düşünceyle birlikte babetlerimin içindeki ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Senden ne haber?" diye sordum. O gün boktan bir ruh halinde olan tek kişi ben değildim. "Nasıl hissediyorsun?"

Yüzünden bir gölge geçse de yerini hemen ciddiyetsiz bir gülümseme aldı. "Harika hissediyorum. Neden sordun?"

"Yas tutmak kötü bir şey değil," dedim umursamazlığına aldanmayarak. Yaralarına tuz basmayı istemesem de bastırılmış duyguların ne kadar yıkıcı olabileceğini biliyordum. "İşinin bir parçası olan bir şeyle ilgili olsa bile."

Gülümsemesi soldu ve sertçe yutkunurken bakışlarını kaçırdı.

Ardından, "Hadi yiyecek bir şeyler alalım," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

İşaretini alıp konuyu kapattım. Herkes üzüntüsünü farklı şekilde yaşardı. Onu hazır olmadığı veya tartışmak istemediği bir konuyu konuşmaya zorlamayacaktım.

"Eee, herkes buradaysa hastanede kim çalışıyor?" diye sordum konuyu değiştirmek adına.

Josh'ın sert omuzları gevşedi. "Ana kadro hâlâ orada. Ancak bugün dönüşümlü vardiya yapılıyor. Böylece herkesin pikniğe uğrama şansı oluyor," diye açıkladı. "Tatil partimizin yanı sıra tüm personelin katıldığı tek etkinlik bu, bu yüzden bizim için çok önemli."

Yiyeceklerin bulunduğu masaya vardığımızda esmer, güzel bir kadın, "Jules!" diye bağırdı. Bu kadın nereden tanıdık geliyordu? "Seni görmek çok güzel. Josh'ın flörtünü getireceğini bilmiyordum."

Josh ve ben aynı anda, "Flört etmiyoruz," dedik.

Bunu kısa bir duraksama izlediğinde kadının zaten geniş olan sırıtışı iyice büyüdü.

"Elbette, benim hatam." Elini uzatırken gözleri muziplikle parlıyordu. "Ben Clara. Bronze Gear'da bir nevi tanışmıştık."

Kim olduğunu birden hatırladım. "O akşam Josh'ın flörtüydün."

Birlikte mi çalışıyorlardı? Birbirlerini rahatlıkla selamlamalarına bakılırsa oldukça yakındılar.

İçimde korkunç bir kıskançlık sarmalı dönmeye, beni sıkıştırmaya başladı.

Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Josh'ı kıskanamazdım.

Hayır, Josh'ı kesinlikle *kıskanmıyordum.* Muhtemelen kahvaltıda yediğim yoğurdun son kullanma tarihi falan geçmişti. Limon aromalı yiyeceklerin sorunu da buydu, ekşi tadı yüzünden bozulduğunu anlayamıyordunuz.

Clara kahkahalara boğuldu. "Ah, hayır. Onun flörtü değildim. Biz sadece iş arkadaşıyız. Acil serviste hemşire olarak çalışıyorum."

"Clara'nın kız arkadaşı var." Josh bir tabağa sosisli sandviç koydu. "Bronze Gear'daki barmen. Hazır konu açılmışken, Tinsley nerede?"

"O benim kız arkadaşım *değil*, sadece çıkıyoruz. Bugün çalıştığı için gelemedi." Clara gözlerinde kuşkulu bir parıltıyla bana baktı. "Eğer onun flörtü değilsen..."

Ben cevap veremeden Josh lafa girdi. "*Sahte* flörtüm. Geçen yılki pikniği hatırlıyor musun? İnsanlar kızlarını sürekli gözüme soktukları için bir saniye bile nefes alamamıştım. Aynı şey bu yıl tekrarlanmasın diye önlem almak istedim."

"Ne travma ama," dedi Clara.

Alaycılığı karşısında gülümsedim. Bu kadını sevmiştim. Josh'a kafa tutan her kadın benim kitabımda tam puan alırdı.

"Aynen öyle. Tut bakalım." Josh doldurduğu tabağı bana uzattıktan sonra boş bir tabak alıp yiyecekleri tekrar özenle yerleştirmeye başladı.

Ketçaplı, hardallı, tatlı-ekşi soslu sosisli sandviç, biraz salata, biraz patates cipsi ve çikolata parçacıklı kurabiye.

"Gerçekten iki tabağa ihtiyacın var mı?" Elimdekini işaret ettim. "Bu kadar yiyecek senin için bile fazla."

Bana aptalmışım gibi baktı. "O tabak senin için," dedi. "*Bu* da benim." Kendi tabağına bir hamburger ve soslu lahana salatası ekledi.

Tanrıya şükür ki benimkine koymamıştı. Lahana salatasından nefret ediyordum, dokusu beni iğrendiriyordu.

"Ah." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip tenimin altında uğuldayan sıcaklığı duymazdan gelmeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

Josh cevap vermek yerine bana sırtını dönüp başka bir iş arkadaşını selamladı.

Düşünceli bir hareket yapıp hemen ardından pislik benliğine dönmesine artık hiç şaşırmıyordum.

Sinirli bir şekilde sosisli sandviçimi ısırırken Clara'nın bizi izlediğini fark ettim. Baktığımı görünce hemen arkasını döndü ama omuzları gülmeye benzeyen bir şeyle sarsılıyordu.

LHAC, resmi olarak Thayer Hastanesi'nin bir parçası olmadığı için klinikten kimse burada değildi. Bu da bizi, sahte randevumuzu Barbs ve diğerlerine açıklamaktan kurtarıyordu. Oradaki çalışma arkadaşlarımızdan hiçbiri Josh haricindeki hastane personelini tanımıyordu.

Sonraki birkaç saat boyunca parkta dolaşırken Josh'a eşlik ettim ve ne zaman biri kız kardeşini, kızını ya da torununu onunla tanıştırmak istese kutsal flört rolüme büründüm. Piknikteki herkesin onu birilerine ayarlamaya çalıştığını anlatırken yalan söylemiyordu, çöpçatanlık denemeleri öyle fazlaydı ki bir noktadan sonra saymayı bırakmıştım.

"Bu Josh merakı ne böyle?" diye homurdandım, bir hemşire ve kızı hayal kırıklığına uğramış halde yanımızdan uzaklaşıyordu. "O kadar da mükemmel bir av değilsin. En fazla bir alabalık sayılırsın. Belki bir koca ağızlı levrek, *koca ağızlı* kısmına vurgu yapıyorum."

"Kütüphanede ağzıma bayılmıştın ama." Josh'ın ipeksi sesiyle tenim alev aldı.

"*Fena* değildi."

Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çektiğinde keskin bir nefes aldım. "Beni kışkırtma, kızıl." Fısıltısı karanlık bir uyarıydı. "Yoksa seni şu piknik masasına yatırır, dilimle öyle bir beceririm ki bacakların pelteye döndüğü için eve emekleyerek gitmek zorunda kalırsın." Yanımıza gelen bir adama gülümserken, "Selam Micah," dedi beni serbest bırakarak. Sanki birkaç saniye önce yüzlerce insanın ortasında beni vahşice becermekle tehdit etmemiş gibiydi. "Nasıl gidiyor?"

Selamlaşmalarından sonra Josh, beni Micah'yla tanıştırdı.

Adam bana formalite icabı bir tebessüm gönderdi. "Eee Jules, ne işle meşgulsün? Öğrenci misin?" Muhtemelen Josh'ın yaşlarındaydı ama onun rahat tavrına ve çekiciliğine sahip değildi. Aksine, etrafına bir kendini beğenmişlik havası yayıyordu. Josh

kibirli biri olabilirdi ancak bu kadar da gösterişçi değildi. Micah kendi abartısına biraz fazla inanmış gibi görünüyordu.

"Evet, Thayer Hukuk'ta okuyorum. Birkaç hafta içinde mezun olacağım."

Micah'nın kaşları havaya kalktı. "Hukuk mu? Gerçekten mi?"

Bariz şüpheciliği kaskatı kesilmeme neden oldu.

"Evet, gerçekten." Kibar ses tonumu bir kenara atıp taşaklarını dondurmasını umduğum buz gibi bir sesle konuşmuştum. Bazı insanlar bu adamı iyi niyetli görebilirdi ama ben yargılayıcı tavırları çok iyi tanırdım. Ayrıca, küçümsemesini saklamaya zahmet bile etmeyen birine karşı nazik olmak gibi bir zorunluluğum yoktu. "Şaşırdın mı?"

"Biraz. Hukuk öğrencisine benzemiyorsun." Micah'nın gözleri göğsüme kayınca tenime minik aşağılanma iğneleri saplandı.

Yanımdaki Josh birden hareketsizleşti. Rahat tavrı yok olurken yerini karanlık ve tehlikeli bir gerilim aldı.

"Hukuk öğrencilerinin evrensel bir *görünüme* sahip olduğunu bilmiyordum." Kollarımı göğsümde kavuşturma dürtüsüne direndim. Micah'ya bu memnuniyeti tattırmayacaktım. "Bir hukuk öğrencisi *nasıl görünmeli*?"

Onu terslemem karşısında utanmış görünme nezaketini bile göstermeden güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Josh benden önce konuştu. "Ben bilmiyorum." Ses tonu yanıltıcı bir şekilde yumuşaktı. "Ne demek istiyorsun, Micah?"

Konuşmanın istediği yöne gitmediğini fark edince adamın yüzünde bir rahatsızlık belirdi. "Sadece bir şakaydı, anlarsın ya." Elini, "*Önemsiz*," dercesine havada salladı.

Josh'ın gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Şakaların komik olması gerekir."

"Sakin ol, dostum." Micah'nın rahatsızlığı hafif bir kızgınlığa dönüşüyordu. "Sadece şaşırdığımı söyledim, o kadar."

"Söylediğin bu değildi. Onun görünüşüne bakarak zekâsı

hakkında varsayımda bulundun ve bu hiç adil değil." Josh'ın sesi sakindi ama tonlamasında ölümcül bir keskinlik vardı. "Örneğin, ben *senin* hakkında bir varsayımda bulunacak olsam; Harvard'a sadece soyadı yeni bilim binalarına verildiği için girmiş olmasına rağmen, bulduğu her fırsatta Harvard sembollü giysiler giyen kendini beğenmiş bir ahmak olduğunu söylerdim. Ama bunun doğru olmadığından eminim. *Gerçekten* Harvard Tıp'tan mezun olduğunu biliyorum. Sınıfın sonuncularından olsan bile, en azından bu da bir başarıdır."

Micah'nın ağzı bir karış açık kalırken içimde biriken duygular bir düğüm olup boğazıma yerleşti, yok olmayı reddediyorlardı.

En son ne zaman biri tarafından savunulduğumu hatırlamıyordum bile. Çok garip bir histi bu; sıcak ve yoğundu, sanki damarlarımda bal akıyormuş gibiydi.

"Yanımdaki hanımefendiye yaptığın kabalık hiç hoşuma gitmedi." Josh'ın sesi sertleşti. "Bu bir iş etkinliği, bu yüzden özür dile ve defol git. Konuyu da burada kapatalım. Ama eğer Jules'a tekrar saygısızlık ettiğini görürsem seni acil servise kendi ellerimle gönderirim, haberin olsun."

Micah'nın burun delikleri genişlese de tartışacak kadar aptal değildi. Karşısındaki adamın onu bir güzel benzetmeyi *umduğunun* farkında olmalıydı.

"Özür dilerim." Micah'nın gergin sesi timsah gözyaşlarından bile samimiyetsizdi. Sözler ağzından çıkar çıkmaz topuklarının üzerinde döndü ve öfkeyle titreyerek uzaklaştı.

Ardında yoğun bir sessizlik bırakmıştı.

Josh'ın vücudundaki gerginliğin bir kısmı yok oldu ancak çenesi hâlâ sıkılıydı.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışsam da başaramadım. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Neyi?" Su şişesinin kapağını açıp bir yudum aldı.

"Beni savunmandan bahsediyorum."

"Seni savunmadım. Bir aptala haddini bildirdim." Bana yandan bir bakış attı. "Ayrıca sana yalnızca ben pislik gibi davranabilirim."

Boğuk bir kahkaha attım, utanç verici bir şekilde duygusallaşmıştım. Kendi savaşlarımda tek başıma mücadele etmeye o kadar alışmıştım ki, yanımda birisinin olmasına nasıl tepki vereceğimi unutmuştum.

Sözde en büyük düşmanım olan Josh müttefikim olmuştu. En azından bugün için.

"Eh, mükemmel olduğun bir şey varsa o da pislik gibi davranmaktır zaten." Elbisemin eteğini parmaklarımın arasında ovuşturdum. Yumuşak pamuk sinirlerimi yatıştırmamı sağlıyordu.

"Ben her konuda mükemmelimdir, kızıl." Josh'ın sesi beni sıcak bir battaniye gibi sarıp sarmaladı.

Gözlerimiz buluştu ve bir süre öylece durduk. Aramızda oluşan elektrik vücudumu sarıp omurgamı yalayarak geçti.

Josh'ı yıllardır tanıyor olmama rağmen ona ilk kez bu kadar dikkatli bakıyor, sahip olduğu tüm detayları ilk defa görüyordum.

Elmacıkkemiklerinin keskin kıvrımını, güçlü çenesinin şeklini, erimiş çikolatayı andıran koyu gözlerini, erkeklerde yasadışı sayılması gereken upuzun kirpiklerini, kaşlarının kemerini ve dudaklarının tahrik edici kıvrımını inceledim.

Josh Chen'in ne kadar inanılmaz ve yıkıcı derecede güzel olduğunu şimdiye kadar nasıl fark etmemiştim?

Tıpkı dünyanın yuvarlak, okyanusların ise derin olduğunu bildiğim gibi, bunu da entelektüel seviyede biliyordum elbette. Böyle mükemmel tasarlanmış hatlara sahip birinin güzel olmaması imkânsızdı.

Fakat bunu ilk defa birinci elden *deneyimliyordum*. Ünlü bir sanat eserinin üzerindeki şeffaf örtüyü açıp sonunda onu tüm görkemiyle görmek gibi bir şeydi bu.

Josh ellerini gevşek yumruklar haline getirdi, sonra tekrar açtı.

Sanki konuşmak canını acıtıyormuş gibi, "Son saatler," dedi kaba ve çatallı bir sesle. "Daha fazla yemek istiyorsan piknik bitmeden gidip almalıyız."

Havada çatırdayan elektrik dağılmıştı, yine de etkileri hâlâ tenimde minik karıncalar gibi dolanıyordu.

"Haklısın, daha fazla yemek." Boğazımı temizledim. "Daha fazla yemeğe asla hayır demem."

Tabaklarımızı sessizce doldurduktan sonra parkı çevreleyen büyük meşe ağaçlarından birinin altına yerleştik. Yiyeceklerin çoğu bitmişti ama son kalan hamburgerleri ve çikolatalı kapkeki kapmayı başarmıştık.

"İş arkadaşların seni çok seviyormuş gibi görünüyor. Geri zekâlı Micah'yı saymıyorum." Plastik bir bıçakla keki düzgün bir şekilde ikiye bölüp Josh'a ona ait olan kısmını verdim.

Keki alırken ağzı seğirdi. "Bu kadar şaşırma. Ben sempatik biriyimdir, kızıl."

"Hmm." Yemeğimi çiğnerken ona gizli bir bakış attım. Sık sık kavga ediyor, son zamanlarda da bolca seks yapıyorduk ama onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı.

Yedi yıldır tanıştığın biri hakkında bu kadar az şey bilmek nasıl mümkün olabilirdi?

"Hep doktor olmak mı istemiştin? Çocukken doktorculuk oynadığınla alakalı espri falan yapma sakın," diye ekledim gözlerindeki parıltıyı fark ettiğimde. "Çok klişe."

Josh'ın göğsünden derin bir kahkaha yükseldi. "Peki, öyle olsun." Ağacın gövdesine yaslanıp bacaklarını uzatırken yüzünden düşünceli bir ifade geçti. "Doktor olmaya ne zaman karar verdim bilmiyorum. Seçimimi yaparken etraftaki beklentiler de beni etkiledi sanırım. Çinli-Amerikalı bir çocuk için basmakalıp kariyer seçenekleri vardır. Doktorluk, avukatlık, mühendislik gibi. Diğer

yandan..." Tereddüt etti. "Kulağa saçma gelebilir ama insanlara yardım etmek istiyorum. Ava'nın neredeyse boğulduğu gün hastanede beklediğim saatleri hatırlıyorum. Çevremdeki insanların sonsuza dek yaşamayacaklarını ilk kez o zaman tam olarak fark etmiştim. Kahretsin, anlatamayacağım kadar çok dehşete düşmüştüm. Sonrasında sürekli düşündüm... O gün göl kenarında kardeşimle olsaydım, onu kurtarabilir miydim? Başına öyle bir şey gelmesine engel olabilir miydim? Tabii, bir de annem var. Onda bir sorun olduğunu daha önce fark etmiş olsaydım ve yardım almasını sağlasaydım..."

Sesinin hafifçe çatlaması içimin derin bir sızıyla kaplanmasına sebep oldu.

Elimi çekingen bir şekilde dizine koyarken insanları teselli etmekte daha iyi olmayı diledim. "Sadece bir çocuktun," dedim yumuşak bir sesle. "Olanlar senin hatan değildi."

"Biliyorum." Josh mavi kot pantolonunun üzerinde duran elime baktı. Boğazı sert bir yutkunmayla hareket etti. "Yine de benim hatam olduğu hissine engel olamıyorum."

İçimdeki sızı şiddetlendi.

Bu suçluluk duygusuyla ne kadar süre yaşamış ve bu hisleri kendine saklamıştı? Ava'ya söylediğinden şüpheliydim, sonuçta onun için vicdan azabı duyuyordu. Belki arkadaş oldukları zamanlarda Alex'e anlatmış olabilirdi ama katı ve soğuk Alex'in de ona doğru düzgün bir teselli verdiğini sanmıyordum.

"Sen iyi bir abi ve iyi bir doktorsun. Eğer iyi olmasaydın bunu kesin duyardım, inan bana." Gülümsememe muziplik kattım. "Dedikodu konusunda bir numarayım."

Bu bana küçük bir kahkaha kazandırdı. "Ah, bilmez miyim? Sen ve Ava konuşmaya başladığınızda bir daha susmak bilmiyorsunuz."

Elini benimkinin üzerine kapatıp parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde kalbimin boğazıma yükseldiğini hissettim. Elimi

sıkışında, söylediği sözlerde ifade edilemeyecek pek çok duygu vardı.

Üç ay öncesinde olsak ona asla kendi isteğimle dokunmazdım, o da asla benden teselli beklemezdi.

Fakat şimdi buradaydık, ilişkimizin en tuhaf anlarını yaşıyorduk. Ne tam olarak arkadaş ne tam olarak düşmandık. Sadece bizdik.

"Peki ya sen? Neden avukat oldun?" diye sordu.

"Henüz avukat değilim." Herhangi bir hareketin, aramızdaki bu iyileştirici ama kırılgan barışı bozacağından endişe ettiğim için hiç kımıldamadan duruyordum. "Ama şey... *Legally Blonde* en sevdiğim filmlerden biridir." Kaşları saç çizgisine kadar kalkınca bir kahkaha attım. "Önce bir dinle, tamam mı? O film benim için bir nevi sıçrama noktası oldu. Sırf meraktan ötürü hukuk okullarını araştırmaya başladım ve kendimi aniden bir tavşan deliğinde buldum. Hukuk hakkında daha çok bilgi sahibi oldukça..." Doğru sözcükleri aradım. "Bir amaca sahip olma hissini sevdim diyebilirim sanırım. İnsanların sorunlarını çözmesine yardımcı olabilmek çok güzel. Ayrıca hukuktaki bazı alanlar iyi para kazandırıyor." Yanaklarımın yandığını hissettim. "Bu kulağa biraz sığ bir düşünceymiş gibi geliyor olabilir ama finansal güvenlik benim için önemli."

"Kulağa sığ gelmiyor. Para her şey değildir ama hayatta kalmak için ona ihtiyacımız var. Parayı önemsemiyorum diyenler yalan söylüyor."

"Sanırım."

Yine dostça bir sessizliğe büründük. Baharın altın rengi, yumuşak bir pusla birlikte etrafa çökmüştü, kendimi dünyanın geri kalanının var olmadığı bir rüyada yaşıyormuş gibi hissediyordum. Geçmiş yoktu, gelecek yoktu. Max, sınavlar ya da para kaygısı yoktu.

Keşke gerçekten öyle olsa.

"Az önce söylediğin şeye geri dönelim." Josh bana bakmak için başını çevirdi. "İyi bir abi ve iyi bir doktorum, ha?" Elini benimkinden çekti. Dudaklarında çarpık bir tebessümle tekrar örgümü çekiştirmeden önce kısa bir an için kaybettiğim dokunuşunun yasını tuttum. "Bu bir iltifat mıydı, kızıl?"

"Senin için ilk ve son iltifatımdı, bu yüzden fırsatın varken tadını çıkar."

"Ah, çıkaracağım. Hem de her lokmasının." Sesindeki kadifemsi telkin beynimi es geçip doğruca bacaklarımın arasındaki noktayı bulmuştu.

"İyi," demeyi başardım.

Bana ne oluyordu böyle? Birileri yemeğe afrodizyak falan mı katmıştı acaba? Josh için bu kadar uyarılmam hiç normal değildi.

Sahte randevu olarak başlayan şey, hızla varoluşsal bir krize dönüşüyordu. Josh'tan nefret etmek, yaşam tarzımın temel taşlarından biriydi. Tıpkı karamelli *mocha* sevgim, kardiyodan tiksinmem, yağmurlu günlerde pek tanınmayan kitapçıları dolaşmaktan hoşlanmam gibi. Josh'a olan nefret içimden alınırsa geriye ne kalırdı?

Kalp atışlarım hızlandı. *Oraya girme.*

Josh'ın gülümsemesi soldu ve yüzünde, başımdan ayak parmaklarımın ucuna kadar ürpertiler gönderen bir yoğunluk belirdi.

Az önceki elektrik geri dönerken saniyeler uzamaya başlamıştı. Öyle sessizce kaldık, ta ki yakınlardaki birinin kahkahasıyla bakışmamız bölünene dek.

Aynı anda irkilerek geri çekildik.

"Gitsek iyi ol..."

"Gitmem ger..."

Seslerimiz bahaneler seliyle birbirine karıştı.

Yolculuğa daha beş gün olmasına rağmen, "Eldorra için valizimi hazırlamam gerekiyor," dedim.

Bridget'ın nedimelerinden biri olarak; Ava ve Stella'yla birlikte düğün hazırlıkları için önceden orada olmam gerekiyordu. Tabii ki Alex'in özel jetiyle gidecektik. Josh düğün partisine davetli değildi ama o da bizimle gelecekti, özel jet dururken neden normal uçağa binsindi ki?

"Tamam, ben burada kalıp etrafı temizlemeye yardım edeceğim." Josh elini saçlarından geçirdi. "Geldiğin için teşekkürler. Çöpçatanlık girişimlerini başarıyla savuşturduk."

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Ayrıca, yardımcı olduğuma sevindim."

Aramızda garip bir an geçti.

Anlaşmamıza göre, şu anda seks için onun evine gidiyor olmamız gerekiyordu; çünkü aramızdaki ilişkinin esası buydu. Ama az önce yaptığımız konuşmadan sonra seksi düşünmek... yanlış geliyordu.

Josh da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, "Yakında görüşürüz, kızıl," demekle yetindi.

"Görüşürüz."

Park çıkışına ulaşana kadar adımlarımı hızlandırdım. Josh'ın bütün yüzüme yayılmış karışıklığı görmesi ihtimaline karşın arkama bakmaya korkuyordum.

Bütün hafta hastanede yoğun bir şekilde çalışacağı için Eldorra gezimize kadar görüşmeyecektik. Bu zamanı her şeyi sıfırlamak ve onu cinsel açıdan çekici bulsam da seks dışında tahammül edemediğim günlerde kurduğumuz o dengeye geri dönebilmek için değerlendirebilirdim.

Ama dünyamızı tersyüz eden şey her neyse, bir daha geri alınamayacağına dair derin bir duygu hissettiğimi de inkâr edemezdim. Buna yol açan şey sadece bugünkü sohbetimiz değil, yaşadığımız diğer her şeyin bir araya gelmesiydi. Klinikteki ateşkesimiz, kayak derslerimiz, Vermont'taki gecemiz, seks anlaşmamız, Hyacinth'teki ve kütüphanedeki anlar... Josh'ı düşün-

düğümde eskiden hissettiğim içgüdüsel hiddetten eser olmayan yüzlerce küçük anı...

Jules'a tekrar saygısızlık ettiğini görürsem seni acil servise kendi ellerimle gönderirim.

Kulağa sığ gelmiyor.

Bu bir iltifat mıydı, kızıl?

Josh'a karşı geliştirdiğim bu yeni ve tuhaf duygularla ne yapacağımı bilemiyordum. Fakat bildiğim bir şey vardı: Eskiden olduğumuz şeye bir daha asla geri dönemeyecektik.

BÖLÜM 28

Josh

GERİYE DÖNÜP BAKTIĞIMDA, JULES'U PİKNİĞE davet etmek hayatımda verdiğim en kötü karar olabilirdi. Hastane çöpçatanlarından kurtulmak için yaptığım plan resmen elimde patlamıştı; o gün yaşadıklarım, atmaya kıyamadığım bozuk bir plak gibi zihnimde dönüp duruyordu.

Olanlar senin hatan değildi.

Sen iyi bir abi ve iyi bir doktorsun.

Ağacın altında yaptığımız sohbeti her düşündüğümde o güne geri dönmek, sonsuza dek o anda kalabilmek için zamanı dondurmak istiyordum.

Güzel bir andı. Güneş parıldıyordu, leziz yiyeceklerimiz kucaklarımızdaydı ve Jules'un varlığı göğsümdeki boşluğu biraz olsun doldurmuştu.

Ama hayır, bu kabul edilemez bir şeydi.

Onu becermek istememde hiçbir sorun yoktu fakat kötü bir gün geçirdiğimde telefona sarılıp onu arama isteği duymam kesinlikle yanlıştı.

Yargılanmaktan korkmadan konuşabildiğim tek kişinin o ol-

ması önemli değildi. Bundan böyle sahte bile olsa onunla randevuya çıkmayacaktım. Ayrıca evimde kalmasına ya da tişörtlerimden birini ödünç almasına *kesinlikle* izin vermeyecektim.

Hyacinth'ten benim eve geçtiğimiz akşam ona verdiğim tişörtü hâlâ yıkamamıştım. Elbette, bir gün yıkayacaktım ama o kadar da fena kokmuyordu. Jules'un tarçın ve hafif amber aromalı sıcacık kokusu üzerine sinmişti.

Aynı koku şu anda tüm duyularımı ele geçirmiş durumdaydı. Karnımın derinliklerindeki o dinmeyen, bastırılmayan *ihtiyacı* gidermeye çalışırken yüzümü Jules'un boynuna, aletimi ise içine gömmüştüm. Ancak onu her öpüşüm ya da kalçamı her itişim, ihtiyacımı daha fazla arttırıyordu ve ben de buna duyduğum siniri sekse yansıtıyordum.

İçine hızla girip çıktığım sırada yatak başlığı şiddetli ritmik vuruşlarla duvara çarpıyordu. Yarım saatlik eforun ardından kaslarım gerilmiş, cildim ter içinde kalmıştı.

Athenberg'e bugün öğleden sonra iniş yapmıştık ve Jules'la kafalarımız aynı yerde olmalıydı ki, otele adım attıktan yalnızca yirmi dakika sonra, "Sekse ne dersin?" diyerek kapımda belirmişti.

Neyse ki piknikten, kütüphaneden ya da çiğnediğimiz kurallardan bahsetmemişti. İkimiz de her şeyi en baştaki haline döndürmeye hevesliydik. Bu yüzden seks teklifini seve seve kabul etmiştim.

Geriye yalnızca Jules'a karşı hissettiğim açlığı sistemimden atmak kalmıştı. Bunu da başarabilirsem mutlu bir adam olacaktım.

"*Josh.*" Sırtımı tırmalayarak doruğa ulaşırken attığı çığlık otel odasının duvarlarında yankılandı.

Jules kavgada nasılsa sekste de öyleydi; hırslı, ateşli, sınır tanımaz. Bu zaman geçtikçe bağımlılık yapıyordu.

Tırnaklarının neden olduğu acıyla damarlarımdaki alevler birleşirken elimle ağzını kapatıp çığlığını bastırdım.

"Şşşt, milleti uyandıracaksın." İç duvarları aletimin etrafında dalgalanırken kendi orgazmımı geciktirmek için elimden geleni yapıyordum. *Yüce İsa.* Birinin içinde olmanın böyle lanet olası derece mükemmel hissettirmesi yasadışı sayılmalıydı.

Süitim, Jules ve Stella'nınkinin hemen karşısındaydı. Alex'le Ava'nın kaldığı süit bizden sadece iki kapı ötedeydi. Şu anda Alex alt kattaki konferans salonunda bir görüntülü konuşma aracılığıyla toplantı yapıyordu, Ava ve Stella ise Bridget'ın bekârlığa veda partisinden önce biraz kestirmek istemişlerdi. Ancak ben yine de riske girmek istemiyordum.

Zaten Ava'nın arkasından iş çevirerek yeterince riske giriyorduk.

Yatak başlığının duvara çarparak çıkardığı sesler beni ele verebilirdi ama bu gürültünün kattaki başka odadan geldiğini söyleyerek bundan sıyrılabilirdim.

Jules hafifçe inledi ve elimi ağzından çektiğim sırada ikinci kez boşalıyor olmasına rağmen çığlığını başarıyla bastırdı. Tüm vücudu sessizce sarsılırken yüzünü omzuma gömmüştü.

"Aferin kızıma," diye fısıldadım. "Çığlıklarını içinde tut, kızıl. Aletimi o sıkı, küçük amının içinde hissetmeyi ne kadar çok sevdiğini benden başkasının duymasını istemiyorum."

Bu seferki inlemesi biraz daha yüksekti.

Aletimi öncekinden daha da çok sıktığında kör edici bir orgazm, ani ve beklenmedik bir güçle içimde patladı. Öyle güçlüydü ki bir süreliğine gerçekten nutkum tutulmuştu.

Artçı şoklar nihayet dindiğinde içine iyice gömülüp yumuşacık kıvrımlarının vücudumda erimesinin keyfini çıkardım. Öyle iyi hissettiriyordu ki sonsuza dek burada kalmak, kendimi sıcaklığında kaybetmek istiyordum.

İsteksizce geri çekilmeden önce kendime bir saniye daha anın tadını çıkarma izni verdim. Ardından mini bardan bir şişe su alıp Jules'a uzattım. Suratındaki keyifli, hafif sersem ifade dudaklarıma çarpık bir gülümsemenin yerleşmesine neden olmuştu.

"Teşekkürler." Sudan bir yudum aldı, sesi seks sonrası hazzın tembelliğini taşıyordu. "Birazdan odama gideceğim. Sadece..." Kocaman esnedi. "Bana bir saniye ver, olur mu?"

Yanımdan ayrılması düşüncesiyle göğsümde bir hayal kırıklığı baş gösterse de bu duyguyu hemen bastırdım. *Aramızdaki şey sadece seks*, diye hatırlattım kendime.

"Yalnızca bir saniye bekleyeceğim, burada uyuyakalmak istemezsin." Yatakta yanına yerleştim. Parmaklarım onu yakınıma çekmek için kaşınıyordu ama bunun yerine ellerimi kafamın arkasında birleştirdim.

Bana dik dik baktı. Hoşnutluğun yerini sinir almıştı. "Göt herif geri dönmüş."

"Hiç gitmedi ki."

"Belli oluyor." Jules yataktan kalkıp gömleğini üstüne geçirdi.

"Sadece *takılıyorum*, kızıl." Düğmelerini iliklemesine fırsat bırakmadan uzanıp bileğini kavradım. "İstersen biraz daha kalabilirsin. Ava ve Stella uyuyor nasıl olsa."

Onu yatağa geri çektim. Biraz direndi ama sonunda tekrar yanıma yerleşti. Haklı olduğumu biliyordu. Şimdi giderse, otelde dolaşmak dışında yapacak bir şeyi yoktu.

"Bu akşam için planınız ne?" diye sordum.

"Akşam yemeği yiyip gece kulübüne geçeceğiz." Jules burnunu kırıştırdı. "Keşke Bridget'a tam anlamıyla bir bekârlığa veda partisi verebilsek. Ama bu, çok kısa bir süreliğine boş kalabileceği tek gece. Bu yüzden basit bir şey yapıyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Eldorra kraliçesini *kulüpte* eğlenmeye mi götürüyorsunuz? Hem de *Eldorra'da?*"

"Kılık değiştireceğiz."

Şaka yapıp yapmadığından emin olamayarak yüzüne baktım. Tamamen ciddi görünüyordu.

"Kılık değiştireceksiniz," diye tekrarladım. "Bu haberi veren kişi olmak istemezdim ama bu ülkenin en ünlü kadınını, bir peruk ve güneş gözlüğüyle gizlemeniz mümkün değil, kızıl."

"Güneş gözlüğü takmayacağız herhalde," dedi alaycı bir sesle. "Aptallar dışında kimse geceleri güneş gözlüğü takmaz. Yüzlerimizi dönüştürmesi için bir makyaj sanatçısı tuttuk."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir makyaj sanatçısı nasıl olacak da yüzlerinizi tamamen dönüştürecek?"

Jules ciddi bir tavırla, "Yetenekli bir makyaj sanatçısı *birçok* şey yapabilir," diye cevap verdi. "YouTube'da makyaj öncesi ve sonrası videolarını hiç izlemediğin açık."

Yüzümü ovuşturdum. Konuşmamız her geçen dakika daha da gerçeküstü bir hal alıyordu. "İzlemedim çünkü makyaj yapmıyorum."

"Eee, ne olmuş? Astronot da değilsin ama bu roket fırlatmayla ilgili videolar izlemeni engellemiyor."

"Evet, çünkü roketler harikadır."

"Makyaj da öyle."

"Bana göre değil."

Omuzlarını silkti. "Her zaman zevksizdin zaten."

"Seni beceriyorum, değil mi? Bu senin hakkında ne söylüyor?"

Jules kollarını başının üzerine doğru gererek esnedi. "Sana acıyıp düzüşmeyi kabul eden iyi kalpli, cömert biri olduğumu sö..."

Kıçına sert bir şaplak indirip belini kavrayarak onu kucağıma oturttuğumda konuşması bir cıyaklamayla kesildi. Sırtını gövdeme bastırıp elimi önüne kaydırdım ve bacaklarını iki yana ayırdım.

"Beni buraya da şaplak atmak zorunda bırakma, kızıl." Onu uyarmak için, hâlâ şiş olan klitorisini başparmağımla ovuşturdum. "Hiç nazik olmam, haberin olsun."

Vücudunu bir ürperti sarsa da kendini tamamen bana bıraktı ve ben onu okşarken sessizleşti.

Evet, aramızdaki şeyin sadece seks olması gerekiyordu ama sevişme sonrası *birazcık* keyifli vakit geçirmeden onu postalayacak kadar da şerefsiz değildim.

Avucumu uyluklarından karnına, oradan da göğüslerine kaydırdım. Yaptığım şey cinsel bir amaç taşımıyordu, sadece rahatlatıcıydı ve cildinin yumuşaklığına bayılıyordum. Yumuşacık ve sıcacıktı. Vücudu bana uymak için tasarlanmış gibiydi; kıvrımları, sanki hiç bitiremediğim bir yapbozun parçalarıymış gibi ellerime tam oturuyordu.

"Bu gece biz dışarıdayken sen ne yapacaksın?" diye sordu. Göğüslerini nazikçe sıkıp yoğurduğumda küçük, memnun bir ses çıkardı.

"Bir şeyler içer, şehri keşfetmek için dışarı çıkarım sanırım." Doğrusu ne yapacağımı hiç bilmiyordum. "Bir şeyler bulurum."

"Alex de otelde kalacak."

Elim bir an için hareketsiz kaldı, ardından yan tarafıma düştü. "Bunun benimle ne ilgisi var?" Ses tonumun hafifliği, omuzlarımdaki ani gerginlikle tamamen zıttı.

Jules'un boğazından kulaklarıma kadar yükselen bir iç çekiş çıktı. "Birbirinizden kaçmanızı izlemek acı verici. Kinini sürdürmenin senin için de eğlenceli olduğunu hiç sanmıyorum. Birine kızgın kalmak cidden yorucu bir şey ve siz ayrı düşeli neredeyse üç yıl oldu. Belki..." Sesi yumuşarken biraz da dalgınlaşır gibi oldu. Benden mi, yoksa kendinden mi bahsediyordu emin değildim. "Belki de yaşananları unutamasan bile artık onu affetme vakti gelmiştir."

Kafamı yatak başlığına yaslayıp gözlerimi yumdum. "Belki."

İstemediğimden değildi. Sadece *nasıl* yapacağımı bilemiyordum. Ne zaman denesem, geçmiş çirkin yüzünü gösterip beni geriye doğru çekiyordu.

Beni bırakmayı reddeden bir şeyi nasıl bırakabilirdim?

"Bence..."

Kapının çalınmasıyla sözü yarıda kesildi. "Josh?" Ava'nın sesi odanın içine süzülüyordu.

Jules hızla doğrulup bana döndü. Kocaman açılmış gözlerle birbirimize bakakaldık.

"Girebilir miyim? Sanırım sırt çantam sende," dedi Ava. "İçinde dizüstü bilgisayarım var."

Siktir. Bakışlarım siyah sırt çantama kaydı. Birkaç yıl önce bir tatil indirimi sırasında ikimiz de aynı modelden almıştık.

Yavaşça Jules'tan ayrılıp yataktan inerek çantanın fermuarını açtım. Evet, gerçekten de içinde Ava'nın laptopu, not defteri ve mavi renkli bir dosya vardı. *Çifte siktir.*

Havaalanında yanlışlıkla onunkini almış olmalıydım.

Jules'a banyoya gitmesi için işaret vedim ama yatakta donakalmıştı. Kendisinin balmumundan yapılmış bir heykeli gibiydi.

"Daha sonra alsan olur mu?" diye seslendim kardeşime, kalbim göğsüme çarpıyordu. "Ben... şey, biraz meşgulüm de."

Kapıyı aralayıp sırt çantasını Ava'ya verirdim ama eğer bunu yaparsam yatağı kesinlikle görürdü.

"Bilgisayarıma şu anda ihtiyacım var. Bu geceki partiden önce bazı işlerimi halletmem gerekiyor."

Siktir. Siktir.

Ben yatağa doğru adım atarken Jules sonunda hareket etti. Çarşafı kendine sardı ve hızdan dolayı bir bulanıklıktan ibaretmiş gibi görünerek banyoya daldı. Kız kardeşimin çantasını alıp kapıyı aralamadan önce banyo kapısının kapanmasını bekledim.

"Selam." Çantayı kardeşime attım. "Al bakalım. Sonra görüşürüz." Kapıyı kapatmaya çalıştım ama Ava kısılmış gözlerle ahşabı itti.

"Neden bu kadar şüpheli davranıyorsun?"

"Şüpheli davranmıyorum." Alnımda boncuk boncuk terler belirmişti. "İşimi böldüğün için sinirlendim."

"Ne yapıyordun?"

"Şey, egzersiz." Teknik olarak bu doğruydu. Seks en iyi kardiyo değil miydi? "Uyuduğunu sanıyordum."

Bana garip bir bakış attı. "Az önce uyandım." Bakışları, seks yüzünden dağılmış saçlarımdan gergin omuzlarıma doğru kayarken yüzünün rengi attı. "Bir dakika... içeride bir kız mı var yoksa? Beni uyandıran gürültü *senden* mi geliyordu?"

Yüzüm yanmaya başladı.

"Bu nasıl mümkün olabiliyor? Buraya sadece *bir saat* önce geldik." Ava eliyle ağzını kapattı. "Sanırım kusacağım. Seni duyabildiğim bir yerde seks yapmamalısın. Şimdi sonsuza dek bir travmaya sahip olacağım."

"Dramatik davranıyorsun. Ayrıca ne diyebilirim ki? Ben bir efsaneyim." Yüzüme en kibirli gülümsememi yapıştırdım. "Şimdi lütfen kız banyodan çıkmadan önce git. Her şeye burnunu sokan küçük kardeşler atmosferi bozar."

"İnan bana, bunu ben de istemem..." Ava'nın gözleri arkamdaki bir şeye takıldı. "Ah, ne tuhaf. Jules'ta o ayakkabıların aynısı var."

Kahretsin! Konuşurken yanlışlıkla kapının biraz daha açılmasına izin vermiştim.

Jules'un kıyafetleri görünmüyordu ama ayakkabıları yatağın tam ayakucunda duruyordu.

Kız kardeşim ayakkabıların Jules'a ait olabileceğini düşünmemişti bile. Bu da bana, eskiden birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi hatırlatıyordu.

"Popüler ayakkabılar herhalde." Zorla gülerken alnımdaki teri silme dürtüme karşı koydum. "Keşke bunu bana söylemeseydin. Atmosferi bozan ikinci şey, dişi şeytanın adının geçmesidir. Her neyse." Ava'yı koridora doğru ittim. "Seni görmek güzeldi. Bir daha gelme. Tabii, senfoniyi ön sıradan izlemek istemiyorsan."

İkimiz de aynı anda öğürdük.

Atmosfer çoktan ölmemişse bile, seks yaparken kız kardeşimin odada olması düşüncesiyle resmen cehennem seviyesine düşmüştü.

"Gidip gözlerimi ve kulaklarımı çamaşır suyuyla yıkayacağım," dedi Ava ürpererek.

Odasına dönene kadar onu izledim, sonra kapıyı kapatıp alnımı ahşaba yasladım. Terim, rahatlamayla birlikte soğumaya başlasa da kalbim lanet Indy 500'de* yarışmışçasına çarpıyordu.

"Kıl payı kurtulduk."

Kafamı yukarı kaldırdım, gözleri iri iri açılmış olan Jules banyodan dışarı bakıyordu.

"Şu piçler neredeyse başımızı belaya sokuyordu." Ayağımla ayakkabılarını dürttüm.

"Onlar en sevdiğim ayakkabılarım, Josh. Bu onların suçu değil." Odaya adım atıp yerdeki giysilerini aldı. "Otelde böyle aptalca bir şeye kalkışmamalıydık. Eğer bizi yakalasaydı..."

Yüzümü buruşturdum. Jules haklıydı. Arkadaşlarımız bizimle aynı koridorda kalırken otelde seks yapmak *gerçekten* aptalcaydı. Birilerine yakalanabilirdik.

Normalde asla bu kadar umursamaz olmazdım ama...

Jules'un giyinmesini izledim. Tehlike çoktan geçmiş olmasına rağmen kalbim bir nebze bile yavaşlamayı reddediyordu.

Nedenini bilmiyordum fakat söz konusu Jules olduğunda, mantığım hiçbir zaman benimle olmuyordu.

* Amerika'nın Indiana eyaletinde düzenlenen bir otomobil yarışı. (ç.n.)

BÖLÜM 29

JULES KORİDORUN BOŞ OLDUĞUNDAN EMİN olduktan sonra dışarı sıvışıp beni kendimle baş başa bıraktı.

Huzursuzca duş aldım, spor salonuna gittim, ardından bir duş daha aldım ve kızlar hazırlanıp saraya giderken odamda *Hızlı ve Öfkeli 5*'i izledim. Düğün için yalnızca kraliyet soyundan gelen aile üyelerinin sarayda kalmasına izin veriliyordu, bu yüzden de kızlar, Bridget'ın nedimeleri olmalarına rağmen otelde kalıyorlardı. Gerçi kraliyet sayesinde şu anda beş yıldızlı bir oteldeydik.

Genelde seyahatlerde eğlenecek bir şeyler bulmakta sorun yaşamazdım ama otelin dışındaki paparazzi kalabalığı yüzünden dışarı çıkamıyordum.

Otelimiz ne kadar lüks olsa da maalesef doğru düzgün aktivitelerden yoksundu. Michelin yıldızlı restoran ve dünyaca tanınmış spa *fena değildi* ancak benim daha fazla heyecana ihtiyacım vardı.

Alex de otelde kalacak.

Jules'un sözleri zihnimde yankılandı. Alex *ne* yapıyordu acaba? Muhtemelen akşam yemeği niyetine bir bebek yiyor ve birilerinin hayatını mahvediyordu.

Gece çöktüğünde, ona katılmayı düşünecek kadar sıkılmış durumdaydım.

İçimden bir ses beni dürtüyordu ama Alex'in kapısını çalmak yerine alt kata inip bara yöneldim. Erken saatlerde kapalı olan barın ışıklarını gördüğümde ciğerlerim rahatlayarak genişledi.

İçeri girerek yüksek tavanı, yumuşacık görünen mavi kadife koltukları ve cilalı maun bar bankosunun arkasındaki, ışıltılı şişelerden oluşan devasa duvarı inceledim. Burası, DC'deki en şık bardan bile on kat daha iyiydi.

Mavi deri taburelerden birine yerleşip barmenin hazırlığını bitirmesini bekledim. Bar daha yeni açılmış olmalıydı, içeride sadece ikimiz vardık ve mekân, görünmez hoparlörlerden yükselen hafif caz müziği dışında ürkütücü şekilde sessizdi.

Bir yanım kalabalığın uğultusunu arzularken, diğer yanım sessizliğin tadını çıkarmaktan memnundu.

Son zamanlarda hayatımın çoğu alanında olduğu gibi, şu anda da ne istediğimi bilmiyordum.

Tanıdık bir ses kulaklarıma ulaştığında, parmaklarımla bankoya vurarak geceye başlamak için iyi bir içecek arayışı içerisinde şişe vitrinini taramakla meşguldüm.

"Bu tabure boş mu?"

Parmaklarım durdu. Bedenimdeki tüm kaslar kasılmıştı.

Gelen kişiyle yüzleşmek için döndüm. Alex'in buralarda olduğunu bilirken ortak bir alanda oturmak yerine süitimde kalıp oda servisini aramış olmayı diliyordum.

Eski en iyi arkadaşım, uçakta üzerinde olan pantolon ve siyah boğazlı kazakla birlikte birkaç adım ötemde duruyordu. Yüzünün yorgunlukla kaplı olduğunu görünce göğsümde bir tutam endişe belirmeye başladı.

Ava'nın dediğine göre uykusuzluğu yıllar içinde biraz düzelmişti ama yine de günlerce uykusuz kaldığı ve bunun sonunda kendini uykuya teslim ettiği oluyordu.

Lisans eğitimimiz sırasında, bir konuşmanın veya çalışma oturumunun ortasında uyuyakaldığı zamanları hatırladım.

Artık umurumda falan değildi tabii.

"Dolu olmadığı belli." Gözlerim yanımdaki boş tabureye kaydı.

"Demek istediğim o değildi," dedi Alex rahatça.

Çenemde bir kas seğirdi. Lanet olası herif, işleri hiçbir zaman kolaylaştırmıyordu.

Sen oturacaksan boş değil.

Sözcükler dilimin ucuna kadar gelmişti ama bir an sonra Jules'un sözleri kafamın içinde tekrar yankılandı.

Birine kızgın kalmak cidden yorucu bir şey ve siz ayrı düşeli neredeyse üç yıl oldu. Belki de yaşananları unutamasan bile artık onu affetme vakti gelmiştir.

İki yıl.

Sonsuzluk gibi gelen, fakat aynı zamanda da göz açıp kapayıncaya kadar geçen iki yıl.

Bu süre zarfında Alex'le yalnızca bir kez yarı normal sayılabilecek bir etkileşimde bulunmuştuk, o da Vermont'ta birlikte kaydığımız gündü.

"Oturabilirsin." Bunu geçmişe duyduğum bir anlık özlemle söyleyivermiştim.

Alex'in yüzünden anlık bir şaşkınlık geçti ama hemen sonra her zamanki ifadesiz maskesi geri geldi.

O yanıma yerleşirken barmen de hazırlıklarını tamamlayıp bize döndü. "Beklediğiniz için teşekkürler," dedi hafif İngiliz aksanıyla. "Size ne verebilirim?"

"Ben bir sek Macallan alayım." Alex menüye bile bakmamıştı. Gerçi bu kadar lüks bir barda Macallan olmaması imkânsızdı.

Barmen kafa sallayıp dikkatini bana verdi.

"Bana da bir Stella. Teşekkürler." En son kendi evimdeki özel şişeden Macallan içmiştim. O da Tanya'nın ölümünün verdiği

acıyı unutmak isterken bitmişti zaten. Tıp okulu borçları olan biri için fazla pahalı bir viskiydi.

"Hâlâ gerçek alkole terfi edememişsin," dedi Alex, barmen içkilerimizi hazırlamaya gitmişti.

"Sen de hâlâ bir damak tadı ve zevk geliştirememişsin," diyerek karşılık verdim. "Sorun değil, ahbap. Bira sevdiğini itiraf edersen milyarderler kulübünden atılmazsın."

"Biranın tadı gazlı sidik gibi." Her kelimesinde imzası olan soğuk vurgu vardı ama bu yüzeyin altındaki şakacılığı görebiliyordum. "Cadılar Bayramı'nda sıçan kostümü giyen biriyle zevk konusunu tartışmayacağım." Biraz duraksadı. "Kırmızı bandana takan bir sıçan."

"Siktir git. Onu sadece *bir kez* giydim." Şimdiye dek Cadılar Bayramı'na gladyatör, Süpermen, doktor (tamam, en yaratıcı kostümüm değildi), *Where's Waldo*'dan Waldo kostümü ve başka binlerce kılıkla katılmıştım ama herkes sadece o sikik sıçanı hatırlıyordu. "Partiye sıçan olarak gitsem bile istediğim kadını etkileyebileceğimi kanıtlamak için o kostümü seçmiştim. Ve kanıtladım da."

Morgenstern İkizleri. Muhteşem bir geceydi doğrusu.

Favori üçlü sekslerimden birinin anısı normalde beni fena kızıştırırdı ama bu gece üzerimde hiçbir etkisi olmamıştı. Ne bir heyecan ne de arzu duymuştum.

Bu garip.

"Hep aynı şeyi söylüyorsun." Alex etkilenmemiş gibiydi.

"Çünkü bu doğru. İstersen Morgenstern İkizleri'ne sorabilirsin."

"Daha iyi hissetmeni sağlıyorsa öyle düşünmeye devam et tabii."

Kaşlarımı çattım. Barmenin uzattığı içkiyi başımla teşekkür ederek alırken, "Kahrolası sik kafalının tekisin. Ben seninle nasıl arkadaş oldum acaba?" diye homurdandım.

Alex'in dudakları yukarı kıvrıldığında geçmişin hayaletleri

birden aramızdaki havayı ağırlaştırdı. Gece yarısı ders çalışmaları, basketbol oyunları, partiler, erkek erkeğe yaptığımız geziler, gün içinde birbirimize attığımız internet geyikleri...

Daha doğrusu, ben ona internet geyikleri atardım, o da kaş çatan ya da göz deviren emojilerle bana karşılık verirdi ama espri anlayışının mükemmel olmadığını bildiğim için gönderdiğim muhteşem şeyleri takdir etmesini zaten beklemezdim.

Beni zeytin dalı uzatmaya iten şey Jules'un tavsiyesi olsa da aslında yakın bir arkadaşa sahip olmayı özlemiştim. *Alex'in*, en iyi arkadaşım olmasını özlemiştim. Soğuk, kaba ve aşırı huysuz olabilirdi ama her zaman arkamı kollardı. Ne zaman bir kavgaya tutuşsam ya da ne zaman kötü bir gün geçirsem yardımıma koşar ve beni yatıştırırdı.

Alex içkisini sessizce yudumlarken boğazımdaki ani düğümü yutmak için biramdan uzun bir yudum aldım.

Bar yavaş yavaş kalabalıklaştı ve kısa süre içinde sessizliğimizi dolduracak aktiviteler başladı.

Biramı bitirip yeni bir tane sipariş edecektim ki Alex araya girdi. "İki Macallan daha." Kredi kartını bankonun üzerinden kaydırırken bana bir bakış attı. "Benden."

İlk içgüdüm reddetmek oldu ama bedava lüks içkiye hayır diyecek kadar aptal değildim.

"Teşekkürler."

"Rica ederim."

Sessizlik devam etti. Tanrı aşkına, bu cidden acı vericiydi.

"Ava'yla aranız nasıl?" diye sordum sonunda.

Ava ilişkilerinden her zaman coşkuyla söz ediyordu ama Alex'in ilk gerçek kız arkadaşının kardeşim olduğunu bildiğim için, onun ilişkiye bakış açısını da öğrenmeyi deli gibi istiyordum. Kendi gözlerimle şahit olmasaydım uzun süreli bir ilişkiyi asla yürütemeyeceğini iddia ederdim.

Alex'in yüzü yumuşadı. "Gayet güzel."

"*Güzel.* Vay, senden duyulabilecek en üst seviye olumlu söz bu." Şaka yapmıyordum. Şimdiye dek ağzından duyduğum en pozitif terim *iyi* olmuştu çünkü.

Dünyaca ünlü bir şef tarafından pişirilmiş gurme biftek? İyi.

Özel bir jette uçmak? İyi.

Thayer'dan birincilikle mezun olmak? İyi.

Böylesine zeki birinin kelime dağarcığının bu kadar dar olması şaşırtıcıydı.

"Kardeşine âşığım," dedi basitçe.

Kadehimi ağzıma götüren elim havada asılı kaldı. Kardeşimi sevdiğini biliyordum ama milyon yıl geçse, bunu ondan başkasına itiraf edeceğini düşünmezdim.

Benim tanıdığım Alex'in duygusallığa olan toleransı sıfır, duygusallığı *kelimelere dökmeye* karşı olan toleransı ise sıfırın altındaydı.

"Güzel." Sonunda motor kontrolümü geri kazanmıştım. Kadehim dudaklarıma dokundu, viski yemek borumdan geçip mideme doğru kaydı. Fakat Alex'in kelimelerinin üstümde bıraktığı şok hiçbir yere kaybolmadı. "Çünkü Ava'nın canını bir daha yakarsan, kıçındaki o sopayı çıkarıp kalbine saplarım."

"Ava'nın canını bir daha yakarsam, bunu yapmana izin veririm."

Gergin bir saniye geçti, ardından kısa bir kahkaha attım. "Değişmişsin."

Bir yanım böyle olgunlaşmasını takdir ediyor, bir yanımsa arkadaşlığımızın sona ermesinden beri geçen zaman için yas tutuyordu. İkimiz de lunaparktaki aynaların karşısındaydık sanki; özümüzde hâlâ kendimizdik ama zamanla eğilip bükülmüş ve değişmiştik.

"Herkes değişir. Değişmeyen şey ölmüş demektir." Eğer bunu bir buz küpünün duygusal yoğunluğuyla söylememiş olsaydı ilham verici bir söz olabilirdi. "Ava'dan söz açılmışken..." Boş kadehini parmaklarının arasında çevirirken yüz ifadesi normal-

den daha karanlıktı. "Kızlar dönmeden önce seninle biraz konuşmayı umuyordum."

"Şu anda ne yapıyoruz? Et mi doğruyoruz?"

"*Gerçekten* konuşmaktan bahsediyorum."

Gülümsemem söndü.

İşte geliyordu. Uzun zamandır kaçındığımız konu açılmak üzereydi.

Ava'yla ayrıldıklarında yüzleşmiştik ama o zamandan beri, geçmişte yaşananlar hakkında hiç konuşmamıştık.

Sırf babama yaklaşmak için benimle arkadaş olması.

Ava'yı kullanıp kalbini kırması.

Bana sekiz lanet yıl boyunca yalan söylemesi.

Ava'yla arasını düzelttikten sonra bana da ulaşmaya çalışmıştı ama çabalarını görmezden gelmiştim. Bu yüzden de birbirimize hiç dürüstçe açılmamış, ne düşündüğümüzü söylememiştik.

Artık zaman aşımına uğramış bir konu olmasına rağmen, geçmişin mezarlarını kazmak midemin kaygıyla düğüm düğüm olmasına neden oluyordu.

"Bana hâlâ kızgın olmanı anlıyorum. Güvenine ihanet ettim, biliyorum. Ama ben..." Doğru kelimeleri arar gibi duraksadı. Alex Volkov'un ne diyeceğini bilemiyor gibi görünmesi o kadar sıra dışıydı ki, eğer göğsüm alevler içinde yanıyor olmasaydı bunun tadını çıkarırdım. "Benim pek arkadaşım olmadı," dedi sonunda. "İnsanlar bana hep zengin ve zeki olduğum için, istediklerini elde etmelerine yardım edebileceğim için yanıma yaklaşırdı." Tarafsız bir şekilde konuşuyordu, zengin ve zeki olduğu için hava atmaktan ziyade konuya analitik yaklaşıyordu. "Hepsi kazanç ilişkisiydi, bunun farkındaydım. Sen ise benim ilk gerçek arkadaşımdın. Dostluğumuzun başlangıcında amacım yanlış olsa bile, sonrasında yaşadığımız her şey gerçekti."

İçimdeki yangın büyüdü. "Yaptığın şey korkunçtu."

"Biliyorum."

Elimle yüzümü ovuşturup kafamda dönen tartışmayı susturmaya çalıştım.

Yolun ikiye ayrıldığı kısma gelmiştik. Son üç yıldır ayrılmadığım kavşakta dönüp durmaya devam mı edecektim, yoksa önümdeki tek çıkışı mı seçecektim?

İlk seçenek tanıdıktı, beni rahatlatıyordu. İkincisiyse bilinmez bir yere giderken bir yandan da ödümü patlatıyordu. Yalanlara ve ihanete bir kez daha katlanamazdım.

Fakat Jules haklıydı, öfkeyi sürdürmek cidden yorucuydu. Ayrıca son zamanlarda fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak zaten fazlasıyla yorulmuştum.

Bazen nefes almak bile zor geliyordu.

"Neredeyse üç yıl oldu." Çıkışa doğru bir adım atmıştım ama hâlâ eşikten geçemiyordum. "Neden şimdi konuşmak istiyorsun?"

"Çünkü sen, tanıdığım en inatçı insansın. Birisi seni bir yöne doğru itmeye çalışırsa, aksi yöne gitmek için elinden gelen her şeyi yaparsın." Sesinde ince bir mizah esintisi vardı. "Fakat yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum ve... üzgünüm. Çoğunlukla."

Nasıl yani? "Hayatımda duyduğum en boktan özürdü bu."

"Özür dilemekte iyi olacak kadar özür dilemek zorunda kalan biri olmaya hiç özenmiyorum."

Tipik Alex mantığı.

"Ama eğer bunu yapmasaydım asla arkadaş olamazdık ve hayatım..." Uzunca bir süre daha duraksadı. "Hayatım bugünkü kadar iyi olmazdı," diye bitirdi yumuşak bir sesle.

Göğsüm daha da yanmaya, boğazım sıkışmaya başladı. "Duygusallaşıyorsun, Volkov. İş dünyasındaki rakiplerin görmesin, yoksa seni çiğ çiğ yerler."

"Tam tersine. Kişisel hayatımda duygu yoğunluğu arttıkça başka yerlerde deşarj olabiliyorum. Bu, iş hayatı için bayağı kârlı bir durum oldu," dedi büyük bir memnuniyetle.

"Eminim öyledir." Avucumu tekrar yüzüme sürtüp nasıl de-

vam edeceğimi düşündüm. Sabah uyandığımda günümün böyle geçeceğini hayal etmemiştim. "Geçmiş hiç yaşanmamış gibi davranıp öylece dost olmaya dönemeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Çenesi kaskatı kesildi. "Biliyorum."

"Ama... DC'ye döndüğümüzde birlikte Nats maçına falan gitmek istersen hayır demem," diye ekledim kabaca.

Vücudu gevşerken dudaklarında minik bir gülümseme oynaştı. "Loca koltuklarını özledin, değil mi?"

"Hem de nasıl. Bana yaranmak istersen rüşvete açığım."

"Bunu bir kenara yazdım."

İkinci içkimi bitirdikten sonra, "Ava'nın doğru kişi olduğunu nasıl anladın?" diye sordum.

Hiç âşık olmamıştım. Olmak da istemiyordum ama Ava'dan önce bir robottan bile daha az duyguya sahip olan Alex'in taştan kalbini çatlatan şeyin ne olduğunu gerçekten merak ediyordum.

"Onunla beraber olmayı seviyorum."

"Hadi ya? Biraz daha ayrıntı ver."

Alex iç çekti. "Onunla beraber olmak kolay," dedi uzun bir aradan sonra. "Dünya görüşümüz taban tabana zıt olsa da beni kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyor. Onunla değilken yanımda olmasını diliyorum. *Onunlayken* ise sonsuza dek o anda kalmak istiyorum. Daha iyi bir insan olmak istememi sağlıyor. Ve onun var olmadığı bir dünyayı düşündüğümde..." Çenesini sıktı. "Yeri göğü yakıp kül etmek istiyorum."

Ona bakakalmıştım. "Siktir. Sen kimsin ve Alex Volkov'a ne yaptın?" Sırtına vurdum. "Her kimsen cinayet içerikli Hallmark kartları yazmalısın."

Alex bana ters ters baktı. "Bu dediklerimi birine söylersen paslı bıçakla derini yüzerim."

"Aynen. Bu tam da beklediğim şey. Ölümcül derecede romantik."

"Loca hakkını kaybetmek üzeresin, Chen."

"Hey, burada affedilmesi gereken *sensin*. Bence bana karşı nazik ol." Birer içki daha getirmesi için barmene işaret ettim.

Alex'e takılıyor olabilirdim ama beynim az önce söylediklerini devamlı olarak tekrar ediyordu.

Onunla değilken yanımda olmasını diliyorum. Onunlayken ise sonsuza dek o anda kalmak istiyorum.

Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Bir kişi hariç.

Son iki aya dair yasak görüntüler gözümün önünden geçti. Piknikte Jules'la birlikte ağacın altında oturmamız. Kütüphanede ona Tanya'nın ölümünü anlatmam. Konsantre olduğu zamanlarda alnının sevimli bir şekilde kırışması, Vermont'tayken sonunda acemi pistinde kayabileceğini söylediğimde yüzünün gururla parlaması...

Gülüşü, onu öptüğümde ağzımda bıraktığı tat, onunlayken hissettiğim şeyler, yanımdan ayrılmasını hiç istememem...

Tüm bunları şehvet ve tomurcuklanan arkadaşlığın bir karışımı zannetmiştim ama ya öyle değil de...

Olamaz. Siktir. Olamaz.

Avuçlarım terlemeye başlarken içkimi tadını bile almadan mideye indirdim.

Jules'tan *hoşlanmıyordum*, kesinlikle hayır. Onunla yaptığım seksin yarısı nefret doluydu. Evet, çok ateşli zamanlar geçiriyorduk ama onu becermekten hoşlanıyor olmam, ondan başka şeyler beklediğim anlamına gelmezdi.

Hep öyle olduğunu düşündüğüm kadar korkunç biri değilse ne olmuştu yani? Sonuçta o hâlâ *Jules'tu*, değil mi?

Sinir bozucu, ukala bir baş belasıydı... ve sadıktı. Tutkuluydu. Çok güzeldi. Öyle güzeldi ki bazen ona bakmak canımı yakıyordu.

Jules'un var olmadığı bir dünyada ne yapardım? *Yeri göğü yakmazdım* tabii ama...

Siktir, burası neden birden bu kadar sıcak olmuştu?

Telefonum gelen bir aramayla titremeye başladı. Dikkatim dağılacağı için rahatlayarak telefonu hemen açtım. Rahatsız edici düşünceler silsilesinden kurtulmak için tele pazarlamacılara bile katlanabilirdim.

"Alo?" Numarayı tanımıyordum ama Eldorra'nın kodunu biliyordum. Belki de saraydan falan arıyorlardı.

"Selam, benim," dedi Ava. Çok durgun konuşuyordu.

"N'aber? Şu anda kulüpte eğleniyor olman gerekmiyor muydu?"

Kardeşimin, içinde bulunduğu durumu açıklamasını dinlerken kısa ömürlü rahatlamama veda ettim. *Lanet olsun!* Bu akşam heyecan verici bir şeyler yapmak istemiştim ama sanırım tam olarak ne istediğimi belirtmeliydim; çünkü aklımdan geçen şey kesinlikle bu *değildi*. "Tamam. Hemen geliyorum. Hayır. Sonra konuşuruz."

Konuşmamı dinlerken Alex'in kaşları derin bir V oluşturmuştu.

"Sorun ne?" diye sordu ben telefonu kapatınca.

"Ava ile kızlar." Ayağa fırladım ve kapıya doğru ilerlerken paltomu giydim. "Tutuklanmışlar."

BÖLÜM 30

Jules

ADAMIN BİRİNİN BURNUNU KIRIP İSTEMEDEN DE olsa bir bar kavgası başlatmış olabilirdim fakat bunun için iyi bir sebebim vardı. Yavşak herif, Ava'nın kalçasını avuçlamıştı. Arkadaşım hayır deyip onu itmesine rağmen adam gitmemiş ve Ava'ya sürtünmeye çalışmıştı. Stella'yla birlikte duruma müdahale etme girişimlerimiz de başarısız olunca yapmam gerekeni yapmış, adamın omzunu dürtüp bana dönmesini sağlayarak suratının tam ortasına yumruğu geçirmiştim.

Sonrasında arkadaşları arbedenin içine atlamıştı ve eh... ardından olanlar tahmin edilemeyecek kadar zor değildi.

ABD'de olsak böyle bir olay kulüpten atılmamızla sona erer di ancak Eldorra'nın halkı huzursuz etmeyle ilgili katı yasaları, Yavşak ve arkadaşları dahil olmak üzere hepimizi kodese tıktırmıştı.

"En azından Bri... diğer arkadaşımız bizimle değildi," dedim iyimser olmaya çalışarak. "Yanımızda olsaydı *fena* karmaşa olurdu."

Ava ve Stella benimle hemfikir olarak mırıldandılar.

Bridget bu ülkede yaygın bir isimdi ama bizi çıkışa götüren memurun ikiyle ikiyi toplaması ihtimaline karşın tedbiri elden bırakmak istememiştim. Aslında gözaltına alınmadan önce kendi isimlerimizi zaten onlara vermek zorunda kalmıştık. Eğer karakol personelinden biri haberlere dikkat ederse, makyaj sanatçısı bizi tamamen farklı kişilere dönüştürmüş olmasına rağmen Bridget'ın nedimeleri olduğumuzu anlarlardı.

Kahverengi peruğumu düzelttim. Peruklar, renkli lensler ve makyaj sanatçısının akıllara durgunluk veren becerileri sayesinde ne kendimi *ne de* arkadaşlarımı tanıyabiliyordum. Bu kılıklarla kulübün keyfini rahatça çıkarabilmiştik. Bridget, sabah *Vogue Eldorra* dergisiyle röportajı olduğu için yanımızdan erken ayrılmak zorunda kalmış olsa bile, düğün çılgınlığından önceki son "özgür" gecemiz olduğu için kulüpte kalıp eğlenmeye devam etmemiz için bize ısrar etmişti.

O anda bu iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ancak üç saatlik gözaltından ve öfkeli bir Josh'la karşılaşma olasılığından sonra, muazzam bir hata yaptığımızı düşünüyordum.

Karakolun resepsiyonuna adım attığımızda midem kaygıdan ikiye bölünmek üzereydi.

Telefon hakkımızı Josh'ı arayıp bizi kefaletle serbest bırakmasını istemek için kullanmıştık. Daha doğrusu, Ava kullanmıştı. Alex'i de arayabilirdi ama sevgilisinin çıldıracağından endişe ettiği için, olayı ona nasıl açıklayacağını düşündüğü sırada abisini aramayı tercih etmişti. Josh'ın da çıldıracağını biliyorduk ancak Alex kadar fazla olmayacağından emindik.

Gerçi karşımızdaki manzaraya göre, hangisini arayacağımızı düşünme zahmetine girmesek de çok bir şey fark etmezdi.

Çünkü *Alex ve Josh*, yüzlerindeki gergin ifadelerle çıkışta bizi bekliyorlardı.

"Sen iyi misin?" Alex iki uzun adımda odayı geçip Ava'nın kollarını kavradı. Herhangi bir yarası var mı diye onu incelerken gözlerinde endişe kıvılcımları çakıyordu.

Neyse ki benim şişmiş parmak eklemlerim, Yavşak'ın kırık burnu ve birkaç yaralı ego dışında herhangi bir sorun olmadan bu olayı atlatmıştık.

Ava, "İyiyim," diyerek sevgilisini telkin etti. "Gerçekten."

Alex dudaklarını birbirine bastırmıştı, hep birlikte binadan çıkıp dışarıda bekleyen limuzine binerken başka hiçbir şey söylemedi.

Lüks aracın içi yoğun bir sessizlikle dolarken Ava, Stella ve ben peruklarımızı çıkarıp çantama koyduğum ıslak mendilleri kullanarak makyajımızı sildik. Makyaj sanatçısı kontür yaparak burnuma farklı bir şekil vermiş, üstdudağımın üzerine ürkütücü derecede gerçekçi bir ben eklemiş ve kaşlarımı kalınlaştırıp peruğuma uyması için renklerini koyulaştırmıştı. Yüzümü mendille silerken aracın camındaki yansımada gördüğüm kişi ben değildim sanki.

Josh ve Alex bizi gördüklerinde dış görünüşlerimiz hakkında tek kelime etmemişlerdi, şimdi makyajlarımızı silerken de hiç yorum yapmıyorlardı.

Midem endişeyle bulandı. Normalde Josh, ukalaca bir yorum yapan ilk kişi olurdu. Sessizliği iyiye işaret değildi.

Yolu yarıladığımızda Alex tekrar konuştu. "Söyler misiniz?" derken sesinin soğukluğu karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Orada ne oldu?"

Arkadaşlarımla bakıştık. Alex'e kesinlikle gerçeği söyleyemezdik. Ava telefonda Josh'a özet geçerken neyse ki ayrıntıları vermemişti.

"Adamın biri bana sarkıntılık etti, ben de onu yumrukladım," dedim gerçekle oynama hakkımı kullanarak. "Sonra kavga çıktı. Eldorra'nın bar kavgaları hakkında katı yasaları olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Ava bana şaşkın bir bakış attı. Ağzını açtığında hemen kaşlarımı çatıp gözlerimle Alex'i işaret ettim.

Arkadaşım durumdan pek memnun görünmese de ağzını tekrar kapattı. Eğer bir adamın onu taciz ettiğini öğrenirse Alex'in cinayet bile işleyebileceğini ve Bridget'ın düğününe iki gün kala kan dökülmesine ihtiyacımız olmadığını en az benim kadar iyi biliyordu.

Cevabım üzerine Josh'ın yüzünden bir gölge geçti ama ağzından yine tek kelime çıkmadı.

"Anlıyorum." Ava'nın gözüne düşen bir tutam saçı, yapabileceğini düşündüğümden daha nazik bir şekilde geriye iten Alex'in ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Adam ne durumda?"

Gülümsedim. "Burnunu kırdım."

Alex'in dudakları bir sırıtışla gerildi, ardından hemen düzelip eski haline döndü. "Güzel. Sabıkanızı temizletmek için ödediğim *yüklü* miktar paraya değmiş olmasına sevindim."

Sevgilisini kendisine doğru çekti. Ava onun yanına sokulduğunda ise başının üstüne bir öpücük kondurdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Arkadaşım da ona bir şeyler mırıldanarak omzundaki gerilimin azalmasını sağladı.

Sıradan bir çift sahnesiydi bu. Olağanüstü bir şey yoktu. Buna rağmen kalbimde o kadar şiddetli ve beklenmedik bir özlemi tetiklemişti ki kafamı başka bir yöne çevirmek zorunda kaldım.

İnsanların mutlu olmak için bir hayat arkadaşına ihtiyaç duymadığına inanıyordum aslında. İlişki kurmak isteyenlere lafım yoktu. İstemeyenlere de tabii. Çocuk sahibi olmak ve evlenmek gibi şeyler için de aynı şekilde düşünüyordum. Mutluluğun evrensel bir barometresi yoktu. Bir insan, romantik bir ilişki olmadan da tatmin edici bir hayat sürebilirdi.

Fakat şu anda olduğu gibi, koşulsuz sevgiyi deneyimlemeyi özlediğim zamanlar da olmuyor değildi. İyi günde, kötü günde, yaptığım kaçınılmaz hatalarda yanımda olup benimle ilgilenecek birine ihtiyaç duyuyordum.

Yaptığım herhangi küçük bir şey yüzünden birilerini kendimden uzaklaştırma ihtimalini düşünmeme gerek bile kalmayacak kadar derinden sevilmek nasıl olurdu acaba?

"Olmadı, olmadı, olmadı!" Annem düzleştiriciyi elimden sertçe çekip aldı. "Yaptığına bir bak!" Son bir saattir mükemmelleştirmeye uğraştığım bukleleri işaret etti. "Alastair birazdan burada olacak ve ben sanki kafamda fare yuvası taşıyormuş gibi görünüyorum. Sana bunu nasıl yapacağını daha kaç kez göstermem gerek? Basit bir şeyi bile beceremiyorsa bir kızım olmasının ne faydası var?"

Dişlerimi altdudağıma geçirdim. "Ama senin öğrettiğin gibi yaptım..."

"Bana cevap verme." Adeline hâlâ sıcak olan düzleştiriciyi masaya bırakıp saç fırçasını buklelerin arasından sertçe geçirerek emek verdiğim her şeyi silip attı. "Bilerek yaptın, değil mi? Çirkin görünmemi istiyorsun çünkü." Gözleri yaşlarla doldu. "Şimdi mahvettiğin şeyi düzeltmek için uğraşmam gerekecek."

Dudağımdan bakırımsı kan tadı gelene dek dişlerimi üstüne geçirdim. Bence hiç de kötü görünmüyordu. Her zamanki gibi güzeldi. Evin dört bir yanına yerleştirdiği, güzellik kraliçeliği zamanından kalma fotoğraflarındaki kadar genç olmasa da cildi hâlâ pürüzsüz ve çizgisizdi. Koyu kestane rengi saçlarıyla birlikte şehirdeki her kadının imrendiği bir vücuda sahipti.

Herkes ona benzediğimi söylerdi. Özellikle de cildim düzeldikten ve gerçek sutyenler takmaya başladıktan sonra. Erkekler artık bana dikkat etmeye başlamıştı, bunların arasında sekizinci sınıfların en yakışıklısı Billy Welch de vardı.

Hep annemin ona benzememe sevineceğini düşünürdüm fakat ne zaman biri bundan bahsetse yüzü kararıyordu, hemen ardından ise oradan ayrılmak için bir bahane buluyordu.

"Git şuradan. Seni görmek istemiyorum artık." Adeline'ın gözleri beni baştan aşağı süzerken öfkesi tüm odayı kaplayan korkunç bir canavara dönüştü. "Git!"

Gözyaşlarım sonunda yanaklarımdan süzülmeye başladı.

Yanından koşarak ayrılıp kendi odama geçtim. Kapıyı çarpıp yatağıma uzanırken haykırışlarımı yastığımla bastırmaya çalıştım. Duvarlarımız aşırı ince olduğu için annem muhtemelen sesimi duyacaktı. Ağlamamdan nefret eder, hiç uygun bir davranış olmadığını söylerdi.

Hıçkırıklarım odamı doldurdu.

Aslında annem bana kızmakta haklıydı. Şehirdeki en zengin adamla randevusu vardı ve eğer evlenirlerse parayla ilgili tüm sorunlarımız çözülecekti.

Saçlarını mahvettiğim için randevusu kötü geçerse, Alastair ondan ayrılırsa ve Adeline sonsuza dek benden nefret ederse ne yapardım?

Annemle ikimiz eskiden en iyi arkadaşlardık ama bugünlerde hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. Bu yüzden de sürekli bana kızıyordu.

Gözyaşlarım tükendiğinde ellerimin arkasıyla gözlerimi silip derin, titrek bir nefes aldım.

Sorun yoktu. Bir sorun olmayacaktı.

Bir dahaki sefere saçını düzgün yapacaktım. O zaman annem beni tekrar sevecekti. Bundan emindim.

Hatıranın etkisiyle yanmaya başlayan gözlerimi kırpıştırdım.

Limuzin otelin önüne park ederken, kucağımdaki telefonum titredi. Ekrana baktığımda, Athenberg'e indiğimiz sırada muhtemelen havaalanındaki bir geri zekâlı tarafından haberim olmadan çekilmiş bir fotoğrafımla karşılaştım, midemin büzüldüğünü hissetmeye başlamıştım.

Max: Bunu bir dedikodu blogunda gördüm. İyi görünüyorsun, J.

Max: Gerçi kamerada iyi göründüğünü ikimiz de biliyoruz.

Bu "sıradan" mesajlar, tehdit mesajlarından çok daha sinir bozucuydu. Hayatımdaki varlığını hiç unutturmuyordu. Ne zaman biraz rahatlasam yeni bir mesaj beliriyor, yeniden gerilmeme neden oluyordu. Zaten lanet olası herifin niyeti de bana bilinmezlikle işkence etmekti. Bu konuda başarılı olduğunun farkındaydı.

Terli avuçlarımı bacaklarımın yan taraflarına silerek araçtan inip otele ilerledim. Alex, Josh, Ava ve Stella'yla birlikte sessizce asansöre binip kaldığımız kata çıktık. Josh'ın sesiyle birlikte olduğum yerde duraksadığımda, arkadaşlarım çoktan odalarına girip gözden kaybolmuşlardı.

"Biraz konuşmak istiyorum."

Gerildim. Midem çok daha farklı bir sebepten ötürü ağrımaya başlıyordu. Şu anda ihtiyacım olan son şey Josh'tan azar işitmekti.

Buna rağmen karşı gelmeden süitine girdim ve kapı arkamızdan yumuşak bir *klik* sesiyle kapandı.

Bu öğleden sonra neredeyse Ava'ya yakalanacak olmamıza rağmen yine büyük bir riske giriyorduk; ancak şu anda endişelerimin en küçüğü buydu.

Josh konuşmadı. Ama konuşmasına hiç gerek yoktu, beni her zamanki gibi sessizce yargıladığını biliyordum.

Ne düşündüğünü bile tahmin edebiliyordum.

Olanların benim suçum olduğunu, kötü bir örnek olduğumu, Ava'yı yine belaya sürüklediğimi düşünüyordu.

Ona göre, böyle olaylar hep benim yüzümden yaşanıyordu.

"Söyle gitsin." Duvardaki televizyonun karanlık düz ekranına bakıp karmakarışık saçlarımı ve yorgun yüzümü inceledim. Bu gece korkunç bir kâbusa dönüşmüştü. Tek tesellim, her şey

boka sarmadan önce Bridget'ın yanımızdan ayrılmasıydı. Yoksa düğününden önce bir de bu stresle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Josh vücut sıcaklığı beni saracak kadar yakınıma geldiğinde çenem titremeye başladı.

"İyi misin?" diye sordu kısık sesle. Elini enseme götürmüştü, başparmağıyla minik daireler çiziyordu.

Dokunuşuyla göğsümde büyük bir baskı belirdi. "Evet."

"Jules, bana bak."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı iki yana salladım. Ona bakarsam gözyaşlarımı tutan barajın yıkılacağından korkuyordum.

"Jules." Josh bana daha da yaklaşıp çenemi tuttu ve beni gözlerine bakmaya zorladı. "Sorun ne?" diye sorarken, bizi almaya geldiğinde taş gibi olan yüzü gözle görülür bir endişeyle çarpılmıştı.

"Bir şey yok. Yorgunum ve uyumak istiyorum. Her zaman yaptığın gibi bana bağır, ben de buradaki işimi bitirip odama gideyim."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen, neyden bahsediyorsun?"

Yeşil ipekten yapılma mini elbisemden daha kalın bir şey giymiş olmayı umarak kollarımı ovuşturdum. "Bu gece olanlardan. '*Ava senin yüzünden tutuklandı, sen kötü bir örneksin*' gibi bir şeyler demeyecek misin? Artık hepsini ezberledim. Hiçbir zaman yeterince iyi olduğuma inanmadın."

Güçlü çenesindeki bir kas seğirdi. "Ben hiçbir zaman öyle bir şey demedim."

"Ama öyle düşünüyordun."

Josh elini çenemden çekip kendi yüzünü ovuşturdu. "İtiraf ediyorum, Ava aradığında yine başınızı belaya soktuğunuz için kızdım ama asıl hissettiğim şey *endişe* oldu. Sadece onun için değil..." Sesi iyice kısıldı. "... senin için de endişeliydim."

"Neden?"

"Ne demek neden?"

"Neden umursuyorsun?"

Odaya her an kopabilecek bir ip kadar gergin olan bir sessizlik çöktü.

Zorlukla yutkunurken Josh'ın âdemelması hareket etti. Fakat ağzından herhangi bir söz çıkmadı.

Kalbim sızladı. *Aynen.* Ben de öyle düşünmüştüm.

"Seks yapıyoruz diye beni umursuyormuş gibi davranmana gerek yok."

Sahte ilgi, hiç ilgi olmamasından bin kat daha kötüydü. Çünkü insana yanlış umut veriyor, ruhunun mahvolmasına neden oluyordu. Bu küçüklük yıllarımda öğrendiğim en büyük derslerden biriydi. Ne zaman birinin beni umursadığını düşünsem benden istediği bir şey olduğu ortaya çıkıyordu. Ve istediklerini elde ettikten sonra beni bir kenara savuruyorlardı. Ta ki yeni bir şeye ihtiyaçları olana dek.

"Seneler önce..." diye başladım boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak. "Ava'ya benim hakkımda söylediklerini duydum."

Josh'ın kaşları çatıldı. "Ne söylemişim?"

"Üniversitedeki ilk yılımızda, yurt odamızda konuşuyordunuz." Bir yanım çok uzun zaman önceki bir meseleyi tekrar gündeme getirdiğim için utanç duyuyor olsa da o anın hatırası seneler içinde bana bir sarmaşık gibi dolanmıştı ve zehri beni içten içe tüketiyordu. "Ona, benimle arkadaş olmamasını söylediğini duydum."

Çantamın omuz askısını düzeltip koridorda odama doğru ilerledim. Profesörümüzün acil bir işi çıktığı için derse gelememişti, bu yüzden bir saatlik boşluğumuz vardı. Belki de kitabımı odaya koyduktan sonra kampüsün yakınlarındaki küçük kitapçıları dolaşabilirdim.

Dışarıdaki gri bulutlar yağmur tehdidiyle doluydu ve fırtına esnasında bir kitabevinde vakit geçirmekten daha keyifli bir şey

yoktu. Sakin ortamda çevrilen sayfaların sesini, eski kitapların nefis kokusunu şimdiden duyabiliyordum.

Odamın önünde durup anahtar kartımı çıkarmak için çantama uzandım ancak daha kapıyı açamadan, ince ahşabın ötesinden gelen kalın bir ses duydum.

"Neden oda arkadaşını değiştirmiyorsun ki? Jules meselesini açıklarsan görevlilerin sana yardımcı olacağına eminim."

Donakaldım. Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başladı.

"Oda arkadaşımı değiştirmek istemiyorum, Josh." Ava'nın kararlı sesi, diken diken olan tüylerimi biraz olsun yatıştırmıştı. "Jules benim arkadaşım."

"Onu daha iki aydır tanıyorsun ve başını daha şimdiden belaya soktu," diyerek ona karşı geldi Josh. "Saat kulesi olayını unuttun herhalde."

Yüzüm cayır cayır yanıyordu. Girilmesi yasak olan Thayer saat kulesine gizlice girip bir şeyler içmek iyi bir fikir olmayabilirdi ama eğlenceliydi ve Ava da biraz taşkınlık yapmak istemişti. Ayrıca kampüs güvenliği bizi sadece uyarıyla salıvermişti, yani başımızın gerçekten belaya girdiği falan yoktu.

"Beni oraya silah zoruyla götürmedi," dedi Ava. "Jules'la sorunun ne, Tanrı aşkına? Tanıştığınızdan beri ondan nefret ediyorsun."

"Çünkü ona baktığımda tek gördüğüm şey, yaklaşmakta olan tehlike. Kahretsin, kızın kendisi tehlike zaten." Josh bir iç çekti. "Tamam, oda arkadaşı olabilirsiniz ama onu tanımıyorsun bile. Başka arkadaşlar edinebilirsin, Ava. O kız kötü bir arkadaş. Hayatında onun gibi birine ihtiyacın yok."

Yeteri kadar duymuştum.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdüm. Göğsümü yakan acı, yavaş yavaş hiddete dönüşüyordu.

Sik kafalı dangalak. Onunla belki sadece dört kez karşılaşmıştık ama tek bir olay yüzünden beni yargılama hakkını kendinde buluyordu.

Beni hiç tanımadığı belliydi.

Belli olan başka bir şeyse ondan kesinlikle nefret ettiğimdi.

Josh'ın yüzü soldu. "O yedi yıl önceydi," dedi alçak sesle. "İnsanlar değişir. Fikirler de öyle."

"Seninki değişti mi? Çünkü seks yapmaya başlayana dek bana hâlâ üniversitede davrandığın gibi davranıyordun."

Josh irkildi. "Bak, hakkında öyle şeyler söylememeliydim ama ben... Ava'ya karşı çok korumacıyım. Özellikle de çocukken başına gelenlerden sonra. Onun herkese ne kadar kolay güvendiğini, bazen bu kişilerin yanlış insanlar olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Senin öyle biri olmadığını artık bilsem bile, o zamanlar seni hiç tanımıyordum. Kardeşim için endişeliydim ve duruma aşırı tepki vermiştim."

"Ya sonraki yıllar?" Hatıraların yakıcı etkisinden kurtulamıyordum. "Benden hiçbir zaman hazzetmedin."

"Çünkü sen de *benden* hazzetmiyordun!" Josh elini saçlarından geçirdi. Öyle yakınımda duruyordu ki etrafa yaydığı huzursuzluğu resmen *hissedebiliyordum*. "Birbirimize karşı bir nefret ve hakaret sarmalına yakalanmıştık. Nasıl kurtulacağımızı bilmiyorduk."

"Şimdi ne değişti peki? Seks dışında?"

"Değişen bir şey..." Cümlesini yarıda kestiğinde boğazımdaki yumru büyüdü.

"Aynen öyle." *Ağlama. Ağlama.* "Sahte endişeyi kes, Josh. Fazlasıyla samimiyetsiz görünüyorsun."

Burun delikleri genişledi ve bu gece ilk defa gözleri öfkeyle parladı. "Hakkında varsayımlarda bulunduğum için bana kı-

zıyorsun ama sen de tam olarak aynı şeyi yapıyorsun, farkında mısın acaba?"

"Bu, söylediğimin yanlış olduğu anlamına gelmiyor."

Konuşmaya devam edecektim ancak Josh tam o sırada aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp dudaklarıma yapıştı. Vücudum ona kendiliğinden tepki verirken kollarına tutunup göğsümdeki acının kaybolmasını diledim.

"İstediğin bu mu o zaman?" diye hırladı ağzıma doğru. "Sadece duygusuz seks mi?"

"Başından beri plan buydu." Sesimin rahat çıkması için elimden geleni yaptım. "Tabii sen böyle olmasını istemiyorsan, o ayrı."

"Beni sinirlendirmek için doğduğuna yemin edebilirim, kızıl." Bileklerimi tüm gücüyle sıkıp bıraktı. "Dizlerinin üstüne çök."

Dizlerim halıyla temas ettiğinde Josh çoktan kemerini çözüp pantolonunu indirmişti. Karnımın alt kısımlarının alevlenmeye başladığını hissettim.

İşte bu. *Bununla* rahattım.

Derin sohbetler, dostluk ya da gelecek umuduyla değil, sadece seksle rahattım. Şimdiye dek herkesin benden tek istediği bu olmuştu, ben ise onlara istediklerini vermeye alışkındım.

Josh içime girdiğinde gözlerimi yumdum ve kendimi hislere bıraktım. Beni dünyanın en erotik şarkısıymışım gibi çalıyor, gecenin yoğun duygularına rağmen zihnimi tamamen boşaltacak kadar kuvvetli bir şekilde beceriyordu.

Fakat orgazmın verdiği haz sona erdiğinde, kaburgalarımdaki baskı öncekinden çok daha yoğun şekilde geri dönmüştü.

Josh'ın hırıltılı solukları sessizlikte yankılanıyordu. Birdenbire sonsuza dek burada kalıp onun nefes alış verişlerini dinlemek gibi saçma, korkunç bir isteğe kapıldım.

"Üstümden kalk."

Hâlâ yerdeydik. Josh'ın vücudu beni kafes gibi sarmıştı. Her nefesinde göğsünü sırtımda hissedebiliyordum.

"Jules..." Boğuk sesi, zaten bozuk olan sinirlerime dokunmuştu.

Bu bir hataydı. Hepsi hataydı.

"*Üstümden kalk* dedim." Onu itip sendeleyerek ayağa kalktım ve titreyen ellerimle elbisemi düzelttim.

Josh pişmanlık ve tanımlayamadığım başka bir duyguyla gerilmiş yüzüyle beni izliyordu. Buna rağmen ben odadan ayrılırken tek kelime etmedi.

Odama dönüp duşa girene kadar kendimi tutsam da suyun altında dururken gecenin ağırlığının altında ezildiğimi hissettim.

Tutuklanmamız, Max, Josh, her şey... Hepsi üstüme gelip omuzlarıma çöktü. Kendimi yere bırakıp dizlerimi göğsüme çekerek yıllardır ilk kez gerçekten ağladım.

Gözyaşlarım suyla karışarak yüzümden akarken su soğuyana ve etrafta sessizlikten başka bir şey kalmayana dek kabinin içinde oturdum.

BÖLÜM 31

Jules

KENDİME YILDA SADECE BİR KEZ DUYGUSAL çöküntü izni veriyordum. Bu yüzden de duştan çıkar çıkmaz toparlanarak Max, Josh ya da diğer her şeyle ilgili düşünceleri düğünden sonrasına erteledim.

Neyse ki sarayda yapılan provalar, düğün öncesi partiler ve protokol dersleriyle öyle meşguldük ki; daha ben farkına bile varmadan günler geçmiş, törene yalnızca yarım saat kalmıştı.

Bridget, Ava, Stella, Bridget'ın yengesi Sabrina -protokolün dikte ettiği şekilde Sayın Onur Nedimesi- ve ben, nikâhın yapılacağı katedrale girmeden önce son bir kontrol için gelin süitinde toplanmıştık.

Düğüne yedi bin konuk katılacaktı, tören dünya çapındaki milyonlarca izleyiciye canlı yayınla ulaştırılacaktı.

Midem gerginlikten ağrıyordu.

"Daha önce söylediğimi biliyorum ama burada olduğunuz için çok teşekkür ederim kızlar." Bize bakarken Bridget'ın gözleri hafifçe yaşarmıştı. "Hazırlıkların yorucu olduğunu ve her şe-

yin ince elenip sık dokunmasının kolay olmadığını biliyorum, bu yüzden sabrınıza minnettarım."

"Dünyayı verseler düğününü kaçırmazdık." Stella onun elini sıktı, gözleri mutluluk ve melankoli karışımıyla parlıyordu.

Tören vakti yavaş yavaş gelirken ben de aynı çelişkili duygular içindeydim. Bridget adına çok mutluydum, özellikle de Rhys'le birlikte olmak için üstesinden geldikleri onca şeyden sonra. Fakat bu evlilik, bir devrin sonu anlamına geliyordu.

Arkadaşlarım ve ben büyüyorduk. Artık bir zamanlar olduğumuz o genç, tasasız öğrenciler değildik. Tamam, uzun zamandır birer yetişkin gibiydik ama Bridget'ın düğünü bir şekilde gerçekleri daha net anlamamı sağlamıştı.

Ani bir kararla çıkılan hafta sonu gezileri, yurt odasında gece geç saatlerde yapılan spa seansları, Morning Roast'ta kahve ve çörekler eşliğinde edilen haftalık sohbetler geride kalmıştı.

Ava artık Alex'le yaşıyor ve işi için sürekli seyahat ediyordu. Bridget gerçek bir *kraliçe* olmuştu, şu anda evlenmek üzereydi. Stella ise dergi ve blogla aşırı meşgul olduğundan, ev arkadaşı olmamıza rağmen onu zar zor görüyordum.

Fakat birlikteyken yine eski zamanlardaki gibiydik, elbette ki bunun değerini çok iyi biliyordum.

"Rhys'e söyle sana iyi davransın, yoksa bize hesap vermek zorunda kalır," diye ekledi Stella.

Tehdidine rağmen endişelenmemize gerek olmadığını biliyorduk. Bridget tahta çıkmadan önce bile Rhys ona bir kraliçe gibi davranıyordu.

Bridget'ın kısık kahkahası duygu yüklüydü. "Söylerim."

Kapı tıklatıldı. Sarayın iletişim sekreteri Freja içeri girdikten sonra başını eğerek Bridget'a selam verdi

"Majesteleri. Hazır mısınız?"

Bugün yüzünde ilk kez endişe belirmiş olmasına rağmen Bridget omuzlarını dikleştirerek kafa salladı.

Son bir saç ve makyaj kontrolü yaptıktan sonra alt kata inip konuk eviyle kadim katedrali birbirine bağlayan uzun koridoru geçtik.

Kapılar açıldığı an katedralin koltuklarının arasındaki sonsuz yürüyüşüm esnasında tökezlememe dileğim dışında tüm düşüncelerim yok oldu.

Başbakanlar. Kraliyet mensupları. Ünlüler. *Josh.*

Gelin ve damadın yakın arkadaşlarıyla aileleri için ayrılmış sıraların yanından geçerken konukların hepsi bana bakıyordu ama binlerce gözün arasında yalnızca bir çift beni yakıp geçiyordu.

Kalp atışlarım daha da şiddetlendi.

Mihrapta yerimi alırken arkadaşımın abisine bakmamaya kararlı bir şekilde gözlerimi girişe diktim.

Bakma. Bakma. Bakma.

Bridget, büyükbabası eski Kral Edvard'ın kolunda içeri adım attığında kalabalığa derin bir sessizlik çöktü.

Mihraptaki Rhys doğal olmayan bir şekilde tamamen hareketsiz kalmıştı. Gözleri Bridget'ın gözlerine kilitlenirken yüzü öyle bir sevgiyle parlıyordu ki bunu gördüğümde kalbim sıkıştı. Şu anda katedrale meteor düşse bile Rhys gözlerini ondan alamayacak gibiydi.

Bridget'ın ona gülümsemesi dantel duvağının altından bile görülebiliyordu. Aralarındaki şey o kadar ham ve samimiydi ki etrafımızı saran binlerce konuğa rağmen kendimi aralarına giriyormuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak biriken yaşları kovdum. Ağlamıyordum. Sadece fazla nemi dışarı atıyordum. Hepsi buydu.

Ancak başpiskopos törene başladığında, duygularımı bastırmak için sıraları taramaktan kendimi alamadım. İhtiyacım olan son şey canlı yayında çirkin bir şekilde ağlamaktı.

Bakışlarım bir avuç tanınmış Avrupalı kraliyet mensubunu,

dünyaca ünlü bir pop şarkıcısını ve gelecek vaat eden futbol yıldızı Asher Donovan'ı atlayarak Josh'ı buldu.

Ona bakmama kararlılığı buraya kadarmış.

Kraliyet ailesinin hemen arkasındaki sırada, siyah bir smokinin içinde tüm çarpıcılığıyla oturuyordu. Saçını, elmacıkkemiklerinin hatlarını vurgulayacak şekilde düzeltip taramıştı ve kömür karası gözleri, tenimin altına sızan bir yoğunlukla bana bakıyordu.

Güm. Güm. Güm.

Josh'ın bakışları beni esir alırken kalp atışlarım kulaklarıma dolan başpiskoposun sesini bastırdı.

Kendime bile itiraf etmeye hazır olmadığım şeyi yüz ifademle tüm dünyaya sergilemeden önce başka bir tarafa bakmalıydım.

Çünkü gerçekler, geçmişin canavarlarının ya da şantajların hiç olmadığı kadar korkutucuydu.

BÖLÜM 32

NİKÂH TÖRENLERİ GENELDE UZUN OLURDU. Fakat görünüşe bakılırsa, kraliyet düğün törenleri sonsuza dek sürüyordu.

Oturduğum ahşap bank kıçımı uyuşturmaya başlayınca dünyanın en zenginleri ve en ünlüleriyle çevrili olmanın heyecanı da hızla soldu. Bridget ve Rhys için mutluydum fakat tek düşünebildiğim şey Jules'tu.

Geçen gece yanımdan o şekilde ayrılması hâlâ içimi kemiriyordu. Aramızı bir an önce düzeltmezsek aklımı kaçıracaktım.

Mihrapta dikilirken ona baktım. Diğer nedimelerle aynı mor elbiseyi giymişti, aynı buketi taşıyordu ama aralarında öyle çok parlıyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Bakışlarımı suratında gezdirip dudaklarının dolgun kıvrımını, yüzünün ince ve narin çizgilerini inceledim. Bridget'ın içeri adım atmasıyla gülümsediğinde kalbim aniden takla attı.

Bazı insanlar ağızlarıyla gülümserdi, Jules ise tüm yüzüyle gülümsüyordu. Gözleri ışıldıyor, burnu sevimli bir şekilde kırışıyor, yanağında minik bir çizgi beliriyordu. Gülümsemesini izlemek, gece göğünün yıldızlarla aydınlanmasını izlemek gibiydi.

Jules sıralara göz gezdirmeye başlayınca kaslarım gerildi. Bir santim daha dönse... sadece bir santim daha...

Gözlerimiz buluştu. Bakışlarımız birbirine kilitli kaldı.

Farkındalık kıvılcımları tüm sıcaklıklarıyla omuriliğimi yaktığında neredeyse banktan fırlayacaktım. Jules'un tebessümü solup yüzü benimkine benzer bir farkındalıkla dolarken parmaklarımı dizime götürüp sıktım.

Katedralde yankılanan müzik azalmıştı. Aniden içimde beliren, mihraba koşup onu yalnız kalabileceğimiz bir yere götürmek için duyduğum o dürtüyü hissettim.

Bu anlık göz teması yeterli değildi. İhtiyacım olan şey... Siktir, neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum. Özür dilemek, açıklama yapmak, geçen gece yaptığı gibi bana tekrar gülümsemesini sağlamak istiyordum sanırım.

Bridget'ın bekârlığa veda partisinin olduğu geceden bu yana Jules'la konuşmamıştım. Son baş başa kalışımızın üzerinden kırk sekiz saat geçmişti ve yokluğu şimdiden bana ıstırap veriyordu.

Onunla değilken yanımda olmasını diliyorum. Onunlayken ise sonsuza dek o anda kalmak istiyorum.

Avuçlarım terle kaplandı.

Jules o gece yanımdan ayrıldığından beri, konuşmamızı kafamda belki binlerce kez tekrar etmiştim.

Gözlerindeki akmayan yaşlar, Ava'yla yaptığım konuşmaya kulak misafiri olduğunu söylerken sesinde beliren incinme, seksten sonra tek kelime etmeden *öylece* çekip gitmesi aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Anlaşmamızın kurallarına ilk kez gerçekten bağlı kalmıştık. İlk zamanlardaki hızlı sekslerimiz bile biraz sohbetle sona ererdi. Kuralların dışına çıkmamanın hoşuma gideceğini sanmıştım ama tek istediğim onu odama geri çekmek ve öpücüklerimle acısını unutturmak olmuştu.

Sözlerimi tutmak için her zaman elimden geleni yapardım an-

cak Jules'la ilişkimi sadece seks olarak ilerletme konusundaki kararlılığım, lambaya uçan bir güveden daha hızlı ölmüştü.

Bridget dönüp koridora doğru yürümeye başlayınca Jules'la bakışmamızı bir saniyeliğine böldü. O geçip gittiğinde Jules çoktan gözlerini kaçırmıştı. Bakışları şimdi başpiskopostaydı ve bana bir daha *bakmamaya* yemin etmiş gibiydi.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

Aynı yerde olmamıza rağmen onu o kadar çok özlüyordum ki, bakışlarımızın ayrılması bile göğsümü derin bir sancıyla dolduruyordu.

Kahretsin, bana *ne* olmuştu böyle?

Onunla değilken yanımda olmasını diliyorum. Onunlayken ise sonsuza dek o anda kalmak istiyorum.

Avuçlarımdaki ter miktarı biraz daha arttı.

Böyle hissetmemin sebebi düşündüğüm şey olamazdı, değil mi? Olamazdı...

Son iki ay gözlerimin önünden hızlı bir film şeridi gibi geçti. Vermont'ta olanlardan, iki gece önce yaşananlara dek her şey birbirine karıştı ve ciğerlerimi titreten soğuk bir şelale gibi üzerime aktı.

Siktir. Boku yemiştim.

*

Tören sona erip resepsiyon başladığında sinirlerim iyice gerilmiş, duygularım darmadağın olmuş haldeydi. Jules'u dans pistinin kenarında Asher Donovan'la gülüşürken gördüğümde içimdeki tüm gergin ipler birden koptu.

Katedralden ayrıldığımızdan beri birkaç kez onunla konuşmaya çalışmıştım ama nedime olarak yerine getirmesi gereken görevler vardı.

Şimdiyse sonunda özgür kalmıştı ve gidip lanet olası Asher Donovan'la flört etmeye mi başlamıştı?

Sikerler. Sohbete devam edebileceklerini sanıyorlarsa çok yanılıyorlardı.

Fırtına gibi gürleyerek yanlarına giderken neredeyse Danimarka başbakanını deviriyordum. Kalbim sahiplenici, vahşi bir ritimle göğüs kafesime çarpıyordu.

Benim. Benim. Benim.

Asher spor alanındaki idollerimden biriydi ama şu anda Jules'a öyle baktığı için gözlerini oymak istiyordum. O kız açık, net ve geri dönülemez bir şekilde *benimdi*. Asher kim oluyordu da ona sahip olabilecekmiş gibi bakıyordu?

Onlara yaklaştığımı fark ettiğinde adamın kaşları yukarı kalktı.

"İzninle." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Jules'la biraz konuşmam gerek."

Jules'un omuzları gözle görülür şekilde gerildi. Ancak bana bakmak yerine gözlerini diğer adamın yüzünde tuttu.

Kanım fokur fokur kaynamaya başladı.

Daha önce hiçbir kadını kıskanmamıştım ve bu histen nefret ediyordum. Bir dağa çarpıp parçalanmak üzere olan kontrolsüz bir tren gibiydim.

"Tabii." Asher'ın yeşil gözleri muziplikle parladı. "Jules, seninle tanışmak güzeldi."

"Seninle tanışmak da öyle." Jules ona tebessüm edince kanım iyice köpürdü. "DC'ye geldiğinde buluşalım, olur mu? Numaram sende var zaten."

Buluşmak mı? Numara mı? *Ne sikimden* bahsediyordu bu kız?

"Çok isterim." Asher, Jules'un yanağına bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz." Göğsüm kavurucu bir sahiplenme hissiyle kaplandı. Kahrolası herifi Jules'un üzerinden çekip almak ve erkek güzeli suratına okkalı bir yumruk geçirmek istiyordum.

Jules onun duyma mesafesinden çıkmasını bekledikten sonra bana döndü. "Evet?"

"Neydi bu şimdi?" Sesimdeki sahiplenici hırıltıyı bastırmak için elimden geleni yaptım.

"Ne neydi?"

Kaygısız, duygusuz ses tonu karşısında çenemi sıktım. "*Bu.*" Futbol yıldızının gittiği yönü işaret ettim. "Asher'la sergilediğin sahne. Onda neden numaran var?"

"Çünkü ben verdim." Jules kaşlarını kaldırdı. "Sohbetimizi öyle kaba bir şekilde bölmenin sebebi bu muydu? Eğer söyleyecek önemli bir şeyin yoksa, Asher'la konuşmama devam etmek isterim."

Bu küstah ses tonu için onu kucağıma çekip kıçına sert bir şaplak atmayı çok isterdim ama şu anda o adamdan daha önemli bir konuyu konuşmamız gerekiyordu.

Asher meselesine sonra dönebilirdik.

"Konuşmamız gerek. Baş başa." Arkadaşlarımıza bir göz attım, dans etmekle meşgul oldukları için bize dikkat etmiyorlardı.

"Meşgulüm, Josh. Yerine getirmem gereken nedimelik görevlerim var."

"Hepsini yerine getirdin zaten."

Bridget ve Rhys çoktan ilk danslarını yapmış ve pastayı kesmişlerdi. Şimdi tüm konuklar ya pistte dans ediyor ya sarhoş oluyor ya da bir kenarda dedikodu yapıyorlardı.

Dünya liderleri de tıpkı bizim gibiydiler.

"Ah, elbette." Jules elini göğsüne götürdü. "Nedimelikle ilgili engin deneyimine saygı duyuyorum. Neler gerektirdiğini çok iyi biliyormuş gibisin."

Ellerimi sıktım. Eski çekişmelerimize geri dönüyorduk. Aslında bunu bir normallik işareti olarak algılayıp memnun olmam gerekirdi fakat şu anda beni çok kızdırıyordu.

"Beş dakika sonra dışarıda ol, kızıl. Yoksa gelip seni kucağıma alır; dünyadaki her lanet olası kral, kraliçe ve başkanın önünde kıçına şaplak atarım," diye hırladım.

Jules'un yanakları koyu pembeye dönüştü. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Sen de beni sınama."

Topuklarımın üzerinde dönüp balo salonundan çıktım.

Jules tehdidimde samimi olduğumu anlamış olmalıydı ki tam beş dakika sonra dışarıda benimle buluştu. Çenesini inatçı bir tavırla sıkmıştı.

Kilitlenmemiş bir kabul salonuna ulaşana dek koridorda yürüdük. Kapıyı arkamızdan kapattım ve sonra... ikimiz de sessiz kaldık.

Birbirimize bakarken aramızdaki hava eski acılarla ve söylenmemiş sözlerle ağırlaşmıştı.

Hiçbir zaman yeterince iyi olduğuma inanmadın.

Ava'ya benim hakkımda söylediklerini duydum

Şimdi ne değişti peki? Seks dışında.

Onu Asher'la görmekten duyduğum rahatsızlık yavaş yavaş azalıp yerini suçluluk ve utanca bıraktı. O gün Jules'un bizi dinlediğini bilmiyordum ama buna rağmen söylediklerim yüzünden kendimi koca bir pislik gibi hissediyordum.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu Jules, ses tonu da tıpkı omuzları gibi sertti.

"Ben..." Kelimelerden daha yeterli bir şeye sahip olmayı dileyerek tereddüt ettim. "Özür dilemek istiyorum."

Bir zamanlar Jules Ambrose'tan özür dilemek, kendi dilimi kesmek kadar acı verici olurdu. Şimdiyse sözcükler dilimden kolaylıkla dökülüyordu.

Jules'un kızmasını anlıyordum. Haklıydı, ona çok kötü davranmıştım.

Bugüne dek beklemektense geçen gece özür dilemeliydim fakat sözleri beni öyle şaşırtmıştı ki ne diyeceğimi bilememiştim. Sadece Ava'yla konuşmamla ilgili söyledikleri değil, sonrasında sorduğu sorular da beni gafil avlamıştı.

Şimdi ne değişti peki? Seks dışında.

Her şey değişti.

Söylemem gereken buydu. Keşke o anda bunu göremeyecek kadar kör olmasaydım.

Aramızdaki şey yalnızca seks olarak başlamıştı ama başından beri bundan fazlasıydı. Jules'tan nefret ettiğimi düşünürken bile ona karşı yumuşamaya başlamıştım. Her gülümsemesi, her kahkahası, yaptığımız her sohbet, zihnimde ona dair oluşturduğum imajı yerle bir etmişti. Öyle ki, Jules artık tanımadığım ve gitmesine asla izin vermek istemediğim biri olup çıkmıştı.

"Zaten özür diledin," diye cevap verdi.

"Hayır, dilemedim." Ona doğru bir adım daha attım. "Ava'dan seninle olan arkadaşlığını bitirmesini istediğim için özür dilerim. Yaptığım şey korkunçtu."

Jules kafasını başka yöne çevirdi. "Önemli değil."

"Önemli. Duymanı istemezdim ama duymuşsun. Benim yüzümden canın yanmış. Bunun için gerçekten üzgünüm."

Başını iki yana salladı. Ay ışığında gümüşi görünen bir gözyaşı yanağından süzüldüğünde göğsümde bir şeyler çatırdadı. "Bir zamanlar asla özür dilemezdin."

"Bir zamanlar sik kafalının tekiydim."

"Hâlâ sik kafalı olmadığını kim söyledi?"

Dudaklarım minik bir gülümsemeyle kıvrıldı fakat Jules tekrar konuşunca gülümsemem kayboldu.

"Biz ne yapıyoruz Josh? Aramızdakinin sadece seks olması gerekiyordu."

Ben de kendime sürekli böyle söylüyordum ama anlaşmamız, kurallarla bağlanamayacak bir şeye dönüşmemiş gibi davranmaktan yorulmuştum. Ayrıca kendi rızası olsa bile, Jules'un onu sadece seks için kullandığıma inanması kalbimin acı verici bir şekilde düğümlenmesine neden oluyordu.

Duygusal bağların olmadığı cinsel çıkar anlaşmaları benim için sorun değildi. Kahretsin, sekse *başladığımdan* beri tek zevk aldığım şey zaten buydu. Fakat aynı şeyi Jules'la yapmak, üzerime tam oturmayan özel dikim bir takım elbise giymek kadar yanlış geliyordu.

"Her şey her zaman olması gerektiği gibi gitmeyebilir, kızıl."

İşte. İmaların altına incelikle gizlenmiş bir itiraftı bu.

Odanın sessizliğinde Jules'un soluklarının artan temposunu ve köşedeki ayaklı saatin tıkırtılarını duyabiliyordum.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Jules'tan nefret etmeyi ne zaman bırakmış, ona özlem duymaya ne zaman başlamıştım hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim şey onu özlediğim ve asla eskiye dönmek istemediğimdi.

"Belki de olması gerektiği gibi gitmeli."

Hareketsiz kaldım. "Bu..." diye başlarken sakin sesim damarlarımda kabaran fırtınayı gizliyordu. "... ne demek oluyor?"

Jules çenesini dikmişti fakat sesinde ufak bir titreme seziliyordu. "Başkalarıyla çıkmalıyız bence. Anlaşmamızda bunu yapamayacağımıza dair bir kural yoktu ve artık bundan faydalanmalıyız."

Göğsümün içinde karanlık, çirkin bir canavar başını kaldırıp vahşice hırladı. "Başka biriyle *asla* çıkamazsın."

Başka kimle çıkmak istiyor olabilirdi ki? Asher Donovan'la mı? Herif kötü şöhretli bir kadın avcısıydı, ayrıca DC'de yaşamıyordu bile.

"Kurallarımız belli," diye belirtti Jules.

"Kurallar değişir."

"Hayır." Gözlerinde hafif bir panik belirirken geriye doğru adım attı. "Bizim kurallarımız değişmez."

"Daha önce kuralları esnetmekle ilgili bir sorunun yoktu ama."

Ona doğru adım attığımda geriledi. Sırtı duvara çarpana dek dans eder gibi aynı hareketleri tekrar ettik. Dudaklarına doğru eğilip aramızda yalnızca bir santim kaldığında duraksadım.

"Neyden bu kadar korkuyorsun, kızıl?" Nefesim tenini okşadı.

"Korktuğum bir şey yok."

"Yalan."

"Bunun basit olması gerekiyordu."

"Ama değil."

Onunla ilgili şeyler hiçbir zaman *basit* olmuyordu.

Jules tanıdığım en karmaşık, en büyüleyici insandı.

Boyun eğmiş gibi gözlerini yumup, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Yanağından süzülen yaşı başparmağımla sildim. İçimde şiddetli bir koruma içgüdüsü belirmişti.

Ondan ne istediğimi bilmiyordum ama *onu* istediğimi biliyordum. Nereye baksam görebildiğim tek şey o olana dek düşüncelerime ve rüyalarıma girdiğini biliyordum. Ve onunla beraber olduğum zamanların, kendimi gerçekten yaşıyormuş gibi hissettiğim birkaç andan biri olduğunu biliyordum.

"Seni istiyorum." Süslü bir dille konuşmaya gerek yoktu, gerçek zaten kendi başına yeterince güçlüydü. "Başkalarıyla çıkmayacağız, kızıl. Anlaşmamızın şartları sikimde bile değil. Neden, biliyor musun?"

Güçlükle yutkunurken boynunun narin çizgileri hareket etti. "Neden?"

Kafamı eğip elimi saçlarının arasından geçirerek onu iyice kendime çektim.

"Çünkü sen benimsin," dedim dudaklarına doğru. "Başka bir adamın sana elini bile sürmesine izin verirsen, can kurtarmakta iyi olduğum kadar can almakta da iyi olabileceğimi görürsün."

BÖLÜM 33

Jules

ÇÜNKÜ SEN BENİMSİN. BAŞKA BİR ADAMIN SANA elini bile sürmesine izin verirsen can kurtarmakta iyi olduğum kadar can almakta da iyi olabileceğimi görürsün.

Josh'ın söyledikleri dehşet veren bozuk bir plak gibi zihnimde çalıp duruyordu. Dört gün geçmişti fakat hâlâ durdurma tuşunu bulamamıştım.

Şu anda, LHAC'deki bilgisayarımın başında otururken bile kelimelerini birer fısıltı gibi tenimde hissedebiliyordum.

O akşamki konuşmamız bu sözlerle son bulmuştu. Düğün konuklarının arasına tekrar karışırken kalbim deli gibi göğsüme çarpıyor, kanım damarlarımda elektrikle cızırdıyordu. Sanki dediklerini zihnime kazımak istemiş ve bunu başarmıştı.

Neyden bu kadar korkuyorsun, kızıl?

Her şeyden korkuyordum.

Ben her zaman eğlenceyi seven, gelişigüzel flörtleri tercih eden, erkekleri fazla yakınlaşmadan kendinden iten kız olmuştum. Çok yakından bakarlarsa gerçek Jules'u göreceklerinden ve onu yeterli bulmayacaklarından korkuyordum.

Gerçek Jules, annem ve Max için asla yeterli olmamıştı. Bazen kendi gözüme bile yeterli görünmüyordum.

Fakat Josh en kötü yanlarımı görmüş, benden en kötüsünü *ummuş* olmasına rağmen yanımda kalmak istiyordu. Bu gerçek, var olan en tehlikeli duyguyu açığa çıkarıyordu. Umudu.

Kötü yanlarının sadece bir kısmını gördü, diye fısıldadı zihnimdeki kışkırtıcı bir ses.

Geçmişimi ya da para için yaptığım şeyleri bilmiyordu. Asla da bilmeyecekti. Gerçekleri ondan mümkün olduğunca uzak tutacaktım.

"Jules."

Kalbimin gümbürdemesine neden olan bir korkuyla sıçradım, birkaç saniye sonrasında ise rahatladım. "Merhaba, Barbs."

Resepsiyon görevlisi, masamı çevreleyen kabine yaslanıp bilgisayarın ekranına dokundu. "Gitme zamanı, tatlım. Ofis kapandı."

Etrafa bakıp ofisin boşaldığını görünce şok oldum. Diğer çalışanların gittiğini fark etmemiştim bile.

"Doğru." Bir elimle yüzümü ovuşturdum. Tanrım, nasıl da dalıp gitmiştim. "Şu belgeleri kapatıp hemen çıkarım."

"Hiç acele etme, ben beklerim." Beni kuşkucu bakışlarla inceledi. "Josh'ın bugün Bower davasını kutlamaya gelmemesine şaşırdım. Hem de izin günüydü."

Terence Bower'ın sabıka kaydını başarıyla temizlemiştik ve bu sabah, karısı iyileşirken aileyi geçindirecek bir işe girdiğinin haberini almıştık. Bu bizim için büyük bir zaferdi fakat LHA-C'de işe başladığımdan beri bunun üzerinde çalışmama rağmen pek heyecan hissedememiştim.

Kendi hayatım için endişe yüklü olduğumdan, onlar için ne kadar mutlu olursam olayım başka birinin hayatındaki olumlu gelişmeleri kutlayabilecek havada değildim.

Yine de Josh'ın adını duyunca karnımda kelebekler uçuşmaya başlamıştı. "Neden gelmediğini bilmiyorum. Kendisine sor

istersen." Üzerinde çalıştığım belgeyi kaydettim ve oturumu kapattım.

"Hmm. Onunla samimi olduğun için belki bilirsin diye düşünmüştüm." Barbs'ın gözlerinde haylaz bir parıltı vardı. "İkiniz mükemmel bir çift olurdunuz."

"Öyle mi diyorsun?" Yanaklarımın kızardığını hissetsem de sesimi düz tuttum. "Böyle bir durumda muhtemelen ilişki yükünün çoğunu ben taşırdım."

Vücudu kahkahalarla sarsıldı. "Bak, o çocuğun ihtiyacı olan sensin. Etrafı devamlı *evet* diyen insanlarla çevrili. Bütün kadınlar ona tapıyor ve Josh'ın söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyi sorgulamıyorlar." Kafasını iki yana salladı. "Gerçekleri görmesini sağlayacak birine ihtiyacı var. Onunla ilgilenmemen çok kötü. Yoksa... ilgileniyor musun?"

Konuşurken öne doğru eğilmişti. Kliniktekilerin ona neden ofis çöpçatanı dediklerini şimdi anlıyordum.

İmalı bir şekilde, "İyi geceler, Barbs," dediğimde bir kahkaha patlattı.

"İyi geceler, tatlım. Sonra konuşuruz." Masasına dönmeden önce bana göz kırptı.

Eşyalarımı topladım. Josh'ın bugün gelmemesi *gerçekten* garipti ama belki de izin gününde dinlenmek istemişti. Eldorra'dayken çalışmadığı günleri telafi etmek için birkaç gündür hastanede fazladan mesai yapıyordu. DC'ye döndüğümüzden beri görüşmemiştik ve ona mesaj atma konusunda tereddütlüydüm.

Düğündeki o konuşmadan sonra, ilk karşılaşmamızın yüz yüze olması gerektiğini hissediyordum.

Ayrıca anlaşmamızı değiştirme yönündeki üstü kapalı talebine nasıl cevap vereceğimi de henüz bilmiyordum. Bu yüzden beklemedeydim.

Telefonum çalarak beni kaotik düşüncelerden uzaklaştırdı.

Dikkatim öyle dağınıktı ki arayanın kimliğini kontrol etmeden telefonu açtım. "Alo?"

"Jules Miller ile görüşebilir miyim lütfen?" dedi yabancı bir kadın sesi.

Eski soyadımı duyunca donup kaldım. Yanlış numarayı aradıklarını söylemek istedim fakat içimdeki merak, hissettiğim kendimi koruma duygusunu bastırdı.

"Buyurun, benim." Telefonu kulağıma daha sıkı bastırdım.

"Bayan Miller, sizi Whittlesburg Hastanesi'nden arıyorum. Adeline Miller hakkında." Sesi yumuşadı. "Maalesef kötü bir haber vermek durumundayım."

Midem bir takla atıp serbest düşüşe geçti. *Hayır.*

Ne diyeceğini çoktan tahmin etmiştim.

"Üzgünüm ama bu sabah Bayan Miller'ı kaybettik..."

Kulaklarımdaki uğuldama yüzünden konuşmasının geri kalanını duyamadım.

Adeline Miller.

Annem.

O ölmüştü.

BÖLÜM 34

Josh

BİR SÜREDİR GÜREŞMEKTE OLDUĞUM BAVULUMUN fermuarını kapatmayı başarmak üzereydim ki zil çaldı. Bu beklenmedik sesle irkilerek elimi üzerinden çektim ve bavulun kapağı açılıp kendinden memnun bir sesle yere çarptı.

"*Siktir.*"

Dört gün sonra Yeni Zelanda seyahatime çıkıyordum. On iki yaşımdayken bir havayolu şirketi imzalı beyzbol kartlarımı koyduğum valizi kaybettiğinden beri, havaalanında bagaj teslimi yapmayı reddediyordum. Sırf bu yüzden son bir saatimi, bir haftalık yürüyüş ekipmanını minik bir kabin bagajına sığdırmaya çalışarak geçirmiştim.

Ve şimdi tüm çabam boşa gitmişti.

"Umarım boktan bir şey için kapımı çalmıyorsunuzdur." Odamdan çıkıp kapıya giderken sinirlerim tepemdeydi.

Kapıyı bir hışımla açtım, gelen her kimse ona ağzıma geleni söylemeye hazırdım fakat eşikte bekleyen kişiyi gördüğüm anda kötü ruh halim yok oldu.

"Selam." Jules kollarını beline dolamıştı. Teni solgun, gözleri

şüpheli şekilde nemliydi. "Habersiz geldiğim için özür dilerim ama... ama başka nereye..." Yüzünde titrek, yarım bir tebessüm belirdi. "Yalnız kalmak istemedim."

Sesi son kelimeyi söylerken çatladığında kalbime bir endişe bıçağı sapladı.

"Saçmalama, neden özür diliyorsun?" Kapıyı iyice açtım ve içeri adım atarken herhangi bir yerinde yara olup olmadığını kontrol ettim. Kanaması ya da morluğu yoktu, kötü durumda olduğuna dair tek işaret yüzündeki o dalgın ifadeydi. Endişe bıçağı göğsümü daha da sert oydu. "Ne oldu?"

"Annem." Jules güçlükle yutkundu. "Hastaneden arayıp trafik kazası geçirdiğini söylediler. O... o..." Dudaklarından küçük bir hıçkırık döküldü.

Ne olduğunu tahmin etmem için cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Böyle bir durumda onun adına içimde küçük bir anlayış hissedeceğimi ya da en fazla acısını paylaşacağımı düşünürdüm; ama hiçbir şey beni göğsümdeki patlamaya hazırlayamazdı.

Çıkardığı tek bir hıçkırık sesiyle içimde saklı olan tüm mayınlar harekete geçmişti. Acı ciğerlerimi dağlayıp kanıma hücum etmiş, zihnimin içinde yankılanırken kalbimi öyle bir yakmıştı ki; nefes almaya devam edebilmek için büyük bir çaba sarf etmem gerekmişti.

"Gel buraya, kızıl." Pürüzlü sesim kendi kulaklarıma bile yabancı geliyordu.

Kollarımı açtım. Jules bana yaklaştı ve ağlamasını bastırmak için yüzünü göğsüme bastırdı. Görünür bir tepki vermemek için elimden geleni yaptım, etrafımızı saran vahşi duyguları daha da şiddetlendirmek istemiyordum. *Kahretsin*, Jules'un acı çektiğini görmek canımı fena yakmıştı. Hem de mümkün olabileceğini düşünmediğim kadar.

"Şşşt." Çenemi başının üstüne yaslayıp sırtında nazik daireler çizdim. Keşke böyle çaresiz olmasaydım. Istırabını yok etmek

için her şeyi yapabilir, herkesle pazarlık edebilirdim ama yıllar içinde geliştirdiğim pek çok beceri olsa da ölüleri hayata döndürmek bunlardan biri değildi. "Sorun yok. İyi olacaksın."

"Özür dilerim." Jules hıçkırdı. "Biliyorum bu... bu... anlaşmamızın bir parçası değil a-ama A-Ava bir f-fotoğraf çekimine gitti ve S-Stella da henüz eve d-dönmedi, ben..."

"Özür dilemeyi bırakır mısın?" Onu daha sıkı kucakladım. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Ama a-anlaşma..."

"Jules." Sırtında dolaşan elim bir saniyeliğine durdu. "Çeneni kapa ve sana sarılmama izin ver."

Cansız kahkahası yalnızca bir saniye sürdü, sonra yerini tekrar gözyaşları aldı. Yine de bir saniye bile olsa iyi hissetmesini sağladığım için mutluydum. Şu durumda yarım saniye bile yeterdi.

Sonunda hıçkırıkları burun çekmeye dönüştüğünde onu kanepeye yönlendirip oturmasını sağladım. "Hemen döneceğim."

Bu hafta market alışverişine vaktim olmamıştı, bu yüzden de telefonumu açıp hızlı teslim yapan bir yerden yemek siparişi verdim. Hemen ardından mutfağa geçip bir fincan çay hazırladım. Annem, güzel bir fincan çayın her sorunu çözebileceğine inanırdı ve son zamanlarda pek içmiyor olsam da evde mutlaka çay bulundururdum.

Sıcak su makinesi ve çay, bir Çinlinin evinden asla eksik olmayan iki şeydi.

Annemi düşününce göğsüme bir sancı saplandı. Ben çocukken ölmüştü ama insan, ebeveyninin ölümünü kolay kolay unutamıyordu.

Jules asla ailesinden bahsetmezdi, bu yüzden de annesiyle ilişkisinin pek iyi olmadığını varsayıyordum. Fakat ne olursa olsun onun annesiydi.

Oturma odasına dönüp çayı ona uzattım.

"İçine zehir katmadın, değil mi?" Çatallı sesinde her zamanki küstahlığından izler vardı.

Kaburgalarımın arkasında bir ferahlık hissettim. Daha önceki konuşmalarımızdan birine yaptığı atıf karşısında dudaklarım kıvrıldı.

"Şu kahrolası çayı iç, kızıl."

Dudaklarından minik bir gülümsemenin gölgesi geçti. Ben koltukta yanına otururken ilk yudumunu alıyordu.

"Klinikteyken aradılar," dedi fincanına bakarak. "Diğer araç kırmızı ışıkta geçmiş ve anneminkine çarpmış. Kazaya karışan herkes orada ölmüş. Hastanedekiler eşyalarını inceleyince numaramı bulmuşlar. Geriye kalan tek ailesi bendim." Gözlerime bakmak için kafasını kaldırdığında yüzü acı doluydu. "Tek ailesi bendim," diye tekrarladı. "Ve yedi yıldır onunla konuşmuyordum. Numarası telefonumda vardı, istesem arayabilirdim ama..." Zorlukla yutkundu.

"Kendime '*seneye ararım*' deyip durdum. *Seneye arayıp geçmiş yılları telafi ederim.* Fakat aramadım. Artık hiç arayamayacağım."

Sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla boğuklaştığında göğsümü kaplayan sızı taşlaştı.

"Bilemezdin ki," dedim yumuşak bir sesle. "Ani bir kazaymış."

"Yine de konuşmayı ertelemeseydim..." Kafasını iki yana salladı. "En kötüsü de şu ki... hiç böyle hissedeceğimi düşünmemiştim." Kendini işaret etti. "Annemle birbirimize küs ayrıldık. Yaptığı şey yüzünden yıllar boyu ona *öfke doluydum*. Öldüğünde *rahatlayacağımı* sanmıştım ama..." Keskin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Nasıl hissettiğimi hiç bilmiyorum. Üzgünüm. Kızgınım. Utanç ve pişmanlık duyuyorum. Ayrıca evet, biraz da rahatladım." Fincanı sıkan parmakları beyaza döndü. "Bu beni korkunç biri mi yapar?"

"Annenle karmaşık bir ilişkiniz varmış gibi görünüyor. Tüm o duyguları, hatta rahatlamayı hissetmen de gayet normal."

Bunu hastanede hep görüyordum. Bazı hastalar ölümün kıyısında günlerce oyalanırdı. Sonunda hayata gözlerini yumduklarında aileleri yas tutardı fakat aynı zamanda, sevdiklerinin ıstırabı sona erdiği için rahatlarlardı. Bunu dile getirmeseler de hep gözlerinden belli olurdu.

Keder tek bir duygu değildi, yüz duygunun bir araya gelip karanlık bir kefene sarılmış haliydi.

Jules'un durumu tam olarak aynı olmasa da özünde benzerdi.

"İnan bana. Ben bir doktorum," diye ekledim yarım bir gülümsemeyle. "Her şeyi bilirim."

Minik kahkahasıyla göğsüm ısındı. Bir saatten kısa sürede iki kez gülmesini sağlamıştım. Bu büyük bir başarıydı.

"Sen annenle yakın mıydın?" diye sordu. "Yani..."

Gülüşüm soldu. "Evet. Onlar boşanana kadar çok iyiydik. Boşanma sırasında işler çirkinleşince annem de dengesiz ve huysuz birine dönüştü. Ava'yı öldürmeye çalışmakla suçlandığındaysa... neler olduğunu biliyorsun." Boğazımda bir yumru belirdi. "Çoğu insan gibi ben de Ava'yı boğmak isteyenin o olduğunu sandım. Doktorlar ve polis, bunu bir sinir krizi sonucunda yaptığını düşünüyorlardı ama ben buna rağmen haftalarca onunla konuşmayı reddettim. Aşırı doz antidepresandan ölmeden önce yeni yeni barışmaya başlamıştık."

Jules'un yüzü anlayışla yumuşadı. "Benim hikâyeme benziyor. En azından başlangıcı." Parmağıyla kupanın kenarında çizgiler çizdi. "Ben çocukken annemle çok yakındık. Babam ben daha doğmadan önce bizi terk ettiği için sadece ikimiz kalmıştık. Annem beni bir oyuncak bebek ya da özel bir aksesuarmışım gibi giydirip kasabada gezdirmeye bayılırdı. Bunu hiç sorun etmezdim çünkü süslenmeyi çok severdim ve bunun onu mutlu ettiğini bilirdim. Ama büyüdükçe ondan daha çok dikkat çekmeye baş-

ladım, özellikle de erkeklerin ilgisi üzerimdeydi. Annem bundan *nefret ediyordu.* Hiç dile getirmezdi ama birileri bana iltifat ettiğinde ne düşündüğünü gözlerinde görürdüm. Bir süre sonra da bana kızıymışım gibi davranmayı bırakıp rakibi olarak görmeye başladı."

Yüce İsa. "Kendi kızını mı kıskanıyordu?"

Kınayıcı bir sesle konuşmamaya çalışıyordum, sonuçta kadın yeni ölmüştü. Fakat bir annenin, çocuğuyla rekabet etmesi düşüncesi midemi bulandırmıştı.

Jules neşesizce güldü. "Hep böyleydi. İlgi odağı olmaya alışkındı. Mezuniyet kraliçesi, balo kraliçesi, güzellik kraliçesi. Küçük yaşta birçok güzellik yarışması kazanmıştı ve ihtişamlı günlerini asla unutamadı. Yaşlandığında da hâlâ çok güzeldi ama odadaki *en* güzel kişi olmamayı kaldıramıyordu." Derin bir nefes aldı. "Üniversiteye gitmemiş ve manken olmak istemiş ama hiçbir zaman adını duyuramamış. Ben doğduktan sonra işleri iyice azalınca mankenliği bırakıp kokteyl garsonu olmuş. Yaşadığımız kasaba ucuz bir yerdi. Aslında ortalama bir yaşam tarzına sahip olabilirdik ama annemin para harcama sorunu vardı ve giysilere, makyaj malzemelerine, güzellik merkezlerine... yani görünüşüyle alakalı her şeye bir sürü para yatırıp üstüne bir de kredi kartı borcuna giriyordu. Faturalarımız haftalarca kenarda beklerdi. Bazı zamanlar yediğim tek gerçek yemek okul kafeteryasından aldıklarım olurdu. *Çoğu* zaman da eve döndüğümde tahliye celbiyle karşılaşacağım korkusuyla yaşardım."

Çocukluğunu dinlerken çenem geriliyordu, buna rağmen onu yatıştırmak için sırtını ovuşturdum.

Hangi lanet olası insan, çocuğu için yiyecek bir şeyler almak yerine tüm parasını makyaja ve kıyafete harcardı ki?

Gerçi ben de şu dünyada pek çok çirkin şeye şahit olmuştum ve böyle kötü insanların var olduğunu biliyordum. Ama Jules'un böyle biriyle yaşamak zorunda kalmış olması canımı çok sıkıyordu.

"Annem, kasabanın en zengini Alastair'in ilgisini çektiğinde ben on üç yaşındaydım. Adam, onun çalıştığı bara gelmişti," diye devam etti Jules. "Bir yıl sonra evlendiler. Kocaman bir eve taşındık, benim bolca harçlığım oldu ve tüm sorunlarımız görünüşte çözüldü. Fakat Alastair her zaman..."

Bu kısa duraksama, içimin kaskatı kesilmesi için yeterliydi.

"... beni *izliyor* ve rahatsız hissetmeme neden olan şeyler söylüyordu. Bacaklarımın ne kadar güzel olduğu, daha sık etek giymem gerektiği gibi. Bana hiç dokunmuyordu, bu yüzden de insanların birkaç iltifatı abarttığımı düşünmelerini istemediğim için konuşmadım. Ancak on yedi yaşımdayken bir gece, annem arkadaşlarıyla dışarıya çıktığında odama geldi ve..."

Tamamen hareketsiz kaldım. "Ve ne?" Ürkütücü bir sakinlikle konuşmuş, kendi sesimi tanıyamamıştım.

"Bizim için yaptıklarından dolayı minnettar olmam, bu minnettarlığımı ona bir şekilde *göstermem* gerektiğini söyledi. Yapmamı istediği şeyi... anlamışsındır."

Gözümü kan bürüdü. Göğsümde kara bulutlar helezonlar çizmeye başlamıştı. İçimde, saldırıdan önce avına güven vermek isteyen sinsi bir canavar uyanıyordu.

"Sonrasında ne oldu?" Sesim hâlâ sakin ve dengeliydi. Fakat kelimelerim birer bıçak gibi keskindi.

"Tabii ki hayır dedim. Ona bağırıp odamdan çıkmasını söyledim ve yaptıklarını anneme anlatmakla tehdit ettim. Yüzüme gülüp annemin bana asla inanmayacağını söyledi. Sonra beni öpmeye çalıştı. Onu itmek istedim ama çok güçlüydü. *Neyse ki...*" Son kelimeyi söylerken ağzının bir köşesi çarpıldı. "Annem erken geldi ve başka... bir şey olmadan bizi yakaladı. Ama Alastair olayı çarpıtıp benim onu baştan çıkarmaya çalıştığımı iddia etti, annem de ona inandı. Kocasını ayartmaya çalışan bir orospu olduğumu söyleyip o gece beni evden kovdu."

Hiddet içimde köpürmeye başlamış, bildiğim tüm ahlak kurallarının üzerini örtmüştü.

Hayat kurtarmak için doktor olmuştum fakat şu anda Alastair'in derisini şerit şerit yüzüp kanını son damlasına kadar akıtmak, o can çekişirken gözlerinin içine bakmak istiyordum.

"Alastair hesaplarımı dondurmadan önce birkaç hafta idare etmemi sağlayacak parayı bankadan çekmeyi akıl etmiştim," dedi Jules. "Sonra, üniversiteye kadar kasabada... şey, tuhaf işlerde çalıştım. Liseden mezun olur olmaz oradan ayrıldım ve bir daha geri dönmedim."

"Alastair şu anda nerede?"

Onu elime geçirirsem benden ancak Tanrının yardımıyla kurtulabilirdi. Cinayet fantezilerimi gerçeğe dönüştürme konusunda biraz bile tereddüt etmiyordum.

Konu, genç kızların ya da önem verdiğim insanların peşine düşen canavarlar olunca hukuk falan tanımazdım. Hukuk her zaman adalet sağlamıyordu.

"Benim buradaki üçüncü yılımda öldü," dedi Jules. "Evde yangın çıkmış. O zamanlar hâlâ orada neler olduğunu merak ettiğim için haberleri falan takip ediyordum. Yangın haberi yerel gazeteye çıkmıştı. Kundaklama söylentileri vardı fakat polis somut delil bulamadı, bu yüzden de dava unutuldu."

Alastair'in ölümü beni yatıştırmalıydı ama sadece daha fazla sinirlenmeme neden olmuştu. Diri diri yanmış olması umurumda değildi, şerefsiz piç paçayı çok kolay kurtarmıştı.

"Annem arkadaşlarıyla dışarıda olduğu için yangından kurtulmuş ama Alastair'in ona bıraktığı para çok düşük bir miktarmış," diye devam etti Jules. "Servetinin geri kalanı nereye gitti bilmiyorum. Tabii annem de kendisine kalan parayı bir yıl içinde bitirmiş ve bir kez daha meteliksiz kalmış." Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Bunu da yerel gazetede gördüm. Whittles-

burg kadar küçük bir kasabada Alastair kadar zengin bir adamsan, senin ve ailenin başına gelen her şey haber olur."

Çenemde bir kas seğirdi. "On yedi yaşındaki bir kızı kendi başına sokağa atmalarını kimse sorgulamadı mı?"

"Hayır. Kasabalılar, uyuşturucu alışkanlığım yüzünden Alastair'den para arakladığımla alakalı dedikodular uydurmuşlardı zaten," dedi donuk bir sesle. "Yardım almam için uğraştıklarını ama bir işe yaramadığını, ne yapacaklarını bilemediklerini falan söylüyorlardı."

Yüce İsa. Bu inanılmazdı.

"En kötüsü de tüm bunlara rağmen annemle barışmak istemiş olmam. Özellikle de Alastair'in ölümünden sonra. Sonuçta o annemdi, tek ailemdi. Onu aradım, sesli mesaj bıraktım, telefon numaramı verip beni aramasını söyledim. Asla aramadı." Jules ellerini fincana daha sıkı sardı. "Egom büyük darbe almıştı, ben de bir daha ona ulaşmaya çalışmadım. Eğer gururuma yenik düşmeseydim..."

"İletişim iki taraflıdır." Öfkemin bir kısmı solmuş, yerini sadece annesinin sevgisini isteyen küçük kız için hissettiğim derin üzüntü almıştı. "Onun da sana ulaşmaya çalışması gerekirdi. Kendine bu kadar yüklenme."

Dürüst olmak gerekirse, annesi beş para etmez birine benziyordu ama bu düşünceyi kendime sakladım. Ölülerin arkasından kötü konuşulmazdı.

"Biliyorum." Jules içini çekti. Keder, alnında ince çizgiler belirmesine neden olmuştu ama en azından artık ağlamıyordu. "Neyse, geçmişten bahsetmeyelim artık. İçim kararardı." Diziyle benimkine vurdu. "Senden de fena terapist olmazmış."

Bu düşünceyle neredeyse gülecektim. "İnan bana, kızıl. Benden terapist falan olmaz." Kendi hayatımı bile toparlayamazken diğerlerine nasıl tavsiye verecektim? "Sadece ilişkisi bozuk aileler konusunda tecrübeliyim diyelim."

Zil çaldı.

Gönülsüzce kanepeden ayrılıp kapıyı açtım ve kese kâğıdından yapılma iki büyük torbayla geri döndüm.

Hazır yemek paketlerini dışarı çıkarırken, "Keyif yemeği," diye açıkladım.

Peynirli makarna, domates çorbası ve tuzlu karamelli *cheesecake* sipariş etmiştim. Jules'un favorileri.

"Aç değilim."

"Yemen lazım." Çorba kâselerinden birini ona doğru ittim. "Daha sonra enerjiye ihtiyacın olacak. Ayrıca bol bol su içmelisin, vücudun susuz kalmasın."

Jules beni minik bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Tam bir doktorsun."

"Bunu iltifat olarak alıyorum."

"Sen her şeyi iltifat olarak alırsın zaten."

"Tabii ki öyle yapacağım. İnsanlar bana neden iltifattan başka bir şey söylesin ki?" Peynirli makarnanın kapağını açtım. "Ben çok cana yakın bir insanım."

"Cana yakın insanlar bunu sürekli dile getirmezler." Jules çorbadan küçük bir yudum alıp kâseyi bıraktı.

"Ben diğer insanlar gibi değilim." *Cheesecake*'ten bir çatal alıp ona uzattım. Bir anlık tereddütten sonra kabul etti.

Bir süre sessizlik içinde yemeklerimizi yedik, ardından Jules tekrar söze girdi. "Birkaç güne Ohio'da olmalıymışım. Cenaze için. Ama cumartesi günü mezuniyetim var ve bir sürü ayarlama yapmam lazım. Biletlerin ne kadar olduğunu bile bilmiyorum. Çok pahalı değildir, değil mi? Acaba son dakikada bulabilir miyim? Ayrıca oraya gidince nerede kalacağımı bulmam gerek ve..."

"Nefes al, kızıl." Elimi omzuna koyup onu rahatlatmaya çalıştım. Solukları yine hızlanmış, gözlerinde telaşlı bakışlar belirmişti. "Şimdi, tam olarak şöyle yapacağız; önce yemeğimizi bitireceğiz, sonra sen duşa gireceksin. Ben de bu sırada internetten

uçak biletlerine, otellere ve cenaze evlerine bakacağım. Bu işleri hallettikten sonra detayları düşünürüz. Ayrıca Ohio'ya mezuniyetinden önce gitmeyeceksin. Onca yıl hukuk okulu denen cehenneme katlandın, bu yüzden o sahnede sırtın dik yürüyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Jules kafa salladı. Söylediklerime karşı gelemeyecek kadar şaşkın görünüyordu.

"Güzel." Tatlının kalanını ona verdim. "Al bakalım, bitir bunu. Benim için aşırı tatlı."

Yemeğimizi bitirdik, Jules duş alırken ben de seyahatiyle alakalı araştırma yaptım. Neyse ki Ohio biletleri pahalı değildi. Whittlesburg'de oda-kahvaltı hizmeti veren beş pansiyon, iki otel ve kasabanın kenar mahallelerinde, şüpheli görünen birkaç motel vardı. Yani seçimleri daraltmak zor olmamıştı. Ayrıca hızlı bir Google araması sayesinde de değerlendirmeleri iyi, fiyatları uygun olan bir cenaze evi bulmuştum.

Jules banyodan çıktığında bilgisayarımın ekranında her şey hazırdı. Rezervasyondan önce bilgilere öylesine bir göz gezdirdi. "Teşekkür ederim." Ardından yatağıma çöküp elini saçlarının arasından geçirdi, hâlâ biraz dalgın görünüyordu fakat buraya ilk geldiği zamandan daha iyiydi. "Bunları yapmak zorunda değildin." Bilgisayarımı işaret etti.

"Biliyorum ama saçma bir dizinin tekrarını onuncu kez izlemekten daha iyidir."

Jules alaycı bir şekilde güldü. Sonra gözleri açık bavuluma takıldı ve kocaman açıldı. "Bir dakika, Yeni Zelanda gezin. Oraya gideceğini unutmuşum..."

"Önümüzdeki haftaya kadar buradayım. Pazartesi gideceğim." İçim huzursuzlukla kaplandı. Birkaç hafta önce Yeni Zelanda için çok heyecanlıydım ama şimdi nedensizce tüm hevesim azalmıştı.

"Çok eğlenceli olacağından eminim." Jules esnedi. Giydiği

eski Thayer tişörtüm kalçalarını kapatıyor, saçları kızıl dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Şu dünyada en sevdiğim manzaralar arasında -gün doğumunda Washington Anıtı, New England sonbaharında parlayan yapraklar ve Brezilya'da uzun bir yürüyüşte önümde uzanan ormantişörtümü giyen Jules'un görüntüsü an itibariyle birinci sıraya yerleşmişti.

"Biraz dinlen," dedim boğuk bir sesle. İçimde dönen tuhaf sıcaklık beni rahatsız etmişti. "Saat geç oldu, ayrıca uzun bir gün geçirdin."

"Saat daha dokuz, büyükbaba." Tekrar esnedi.

"Ağzıyla sinek yakalamaya çalışıyormuş gibi görünen ben değilim ama." Bilgisayarımı kapattım ve gece lambam hariç içerideki tüm ışıkları söndürdüm. "Yatağa. Hemen."

"Çok buyurgansın. Yemin ederim..." Esnedi. "... insanlar sana..." Bir daha esnedi. "... nasıl katlanıyor bilmiyorum." Jules'un uykulu homurdanması her kelimede daha da yumuşuyordu. Ta ki gözleri kırpışarak kapanana dek.

Onu uyandırmamak için özenli davranarak yorganı üstüne sıkıca örttüm. Teni her zamankinden daha solgundu ve burnunun ucuyla gözlerinin çevresi hâlâ kızarıktı. Yine de bana hakaret ederken uykuya dalması artık daha iyi hissettiğinin kanıtıydı.

Gece lambasını da söndürdükten sonra yatağa, Jules'un yanına uzandım.

Bridget'ın düğünündeki konuşmamız henüz sonuçlanmamıştı. Orijinal anlaşmamız hâlâ geçerli miydi, yoksa başka bir şeye mi dönüşmüştü hiç bilmiyordum. Ne olduğumuza ya da ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Jules'un ne düşündüğünü de bilmiyordum.

Ama bu konuyla başka bir zaman ilgilenebilirdik.

Kolumu beline dolayarak onu göğsüme çektim ve anlaşmamız başladığından beri ilk kez birlikte uyuduk.

BÖLÜM 35

Jules

ANNEMİN ÖLÜM HABERİNDEN SONRAKİ GÜNLERİN nasıl geçtiğini pek anlamadım. Ertesi gün uyandığımda Josh çoktan işe gitmişti ama mutfağa geçtiğimde bana kahvaltı hazırladığını, yanına da neler yapmam gerektiğini adım adım anlatan bir not bıraktığını görmüştüm. Hangi cenaze evini aramam ve onlara neler sormam gerektiğini, seyahatim için yanıma almamı önerdiği şeyleri yazmıştı.

Bu not bana alışılmış teselli sözlerinden çok daha fazla yardımcı olmuştu.

Listedekileri tek tek yaparken talimatları yerine getiren bir robot gibiydim. Hiçbir şey *hissetmiyordum*. Sanki Josh'ın evine gidip içimi tamamen dökmüş ve tüm duygulardan arınmıştım.

İlişkimiz zaten fazlasıyla karmaşıkken neden Josh'a gittiğimi hiç bilmiyordum ama ne yapacağımı düşünürken aklıma gelen ilk kişi o olmuştu.

Güçlüydü. Mantıklıydı. Beni rahatlatıyordu. İhtiyacım olan her şeydi.

Şimdiyse Whittlesburg Cenaze Evi müdürünün anlattığı son

dakika detaylarını dinlerken Josh'ın yanımda olmasını diliyordum. Tabii ki de bu mantıklı bir istek değildi. Josh'ın bir işi vardı ve kafasına göre çıkıp benimle Ohio'ya gelemezdi. Ayrıca o sabah Yeni Zelanda'ya doğru yola çıkmıştı, yani önümüzdeki haftaya kadar dönmeyecekti.

Bu düşünceyle kalbimde bir sızı belirdi.

"Yapılması gerekenler bunlar. Yarına her şey hazır olacak." Müdür kalkıp bana elini uzattı. "Tekrar başınız sağ olsun, Bayan Ambrose."

"Teşekkürler." Güçlükle gülümsedim. Yasal soyadım Ambrose olduğu için onu kullanıyordum ama adamın ağzından Miller yerine Ambrose adını duymak tuhaf gelmişti. Ambrose soyadı DC'deki hayatıma, Miller ise buraya aitti sanki.

İki farklı hayatı olan, iki farklı kişiydim.

Fakat şu anda Jules Ambrose olarak Ohio'daydım ve bu durum, hayal ettiğimden çok daha gerçek dışı geliyordu.

Adamla tokalaşıp ofisinden ayrıldım ve hızlıca çıkışa doğru yürüyüp güneşin altın rengi sıcaklığına adım attım. Ancak cenaze evinin o karanlık, kasvetli sınırlarından çıktıktan sonra nereye gideceğimi bilemedim.

İki gün önce bu saatlerde, DC Nationals Park'taki sahnede dekanımla tokalaşıp hukuk diplomamı alıyordum.

Üç -hukuk hazırlık eğitimini de sayarsak yedi- yıllık sıkı çalışmamın sonucu bir parça kâğıda sıkıştırılarak elime tutuşturulmuştu.

Aynı anda hem zafer kazanmış hem de umduğunu bulamamış gibi hissetmiştim.

Doğruyu söylemek gerekirse, mezuniyet törenimi çok fazla hatırlamıyordum. Her şey bir bulanıklık halinde geçmişti. Sonrasında Ohio yolculuğuna hazırlanmam gerektiği için akşam yemeğine giden arkadaşlarıma katılamamıştım. Ertesi sabah -yani dün- ise DC'den çıkıp buraya gelmiş ve cenaze hazırlıklarına

başlamıştım. Sade bir tören olacaktı ama küçük şeylere karar vermek bile beni bitkin düşürmüştü.

Yarın sabah cenazeden sonra DC'ye dönecektim. O zamana kadar boş olduğum için öğleden sonrayı ve akşamı nasıl geçireceğime karar vermem gerekiyordu fakat kasabada yapılabilecek pek bir şey yoktu.

Kaldırımda yuvarlanan yalnız broşüre, caddenin karşısındaki ikinci el paslı arabalara, bir dinlenme tesisindeki yorgun gezginler gibi yan yana dizilmiş kahverengi tuğla binalara baktım. Yolun aşağısında seksek oynayan bir grup çocuğun gülüşleri, durgun havadaki tek yaşam belirtisiydi.

Whittlesburg, Ohio. Dev başkent Columbus'un gölgesinde bulunan, sıra dışı hiçbir şeye sahip olmayan minik bir kasaba.

Buraya geri dönmek bir rüyada yürümek gibiydi. Stella'nın saç kurutma makinesinin uğultusu kapımın altından içeri süzülürken ve parmağım sürekli alarmı erteleme tuşuna basarken her an uyanmayı beklediğim bir rüya.

Saç kurutma makinesinin sesi yerine, yerel bir halk otobüsünün kükremesi ve üzerime püskürttüğü egzoz dumanıyla kendime geldim.

İğrenç.

Sonunda yürüyecek gücü kendimde buldum. Cenaze evi şehir merkezinin dışındaydı ama Whittlesburg'ün sosyal ve finansal merkezine varmam çok uzun sürmedi. Buradaki sıra sıra işyerleri yalnızca yarım bloktan oluşuyordu.

Rüyada değilim.

Gerçekten buradaydım. Okul balolarından sonra arkadaşlarımla takıldığımız restoran hemen karşımdaydı. İlkokul gezilerinde geldiğimiz bowling salonu ve vitrininde tüyler ürpertici oyuncak bebeklerin bulunduğu minik antika dükkânı da hâlâ olduğu yerde duruyordu. Herkes bu antika dükkânının hayaletli olduğuna inanırdı. O yüzden ne zaman önünden geçmek zorunda

kalsak sanki içeride yaşayan ruhlar uzanıp bizi yakalayacakmış gibi koşardık.

Whittlesburg'e dönmek, bir zaman kapsülüne girmek gibiydi. Yeni açılmış bir zincir restoran ve Sal'in eski çamaşırhanesinin yerini almış kafe dışında, son yedi yılda kasabada en ufak bir değişiklik bile olmamıştı.

Kafamı eğerek sokağın köşesine toplanmış bir grup liseli kızın meraklı bakışlarını görmezden geldim. Tanıdığım kimseye henüz rastlamamış olmam mucizeydi ama bunun sadece an meselesi olduğunu biliyor, onlarla karşılaştığımda ortaya çıkabilecek sorunlardan korkuyordum.

Küçük kasabaların hafızası, iyi ya da kötü her olayı senelerce saklayacak kadar mükemmel olurdu.

Otele ulaştığımda rahat bir nefes aldım. Kasabada yapacak bir şeyler düşünmeme gerek yoktu. Tek istediğim kendimi odama kilitleyip oda servisinden yemek söylemek ve bütün gece ücretli televizyon yayınları izlemekti.

Çantama uzanıp anahtarımı...

"Selam, kızıl."

Elim çantamın içindeyken donakaldım. Duyduğum şeye inanamasam da kalbim sıkışıp hızlanmaya başlamıştı. Her atışı kafatasımın içinde çalan bir davul gibiydi.

Güm. Güm. Güm.

O olamazdı. Belki de öğle yemeğinde mideye indirdiğim *milkshake* beynimi etkilemişti ve şu anda şeker kaynaklı bir halüsinasyonun ortasındaydım.

Çünkü onun burada olmasına *imkân yoktu.*

Ancak kafamı kaldırdığımda karşımda Josh'ın en sevdiği gri kapüşonlusunu gördüm. Yıpranmış silindir valizi omzundaydı. Yumuşacık gülümsemesi ve imzası sayılabilecek gamzesi, inanmazlığımı bütünüyle yok etmişti.

"Sürpriz." Josh'ın sesi sıcak bal gibi içime aktı. "Beni özledin mi?"

"Ben... sen..." Ağzım bir akvaryum balığı gibi açılıp kapandı. "Senin Yeni Zelanda'da olman gerekiyordu."

"Planlar değişti." Sanki yurt dışı gezisiyle değil de akşam yemeğinde yiyeceği şeyle ilgili kararını değiştirmiş gibi kaygısız bir şekilde omuz silkti. "Burada olmayı tercih ettim."

"Neden?"

Güm, güm, güm. İnsan kalbinin bu denli hızlı atması normal miydi?

"Örgü müzesini ziyaret etmek istiyorum."

Cenaze evinde uyuyakalıp alacakaranlık kuşağına girmiş olmalıydım çünkü bu gerçek olamayacak kadar saçmaydı. "Ne?"

"Örgü müzesi," diye tekrarladı. "Dünyaca ünlüymüş."

Whittlesburg'ün örgü müzesi, kasabanın en büyük cazibe merkeziydi fakat oranın dünyaca ünlü olması ihtimali, hayal gücünün sınırlarını bile aşıyordu.

Eyfel Kulesi, Machu Picchu, Çin Seddi gibi yerlerin Betty Jones Örgü Müzesi'yle aynı kategoride sayılmasının imkânı yoktu.

"Dünyaca ünlü, ha?" Midemde tuhaf bir his vardı. Sanki kanatları çıkmış ve olduğu yerde süzülmeye başlamış gibiydi. Bu hissin durmasını hiç istemiyordum.

"Aynen." Josh'ın gamzesi derinleşti. "Havaalanındaki bir dergide hakkında bir yazı okuyunca o kadar etkilendim ki son dakikada uçak değiştirdim. Milford Boğazı'nda yelken açmak yerine örgü müzesini ziyaret etmeyi tercih ederim."

Boğazıma duygulardan oluşan bir düğüm yerleşti. "Eh, örgü aşkını sorgulamak bana düşmez." *Sakın lobinin ortasında ağlama.* "Bu otelde mi kalıyorsun?"

"Bilmem." Josh elini cebine sokarken gözlerini benimkilere dikti. "Kalmamı ister misin?"

Küçük, korkmuş bir parçam bunu reddetmek istedi. Odama koşup kapıyı kilitlemek, annemin cenazesine kadar orada kal-

mak, sonra da DC'ye dönüp bu gezi hiç yaşanmamış gibi yapmak çok kolay olurdu.

Ama kaçmaktan çok yorulmuştum. Hem kendimle hem de dünyayla savaşmaktan, başımı suyun üstünde tutmak için mücadele ederken her şey yolundaymış gibi davranmaktan bıkmıştım.

Hangi biçimde gelirse gelsin, bir can simidini kabul etmemde hiçbir sakınca yoktu.

Benim can simidim, Josh Chen görünümündeydi.

Konuşmak için kendime güvenemediğimden hafifçe kafa sallamakla yetindim. Josh'ın yüzü yumuşadı. "Gel buraya, kızıl."

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Ona koştum ve kolları beni sararken yüzümü göğsüne gömdüm. Sabun ve turunçgil kokuyordu, kapüşonlusunun kumaşı yanağımda yumuşacıktı.

Resepsiyon görevlisiyle otelin diğer müşterilerinin meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kasabanın yarınki dedikodu konusu şüphesiz biz olacaktık ama hiç umurumda değildi.

Ohio'ya geldiğimden beri ilk kez nefes alabiliyordum.

BÖLÜM 36

Josh

OHIO'YA GELMEYİ PLANLAMAMIŞTIM.

Havaalanına Yeni Zelanda uçuşum için gitmiştim fakat biniş işlemleri başladığında tek düşünebildiğim şey Jules'tu. Ne yapıyordu, nasıldı, oraya güvenli bir şekilde gidebilmiş miydi? Aylardır planladığım yürüyüşler ve aktiviteler ancak boş duvarı izlemek kadar ilgimi çekiyordu artık.

Bu yüzden seyahat listemdeki iki numaralı hedefe (birincisi Antarktika'ydı) uçmak yerine doğruca gişeye yönelmiş ve Columbus'a giden ilk uçağa bilet almıştım.

Yeni Zelanda yerine Whittlesburg'ü seçmem gerçekten de kafayı yediğimi gösteriyordu ama bu konuda kendime kızamıyordum bile.

Caddenin köşesinden dönüp sessiz, ağaçlarla çevrili bir sokağa girdiğimizde, "Hadi bakalım, kollarını sıvamaya başla," dedi Jules. "Bu müze aklını başından alacak."

Valizimi otele bıraktıktan sonra onu müze gezimde bana katılmaya ikna etmiştim. Belki de bir örgü müzesinden daha ilginç bir bahane seçmeliydim ancak Columbus'tan buraya gelirken bindi-

ğim otobüste müzeyle alakalı bir şeyler okumuştum. Yazıya göre burası kasabanın en ilgi çekici mekânıydı.

Kaşlarımı kaldırdım. "*Kollarımı sıvamaya mı başlayayım?* Kaç yaşındasın sen, seksen mi?"

"Bilgin olsun diye söylüyorum, *Şeytan Marka Giyer* filminde Stanley Tucci'nin karakteri bu ifadeyi kullanıyor. Ayrıca, hem Stanley hem de film harikadır."

"Kesin öyledir. Peki bu harika Stanley kaç yaşında?"

Jules bana yandan bir bakış attı. "Bu laf sokmalar hiç hoşuma gitmedi. Özellikle de sana ücretsiz sunduğum tur rehberliğinden sonra."

Gülümsememi bastırdım. "On beş dakikalık bir yürüyüştü sadece, kızıl."

"Fakat bu on beş dakikalık yürüyüşte sana kasabanın en iyi restoranını, bowling salonunu, bir Bruce Willis filminde on saniyeliğine görünen mağazayı ve lisede kısa ama dehşet verici bir süreliğine kâkül sahibi olmamı sağlayan kuaför salonunu gösterdim," diye açıkladı Jules. "Bunlar seyahat kitapçıklarında bulamayacağın türden, paha biçilemez bilgiler, Chen."

"İlk üçünü seyahat kitapçıklarında bulabileceğimden eminim." Saçının bir tutamını tutup hafifçe çektim. "Kâkül sevmiyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Kâkül ve pembe far benden uzak dursun."

"Hmm, bence kâkül sana yakışırdı." Jules'a her şey yakışırdı.

Şu anda bile gözlerinin altındaki mor gölgelere ve ağzının çevresindeki stres çizgilerine rağmen o kadar güzeldi ki ona bakmayı kesemiyordum.

Yıllar içinde görünüşünde büyük bir değişiklik olmamıştı ama *bir şey* değişmişti.

Ne olduğunu tam olarak bilmediğim bir şey.

Güzel olduğunu önceden de kabul ediyordum zaten. Bu çimenlerin yeşil, okyanusun mavi olması gibi bir gerçekti ama o zamanlar beni hiç ilgilendirmiyordu.

Şimdiyse güzelliğine dalıp kaybolmak istiyordum. Güzelliğiyle ruhumun her lanet parçasını kaplasın ve beni tüketsin istiyordum. Ölmek umurumda bile değildi çünkü dört bir yanımın ölümle sarılı olduğu bu dünyada bana yaşadığımı hissettiren tek şey oydu.

"İnan bana, hiç yakışmıyor. Her neyse, saç konusunu kapatalım." Jules kolunu savurarak önümüzdeki binayı işaret etti. "İşte karşınızda, dünyaca ünlü Betty Jones Örgü Müzesi."

Müzeye girerken bakışlarım hâlâ Jules'un üzerindeydi. "Etkileyici görünüyor," diye karşılık verdim ama kafama bir silah dayasalar bile binanın dış cephe rengini söyleyemezdim.

Aradan geçen yarım saat ve birkaç sıkıcı el işi örneğinden sonra nihayet Jules transından çıktım. Ancak buna anında pişman oldum.

"Siktir, o ne öyle?" Mavi renkli örgü bir... köpeği işaret ettim. Köpek miydi bu? Yoksa kurt mu? Raftakinin ne olduğundan emin değildim ama yüzü çarpılmıştı ve parlayan boncuk gözleri bize korkunç bakışlar atıyordu. Kişisel alanına girdiğimiz için öfkelenmiş gibiydi.

Dikkatimin dağılmasına izin verirsem böyle olurdu işte. Ölümüm lanetli bir oyuncağın elinden olursa çok sinirlenecektim.

Jules oyuncağın altındaki altın rengi plakaya gözlerini kısarak baktı. "Betty'nin kızının en sevdiği oyuncaklarından biriymiş," dedi. "Ünlü yerel bir zanaatkâr tarafından elle örülüp beşinci doğum gününde hediye edilmiş."

"İçine iblis kaçmış gibi."

"Hiç de öyle değil." Bize dik dik bakan oyuncağı incelerken dudağının bir köşesinin kıvrıldığına yemin edebilirdim. "Neyse, hadi devam edelim."

"Biliyor musun, bana bugünlük bu kadar örgü yetti." Cezamı çekmiştim. Oyuncaklar *Müzede Bir Gece*'deki gibi hayata dönmeden önce buradan siktir olup gitmek istiyordum. "Ama sen battaniyelere ve şeytani oyuncaklara bakmak istiyorsan, o başka."

Jules'un ağzı seğirdi. "Emin misin? Bu *dünyaca ünlü* müze için Yeni Zelanda'dan vazgeçtin, paranın karşılığını almalısın."

"Aldım, merak etme." Paramla *resmen* kâbus satın almıştım. Elimi beline koyarak onu çıkışa yönlendirdim. "Cidden, yetti de arttı bile. Kasabanın geri kalanını gezmek istiyorum."

"Buraya yürürken kasabanın çoğunu gördük. Diğer yerlerde evler var sadece."

Yüce İsa. "Görmediğimiz birkaç yer olmalı. Buradaki en sevdiğin mekân neresi?"

Akşam oluyordu. Güneşin altın rengi yerini alacakaranlığa bırakıyor, biz şehir merkezine doğru ilerlerken gölgelerimiz kaldırımda uzuyordu.

"En sevdiğim yer bir saat önce kapandı," dedi Jules.

"Yine de görmek istiyorum."

Bana tuhaf bir bakış atıp omuz silkti. "Çok ısrar ediyorsan gidelim."

On dakika sonra, bir ikinci el dükkânı ve hazır Çin yemeği lokantasının arasına sıkışmış olan çok eski bir kitabevinin önündeydik. Karanlık penceresinde soyulmuş kırmızı harflerle Crabtree Kitabevi yazıyordu.

"Burası kasabadaki tek kitapçı," dedi Jules. "Kitap okumak havalı sayılmadığı için arkadaşlarımın hiçbirine söylemezdim ama burada zaman geçirmeye bayılırdım. Özellikle de yağmurlu günlerde. Buraya çok sık geldiğim için raflardaki tüm kitapları ezberlemiştim. Buna rağmen her hafta sonu uğramadan edemezdim. Çok rahatlatıcıydı." Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. "Burada tanıdığım kimseyle karşılaşmayacağımdan emin olmak da güzeldi."

"Yani burası senin saklı cennetindi."

Yüzü yumuşadı. "Evet, öyleydi."

Genç Jules'un kitapçıya gelip arkadaşlarından saklandığı-

nı gözümde canlandırınca dudaklarım kıvrıldı. Birkaç ay önce, onun yalnızca sivri dilli bir parti kızı olduğunu düşünürken bunu duysaydım asla inanmazdım. Fakat şimdi yüzüne baktığımda söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu görebiliyordum.

Aslına bakılırsa, Bridget'ın bekârlığa veda partisini haricinde Jules'un üniversiteden beri parti konusunda aşırıya kaçtığını hiç görmemiştim. Hatta *ben* bile üniversitede katıldığım kadar çok partiye katılmıyordum.

İnsanlar hakkındaki ilk izlenimlerimizi unutmak kolay olmuyordu fakat toplumdaki popüler görüşün aksine, bazı insanlar gerçekten değişirdi. Tek sorun, önyargılarımızdan çok daha hızlı değişmeleriydi.

"Favori kitabın var mı?" Jules hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum. Neleri sevip nelerden hoşlanmadığını, hangi kitapları okuduğunu, hangi müzikleri dinlediğini... Elde ettiğim her bilgi kırıntısı, ona duyduğum sonsuz ihtiyacı belki bir nebze yatıştırırdı.

"*Bir* tane seçemem ki." Dehşete düşmüş gibiydi. "Bu birine en sevdiği dondurma çeşidini sormak gibi bir şey."

"Gayet basit. Ben *Rocky Road* severim, sen de tuzlu karamelli." Kaşlarını çattığını görünce sırıttım. "Sen her şeyin tuzlu karamellisini seviyorsun."

"*Her şeyin* değil," diye mırıldandı. "İyi. Kaç kez tekrar okuduğuma bağlı olarak seçmek zorunda kalırsam sanırım..." Yanakları al al oldu. "Duyunca gülmeyeceksin, tamam mı? Klişe bir seçim olduğunu biliyorum, ayrıca bir çocuk kitabı ama... favorim *Charlotte'un Sevgi Ağı* olabilir. Bizden önce evimizde yaşayan aile, giderken bir kopyasını geride bırakmış. Çocukken sahip olduğum tek kitap oydu. O kadar takıntılıydım ki annemin örümcekleri öldürmesine bile izin vermiyordum. Onların Charlotte olabileceğini düşünüyordum."

Sırıtışım genişledi. "Bu çok sevimli."

Yanaklarındaki pembelik derinleşti. "Çok küçüktüm."

"Alay etmiyordum."

Jules'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirse de kitapçının önünden ayrılırken başka bir şey söylemedi.

Akşam yemeği vakti yaklaştığından, otele dönmeden önce *kasabanın en iyi restoranı* olarak tanıttığı yere uğradık.

"Buranın hamburgeri harikadır." Menüyü incelerken yüzü beklentiyle parlıyordu. "Whittlesburg hakkında özlediğim çok az şeyden biri burası."

"Bu konuda sözüne itibar edeceğim." Kırmızı vinil kabinleri, siyah-beyaz damalı zemini ve köşedeki eski müzik kutusunu inceledim. "Burası bana seksenler filmlerini hatırlatıyor."

Jules güldü. "Muhtemelen asıl sahibi seksenler filmlerinin büyük bir hayranı olduğu içindir. Ben lisedeyken hep burada takılırdık. Burası görmek ve görülmek istenenlerin uğrak yeriydi. Bir keresinde..."

"Jules? Sen misin?"

Jules'un yüzü bembeyaz kesildi.

Sesin geldiği yöne dönerken kaslarım kavga beklentisiyle tamamen gerilmişti fakat masamızın yanında duran kişiyi gördüğümde gerginliğim kafa karışıklığına dönüştü.

Kadın büyük ihtimalle yirmili yaşlarının ortalarındaydı ancak makyajı ve kısa kesimli platin rengi saçları onu daha yaşlı gösteriyordu. Dapdar kırmızı bir bluz giymişti, Jules'a bakarken yüzünde şaşkın ve beklenti dolu bir ifade vardı.

"Bu *sensin*!" diye haykırdı. "Jules Miller! İnanamıyorum. Kasabaya döndüğünü bilmiyordum! Kaç yıl oldu, yedi mi?"

Miller mı? Bu da neydi?

Yüzüne sahte olduğu belli olan bir gülümseme yerleştiren Jules'a baktım. "Aşağı yukarı, evet. Nasılsın, Rita?"

"Ah, bilirsin. Evlendim ve iki çocuğum oldu, annemin kuaför

salonunda çalışıyorum. Salon kısmı dışında diğer herkes gibiyim." Bana bakarken Rita'nın gözleri ilgiyle parladı. "*Bu* kim?"

"Ben Josh," dedim Jules sessiz kalınca. Hangi etiketi kullanacağımı bilemediğim için detay eklemedim.

"Tanıştığıma memnun oldum, Josh," diye mırıldandı Rita. "Senin gibileri buralarda pek görmüyoruz."

Kibarca gülümsemeyi başardım.

Rita zararsız görünüyordu fakat Jules'tan yayılan gerilim o kadar yoğundu ki tadını alabiliyordum.

"Bunca zamandır ne yapıyorsun?" Benden istediği tepkiyi alamayan Rita, dikkatini tekrar Jules'a çevirmişti. "Veda falan etmeden öylece ortadan kayboldun."

"Üniversiteye gittim."

Jules ayrıntılara girmese de kadın soru sormaya devam etti. "Hangi üniversite?"

"Küçük bir okul. Muhtemelen adını duymamışsındır."

Kaşlarımı kaldırdım. Thayer'ın küçük olduğu doğruydu fakat ülkedeki en ünlü üniversitelerden biriydi. Çoğu insanın bu okulun adını duyduğuna tıp derecem üzerine bahse girebilirdim.

"Eh, zamanında kurtulduğun için şanslısın." Rita içini çekti. "Bu yer insanın ruhunu emiyor. Ama elden ne gelir ki?" Omuz silkti. "Bu arada, annenle Alastair arasında olanlar için üzgünüm. Duyunca inanamadım. Bir pembe diziden fırlamış gibiydi."

"Yangını mı diyorsun? O yıllar önce oldu," dedi Jules.

"Hayır, yani evet. Fakat benim bahsettiğim şey o değil." Rita havada elini salladı. "Duymadın mı? Alastair, iş ortaklarından birinin kızıyla seks yaparken yakalandı. Kız on altı yaşında olduğu için yaptıkları şey eyalet kanunlarına göre *teknik olarak* yasaldı ama..." Abartılı bir şekilde ürperdi. "Her neyse, iş ortağı olanları öğrendiğinde çılgına dönmüş. Söylentiye göre Alastair'in işlerinin bir kısmını bozmuş ve onu ayakta kalabilmek için bir sürü kredi almak zorunda bırakmış. Annene o kadar az miras kalması-

nın nedeni de bu aslında Alastair'in elinde pek bir şey kalmamış olması. Bazıları, evi ateşe veren kişinin de o iş ortağı olduğunu iddia ediyor ama gerçeği asla bilemeyeceğiz."

Yüce İsa. Cidden tüm bu olaylar bir gündüz kuşağı dizisi gibiydi ancak Jules'a attığım tek bir bakış, her şeyin doğru olduğuna ikna olmamı sağladı.

Oturduğu yerde donakalmıştı ve kocaman açılmış gözleriyle Rita'ya bakıyordu. Teni, masadaki metal kutuya tıkıştırılmış peçetelerle aynı renkteydi. "Nasıl... Annem bunları biliyor muydu peki? Bu haber gazetelere nasıl çıkmadı?"

Rita onun bilmediği bir şeyi bildiği için memnun görünürken, "Alastair'in ailesi, basını olaydan uzak tutmak istemiş," diye cevap verdi. "Ama tüm çabalarına rağmen birisi bilgiyi dışarıya sızdırmış. Buna *inanabiliyor* musun? Zavallı annen. Gerçi olanları bilmesine rağmen sonrasında onunla kaldı ve..." Susup boğazını temizledi. "Her neyse, seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Ben..." Jules sonunda gözlerini kırpıştırdı. "Annem birkaç gün önce öldü."

Bir süreliğine ağır bir sessizlik oluştu.

"Ah." Rita tekrar boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. Yüzü pancar gibi olmuştu. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Benim şimdi gitmem lazım ama seni tekrar görmek güzeldi. Ayrıca şey... başın sağ olsun."

Arkasındaki garsonu neredeyse devirecek kadar aceleyle dönerek yanımızdan uzaklaştı.

Sonunda kurtulmuştuk.

"Eski arkadaşlarından mı?" diye sordum.

"Matematik sınavlarında benden kopya çekerdi. Arkadaşlığımız bundan ibaretti." Jules'un rengi geri gelmeye başlıyordu fakat şok ifadesi hâlâ yüzündeydi. "Büyük ihtimalle anlamışsındır; kendisi kasabanın en büyük dedikoducusudur."

"Anladım." Ona endişeyle baktım. "Alastair'le ilgili haberler hakkında nasıl hissediyorsun?"

Adamın mali çöküşünü duymak beni kısmen rahatlatmıştı. Ancak Jules zaten annesinin ölümüyle zar zor başa çıkarken bir de iğrenç üvey babasıyla ilgili haberleri kaldıramayabilirdi.

"Kulağa mantıklı gelir mi bilmiyorum fakat bir an için şok olsam da çok şaşırmadım." Derin bir nefes aldı. "İyi ki Rita her şeyi anlattı. Hepsinin sadece söylenti olduğunu biliyorum ama düşündüğümde taşlar yerine oturuyor. Anneme o kadar az para bırakması, yangınla ilgili gizem... En azından, Alastair yaptığı şeyler karşısında hak ettiğini buldu."

"Ve artık bir ölü."

"Artık bir ölü," diye tekrarladı Jules. Ardından hafifçe güldü. "O pisliği tekrar gündeme getirmeye gerek kalmadı."

"Katılıyorum."

Garson siparişlerimizi almaya geldi. Konuyu değiştirmeden önce onun gitmesini bekledim. "Eee, Jules Miller demek?"

Jules irkildi. "Soyadımı değiştirdim. Miller, annemin soyadıydı. Ohio'dan ayrıldıktan sonra yeni bir başlangıç yapmak istedim, bu yüzden de yasal isim değişikliği için başvurdum."

Neredeyse içtiğim suyla boğuluyordum. "Ben bunu neden bilmiyorum? Ava hiç bahsetmedi."

"Çünkü o da bilmiyor, bu sadece bir isim." Jules peçetesiyle oynadı. "O kadar da önemli bir şey değil."

Önemli olmasaydı soyadını değiştirmezdi ama bunu belirtmek istemedim. "Ambrose nereden çıktı peki?"

Vücudundaki gerginliğin bir kısmı kayboldu ve yüzünden bir yaramazlık gölgesi geçti. "Kulağa hoş geliyor."

Bir kahkaha attım. "Eh, fena bir sebep değil," dedim kuru bir sesle. "Tekrar burada olmak garip mi?"

Jules cevap vermeden önce duraksadı. "Garip değil, daha çok komik. Seneler içinde Whittlesburg'ü kafamda bir canavara dö-

nüştürmüşüm. Burada pek çok kötü anım oldu. Aralarda iyiler de var ama çoğu kötü anılar. Geri dönmek kâbus gibi olur diye düşünüyordum. Yine de Alastair haberleri dışında her şey gayet... normal. Rita'yla karşılaşmak bile o kadar rahatsız edici değildi."

"Hayalimizdeki canavarlar çoğu zaman gerçektekilerden daha kötüdür."

"Evet," dedi Jules yumuşak bir sesle, gözleri benimkilerde oyalanıyordu. "Ya senin canavarların, Josh Chen? Hayalinde mi, yoksa gerçekte mi daha kötüler?"

Ben cevabımı düşünürken masaya kısa bir sessizlik çöktü.

"Michael bana neredeyse her hafta mektup gönderiyor," dedim sonunda. İtiraf, sanki uzun süredir sakladığım için gün ışığını görmeden bozulmuş bir şeymiş gibi dilimde ekşi bir tat bırakmıştı. "Hiçbirini açmıyorum. Çalışma masamın çekmecesinde toz yuvasına dönüşüyorlar. Ne zaman yeni bir mektup gelse, içimden onları çöpe atacağımı söylüyorum. Ama asla yapmıyorum."

Gözlerinde beni anladığını belirten bir parıltı belirdi.

Asla gelmeyecek bir kefaret dilemenin ne kadar anlamsız olduğunu bilen biri varsa o da Jules'tu.

"Senin de dediğin gibi, hayalimizdeki canavarlar çoğu zaman gerçektekilerden daha kötüdür." Elini benimkinin üzerine koydu. "Onlarla yüzleşene dek nasıl olduklarını bilmemiz mümkün değildir."

Göğsüm sıkıştı. Yarın annesinin cenazesi vardı ama Jules, *beni* teselli ediyordu.

Bir zamanlar onun katlanılmaz olduğunu nasıl düşündüğümü bilmiyordum. Artık her şey ortaya çıkmıştı, Jules gerçekten de olağanüstü biriydi.

BÖLÜM 37

ERTESİ GÜN ANNESİNİN CENAZESİNDE JULES'A eşlik ettim. Rahip ve cenaze evi personeli dışında törene yalnızca ikimiz katılmıştık. Ayin, herhangi bir olay olmadan sona erdi.

Rahip, "Adeline'ı ebedi istirahat yerine göndermeden önce bir şeyler söylemek ister misiniz?" diye sordu konuşması bittikten sonra.

Jules başını iki yana sallayarak, "Hayır," diye fısıldadı. "Hiçbir şey söylemek istemiyorum."

Uzanıp elini tuttum ve onu rahatlatmak için sıktım. Keşke yardım etmek için daha fazlasını yapabilseydim. Jules dönüp bana bakmasa da elimi hafifçe sıkarak karşılık verdi.

Rahip kafa salladığında görevliler tabutu mezara indirdi ve tören sona erdi.

Jules burada hiçbir şeyin beklediği gibi olmadığını söylemişti. Ben de ona katılıyordum ama bu durum, Adeline'ın mezarına baktığımda midemde bir düğüm oluşmasını engellemiyordu.

Onlarca yıllık bir hayat, onu uğurlamak için gelen kızının ve yabancı bir adamın haricinde kimsenin katılmadığı bir törenle

öylece sönmüştü. Ömürlük hayaller, korkular, başarılar ve pişmanlıklar tek bir trafik kazasıyla yitip gitmişti.

Bu gerçekten iç karartıcıydı.

Kendime birkaç saniyeliğine melankolik hissetme izni verdikten sonra bu duyguyu bir kenara itip elimi nazikçe Jules'un dirseğine koydum. Rahip ve cenaze evi personeli çoktan ayrılmıştı ama Jules törenden beri hiç hareket etmemişti. "Artık gitmemiz gerek. Uçağımız birkaç saate kalkacak."

Bugün için Columbus'tan DC'ye yalnızca bir tane akşam uçuşu vardı, bu yüzden beraber dönecektik.

"Doğru." Jules derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Çıkışa doğru yürürken, "Burada benimle olduğun için teşekkürler," dedi. "Yapmak zorunda değildin."

"Zorunda değildim ama burada olmak istedim." Dudaklarım yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni tek başına bıraksam kim bilir başını ne tür belalara sokardın."

"Olasılıklar sonsuz," dedi ciddiyetle. "Buradan ayrılmadan önce Whittlesburg karakolunu gezmek istemediğinden emin misin?"

"Büyüleyici bir yer olduğundan emin olsam da almayayım." Onu inceleyip ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bu şaşırtıcı olsa da iyiyim." Jules yanağına düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sanırım ilk şok geçti ve artık... anneme asla veda edemeyeceğimi ya da durumu düzeltemeyeceğimi kabullendim." Bir an tereddüt etti. "Aslında... uçağımızın yakında kalkacağını biliyorum ama havaalanına gitmeden önce bir yere uğrayabilir miyiz? Fazla uzun sürmez."

"Evet, tabii ki." Zamanımız kısıtlıydı ancak annesinin cenazesinin hemen ardından ona hayır diyemezdim.

On beş dakika sonra, şehrin kenar mahallelerine yakın olan yıkık dökük, küçük bir eve vardık. Dış cephesinin mavi boyası soyulmuştu, Jules topuzu çevirince kapısı kolaylıkla açıldı.

"Burası annemin ölmeden önce kiraladığı ev," dedi soran bakışlarımı fark edince. "Ev sahibine onun öldüğünü bildirdiğimde uğrayıp kişisel eşyalarını alabileceğimi söyledi. Aslında gelmeyecektim ama..."

"Seni anlıyorum." Bu onun son şansıydı. Bundan sonra muhtemelen Ohio'ya asla geri dönmeyecekti.

Eve girdik. Bir kanepe, televizyon ve orta sehpa dışında fazla mobilya yoktu. Mutfak lavabosunda kirli tabaklar birikmişti ve pencere pervazında, ölmek üzere olan bir saksı çiçeği duruyordu.

Ürkütücü bir manzaraydı. Ev, asla geri dönmeyecek sahibini sabırla bekliyormuş gibiydi.

Jules'un peşinden yatak odasına doğru ilerledim ve kapı eşiğinde kalıp şifoniyerdeki çerçeveli fotoğraflara yaklaşmasını izledim. Hepsinde kızıl saçlı, çok güzel bir kadın vardı. Büyük ihtimalle annesiydi. Fotoğraflardan birinde şık bir davette olduğu belliydi, gece elbisesi giymişti ve gülümsüyordu. Bir başkasında, göğsündeki kuşağa bakılırsa Whittlesburg Güzeli olarak taç giyiyordu.

Çerçevelerde Jules dahil başka hiç kimsenin fotoğrafı yoktu.

Jules, elini güzellik yarışmasında çekilmiş fotoğrafın üzerinde gezdirerek, "En azından bir fotoğrafım vardır diye düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Bunca yıldır..." Başını iki yana sallayıp kendine acıyan bir kahkaha attı. "Umudumu korumam aptalcaymış. Adeline hiçbir zaman kendinden başka kimseyi umursamadı."

Göğsümde bir sızı hissettim. İkimizin de örnek ebeveynleri yoktu ama Jules'un umudunun kaybolduğunu görmekten nefret ediyordum. "Üzgünüm, kızıl."

"Üzülme." Jules bana bakmadan elini indirdi. "Artık gidebiliriz. Yetişmemiz gereken bir uçak var ve ben istediğimi aldım."

"İstediğin neydi?"

"Belirsizlikten kurtulmak."

Belirsizlikten kurtulmak.

Bu ifade, havaalanına giderken zihnimde yankılanıp durdu.

Belki de Michael konusunda ihtiyacım olan şey buydu. Üç yıldır onunla iletişime geçmekten kaçınmış, sorunumun tek çözümünün bu olduğunu düşünmüştüm. Fakat bunun sonucunda elime geçen tek şey, onunla ilgili düşüncelerin içimde kanser gibi büyümesi olmuştu. Yavaş ve sinsi bir şekilde ilerlemiş, beni bir kabuktan ibaret bırakana dek tüketmişlerdi.

Hayalimizdeki canavarlar çoğu zaman gerçektekilerden daha kötüdür.

Ani, kör edici bir farkındalık keskin bir bıçak gibi içimden geçti.

Güvenlikten geçtikten sonra, "Sen iyi misin?" diye sordu Jules. Whittlesburg, Columbus'a çok yakın olduğu için havaalanına varmamız bir saatten az sürmüştü. "Biraz sersemlemiş gibi görünüyorsun."

"Öyleyim." Fark ettiğim gerçekler beni sersemletmişti. Lanet olsun, her şey o kadar barizdi ki daha önce düşünmediğim için kendimi salak gibi hissediyordum. Gerçi hepimiz kendi hayatlarımız söz konusu olunca kör olabiliyorduk.

Michael'ı görmeyi dört gözle beklediğimi söyleyemezdim ancak bu görüşmenin bir yara bandını sökmek gibi olacağından emindim. Bunu çıkarıp attığımda, artık hayatıma devam edebilirdim.

Belirsizlikten kurtulmak.

Cevap başından beri karşımdaydı.

"Birlikte koskoca iki gün geçirdik ve birbirimizi öldürmedik." Jules bir kaşını kaldırarak bana baktı. Havaalanındaki bir hazır yemek büfesinden sandviç ve cips alıp yemek alanındaki bir masaya yerleşmiştik. Uçağımızın kalkmasına yetmiş beş dakika olduğu için bir süreliğine boştuk. "İlerleme kaydediyoruz."

"En fazla bir buçuk gündü." Gülümsedim. Sabahki ağırlıktan sonra modumuzun tekrar yükselmesinden memnundum. Jules'un

gözlerinde hâlâ hüzün görüyordum ama geçmişi arkasında bırakmaya kararlı olduğu belli oluyordu. "Hâlâ biraz zamanımız var."

"Ne kadar da güven verici." Sandviçini ısırıp çiğnedi ve yuttuktan sonra tereddütle ekledi. "Bridget'ın düğününde söylediklerini düşündüm."

Nabzım hızlandı. "Ve?"

"Haklı olabilirsin." Bana bakmıyordu ama yanakları pembeleşmişti. "Her şeyin her zaman olması gerektiği gibi gitmeyebileceği konusunda yani."

Kalbim hızlandı. Göğsümde beliren sıcaklık, yıllar içinde oluşmuş çatlakların bir kısmını doldurdu.

"Ben her zaman haklıyımdır." Gülümsememi saklamak için yapabileceğim tek şey buydu.

Aslında hiçbir zaman gerçek bir ilişki istememiştim. Fazla beklentiye gelemezdim ve dürüst olmak gerekirse, çıktığım kızların hiçbirinden üç randevudan fazlasını isteyecek kadar *hoşlanmamıştım*.

Şehvet hissediyor muydum? Elbette. Ama hoşlanma konusuna geldiğimde orada duruyordum.

Söz konusu Jules olduğunda ise... siktir. Nasıl olduğunu bile fark etmemiştim ama ondan *hoşlanıyordum*. Hem de beni kızdırdığı zamanlarda bile. Tartışmalarımız, beni başkalarıyla yaptığım konuşmalardan çok daha fazla eğlendiriyordu ve gerçekten sohbet ettiğimiz zamanlarda Jules'un beni anlayan tek kişi olduğunu hissediyordum. Doktorun, çapkının, adrenalin bağımlısının ve yüzeyin altındaki kusurlu parçaları gizlemek için taktığım diğer tüm maskelerin ötesini görmeyi başaran tek kişiydi.

Jules gözlerini devirip gülümserken boğazımda beliren tuhaf yumruyu yuttum. "Her zaman çok alçakgönüllüsün."

"Kesinlikle."

Gülümsemesi genişlerken bir süre bakıştık. Sonra ifadesi tekrar ciddileşti. "Peki bu bizim için ne anlama geliyor?"

Güzel soruydu. İlişki konusunda pek bir tecrübem yoktu ama...

"Muhtemelen bir randevuya çıkmamız gerektiği anlamına geliyor." Gözlerinin irileştiğini görünce sırıtışım büyüdü. "Bu kadar şaşırmış görünme. Sadece bir randevu dedim, kızıl. Sana evlenme teklif etmedim."

"*Herhalde*," diye homurdandı Jules. Ancak gözlerindeki gergin ifade değişmemişti. "Daha önce pek çok randevuya çıktım."

Bunu duyunca gülümsemem soldu.

Daha önce de randevulara çıktığını biliyordum elbette. Ama bunu düşünmek istemiyordum.

İçimde şiddetli bir sahiplenme arzusu belirirken ona dokunan her lanet erkeğin adını, numarasını ve adresini vermesi için Jules'u sorguya çekmemek adına tüm irademi kullanmam gerekti.

"Benimle çıkmadın." Ağzının kenarına bulaşmış sosu sildim. Başparmağım altdudağında oyalandığında nefesinin kesildiğini görmek büyük bir tatmin hissetmemi sağladı. "Seni görüp görebileceğin en muhteşem randevuya çıkaracağım."

"Egon cidden sınır tanımıyor." Sesi oldukça yumuşak olduğu için hakareti pek de etkili değildi.

Öne eğilip başparmağımın dokunduğu yere dudaklarımı değdirdim. "Hadi bir iddiaya girelim, kızıl." Konuşurken dudaklarım onunkilere sürtünüyordu. Bu tam olarak bir öpücük değildi. Bir vaatti. "Bahse girerim, randevumuzdan sonra başka bir erkeği *düşünemeyeceksin* bile."

Cümlemin son kısmı kısık bir hırıltı olarak çıktı.

Jules sesli bir şekilde yutkundu. "Beklentileri çok yükseltiyorsun, Chen."

Gülümsemem geri geldi. "Merak etme. Ben hiçbir zaman karşılayamayacağım beklentiler oluşturmam."

BÖLÜM 38

Jules

ÇOK TUHAFTI. OHIO'YA DOĞRU YOLA ÇIKARKEN BİR kâbusun içine düşeceğimi sanıyordum ama aslında bu yolculuk rahatsız edici duygulardan kurtulmam için mükemmel bir fırsat olmuştu.

Whittlesburg'e gitmek hayatımın dağınık ve bulanık parçalarını silip atmamı, keskin bir rahatlama hissetmemi sağlamıştı.

Alastair ölmüştü ve artık bana zarar veremezdi.

Annem ölmüştü ve ihtimaller ne kadar canımı yaksa da bir daha geri gelmeyecekti.

Max tehdidi hâlâ devam ediyordu ama o da bir süredir garip şekilde sessizdi. Bir dahaki hamlesini yapmasını beklemekten başka çarem yoktu.

Josh'a gelince... O, boktan hayatımı aydınlatan sayılı şeylerden biriydi. İlişki durumumuzu değiştirmek ve cinsel çıkarları olan düşmanlar kategorisinden çıkıp sevgili olmak, tıpkı bir uçurumdan atlamak gibiydi. Hayatımın en büyük heyecanı da olabilirdi, en korkunç felaketi de. Ama bugüne kadar yeteri kadar çok pişmanlık yaşamıştım. Josh'ın bunlardan biri olmasını istemiyordum.

Bazen o atlayışı yapmak gerekiyordu. Yoksa sonsuza dek yerinde saymak zorunda kalıyordun.

"Nasıl oldu?" Yavaşça kendi etrafımda dönüp Stella'nın beni incelemesine izin verdim.

Bugün Josh'la ilk resmi randevumuza çıkacaktık. Tüm ısrarlarıma, tehditlerime ve şantajlarıma rağmen nereye gideceğimizi söylemesini sağlayamamıştım. Bu yüzden nasıl giyineceğimden emin değildim. Bana hoş bir şeyler giymemi, yine de *aşırıya* kaçmamamı söylemişti ama bunun bana hiçbir faydası olmamıştı.

Bir süre kıvrandıktan sonra mavi, yazlık bir elbiseyle sandalet giymeye karar vermiştim. Haziran ayının sıcağından etkilenmemek için de saçımı yüksek atkuyruğu olarak toplamıştım. Eğlenceli, flörtöz bir kombindi. Parkta bir yürüyüşte giyilebilecek kadar rahat, aynı zamanda hoş bir restorana uygun olacak kadar şıktı.

En azından ben öyle umuyordum.

Stella beni baştan aşağı süzdükten sonra başparmağını kaldırdı. "Mükemmel."

Neyse ki beğenmişti çünkü üstümü değiştirecek vaktim yoktu. Zaten geç kalıyordum.

Josh gelip beni evden alamayacağı için onunla Georgetown'da buluşacaktım.

Belirlediğimiz buluşma noktasında onu gördüğümde karnımda kelebekler uçuşmaya başladı.

Beyaz gömlekle koyu renkli bir kot pantolon giymişti. Saçları dağınıktı. Öyle muhteşem görünüyordu ki kalbimin ağrımasına sebep olmuştu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir yanım hâlâ birbirimizden nefret ediyor olmamızı diliyordu çünkü gelişen ilişkimiz kalp sağlığım için iyi değildi.

"Selam, kızıl." Beni süzerken gözleri alevlerle dolup taştı. "Bir kez olsun hoş göründüğünü görmek güzel."

"Senin de bir kez olsun insan olduğunu görmek güzel." Onu imalı bir şekilde süzdüm. "İblis boynuzlarını ve sürüngen cildini bu insan görünüşünün altına saklamak için ne kadar harcadın?"

"Tamamen ücretsizdi, tabii hepsi çok yakışıklı olduğum için," dedi Josh kelimeleri uzatarak.

"Bence satıcı, dev egonla onu boğacağından korktuğu için seni bir an önce başından savmak istemiştir."

Kahkahası içimi tıpkı erimiş karamel gibi doldurdu. Çok yoğun ve tatlıydı. "Siktir, seni çok özlemişim."

Kaldırımda yan yana yürüyerek esrarengiz varış noktamıza doğru ilerlemeye başladık. "Sadece üç gün oldu."

"Biliyorum."

Kelebekler kanatlarını daha sert çırptılar. *Kahretsin.* Pislik gibi davranmadığı zamanlarda çok... tatlı oluyordu.

"Nereye gittiğimizi artık söyleyecek misin?" O kadar merak ediyordum ki sormadan duramamıştım. Josh neden benimle randevu mekânında buluşmak yerine sokakta buluşmak istemişti ki?

Abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Sadece biraz *sabır.*"

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama çok sıkıcı bir şeymiş görünüyor." Bana yan yan baktığında kahkaha atmamak için kendimi tuttum.

"Katlanılmazsın."

"Böyle söyleyip duruyorsun ama yine de beni özlemişsin, ayrıca şu anda benimle randevudasın. Bu *senin* hakkında ne söylüyor?"

"Güzel cezalara karşı koyamadığımı."

İçimde büyüyen gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Bence bir doktora görünmelisin. Bu söylediğin kulağa hiç sağlıklı gelmiyor."

"Göründüm. Korkarım ki tedavisi yok."

Gevşek bir kaldırım taşına takılıp tökezledim. Josh beni bileğimden yakalamasaydı yüzüstü yere kapaklanacaktım.

"Dikkatli ol." Gözleri muzipçe parladı. Uyuz herif, ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Düşmeni hiç istemeyiz."

"Düşmem," derken kibirli bir tavırla konuşmayı başardım. Buna rağmen, elbisemin eteğini düzeltirken yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

Beş dakika sonra nihayet çizgili bir tenteye sahip, ön camında altın rengi harflerle Apollo Hill Kitabevi yazan küçük bir dükkânın önünde durduk. Vitrini dolduran kitap yığınları yüzünden içerisi görünmüyordu. Kaldırıma yerleştirilmiş kraliyet mavisi renginde iki el arabası vardı, üzerlerindeki indirimli ciltli kitapların ağırlığı altında inliyorlardı.

Artık Josh'ın neden onunla burada buluşmamı istemediğini anlamıştım. Sokak yalnızca yayaların ve bisikletlerin sığabileceği kadar genişti. Arabaların girmesine imkân yoktu. Aynısı çevre sokaklar için de geçerliydi.

"Şehrin en iyi kitapçısına hoş geldin." Josh kolunu dramatik bir biçimde savurarak binayı işaret ederken afallamış halime sırıttı.

"Ben burayı nasıl hiç duymadım?" Beyaz ahşap kapının ötesinde görünen şeyler karşısında kalbim hızlandı. Yeni bir kitapçı keşfetmek, yeni bir değerli cevher türü keşfetmek gibiydi. Canlandırıcı, harika ve biraz da gerçeküstüydü. "Yıllardır bu şehirde yaşıyorum."

"Daha birkaç ay önce açıldı. Pek göz önünde değil. Ben de hastanede çalışan birinden öğrendim. Buranın sahibi, kuzeninin bir arkadaşıymış." Josh kapıyı açtı.

İçeri adım attığım an buraya âşık oldum. Hatta resmen *çarpıldım*. Zeminden tavana kadar uzanan rafların, dükkânın ortasındaki oval masaya gelişigüzel şekilde bırakılmış cezbedici kitapların ve eski sayfaların tatlı misk kokusunun büyüsüne anında kapıldım. Zümrüt rengi halı, krem rengi duvarlarla kontrast oluşturuyor, tavandaki ferforje avizeler ise mekâna sıcak bir ışıltı yayıyordu.

Hayallerimin kitapçısı gözlerimin önündeydi.

"Ne demiştim?" Josh'ın sesi kadifemsi bir okşamayla omurgamda gezindi. "Şehrin en iyi kitapçısı."

Dükkân sahibi dışında içeride yalnızca biz vardık. Buradayken, kapının hemen ötesinde şehir koşuşturmacasının devam ettiğine inanmak zordu. Mekân o kadar sessizdi ki, yalnızca bize özel olan gizli bir dünyaya adım atmış gibi hissediyordum.

"Haklı olduğunu kabul edebileceğim tek an bu." Elimi saygıyla yakındaki bir kitap yığınının üzerinde gezdirdim. Dükkânda hem ikinci el kitaplar hem de yeni çıkanlar vardı ve ben hepsini keşfetmek istiyordum. "Randevumuzu kitapları inceleyerek mi geçireceğiz? Öyleyse bana yüzde yüz uyar."

"Bir bakıma öyle diyebiliriz." Josh kitaplıklardan birinin kenarına yaslanıp bir elini cebine sokarak muhteşem bir aldırmazlık resmi çizdi. "Yerinde olsam en sevdiğim çocukluk kitabımla başlardım."

"Neden?"

"Güven bana." Çenesiyle yakındaki çocuk bölümünü işaret etti.

Josh'ın sıcak bakışları altında aradığımı bulana kadar rafları inceledim. *Charlotte'un Ağı*'nın yalnızca üç nüshası vardı ve içlerinden birinde bir not falan olduğunu tahmin ediyordum.

Ohio'daki konuşmamızdan böyle küçük bir detayı hatırlamış olması yüreğimin pır pır etmesine neden olmuştu.

Odaklan, Jules.

Kitaplardan birini raftan alıp sayfalarını çevirdim ama sıra dışı olan hiçbir şey bulamadım.

İkinci kitabı denedim. Bunda da hiçbir şey yoktu.

Ancak üçüncü kopyayı açtığımda bir kâğıt parçası havada süzülerek yere düştü. Eğilip notu aldım ve Josh'ın düzgün el yazısıyla yazılmış sözcükleri okudum, ardından dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

EN SEVDİĞİN YEMEK. AMA KENDİN YAPMAN GEREK. K3, R4, #10.

"Hazine avı mı oynuyoruz?" Sevincimi içimde tutamayarak zıpladım.

"Hazine avı ve bulmaca." Josh'ın gamzeleri belirginleşti. "Beyin gücünün benim standartlarıma uygun olduğundan emin olmalıyım, kızıl. Aptallarla çıkmam."

"Tabii, anlıyorum. Birinin ilişkinin beyni olması gerekiyor."

Josh'ın yumuşak kahkahası kalbimi ısıttı. "Kendini beğenmişlik etmeden önce ipucunu çöz, tatlım. Eğer çözebilirsen seni bekleyen bir ödül var."

Yüzüm aydınlandı. Ödüllere *bayılırdım*. Lise ve üniversitede kazandığım bir kutu dolusu sertifikam, kupam ve madalyam vardı. "Ödül ne?"

"Kendin öğreneceksin. Veya belki de öğrenemeyeceksin." Omuz silkti. "Göreceğiz."

Hem konuşmamızdan hem de hazine avının heyecanından tüylerim diken diken olmuştu. Tartışma seansına devam etme arzumu bastırıp yeniden ipucuna odaklandım.

En sevdiğin yemek. Ama kendin yapman gerek. Burada kesinlikle bir İtalyan yemek tarifi kitabından bahsediliyordu.

K3 R4 #10 kodu ise... Anlamını çözmek için beynimi zorladım. Bu bir hazine avı olduğuna göre ipucu beni belirli bir yemek kitabına yönlendiriyor olmalıydı. Raflardaki bütün kitaplar yazarın soyadı baz alınarak alfabetik sırayla dizilmişti. Peki sayılar neyi temsil ediyor olabilirdi?

Kitaplıklara göz gezdirdim ve...

Bir sayısıyla numaralandırılmış bir tabela dikkatimi çekti. En yakınımdaki kitaplığın yan tarafına asılmıştı.

Kitaplar numaralandırılmış değildi fakat kitaplıkların numaraları vardı ve her kitaplık birden fazla raftan oluşuyordu. Kitaplık ve raf; K3, R4.

Yemek kitabı bölümü, üçüncü kitaplık, dördüncü rafa gitmeliydim. #10 da sıradaki onuncu kitabı işaret ediyor olmalıydı.

Eh, denemeye değerdi.

Bölüme doğru hızla ilerlerken kalbim beklentiyle göğüs kafesime çarpıyordu. Söz konusu rafı bulup kitapları soldan sağa doğru saydım. *Bir, iki, üç, dört...*

On numara, bir İtalyan yemek kitabıydı.

İçim heyecanla kıpır kıpır oldu. Josh'a zafer dolu bir bakış attığımda gülümsemesini bastırmaya çalışıp başarısız olduğunu gördüm. Sonra kitabı çekip açtım ve içinde ikinci bir not buldum.

Artık kodu çözdüğüme göre, bu nottaki ipucunu anlamak daha kolaydı. Beni kalın bir İtalya gezi rehberini bulmam için seyahat bölümüne yönlendiriyordu. Oradan, bir Michelangelo biyografisi için sanat bölümüne gitmem gerekti. Son olarak da komşusuna âşık olan bir ressamı anlatan edebi roman için romantik hikâyeler bölümüne geçtim.

Aşk romanındaki notta bir ipucu yoktu. Yalnızca tek bir cümle yazılıydı.

JULES, BENİMLE ÇIKAR MISIN?

Bir insanın, kelimenin tam anlamıyla erimesi mümkün müydü? Çünkü dizlerimin zayıflamasının ve iç organlarımın sıvılaşmasının tek açıklaması bu olabilirdi. Duygulardan oluşan bir topa dönüşmüştüm sanki. Göğsümde sayısız yeni kelebek uyanırken kalbim güm güm atıyordu.

"Zaten çıkıyoruz, şapşal." Ağzım kulaklarıma varıyor, yanaklarım ağrıyordu.

Josh'ın muzip ifadesi daha sıcak bir bakışla değişti. "Bir sonraki durağa geçmeden önce resmi olarak sormam gerektiğini düşündüm."

"Neresiymiş orası?"

"Göreceksin. Teşekkürler, Luna." Josh, ona sırıtarak kitaplarla dolu bir alışveriş poşeti uzatan kitabevi sahibine doğru kafasını salladı.

Hazine avına kendimi kaptırdığım için kadının peşimden geldiğini ve ipuçlarının saklı olduğu kitapları toplayıp bir poşete koyduğunu fark etmemiştim.

"Kitaplar senin. Okuma listeni çeşitlendirebilirsin," dedi Josh.

İyi bir cevap bulamayacak kadar sersemlemiş durumdaydım. "Bunu nasıl organize ettin?"

"Demiştim ya, Luna bir iş arkadaşımın kuzeninin arkadaşı. Her şeyi onunla birlikte hazırladım. Karşılığında da bir ton kitap satın aldım. Yani iki taraf da kazandı."

"Bu..." *Sakın ağlama.* Ağlamak çok küçük düşürücü olurdu ama Josh'ın randevumuz için bu kadar zahmete girmiş olması...

Luna'yla vedalaşıp kitapçıdan çıkarken boğazımda kocaman bir yumru vardı.

"Jules Ambrose'un nutku tutuldu. Keşke bunu daha önce yapsaydım," diye takıldı Josh. "Beni bir ton baş ağrısından kurtarırdı."

"Çok komiksin." Sesimi yeniden bulmuştum. "Eee, bana söz verdiğin ödül nerede bakalım?"

"Daha sonra alacaksın."

Gözlerimi kıstım. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun, Josh Chen?"

Dudaklarında bir tebessüm oynaştı. "Belki." Bir ara sokağa sıkıştırılmış samimi bir İtalyan restoranı olan Giorgio'nun Yeri'nin önünde durduk, mekânın camları mum ışıklarıyla parlıyordu. Josh kapıyı açtığında caz müziğinin yumuşak tınıları kulaklarıma doldu. "Bana güvenip beklemek zorundasın."

Üç ay önce denizde boğuluyor olsam ve tutunacak tek şey o olsa bile Josh Chen'e güvenmezdim. Şimdiyse onu ve karşılama görevlisini, restoranın arka taraflarındaki bir masaya doğru takip etmeden önce bir saniye bile tereddüt etmemiştim.

Josh hazine avının ilk ipucuna atıfta bulunarak, "Seni yemek yapmaya zorlayamazdım," dedi. "Gıda zehirlenmesinden ölmek istemiyorum."

"Bence hastanedeki işini derhal bırakıp komedyen olmalısın." Menüye göz gezdirdim. "Şu anda burada olduğumuza göre, entelektüel standartlarını karşıladığımı ve resmi olarak ilişkinin beyni olduğumu varsayıyorum."

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Josh yumuşak bir sesle.

Menünün sayfalarını çevirirken yavaşladım. Kafamı kaldırıp gözlerindeki bakışları gördüğümde midem bir takla attı. "Diğer şeyler derken?"

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "İltifat için olta mı atıyorsun?"

"Hiç de bile. Olta atmaktan nefret ederim." *Ne saçmalıyorsun, Jules?* Hareketsiz oturamayacak veya sessiz kalamayacak kadar gergin olduğum için saçmalamaya devam ettim. "Konusu açılmışken, erkekler neden hep flört uygulaması profillerine balık tutarken çektirdikleri fotoğrafları koyarlar? Hiç çekici değil."

"Bilmiyorum. Ama buna daha fazla kafa yormana gerek yok."

"Niye?"

"Çünkü ikimiz de başka birileriyle çıkmayacağız, kızıl," derken sanki uzun zamandır net olan bir şeyi söylüyormuş gibi sakindi. Kelimeleri kesin birer gerçeği ortaya çıkarırcasına tenime kazınmıştı.

O sırada garsonumuz geldi ve beni etkili bir cevap bulmaya çalışmaktan kurtardı. Zaten doğru düzgün konuşacak durumda değildim. Yemeklere bile odaklanamazken, zihnimdeki binlerce kelimenin arasından bir şeyler seçip birleştirmem şu anda mümkün görünmüyordu.

Tek odaklanabildiğim şey karşımda oturan adamdı. Dolgun altdudağı, gamzesinin gölgesi, kalın sesi, loş ışıkta parlayan bronz teni...

Josh'ın sinir bozucu biri olduğunu daha önce nasıl düşünmüştüm hiç bilmiyordum. Çünkü şu anda sonsuza dek bu masada oturup onu dinleyebilirmişim gibi hissediyordum.

"Bana Eldorra'da ne demiştin, hatırlıyor musun? Unutmasam bile affetmekle alakalı." Josh çenesini ovuşturdu. "Alex ve ben haftaya birlikte maça gideceğiz."

Duyduklarım karşısında şaşkınlık ve mutlulukla doldum. "Bu harika bir haber."

"Harika mı, yoksa değil mi göreceğiz. Alex tam bir pislik olduğu için birlikte zaman geçirmek acı verici de olabilir."

Güldüm. "Evet ama o her zaman pislikti, buna rağmen senelerce arkadaş kaldınız."

"Doğru. Aslında çok tuhaf, biliyor musun? Alex'in kabuğunu kırmak aşırı zordu, özellikle de ilk tanıştığımızda. Üstelik en cana yakın davranmaya *çalıştığı* zamanlardı. Normalde onun gibi birinden anında soğurum ama..." Josh'ın kaşları çatıldı. "Bilmiyorum. Sanırım bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu düşündüm. İnsan ne kadar zengin olursa olsun arkasını kollayacak ve tabii bunu para için yapmayacak birine ihtiyaç duyuyor."

Sözleriyle pamuk gibi oldum. "Sen iyi bir insansın, Josh Chen."

"Arada sırada." Utanmış gibi güldü. "Black Fox'a gittiğimiz gece, tutunabileceğim tek şey bu olduğu için kinimin arkasına saklandığımı söylerken de haklıydın."

Black Fox. O gece asırlar öncesinde kalmış gibi geliyordu. Birbirimize öyle kızgındık ki can yakıcı pek çok şey söylemiştik. Ama geriye dönme şansım olsaydı bile tek bir lafımı değiştirmezdim. O gece, bizi şu anda olduğumuz yere getirmişti. Annemin ölümünün ve Max'in tehditlerinin olumsuz etkisi hâlâ üzerimde olsa da olduğum yerden memnundum, hayatımda ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum.

"Artık tutunabileceğin *tek* şeyin kin olduğunu söyleyemem," dedim.

Dile getirilmemiş kelimelerle dolu saniyeler uzarken restoranın geri kalanı adeta silinip gitti. Josh'ın gözlerindeki kıvılcımlar birer ok gibi göğsüme saplanıp orada olduğunu bile bilmediğim zırhı parçalıyordu.

Ortaya çıkan sonuç mutlak kaostu. Kalbim artık çırılçıplaktı, nabzım son hız atıyordu ve karnımdaki kelebekler nereye gideceklerini şaşırmış gibi uçuşuyordu.

"Dikkatli ol, kızıl." Josh'ın kısık uyarısı karşısında tüylerim zevkle diken diken oldu. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen seni asla bırakamayabilirim."

Yüzüm yanıyordu. Oksijensizlikten başım dönmeye başlamıştı ama ne kadar çok soluk almaya çalışsam da yetmiyordu. İçeri giren her nefes yakıcı bir elektrik akımı gibiydi.

Restoran kapısının tepesindeki ziller çıngırdayıp dikkatimi çekmeseydi hemen oracıkta, restoranın ortasında bayılabilirdim. Ancak zillerin ardından sakin ve net bir erkek sesi duyuldu.

"Alex Volkov. İki kişilik masa."

Josh'la birlikte ortak bir dehşet içerisinde gözlerimizi birbirinden ayırıp restoranın ön tarafına baktık.

Alex ve Ava, karşılama görevlisinin standının hemen önünde duruyorlardı. Henüz bizi görmemişlerdi. Alex sevgilisine bakmakla meşguldü, Ava ise görevliyle sohbet ediyordu fakat fark edilmemiz an meselesiydi. Restoran çok *küçüktü*.

"Aman Tanrım." Kafamı önüme çevirip elimi yüzümün yan tarafına siper ettim. "Ne yapacağız?"

Alex ve Ava, hâlâ birbirimizden nefret ettiğimizi sanıyorlardı. Başka bir yerde olsaydık rasgele karşılaşmış gibi rol yapabilirdik ama bir cuma akşamı, romantik bir restoranın mumla aydınlatılmış masasında karşılıklı oturmanın hiçbir bahanesi yoktu.

"İki seçeneğimiz var." Josh'ın sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı. "Birincisi, burada kalıp cesurca yüzleşmek. İkincisiyse onlar bizi görmeden korkaklar gibi arka kapıdan kaçmak."

Birbirimize baktık.

Ardından aynı anda, "İkinci seçenek," dedik.

Neyse ki hesabı çoktan ödemiştik. Asıl sorun, Alex ve Ava'ya görünmeden mutfağa ulaşmaktı.

Sırtımızı restorana dönerek mutfağın ikili kapılarına doğru yan yan ilerledik. Koşarak dikkat çekmek istemiyorduk, kalbim şu anda resmen göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Bir mucize eseri kimseye görünmeden mutfağa sızdık ve içeriye girdiğimiz anda koşmaya başlayarak personelin ürkmesine neden olduk.

"Hey!" diye bağırdı bölüm şeflerinden biri. "Buraya giremezsiniz!"

"Kusura bakmayın!" diye seslendim omzumun üstünden. "Şefe teşekkürlerimizi iletmek istedik!"

"*Pappardelle al* ragù lezizdi," diye ekledi Josh. "Beş yıldız veriyorum."

"Müdürümü çağırıyorum." Bölüm şefi sesini iyice yükseltti. "Sergio!"

Sıçtık.

"Koş, koş, koş!" Josh elimi tutup beni çıkışa doğru çekti. Tam restoranın arka tarafındaki sokağa adım atmıştık ki, Sergio olduğunu düşündüğüm adam arkamızdan anlaşılmaz bir şeyler bağırdı. Koşmaya devam ettik ve birkaç blok öteye ulaşana dek durmadık.

"Kahretsin," dedim eğilip ellerimi dizlerime yaslayarak soluklanırken. Kardiyonun güçlü yönüm olmadığı her halimden belliydi. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

"En azından güzel bahşiş bıraktık." Pislik Josh soluksuz bile kalmamıştı. "Yelp'te de olumlu değerlendirme yaparız. Leziz yemek, temiz mutfak. Kendi gözlerimizle gördük."

Nedense bu söyledikleri çok saçma geldi. İki büklüm olup kahkahalar atmaya başladım. Bir saniye sonra Josh da bana katıldı.

Belki leziz yemeklerin, belki de arkadaşlarımızla neredeyse yüz yüze gelecek olmanın verdiği adrenalinin hemen ardından gecenin soğuk havasına çıkmanın etkisiydi bu. Alışılmadık bir sarhoşluk beni resmen çarpmıştı.

Daha önce hiç bu kadar inanılmaz, bu kadar tarifsiz bir *canlılık* hissetmemiştim.

Kahkahalarımız sonunda kesildi ama göğsümdeki keyif balonu sönmedi.

"Eee, söyle bakalım kızıl." Josh'ın ağzının köşeleri hâlâ hafifçe kıvrıktı. "Randevumuza on üzerinden kaç puan verirsin?"

"Hmm." Parmağımı çeneme vurdum. "Yedi buçuk. Hazine avı sayesinde sekize yuvarlayabiliriz."

"Sekiz demek?" Bana doğru bir adım attı.

Kalbim şaha kalktı. "Hı-hı."

"On olması için ne yapmam gerek?" Bakışları dudaklarıma kaydı.

"Eh, bana bir ödül borcun var." Bu heyecanlı, titrek ses bana mı aitti? "Sözünü tutmalısın, Chen."

"Haklısın." Josh bir elini yanağıma götürüp başparmağını ağzıma sürttüğünde tenim elektriklendi. "Ne kabayım, seni bekletttim."

Eğilip beni öptü. Dudaklarının dokunuşu tüy gibi yumuşacıktı ama başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar uyuşmuştum.

"Şimdi? On oldu mu?" diye fısıldadı.

"Şey..." Keyiften başım dönüyordu. "Belki dokuz."

"Hmm. Bunu kabul edemeyiz." Beni tekrar öperken daha sertti. Dili dudaklarımı aralanmaya zorlayıp içeri kaydı, elini sahiplenici bir şekilde kalçama koyup diliyle ağzımı keşfederken

beynimi bir şehvet sisi sardı. Sonunda geri çekildiğinde adımı bile zar zor hatırlıyordum. "Şimdi ne diyorsun?"

Başımın dönmesi devam ederken bir süre duraksayıp, "Dokuz buçuk," dedim çatallanan sesimle.

"Dokuz buçuk." Josh atkuyruğumu eline sarıp hafifçe çekince etkisini bacaklarımın arasında hissettim. "Benimle oyun mu oynuyorsun, kızıl?" Sesi ipek gibi yumuşacıktı.

"Şikâyetin mi var?"

Gözleri haylazlıkla ve içimi yakan başka bir duyguyla parladı. "Kesinlikle yok."

Bu seferki öpücüğü daha vahşi, daha ısrarcıydı.

Kendimi ona bırakarak ellerinin ve dilinin beni sadece ikimizin bulunduğu bir diyara götürmesine izin verdim.

Bir keresinde bir yerde aşkın zıttı olan şeyin nefret değil, ilgisizlik olduğunu okumuştum. Nefret ve tutku alevleri aşkla aynı şiddette yakıcıydı.

Josh'a karşı olan duygularımın ne zaman değiştiğini bilmiyordum. Onun için tam olarak ne hissettiğimden bile emin değildim.

Tek bildiğim beni yakıp kavurduğuydu. Ve bu yangının sönmesini hiç istemiyordum.

BÖLÜM 39

Josh

"OF, BUNU AŞIRI ÖZLEMİŞİM." BACAKLARIMI UZATIP elime bir bira aldım. "VIP loca gibisi yok."

"Herhalde, bu yüzden VIP loca deniyor." Alex gözlerini maçtan ayırmadan yanıma oturdu. The Nationals, Dodgers'a karşı oynuyordu ve beşinci devrede sadece üç sayı gerideydi. Yani durum pek de fena değildi.

Ben daha çok basketbol izlemeyi tercih ediyordum ama Nats maçları eğlenceli oluyordu. Üniversitedeyken her maça gelmeyi Alex'le gelenek haline getirmiştik. Kampüstekilerin duymasını istemediğimiz bir konuyu konuşacağımız zaman Nationals stadyumuna gelir ve aşağıda maç yapılırken biz de dertleşirdik.

Daha doğrusu ben dertlerimi anlatırdım, Alex de içini çeker ve bana insanların ne kadar ahmak olduğunu hatırlatırdı. En yakın arkadaşımın, beyzbol maçının ve birkaç teneke biranın eşlik ettiği bir terapi seansı gibiydi.

Tabii o zamanlar *sorunlarımdan biri* en yakın arkadaşım değildi. Buna rağmen, bu seansların değerini Alex'le aramız bozulduktan sonra anlamıştım.

"Ahbap, hâlâ şartlı tahliyedesin," dedim. "Kritik safhayı atlatana dek alaycılık yok."

"Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Bir anlaşma yapmadık."

"Aynen öyle."

Ona dik dik baktım. "Seni affetmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Sana bu VIP koltukları rüşvet olarak verdim, sen de kabul ettin. Bu beni çoktan affettiğin anlamına geliyor." Gülümsedi. "Buna gölge sözleşme denir."

Kaşlarımı bir süre daha çatık tutmayı başardıktan sonra bir kahkaha patlattım. "Tuş oldum."

İçkimden bir yudum aldım. Uzun zaman sonra yeniden eski geleneklerimize dönmenin garip hissettireceğini düşünmüştüm ama sanki bunun üstünden yıllar geçmemiş gibiydi.

O sırada telefonum yeni bir mesajla titredi ve ekrana baktığımda dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Jules: Kankayla randevu nasıl gidiyor? Endişelenmeli miyim?

Ben: Henüz bir şey diyemiyorum. Alex bir erkeğe nasıl davranılacağını iyi biliyor ama sen daha güzelsin.

Jules: Sana nasıl davranacağımı bilmediğimi mi ima ediyorsun??

Ben: Bana sürekli hakaret ediyorsun, kızıl.

Jules: Mazoşist olman benim suçum değil.

Jules: Sapıkça ihtiyaçlarını karşıladığım için kusura bakma. 😳

Boğazımdan bir kahkaha daha yükseldi.

Ben: Benim sapıkça ihtiyacım bu değil, tatlım.

Ben: Belki de ihtiyacımın NE olduğuna dair bir hatırlatmaya ihtiyacın vardır.

Parmaklarımın Jules'un boğazını sardığını, tırnaklarının tenimi tırmaladığını hayal ettim. Onu isyankârlığını bastıracak kadar sert becermeden önce deliliğin kıyısına sürüklemem ve o sırada dudaklarından çıkan inlemeyle karışık yakarmalar kafamın içinde yankılandı.

Son mesajı ona takılmak için göndermiştim ama gözümün önünde belirenlerle kanım kaynamaya başlamıştı.

Jules ve ben, Ohio'dan beri birlikte olmamıştık. Artık çıktığımız için her şeyi düzgün yapmak istiyordum. Bu yüzden de tam bir aptal gibi, üçüncü randevuya dek seks yapmama kuralını uygulamaya karar vermiştim.

Zaten pek çok kez yattığımız düşünüldüğünde, bu çok saçma bir karardı. Belki de *gerçekten* bir mazoşisttim. Kendime ve seksten yoksun olmaktan pek hoşlanmayan Jules'a boş yere acı çektiriyordum.

Aslında dışarı çıkacak *vaktimiz olsaydı* üçüncü randevu kuralı bu kadar sorun olmazdı. Ancak ne yazık ki, henüz ikinci randevumuza bile çıkamamıştık; çünkü ne benim hastane programım ne de Jules'un klinikteki işi seks hayatımızı umursamıyordu.

Üçüncü randevuya dek aletim isyan ederse hiç şaşırmazdım. İhmal yüzünden görevi terk bile edebilirdi.

Jules'un cevap yazmakta olduğunu gösteren üç nokta belirdi ve kayboldu, sonra yeniden belirdi.

Jules: Evet, var. ;)

Jules: Hatta bir daha hiç unutmayayım diye birkaç kez hatırlatırsan çok daha iyi olur.

Acı dolu bir inlemeyi bastırdım.

Ben: Siktir, beni öldürüyorsun.

Ben: Maçın geri kalanını lanet bir ereksiyonla izlemek zorunda kalmamak için bu sohbeti sonlandırıyorum.

Ben: Artık çok geç ama neyse.

Jules: Korkak.

Ben: İstediğin kadar dalga geç, kızıl.

Ben: Bir dahaki sefere seni becerdiğimde söylediğin her kelimeyi hatırlayacağım.

Maçı bırakıp Jules'un evine gitmek ve tehdidimi yerine getirmek gibi aptalca bir şeye kalkışmadan önce telefonumu cebime soktum.

Aslında belki de yapabili...

"Kız kim?" Alex'in sesi, fazlasıyla müstehcen olan fantezilerimin üzerine dökülen bir kova soğuk su gibiydi.

Beyzbol maçı. VIP loca. Alex'le uzlaşma.

Doğru.

Boğazımı temizledim ve Jules'la mesajlaşmamın kalıcı etkilerini saklamaya çalışarak koltuğumda kıpırdandım. "Ortada bir kız olduğunu nereden çıkardın?"

"Yüzün her şeyi ele veriyor." Aşağıda, Dodgers'ın bir sayı daha kazanmasıyla stadyumda toplu bir feryat patlak verdi. "Eee, kim bu kız?" Bana bakarken Alex'in soğuk yeşil gözleri minik bir merakla ısınmıştı. "Mesajlaşırken mide bulandırıcı şekilde mest olmuş görünüyordun."

"Hiç de *mest olmuş* görünmüyordum." Biramı bitirip yenisine uzandım. Bu beşinci miydi, yoksa altıncı mıydı bilmiyordum. Son zamanlarda alkole karşı toleransım artmıştı, içtiğimde başım bile dönmüyordu. "Ayrıca sen önce kendine bak. Bir dahaki sefere, Ava *sana* mesaj attığında nasıl göründüğünü görmen için fotoğrafını çekeceğim."

Alex yemi yutmak yerine başını yana eğdi ve gözlerindeki merakın yerini bilmişlik aldı. "Bu kızla sadece seks yapmıyorsun. Onunla çıkıyorsun."

Hay, siksinler. "Öyle bir şey demedim."

"İma ettin."

"Hayır, etmedim."

"Evet, ettin."

Sıkıntıyla iç geçirdim.

Siktir, yakın arkadaş falan istemiyordum ben. Yakın arkadaşlar, çok bilmiş ukala tiplerden başka bir şey değildi.

"İyi. Biriyle çıkıyor *olabilirim*." Alex'i alt etmeye çalışmak, duvara çiviyle jöle çakmaya uğraşmak gibiydi. "Tanıdığın biri değil."

"O kadar emin olma. Tanıdığım çok fazla insan var."

"*Onu* tanımıyorsun." Eğer kiminle çıktığımı söylersem gidip Ava'ya söylerdi ve kız kardeşimle *bu türden* bir konuşma yapmaktansa, Potomac Irmağı'nın pis sularını içmeyi tercih ederdim.

Ava'nın, benden habersiz Alex'le çıkarken nasıl hissettiğini şimdi anlıyordum.

"Hmm." Alex koltuğunda arkasına yaslanıp delici gözlerini üstüme dikti. "Josh Chen'in ciddi bir ilişkisi var. Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

"Bazen insanlar değişir. Bazen de değişmek istemelerine neden olan insanlarla tanışırlar."

"Ve bazen, insanların söyledikleri kulağa şans kurabiyesinden çıkmış gibi gelir."

Mükemmel olan birkaç tanesi dışında, Alex'in tavsiyeleri ya aşırı derecede rahatsız edici -derste söylediği bir şeyi düzelttiğim için bana kafayı takmış olan bir profesöre şantaj yapmak gibi- ya da sinir bozucu derecede belirsiz olurdu.

"Değişimden bahsetmişken..." Devam etmeden önce bir an tereddüt ettim. "Michael bana mektuplar gönderiyor. Henüz hiçbirini açmadım ama yakında cezaevinde onu ziyaret edebilirim."

Bunu henüz Ava'ya bile söylememiştim ve söyleyip söylemeyeceğimden de emin değildim. Sonunda Michael'ın yaptıklarını

atlatıp hayatına devam etmeyi başarmıştı, onu tekrar aynı karmaşaya sürüklemek istemiyordum.

Bu da yapacağım şeyin önemini anlayabilecek tek kişinin Alex olduğu anlamına geliyordu.

Alex tamamen hareketsizdi. Yüz hatları taştan oyulmuş gibi görünene kadar sertleşmişti. Michael onun ailesini öldürmemiş olabilirdi ama Ava'yı öldürmeye *çalışmıştı.* Bu da Alex'in gözünde diğeriyle eşit bir suçtu.

"Anlıyorum." Ses tonunda hiçbir değişiklik olmamıştı. "Ne zaman ziyaret edeceksin?"

"Bilmiyorum." Sahaya bakıyordum ama tam olarak bir şey gördüğümü söyleyemezdim. "Bir sonraki izin günümde olabilir belki. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Eee, cezaevinde yemekler nasıl?

Selam, baba. Küçükken de hep katil mi olmak istemiştin? Yoksa annemin izlemeyi sevdiği gerçek suç dizilerinden mi ilham aldın?

Aşağılık herifin tekisin. Keşke senden gerektiği kadar nefret edebilseydim.

Yüzümü ovuşturdum. Bu konuyu düşünmekten yorulmuştum.

Michael'la konuşmam gerekiyordu. Ancak bu, onunla konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Alex bir süre sessiz kaldıktan sonra beni aşırı şaşırtan bir şey söyledi. "Belki de mektuplarını okumalısın."

Afallamış şekilde güldüm. "Dalga mı geçiyorsun? Beni onu görmekten vazgeçirmeye çalışacağını düşünmüştüm."

"O adam adinin teki. Eğer yapabilseydim seve seve kanını akıtırdım," dedi Alex soğuk bir tavırla. "Yine de o senin baban ve yüzleşmekten kaçındığın sürece devamlı aklında olacak. O piç herif bunu hiç hak etmiyor."

Bu, Jules'un tavsiyesiyle rahatsız edici derecede benzerdi.

Belirsizlikten kurtulmaya ihtiyacım olduğunu içten içe ben

de biliyordum ama Alex'in durumu böylesine katı ve duygusuz terimlerle dile getirmesi kafama iyice dank etmesini sağlamıştı.

"Doğru." Maçı izliyormuş gibi yapmaktan vazgeçip kafamı geriye atarak tavana baktım. "Bir parçamın, yaptığı şey için iyi bir mazereti olmasını dilemesi kötü mü? Böyle bir şeyin bahanesi olmayacağını biliyorum ama... siktir, bilemiyorum." İçimdeki çalkantıyı ifade edebilmeyi dileyerek tekrar yüzümü ovuşturdum.

"Ava bile onun yüzünden neredeyse ölecek olmasına rağmen Michael için karmaşık duygular hissediyor." Alex'in gözleri kararardı. "Seni yetiştiren kişiyi bırakmak zor oluyor."

"Bu senin için de geçerli mi?"

Anne ve babasının vurulmasının arkasındaki kişi Alex'in amcasıydı. Gerçekler gün yüzüne çıktıktan sonra, adam gizemli bir yangında ölmüştü.

Ona yangını hiç sormamıştım çünkü cevabı bilmek istemeyeceğimden emindim. Konu Alex olduğunda cehalet mutluluktu, yani çoğunlukla.

"Hayır."

Kafamı iki yana salladım. Kısa cevabı bıkkınlık verici olsa da pek şaşırtıcı değildi. "Yani Michael'ı ziyaret etmem *gerektiğini* mi düşünüyorsun?"

"Onu geride bırakmak için ne gerekiyorsa onu yapman gerektiğini düşünüyorum." Alex dikkatini tekrar maça verdi. Biz izlemiyorken Nat arayı kapatmıştı ve şimdi sadece bir sayı gerideydi. "Hayatını daha fazla mahvetmesine izin verme."

Alex'in sözlerini, maçın geri kalanı boyunca zihnimde evirip çevirdim.

Eve dönüp masamın çekmecesini açtığımda hâlâ kafamda yankılanıyorlardı. Koyu renkli ahşabın üzerine yığılmış, onları almam için bekleyen mektuplara baktım.

Onu geride bırakmak için ne gerekiyorsa yapman gerektiğini düşünüyorum

Gerçek bir uçurumdan, köprüden veya uçaktan kolaylıkla atlayabilecek biriydim. Böyle şahsi ve önemli meselelerde ilk defa havuz kıyısında dikilen bir çocuğa dönüşmem gerçekten çok ironikti.

Korkuyordum. Tereddütlüydüm. İleriyi düşünüyordum.

Bir dakika daha düşündükten sonra sandalyeme oturdum, ilk zarfı açtım ve okumaya başladım.

*

Hazelburg Cezaevi'nin ziyaret salonu bir hapishaneden çok bir lisenin kafeteryasını andırıyordu. Koyu gri zemine bir düzine beyaz masa serpiştirilmişti ve duvarlar birkaç manzara resmi dışında dekorasyondan yoksundu. Güvenlik kameraları sessiz röntgenciler gibi tavanda vızıldayarak dönüyor, mahkûmlarla ailelerinin buluşmasını izliyordu.

Gerginlikten yerinde duramayan dizimin üstüne elimi koyup hareket etmesini engellemeye çalıştım.

Masalar, diğer insanların sohbetlerini duyabileceğim kadar yakındı fakat Michael'ın mektupları zihnimde dönüp durduğu için kimseyi duyamıyordum. Hafta içi onları açtığımdan beri öyle çok okumuştum ki, kâğıtlardaki kelimeler neredeyse beynime kazınmıştı.

İhtisas nasıl gidiyor? Grey's Anatomy'deki gibi mi? Eskiden hep, hastanede çalışmaya başladığında dizideki hatalarla alakalı bir defter tutacağına dair espri yapardın. Eğer tuttuysan onu görmek isterim...

Bugün, Bugün Aslında Dündü filmini izledim. Hapishane hayatı da bazen öyle hissettiriyor... Aynı günü tekrar tekrar yaşıyormuşsun gibi...

Mutlu Noeller. Bu yıl tatilde bir şeyler yapıyor musun? Doktorların bayramlarda da çalışmak zorunda olduğunu biliyorum ama umarım biraz dinlenebiliyorsundur. Belki de her zaman istediğin gibi Finlandiya'daki kuzey ışıklarını görmeye gidersin...

Mektuplar basit ve zararsızdı ancak babamla paylaştığımız espri ve anıları bolca içerdikleri için geceleri uykularımı kaçırıyorlardı.

Mektupları okuduğumda, Michael'ın psikopat bir piç değil de oğluna bir şeyler yazan normal bir baba olduğuna neredeyse inanacakmış gibi oluyordum.

Ben bunları düşünürken ziyaret salonunun kapısı açıldı ve içeriye turuncu tulumlu bir adam girdi.

Kötü insan lafının üstüne gelirmiş.

Midem altüst oldu.

Saçları biraz daha grileşmiş, kırışıkları az çok belirginleşmişti ama bunların dışında, Michael Chen her zamanki gibi görünüyordu.

Katı. Ciddi. Ağırbaşlı.

Karşıma oturdu ve aramızdaki sessizlik, kopmak üzere olan bir lastik gibi gerildi.

Salonun köşesindeki hapishane gardiyanları şahin gözleriyle bizi izliyorlardı. Var olmayan sohbetin üçüncü katılımcısı gibiydiler.

Sonunda Michael konuştu. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Sesini üç yıldır ilk kez duyuyordum.

Tetiklediği nostaljiye tamamen hazırlıksız olduğum için irkildim.

Bu ses, hastalandığımda beni yatıştıran, kaybettiğim basketbol maçlarının ardından bana cesaret veren, lisede sahte kimlikle bara gidip yakalandığımda beni azarlayan sesin aynısıydı.

Bu benim çocukluğumdu. Anılarım iyisiyle, kötüsüyle ve tüm çirkinliğiyle bu güçlü, kalın seste toplanmıştı.

"Senin için gelmedim." Elimi uyluğuma daha sıkı bastırdım.

"Peki neden geldin?" Michael, duygusuzluğum karşısında yüzünden anlık olarak geçen gölge dışında herhangi bir tepki göstermedi.

"Ben..." Cevabım boğazımda düğümlenince Michael'ın dudakları bilgiç bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Burada olduğuna göre, mektuplarımı okuduğunu farz ediyorum. Yani yıllardır neler yaptığımı, daha doğrusu pek bir şey yapmadığımı biliyorsun." Güldü. "Bana kendinden bahset. İş nasıl gidiyor?"

Bir kafede, lanet olası normal bir sohbetin ortasındaymış gibi burada babamla oturmak gerçeküstüydü. Ama beynim boşalmıştı ve ona ayak uydurmaktan başka ne yapacağımı bilemiyordum.

"İyi gidiyor."

"Josh." Michael tekrar güldü. "Biraz ayrıntıya girmelisin. Liseden beri doktor olmak istiyorsun."

"Bildiğin ihtisas işte. Uzun mesai saatleri. Bir sürü hastalık ve ölüm." Ona sert bir tebessüm attım. "Ölümü iyi bilirsin."

Michael yüzünü buruşturdu. "Peki ya aşk hayatın? Biriyle görüşüyor musun?" Son söylediğimi duymazdan gelmişti. "Artık yaşın geldi, evlenip bir yuva kurmalısın."

"Daha otuzuma bile gelmedim." Dürüst olmak gerekirse, çocuk isteyip istemediğimi bilmiyordum. İstesem bile ancak *seneler* sonra olabilirdi. Beyaz çitlerin arkasındaki banliyö evi hayatına başlamadan önce dünyanın tadını doyasıya çıkarmalıydım.

"Evet ama evlilikten önce flört etmek için kendine birkaç yıl ayırmalısın," dedi Michael. "Tabii zaten çıktığın biri yoksa." Ben sessiz kalınca kaşları kalktı. "Biriyle *çıkıyor musun*?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Kısmen onu incitmek için, kısmen de Jules'u bilmeyi hak etmediği için.

"Ah, pekâlâ. Bir babanın umutları işte."

Ciddi konulardan kaçınmak için bir süre havadan sudan, yaklaşan futbol sezonundan bahsettik. Gerçekler açığa çıktığında

suratının ortasına bir yumruk çakmış olabilirdim fakat Ava'ya yaptıkları hakkında onunla hiç yüzleşmemiştim.

Bildiklerim, midemde betondan bir blok gibi oturuyordu. Görmezden gelmenin yanlış olduğunun farkındaydım fakat ne kadar zorlama olsa da sohbetimizi paramparça etmek için harekete geçemiyordum.

Üzgünüm, Ava.

Son üç yılımı akıntıya kapılmış halde geçirdikten sonra yeniden bir babam varmış gibi davranabilirdim. Bu boktan ve bencilce bir davranış olsa da bir süre daha bu duygunun tadını çıkarmak istemiştim.

"Hapishane nasıl?" Bu anlamsız soruma neredeyse gülecektim ama gerçekten merak ediyordum. Michael'ın mektupları, günlerini dakikalarına kadar anlatıyordu ancak mahkûmiyetiyle ilgili ne hissettiğini açıklamıyordu.

Üzgün müydü? Utanmış mıydı? Öfkeli miydi? Diğer mahkûmlarla iyi geçiniyor muydu yoksa kendi halinde mi yaşıyordu?

"Bildiğin hapishane işte." Michael'ın sesi neredeyse neşeliydi. "Sıkıcı ve rahatsız. Yemekler de berbat. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Şanslıyım ki..." Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "... bana yardım edebilecek bazı arkadaşlar edindim."

Buna hiç şaşırmamıştım. Mahkûmiyet politikasını pek bilmiyor olsam da Michael her zaman hayatta kalmayı başaran biri olmuştu.

Daha fazla acı çekmediği için rahatlamış mıydım, yoksa ona kızmış mıydım emin değildim.

"Konusu açılmışken..." Michael sesini başkalarının duyamayacağı kadar alçalttı. "Benden bir iyilik istediler. Arkadaşlık etmek karşılığında."

Göğsümde buz gibi bir şüphe kabardı. "Nasıl bir iyilik?"

Arkadaşlık derken hapishanede *korunmaktan* bahsettiğini varsayıyordum ama tam olarak ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Bu sistemde her zaman dehşet verici şeyler dönerdi.

"Hapishane politikası oldukça... karmaşık," dedi Michael. "Takaslar, geçmek istemeyeceğin görünmez kırmızı çizgiler... Buna rağmen, herkes bazı şeylerin fazlasıyla değerli olduğu konusunda hemfikir. Sigara, çikolata, hazır ramen." Küçük bir duraksama. "Reçeteli ilaç."

Reçeteli ilaçlar, dış dünyada bile kıymetliyken hapishane karaborsasında altın değerinde olmalıydılar.

Ve reçeteli ilaçlara kimin erişimi kolaydı? Doktorların.

Görünmez bir el bağırsaklarımı kavrayıp büktü.

Eskiden olsa duruma tarafsız yaklaşır, babamdan bu kadar çabuk şüphelenmezdim ama artık onu tanıyordum. Beni özlemiş ve yaptıklarını telafi etmek istemiş olabilirdi, bunu anlıyordum. Sonuçta bana iki yıldır mektup yazıyordu.

Fakat günün sonunda, Michael Chen sadece kendini düşünürdü.

"Anlıyorum." Yüz ifadesiz tutmak için kendimi zorladım. "Buna şaşırmadım."

"Sen her zaman akıllıydın." Michael gülümsedi. "Doktor bile oldun, baksana. Bundan arkadaşlarıma bahsettiğimde bize yardım edip edemeyeceğini sordular."

Ziyaret salonunun ortasında ona kaçak ilaç getirmemi isteyecek cesareti vardı. Sesi gardiyanların duyamayacağı kadar kısıktı ama belki onlar da bu işin içindeydi. Bazı hapishanelerde sistem aşırı yozlaşmış olduğu için gösteriyi mahkûmlar yönetirdi.

"Hiç değişmedin, değil mi?" Neden bahsettiğini anlamamış gibi yapmaya zahmet etmedim.

"*Değiştim*," dedi Michael. "Dediğim gibi, Ava'ya yaptığım şey yanlıştı fakat bunu telafi edebilmemin tek yolu hayatta kalmak. Hayatta kalmamın tek yolu da buradaki oyuna ayak uydurmak." Çenesi gerildi. "Buranın nasıl bir yer olduğunu, hayatta

kalmanın nasıl zor olduğunu bilmiyorsun. Sadece, sana *güveniyorum.*"

"Belki de bunu kız kardeşimi öldürmeye çalışmadan önce düşünmeliydin." Bastırılmış öfkem bir anda patlamak yerine, havayı zehirleyen toksik bir duman gibi yavaş ve istikrarlı bir şekilde içimden sızmaya başlamıştı.

Salona girdiğinden beri Michael'ın yüzünde olan "pişman baba" maskesi düştü ve gözleri bir çift hançer gibi beni delip geçti. "Seni ben büyütüp besledim. Orta Amerika'da geçirdiğin yılın masraflarını ben ödedim." Her kelimeyi sıkılı dişlerinin arasından söylüyordu. "Ne kadar hatalı olursam olayım, *baban* olduğum gerçeği değişmez."

Anne ve babaya saygı ilkesi daha çocukluğumda beynime işlenmişti. Belki de Michael'la bağlarımı koparmanın benim için bu denli zor olmasında bunun bir rolü vardı, zira bir parçam büyürken bana verdiği her şeyi *gerçekten de* ona borçluymuş gibi hissediyordu. Güzel bir evimiz vardı ve ailecek lüks tatillere çıkardık. Babam her yıl Noel'de bana en yeni teknolojik cihazları alırdı, ülkedeki en pahalı okullardan biri olan Thayer'daki eğitimimin parasını da o ödemişti.

Ancak her şeye rağmen, körü körüne itaatin de bir sınırı vardı ve Michael bu sınırı binlerce kez aşmıştı.

"Çocukken benim için yaptığın her şey için minnettarım." Masanın altındaki ellerimi yumruk yapıp bembeyaz kesilene kadar sıktım. "Fakat ebeveyn olmak, temel ihtiyaçları karşılamanın yanı sıra çocuğa güven ve sevgi de vermektir. Ava'ya yaptığın itirafı duydum, *baba.* Ona sikik bir özrü bile çok gördün."

"Küfretme. Bu çok yakışıksız."

"Yaptığın şeyi neden yaptığına dair iyi bir açıklama bile sunmadın. Ayrıca sikik keyfimin istediği tüm sikik küfürleri sıralayabilirim çünkü tekrar söylüyorum, sen *kız kardeşimi öldürmeye çalıştın!*"

Kalbim kaburgalarımı döverken nabzım sağır edici bir kükremeye dönüştü. *İşte* beklediğim patlama buydu. Üç yıldır bastırdığım duygular bir anda fışkırarak kurduğumuz kısa süreli bağı koparıp attı.

Diğer mahkûmlar sustu. Gardiyanlardan biri uyarı yapmak ister gibi öne çıktı ama bizi bölmeden önce durdu.

Michael'ın gözü seğirdi. "Sen benim oğlumsun. Beni burada çürümeye bırakamazsın."

Sesi bozuk plak gibiydi.

Ortak genlerimiz, elinde kalan tek pazarlık kozuydu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"İki yıl hayatta kaldın. Eminim bir yirmi yıl daha kalırsın." Ayağa kalktım. Bütün duygularımı döktüğüm için göğsüm bomboştu. Şimdi tek hissettiğim, tenimin buz kesmesine neden olan bir uyuşmaydı.

Her şeye rağmen, babamın kurtarılamaz olanı bir şekilde kurtarabileceğini, yaptıkları için iyi bir neden sunabileceğini ya da en azından samimi bir pişmanlık duyduğunu bana gösterebileceğini ummuştum. Oysa her şey açıktı. Michael Chen, sevgiyi kusursuzca taklit edebiliyordu ama *hissedemiyordu*.

Belki beni kendine göre seviyordu fakat bu beni kullanmasına engel değildi. Eğer işine yaramazsam -istediği ilaçları getirmezsem ve dış dünyayla kalan tek bağı olmazsam- beni bir an bile düşünmeden hayatından silebilirdi.

"Josh." Michael zorlama bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsın."

"Sen kan bağıyla babam olabilirsin ama ailem değilsin. Asla da olmayacaksın. Eminim *arkadaşların* bunu anlayacaktır." Dilimde acı bir tat vardı. "Bir daha ziyarete gelmeyeceğim, her şey istediğin gibi olsun."

"*Josh*." Gözlerinde önce panik, sonra afallama ve incinme belirdi. Bunlar, uzun zamandır onda gördüğüm ilk gerçek duygulardı ama artık çok geçti.

Bir noktada, insanların eskiden olduğu ya da *olabileceği* kişilere veda etmemiz ve gerçek yüzlerini görmemiz gerekirdi. Michael Chen'in dönüştüğü kişi, babam olarak adlandırmak istemeyeceğim biriydi.

"Otur," dedi Michael. "İlaçlar hakkında konuşmak zorunda değiliz. Bana seyahatlerini anlat. Gezmeyi her zaman severdin. Bir sonraki durağın neresi?"

Yanından ayrılırken gözlerim yanıyordu.

"Josh." Paniği artık sesinden belli olmaya başlamıştı. "*Josh!*"

Ona ne bir cevap verdim ne de veda ettim.

Cezaevinden ayrıldığıma dair imzamı attım ve duvarların dışındaki yakıcı güneşe çıkana kadar duraksamadan ilerledim.

Belirsizlikten kurtulmuştum ama kimse bana bunun ne kadar can yakıcı olduğunu söylememişti. Kemiklerim sızlıyor, kalbimdeki yarıktan kan sızıyordu ve aldığım her nefes bir mücadeleye dönüşmüştü.

Fakat bu hisleri yatıştırmaya çalışmak yerine kucaklamayı seçtim. Çünkü keder, deli gibi acıtsa da size hâlâ hayatta olduğunuzu hatırlatırdı ve her şeyin sonunda, yalnızca bu acının hafiflemesiyle iyileşebilirdiniz.

BÖLÜM 40

Jules

BARO SINAVIYLA İLGİLİ ÇEVRİMİÇİ DERSİMİN BİTMESİNİN üzerinden bir dakika geçmemişti ki zil çaldı.

Sınava bir aydan az süre kaldığı için şu anda tüm hayatım çalışmaktan ibaretti. Ne evden dışarı adım atıyor ne arkadaşlarımla kahve içip laflamaya gidiyor ne de Josh'la randevuya çıkıyordum. Onunla *görüşüyorduk* tabii ama ikimiz de ölçülü ve kontrollüydük. Ben ders çalışırken Josh da yanımda oturup bana kahve yapıyor veya dışarıdan yiyecek bir şeyler söylüyordu.

Fakat bugün kapıyı açıp onu karşımda taştan bir maskeyle gördüğümde baro sınavıyla alakalı tüm düşünceler kafamdan uçup gitmişti.

"Michael'ı ziyaret ettim." İfadesiz sesi, ziyaretin nasıl geçtiğini gösteriyordu.

Kahretsin.

"Nasıl hissediyorsun?" Detayları sormadım, önemli değillerdi. Şu anda önemli olan *tek şey* Josh'ın duygularıydı.

İçeri girmesi için kapıyı iyice açtım. Stella işteydi ve birkaç saat daha dönmeyecekti.

"Bekleneceği gibi." Josh bana yamuk bir gülücük attı ama kaslarının gerginliği aşikârdı. Gözleri açık laptopumla ders kitaplarıma kaydı. "Kusura bakma, çalışma vaktini bölmek istemezdim. Meşgul olduğunu biliyorum ama..."

"Hiç sorun değil. Zaten mola vermem gerekiyordu." Altı saattir aralıksız çalışıyordum ve gözlerim ekrana bakmaktan bulanmaya başlamıştı.

Biraz olsun dikkatimi dağıtmak iyi gelecekti. Gerçi bunu yapan şey üzücü bir olay olmasaydı daha iyi olurdu.

Kanepede Josh'ın yanına çöktüm. "Konuşmak ister misin? Normalde terapi seanslarım ücretlidir ama sen oldukça seksisin. Bu yüzden sana on beş dakikalık ücretsiz seans sunabilirim."

"Doğru, *oldukça seksiyim.*" Kafasını salladı. "Sevdim seni. Güzel bir başlangıç yaptık."

"Eh, hayal dünyasında yaşayan narsistlerle çok tecrübem var. Sonuçta DC'de yaşıyorum."

Josh'ın boğuk gülüşü kalbimi sarıp sarmaladı. "Bu konuda da haklısın."

Gülümsemem birkaç saniye daha yüzümde kalıp kayboldu. "Cidden, nasılsın?"

Başını kanepenin arkasına yasladı. "Üzgünüm. Öfkeliyim. Babamla asla uzlaşamayacağımız gerçeğine boyun eğdim. Ve..." Güçlükle yutkunurken âdemelması hareket etti. "... sonunda her şeyi geride bırakabileceğim için rahatlamış hissediyorum. Mektuplarını okudum. Duygusal manipülasyondan başka bir amaçları yoktu. Michael asla değişmeyecek. Onu görmek ve aramızdaki bağları koparmak acı vericiydi ama sonunda istediğimi aldım."

"Belirsizlikten kurtuldun," dedim yumuşak bir sesle.

"Evet." Bana döndüğünde gözleri kararmıştı. "Onunla yüzleşmeyi bu kadar ertelemek aptallığın ta kendisiymiş," dedi kendiyle alay edercesine. "Konuşup her şeyi sonlandırabilecekken üç yıl boyunca boşu boşuna hayatımı beklemeye almışım."

"Aptalca değil." Elini tutup sıktım. "Konuşmaya hazır değildin. Mesele sadece yüzleşmek değil ki. Kendine hazırlanacak ve ne istediğini düşünecek zaman da tanımak zorundaydın."

"Doğru." Dizini benimkine vurdu. "Senden de iyi terapist olurmuş. Sandığım kadar kötü değilsin."

Sahte bir hiddetle elimi göğsüme koydum. "Sana sunduğum ücretsiz seansın karşılığını böyle mi veriyorsun? Bana hakaret ederek mi?"

"Sana hakaret etmeme bayılıyorsun."

"Flaş haber, dâhi çocuk. *Kimse* kendine hakaret edilmesini sevmez."

"Bu teoriyi test etmek ister misin?" Josh'ın sesi kısılmıştı.

O anda atmosfer değişti. Ağır duyguların yerini tenimi kızıştıran, kanımı kaynatan bir elektrik alıyordu. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ve her bakış, her sözcük beni kışkırtıyordu.

Ancak amaç sadece seks değildi. Bazen, duyguları boşaltmanın yolu fiziksel rahatlamadan geçerdi. Arınmanın en ham yoluydu bu.

Michael'ı ziyaret ettikten sonra Josh'ın ihtiyacı olan buysa ona istediğini verecektim.

"Aklından ne geçiyor?" Kulüpte Max'le karşılaştıktan sonra desteğe ihtiyacım olduğunda Josh benim yanımda olmuştu. Şimdi iyiliğinin karşılığını verme vaktiydi. Ve bunun zor olacağını hiç sanmıyordum.

Gözlerinde hafif bir gerginlik kalmış olmasına rağmen gülümsemesi ipeksi ve aynı zamanda da çarpıktı. "Giysilerini çıkar, kızıl."

Komutuyla birlikte bacaklarımın arasında ısrarcı bir zonklama belirdi.

Doğruldum ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan gömleğimin ilk düğmesini yavaşça çözdüm. Gözlerindeki gölgelerin arasında beliren kıvılcımlar kısa sürede alevlere dönüşüp beni sardı.

"Nasıl bir adam tüm işi kadına yaptırır?" İkinci düğmeyi çözdüm. "Böyle tembel biri olduğunu bilmiyordum, Chen." *Üçüncü düğme.* "Yoksa performans kaygısından ötürü mü harekete geçmiyorsun?"

Kasıklarına imalı bir bakış attım ama şişkinliğini gördüğümde ağzım kurudu.

Ne kadar büyük olduğunu, bu işi ne kadar sert sevdiğini unutmuştum.

Dördüncü düğme.

Gerginlik ve beklenti, bir gelgit misali içimde yükseliyordu.

"Daha sonra her kelimenin acısını çıkaracağımı bilmiyormuş gibi bana hakaret etmeye devam etmen çok ilginç," dedi Josh sakince. Tam o sırada gömleğimi çıkarıp yere atıyordum. "Belki de acısını çıkarmamı *istiyorsundur*, ha?"

Yanaklarım cayır cayır yanmaya başladı.

Titreyen parmaklarımla pantolonumu sıyırıp çıkardım.

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Ukala bir tavırla güldü. "Çamaşırlarını da çıkar ve odana geç."

Klima tam ayarında çalışıyor olmasına rağmen Josh'ın yakıcı bakışları çıplak bedenimi dipten uca ısıtıyordu.

Biraz sonra neredeyse tamamen sessiz olan adımlarla, tıpkı avının peşindeki bir avcı gibi peşime düştü.

Odama vardığımızda beklentim doruğa ulaşmıştı ama Josh'ın dolabıma yönelip askıları karıştırdığını görünce kafam karıştı.

"Ne yapı..." Elinde ipek eşarplarla bana döndüğünde cümlemin devamını getiremedim.

Midem bir takla attı. *Ah, Tanrım.*

Yerde sürüklenmemeleri için eşarpları eline sarmıştı. "Yatağa çık, Jules."

Normalde biraz mücadele ederdim ama sırılsıklam olmuştum ve bacaklarımın arası o kadar sızlıyordu ki söylediği şeyi yapmaktan başka çarem yoktu.

Yatak ağırlığımın altında hafifçe çöktü. Josh iki saniyede dibimde bitip beni yatağa ittiğinde ve ellerimi başlıktaki direklere bağlamak için çektiğinde keskin bir nefes aldım.

"Ne yapıyorsun?" Kulaklarımdaki kükremeden neredeyse kendi sesimi bile duyamıyordum. Meme uçlarım canımı acıtacak kadar sertleşmiş, zihnimde dolaşan erotik görüntülerle uyluklarımın iç kısımları sırılsıklam kesilmişti.

"Tembel olduğumu düşündüğün için..." Bedenimde aşağı doğru kayıp bacaklarımı iki yana ayırarak ayak bileklerimi direklere bağladığında hafifçe çığlık attım. "Sana yanıldığını kanıtlamaya karar verdim."

Josh yataktan biraz uzaklaşıp eserini inceledi. Kollarım ve bacaklarım iki yana ayrılmış şekilde yatakta yatarken nasıl tahrik olduğumu, şişerek zonklayan klitorisimi ve şehvetle ıslanan uyluklarımı açıkça görebildiğini fark edince yanaklarımın kızardığını hissettim.

Fakat dönüp komodin çekmecemi açtığında damarlarımda kan yerine dehşet akmaya başladı sanki.

Bunu yapamazdı.

"Josh, sakın öyle bir şeye cüret etme."

"Nasıl bir şeye?" Sesi son derece masum olsa da aradığı şeyi bulduğunda gözlerinde karanlık bir ışıltı belirdi.

Çekmeceden kayganlaştırıcı şişesini ve en sevdiğim oyuncaklarımdan birini aldı. Bu çift taraflı vibratörün özel klitoris vakumu vardı ve aşırı pahalıydı ama fiyatına cidden değiyordu. Otuz saniyeden kısa süre içinde aklımı başımdan alabiliyordu.

Fakat hızına ve yoğunluğuna bağlı olarak saatler boyunca uçurumun kenarında asılı kalmama da neden olabilirdi.

"Hiç komik değil." Ellerimle ayaklarımı bağlayan eşarpları çekiştirdim ama tam bir uzman gibi bağladığı için gevşemediler bile.

"Bağlarını çözmemi istiyorsan söylemen yeter." Josh sinir bozucu bir rahatlıkla kalçasını şifoniyere yasladı. "Seni çözüp rahat bırakırım. İstediğin bu mu?"

Çenemi sıkıyordum, buna rağmen hiç ses çıkarmadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana tekrar yaklaştı ve vibratörün ucunu klitorisime hafifçe sürttü. Tüm vücudumu sarsan bir dokunuştu ama çaresizce ihtiyaç duyduğum zevki sağlamıyordu.

Ellerimi yumruk yaptım. Tepki vererek onu tatmin etmeyecektim.

Yumuşak gülüşü vücudumun üzerinden süzülüp zaten hassas olan sinirlerimi daha da çok mahvetti. "İstediğin kadar mücadele edebilirsin ama o sıkı amcığın seni her seferinde ele veriyor. Siktir. *Sırılsıklamsın*, kızıl." Bir parmağını içime kaydırdığında inlememek için tırnaklarımı avuçlarıma bastırmam gerekti.

"Çok inatçısın." Dilini şaklattı. "Bakalım bu konuda ne yapabiliriz."

Elini çekti. Bir saniye sonra kayganlaştırıcının serinliğini tenimde hissedip irkildim.

Daha önce anal seks yapmamış değildim ama uzun zamandır kimse oraya dokunmamıştı. Bu yüzden Josh'ın gerekenden daha fazla sıvı kullanmasına minnettardım.

"Böyle elin kolun bağlı bir şekilde sikimi beklerken acayip güzel görünüyorsun." Tenime önce nefesi, sonra dili değdi. Ensemdeki hassas noktayı öpüp hafifçe yalarken vibratörü sinir bozucu bir yavaşlıkla içime daldırdı. "Ama önce biraz eğleneceğiz. Ne de olsa, ben çok *tembel* bir adamım."

"Josh..." Oyuncağı her iki taraftan da rahatsız olmama neden olacak kadar içime soktu. "Lanet olsun, kendin becer beni."

"Yapardım ama tembelin tekiyim, unuttun mu? İşi başka bir şeye yaptırmak en kolayı."

Sonunda vibratörü çalıştırdığında boğuk bir çığlık attım. Ra-

hatsızlık hissi yavaş yavaş yok oldu ve yoğun, yakıcı bir zevk hissetmeye başladım.

Ah, Tanrım.

Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Vibratör içimde titrerken yalnızca vücudumu saran hislere odaklanabiliyordum. Rahatlamak için kendimi yatağa bastırmaya çalıştım fakat Josh beni öyle gergin bağlamıştı ki bunu yapamadım. Tek yapabildiğim, o benimle oynarken öylece uzanmak oldu.

Hızlı. Yavaş. Hızlı. Yavaş. Beni eşiğe dek ulaştırıyor, sonra geri çekiyordu. Amansız bir ihtiyaç kasırgasına tutulmuştum.

"Haklısın aslında." Sesinin şehvetle gerildiğini fark ettim. Eğer deliliğin kıyısında olmasaydım onun da benim kadar işkence çekmesinden memnun olurdum. "Bazen gerçekten de arkana yaslanıp izlemek iyi oluyor."

Köşeye oturup aletini avuçladı. Ben yatakta kıvranırken gözleri çıplak tenimi dağlıyordu.

"Lütfen," diye hıçkırdım. "Ben... Josh... İçime girmene ihtiyacım var. *Lütfen.*"

Daha fazla dayanamıyordum. Kısa süre içince boşalmazsam öleceğimden emindim.

Vibratörün titremesi kesildi. Josh kalkıp bana doğru yürüdüğünde beklentiyle gerildim. Yatağa çıkıp bacaklarını iki yanıma atarak üstümde durdu ama oyuncağı çıkarıp içime girmek yerine elindeki kumandayı bıraktı ve göğüslerimi avuçladı.

"Henüz dersini aldığını sanmıyorum, kızıl." Kadifemsi sesi, meme uçlarımı çimdiklerken gösterdiği kabalıkla tezat oluşturuyordu.

Göğüslerimi birbirine bastırıp aletini aralarına kaydırdığında keskin bir nefes aldım. Aletinin ucundan tenime akan sıvı daha rahat hareket etmesini sağlıyordu.

Daha önce hiçbir erkeğin bunu yapmasına izin vermemiştim ama... *Tanrım.*

Sert penisinin yumuşak göğüslerime dokunuşu, vücudumu mümkün olabileceğini bile bilmediğim kadar şiddetli alevlere teslim etmişti.

Josh göğüslerimi giderek artan bir hızla becerirken aletinin ucu her itişiyle çeneme değiyordu.

"*Siktir*, memelerin mükemmel," diye hırladı. Son birkaç itişin ardından menisi kalın şeritler halinde yüzüme ve göğsüme fışkırdı.

Ben nefes almaya fırsat bulamadan aletinin ucuyla çenemdeki sıvının bir kısmını ağzıma doğru itti. Hevesle yutkundum. Şehvetten aklımı kaybetmiştim ve benden istediği her şeyi yapabilecek durumdaydım.

Vibratör birden tekrar çalışmaya başladı ve aynı anda Josh aletini ağzıma soktu.

Vücudum içgüdüsel olarak irkildi. Az önceki çaresizlik ve ertelenen zevk tüm gücüyle geri dönerken kollarımla bacaklarımı tekrar çekiştirdim.

Kesinlikle böyle yatağa bağlı, meniyle kaplı ve orgazma hasret şekilde ölecektim. Beynim çoktan kısa devre yapmıştı ve eğer içimde büyüyen patlama kısa süre içinde bir çıkış bulamazsa beni içten dışa yakıp kül edecekti.

"İçinde olmamı istediğini söylemiştin." Josh ağzımdan çıkıp yüzüme akan meninin bir kısmını daha sildi, sonra aletini tekrar ağzıma daldırdı. "Daha net konuşmalıydın, tatlım."

Karşı çıkmaya çalıştım ama boğuk iniltilerden başka ses çıkaramadım. Ben tüm menisini yutana ve aleti tekrar sertleşene kadar yüzümü silip ağzıma girmeye devam etti.

"Bu da hoşuna gitti, değil mi?" diye hırladı. Yukarıdan bana bakarken yüzü arzuyla çarpılmıştı. "Tıpkı akıllı, küçük bir sürtük gibi yüzünü becerip tüm deliklerini doldurmama bayıldın."

"Hımmm." Oyuncağın vızıltısı ve kulaklarımdaki kükreme, iniltimi bastırmıştı.

Yanıyordum. Sinir uçlarımın her biri alev alevdi. Geçen her saniye sonsuz bir işkenceydi.

Bu deneyim cennet, cehennem ve ikisi arasındaki her şeydi.

Josh bir kez daha inleyerek ağzımdan çıktı ve oyuncağı yavaşça içimden çekti. Hissettiğim boşluk karşısında sızlandım. Çok uzun süredir o kadar doluydum ki içimde bir şey olmaması yanlış geliyordu.

Sonra sıra ipek eşarplara geldi ve kollarımla bacaklarım özgür kaldı.

"Aferin sana." Josh hüsran yüzünden yanağımdan akan bir damla gözyaşını sildi. "Menimin her damlasını yuttun. Bu bir ödülü hak ediyor, sence de öyle değil mi?" Başparmağını ağzıma daldırarak ihtiyacımın tadını almama izin verdi.

"Lütfen..." diye başladım ama tek bir hamleyle içime girdiğinde sözüm yarıda kesildi. Keskin bir nefes aldım.

"*Siktir.*" İçime girip çıkarken sesi gırtlaktan geliyordu. "Sikimi çok iyi kavrıyorsun, kızıl. Bu küçük amcık benim için yaratılmış sanki."

Pis sözlerine rağmen beni öperken dokunuşu yumuşacıktı. İtişleri de artık yavaş ve rahattı. Önceki deneyimlerimizin aksine, bu düzüşmek gibi gelmiyordu. Daha nazik, daha samimiydi.

Sevişmek gibiydi.

Omurgamın dibindeki karıncalanma bu düşünceyle daha da arttı.

Gözlerimi yumdum, nefeslerim kesik kesikti. Bu çok fazlaydı. Josh'ın öpücüğü, aletiyle beni esnetmesi, bu yakıcı deneyimin neden olduğu hassasiyet...

Kaçınılmaz olduğunu bildiğim halde, orgazm beklemediğim bir anda bana çarptı. Sırtım yay çizerken tiz bir çığlık attım ve Josh hızını arttırıp içime şiddetle girip çıkmaya başladığında daha ilkinin etkisinden kurtulamadan ikinci orgazm geldi.

"İşte böyle. Benim için çığlık at, kızıl. Son ses bağır." Josh elini aramıza sokup başparmağını muhtaç, şişmiş klitorisime bastırdı. "Aletimi o kadar güzel sarıyorsun ki buna bayılıyorum."

Yorgunluktan gevşeyip artık çığlık atamaz hale gelene kadar tekrar tekrar bağırdım.

Vücudum birden fazla kör edici, sarsıcı orgazmın etkisiyle deli gibi ağrıyordu. Sonunda yatağa yığıldığımda Josh da itişlerini yavaşlattı ve gürültülü bir inlemeyle boşaldı.

"Aferin kızıma." Saçlarımı alnımdan geriye itip bana uzun bir öpücük verdi. "Çok iyi iş çıkardın."

Bu utanç vericiydi ama sözleri nedeniyle göğsüm kabarmıştı.

Sonunda yanıma yuvarlanıp kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. Elinin tersini tembelce tenimde kaydırdığında tüylerim zevkten diken diken oldu.

"Odama aldığım ilk erkeksin, biliyor musun?" Ona sokulurken öyle keyifliydim ki, bu itiraf kendiliğinden ağzımdan çıkıvermişti.

Seksten sonra asla sarılıp yatmazdım. Hatta şimdiye kadar bundan iğrendiğimi düşünüyordum fakat görünüşe bakılırsa çok şey kaçırmıştım.

Josh'ın eli bir an hareketsiz kaldı, ardından kolumu okşamaya devam etti. "İlk ve *son*, kızıl."

Hafif hırıltısına güldüm. "Fazla sahipleniciyiz, ha?"

"Kesinlikle." Eliyle ensemi kavradığında, bölgesini korurmuşçasına sert olan tutuşu omurgama bir heyecan dalgası gönderdi. "Paylaşmayı sevmem."

"Paylaşmak bir erdemdir, Josh."

"Sikimde bile değil. Ben asla paylaşmam. Konu sen olduğunda, asla olmaz."

Nefesim kesildi. Göğsüme yayılan altın rengi sıcaklık beni içten dışa aydınlatıyordu.

Nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için omzuna bir öpücük kondurup anın tadını çıkardım.

Yataktan çıkmalıydım. Stella birazdan eve dönecekti ve kıyafetlerim hâlâ oturma odasına dağılmış haldeydi ama henüz Josh'tan uzaklaşabilecekmiş gibi hissetmiyordum.

Bir dakika daha. Sonra kalkacağım.

Yüzümü Josh'ın göğsüne gömüp sıcaklığını ve kokusunu içime çektim. O Michael'la, ben de Max'le uğraşırken hayatlarımız hem fırtınalı hem de kaos dolu geçiyordu ama en azından böyle anlarda geçici huzur bulabilirdik.

Sessizliği bozarak, "Teşekkür ederim," dedi kısık sesle. "Yanımda olduğun için. Buna ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen." Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözlerindeki savunmasızlık göğsümü sıkıştırdı. "Ama bana bir daha öyle işkence çektirirsen aletini kesip atarım."

Yüzü göz kamaştırıcı bir sırıtışla kaplandı. "İşkence çekerken sayısız kez boşalmasaydın bu dediğine inanırdım, kızıl."

Yanaklarım kızarırken burnumu kıvırdım. "Numara yapıyordum."

"Hmm." Eğilip burnunu boynuma sürttü. "Bir şeyin gerçek ya da sahte olduğunu anlayabilirim. Orgazmların gerçekti." Yumuşak bir öpücükle dudaklarımı hapsetmeden önce burnunu çenemde gezdirdi. "Bu da öyle."

Göğsümde başlayan sızı gözlerime ve burnuma doğru yayıldı.

Konuşmak için kendime güvenemedim, bu yüzden de duygularımı kontrol edene kadar bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Güvendiğim fazla kişi yoktu. *İçten* güven duyduğum insanları tek elimin parmaklarıyla sayabilirdim ve Josh'ın onlardan biri olabileceğini hiç düşünmemiştim. Fakat hayat bizi çeşitli şekillerde kör edebiliyordu. Ve bir kez olsun bunu umursamıyordum.

Bir süre rahatlatıcı bir sessizlikte birbirimize sokulmuş halde uzandık. Saat buçuğa doğru gelirken Josh gönülsüzce geri çekildi.

"Ben gidip duş alayım," dedi. "Stella yakında dönecek, değil mi?"

"Evet," diye iç geçirdim. Stella'yı seviyor olsam da, şu an keşke yalnız yaşasaydım diyordum.

Josh bana son bir öpücük verip yataktan indi ve odadan çıktı. Bir dakika sonra duşun kısık sesi duyuldu.

Giderken ardında bıraktığı kokuyu bütün gün yanımda taşıyabilmek için şişeye koyabilmeyi diledim.

Eğer eski ben, şu anki halimi görseydi tam bir budala gibi duygusallaştığım için beni tokatlardı. Ama birine sırtını dayayacak kadar güvenmek ve o kişinin de *sana*, kötü bir gün geçirirken kapını çalacak kadar güvenmesi çok güzel bir histi.

Şapşal bir gülümsemeye engel olamayarak gözlerimi tavana diktim.

Bütün gün... ya da en azından Josh duştan çıkana kadar burada böyle yatabilirdim. Fakat bir an sonra, telefonumun çalmasıyla bu vıcık vıcık düşüncelerden uyandım.

"Merhaba, Jules."

İki basit kelimenin, atmosferi böyle çabuk değiştirebilmesi inanılmazdı.

Max'in sesini duyduğum anda, kurşundan yapılmış bir çivi göğsümdeki coşku balonunu söndürdü ve avuçlarım soğuk soğuk terlemeye başladı.

"Ne istiyorsun?" Duştan hâlâ su sesi geliyordu ama Josh'ın sihirli bir şekilde ortaya çıkması ihtimaline karşın bir gözüm odanın aralık kapısındaydı.

Max, "Sorman çok komik," dedi. "Senden nasıl bir iyilik isteyeceğime *sonunda* karar verdim. Ne harika, değil mi? Öğrenmeye can atıyordun."

Korku, midemde tıpkı kurşun gibi hissettiren bir ağırlık oluşturdu. "Söyle gitsin artık, Max," diye homurdandım. "Senin oyunlarına ayıracak vaktim yok."

Max bir iç çekti. "Biraz sabretsen ne olur, J? Eh, madem bilmeyi çok istiyorsun, sana söyleyeceğim. Benim için bir şey almana ihtiyacım var. Ohio'da bu ürünle *fazlasıyla* ilgilenen bazı... arkadaşlarım var."

Almak derken *çalmak* demek istiyordu.

Kurşunun ağırlığı arttı. "Neymiş bu *ürün*?"

"Sana fotoğrafını ve bulunduğu adresi mesajla atacağım." Yüzündeki kibirli sırıtışı gözümde canlandırabiliyordum. "Yerini bulmam biraz zaman aldı. Yani zor işi kendim hallettim, teşekküre gerek yok. Şimdiyse sana düşen tek şey, en iyi yaptığın şeyi yapmak. Yalan söylemek ve çalmak."

Ben cevap veremeden Max telefonu kapattı.

Lanet piç. Bir şansım olsaydı aletini kesip ona yediririrdim.

Ne yazık ki videom elinde olduğu sürece ona hiçbir şey yapamazdım, bu yüzden de gözlerimi telefonuma dikip mesajının gelmesini bekledim.

Mesajı açtığımda doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi birkaç kez kırpıştırmam gerekti.

Olamaz. Ancak ne kadar bakarsam bakayım görüntü aynı kaldı.

Kanım donmuştu.

Bu, bir tablonun fotoğrafıydı. Kahverengiler ve yeşiller, kusmuğu anımsatan bir şekilde tuvale sıçratılmıştı; küçük sarı noktalar, kenarlara anlamsız ayrıntılar ekliyordu.

İğrenç bir tabloydu ama beni asıl rahatsız eden şey, bunu daha önce görmüş olmamdı.

Max'in çalmamı istediği şey, Josh'ın odasındaki tabloydu.

BÖLÜM 41

Jules

"SEN İYİ MİSİN CANIM?" BARBS BANA ENDİŞEYLE bakıyordu. "Bütün gün alışılmadık biçimde sessizdin."

"İyiyim. Baro sınavı yüzünden stresliyim sadece." Zorla gülümsedim ve kupama tekrar kahve doldurmak için döndüm. Günün bu geç saatinde kafein tüketmemeliydim ama zaten içmem bir şeyi değiştirmiyordu, her iki şekilde de uyuyamıyordum. Üç gün önce Max'ten, Josh'ın tablosunu çalmamla ilgili direktif aldığımdan beri gecelerim uykusuz geçiyordu.

"Sınavının iyi geçeceğine eminim." Barbs buzdolabını açıp bana streç filme sarılmış bir tabak elmalı turta uzattı. "Al bakalım. Turta her zaman işleri daha iyi hale getirir."

Bu sefer tebessümüm daha içtendi. "Teşekkürler, Barbs."

"Ne demek, tatlım." Barbs bana göz kırptı ve çok sevdiği Earl Grey çayıyla birlikte mutfaktan çıktı.

Kahvemden biraz içip acı tadı karşısında yüzümü buruşturdum. Bu kliniğin pek çok şeyini seviyordum ama kahvesi bunlara dahil değildi.

İçeceğimi yudumlarken gözlerim ekranı karanlık telefonum-

daydı. Max'ten her an bir mesaj daha gelmesini bekliyordum. Ama asla gelmiyordu.

Her şey açık ve netti. Josh'ın tablosunu çalmak için bir haftam vardı, aksi takdirde benim için oyun biterdi.

Üç gün çoktan geçmişti, bu da geriye yalnızca dört gün kaldığı anlamına geliyordu.

Bir sonraki yudumum boğazımdaki yanlış hatta gidince öksürük krizine girdim. O kadar şiddetli öksürüyordum ki kupamdaki kahvenin bir kısmı taşıp elimi sıcaklığıyla haşladı.

"Siktir!" diye hırıldayarak kalan kahveyi tezgâha bıraktım ve ciğerlerim çıkacakmış gibi öksürmeye devam ederken elimi soğuk suyun altına tuttum.

"Her şey yolunda mı?"

Arkamdan Josh'ın sesi gelince yerimden sıçradım. Bu sırada elim kupaya çarptı ve kahvenin geri kalanı da elbisemin önüne döküldü.

"Siktir!" diye tekrarladım daha sert bir sesle.

Kâğıt havluya uzandım ama Josh önce davrandı ve dispenserden bir avuç kâğıt havlu çekip bacaklarımdan akan kahveleri sildi.

Ben de mahvolmuş elbisemi kurtarmaya çalıştım ancak bir faydası olmadı. Leke çoktan liflerin derinliklerine yerleşmiş ve mavi kumaşı kahverenginin çirkin bir tonuna dönüştürmüştü. Sonunda pes edip sinirle bağırarak elimdeki peçeteleri çöpe fırlattım.

"Sorumun yanıtını almış oldum." Josh bana endişeyle baktı ama gözleri hafiften gülüyordu. "Zor bir gün mü?"

"Nasıl tahmin ettin?"

"Doğru çıkarımlar yapmak, birçok etkileyici yeteneğimden biridir," diye takıldı. "Kahve kazası bir yana, bütün gün boyunca dikkatin dağınıktı."

"Sınav konusunda stresliyim," diye mırıldandım. Bu son dö-

nemlerde en sık kullandığım bahaneydi. Dürüst olmak gerekirse, sınav konusunda *gerçekten* stresliydim, buna rağmen ana stres kaynağım bu değildi.

Midem suçluluk duygusuyla kasıldı.

Son üç günü, kendimi Max ikileminden nasıl kurtarabileceğim konusunda beyin fırtınası yaparak geçirmiş fakat geçmişim hakkındaki gerçekleri açıklamayı içermeyen bir çözüm yolu bulamamıştım.

Arkadaşlarım beni yargılamazdı belki ama Josh'ın tepkisinden ölesiye korkuyordum. Yıllarca korkunç bir insan olduğumu ya da en azından insanlar üzerinde korkunç bir etkim olduğunu düşünmüştü. Şimdi ilişkimizde nihayet ilerleme kaydederken istediğim son şey, ona hakkımdaki ilk izleniminin doğru olduğunu göstermekti.

"Pekâlâ. Eğer bir çalışma arkadaşına ihtiyacın varsa son derece yakışıklı ve zeki birini tanıyorum." Josh duraksadı. "Kendimden bahsediyorum bu arada."

Gerginliğime rağmen, pas tutmuş boğazımdan boğuk bir kahkaha yükseldi. "Ona ne şüphe. Teklifin için teşekkürler ama bana yardım etmekten çok dikkatimi dağıtırsın."

"Bu gayet anlaşılır. Görünüşümün pek çok öğrencinin dikkatini dağıttığını biliyorum." Muhteşem olduğunu tereddütsüz kabul edebileceğim yüzünün önünde elini salladı. "Korkarım buna sahip olmanın dezavantajlarından biri bu."

"*Gerçekten*, eşsiz bir şekilde iğrenç." Omzuna hafifçe vurdum. "Merak etme. Seni yargılamadıklarından eminim. İnsanlar bugünlerde çok daha açık fikirli."

Kıkırdaması lüks bir kadife battaniye gibi tenimi sardı. "Tanrım, şu an seni becermeyi deli gibi istiyorum."

Aşırı iffetli biri olduğum söylenemezdi fakat klinik mutfağının ortasında böyle bir şey söylediğini duymak ensemden aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetmeme yol açmıştı.

"*Josh!*"

"Ne var?" Tek kaşını kaldırdı. "Zaten o elbiseyi çıkaracaksın, değil mi? Neden bunu..."

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Ellie'nin sesi konuşmamızı kesti.

Geldiğini fark etmemiştik bile.

Hemen geri çekildim ve sert tezgâh omurgamın alt kısmına saplandığında yüzümü buruşturdum.

"Jules elbisesine kahve döktü, ben de ona yardım ediyordum," dedi Josh hiç duraksamadan, elbisemi işaret ediyordu. Yüzüne profesyonel bir nezaket maskesi yerleştirmişti ancak gözlerindeki şeytani parıltı hâlâ yerindeydi.

"Ah, bu çok kötü olmuş." Ellie burnunu kırıştırdı. "Umarım yeni bir elbise değildir."

"Hayır, değil. Sen bir randevuya mı çıkıyorsun yoksa?" Hızlıca konuyu değiştirdim.

Ofis on dakika içinde kapanıyordu ve Ellie çoktan işe uygun *blazer* ceketiyle pantolonunu çıkarıp bir elbise ve topuklu ayakkabı giymişti.

Genç kadının yanakları kıpkırmızı kesildi. "Ben... Şey, Marshall'la sinemaya gidiyoruz."

Gülümsememi sakladım. Sonunda Josh'a olan hayranlığını aşmış ve ilgisini Marshall'a çevirmişti. Haftalar önce barda Marshall'la öpüşmemin buna bir katkısı olup olmadığından emin değildim -birilerini, ortada bir rekabet varsa daha çekici bulduğumuz bir gerçekti- ama Ellie'nin hayatına devam ettiğini görmek beni mutlu etmişti.

Tabii ki, tamamen bencil olmayan nedenlerle.

"Neyse, benim çıkmam gerek. Şarj aletimi almaya gelmiştim. Öğle yemeği sırasında burada bırakmışım da. Size iyi akşamlar!" Ellie mikrodalga fırının yanındaki prizden şarj aletini alıp hızla uzaklaştı.

"Biz de artık çıkmalıyız. Farklı zamanlarda çıkalım ki insan-

lar şüphelenmesin." Josh'ın gözleri muziplikle parladı. "Yirmi dakika sonra köşemizde buluşalım."

"Bizim bir köşemiz yok," dedim.

"Artık var." Josh'ın gamzesi tüm muhteşemliğiyle ortaya çıktı. "23. Cadde'yle Mayberry'nin kesiştiği yer. 20 dakikan var, kızıl. Orada ol."

Ben ona karşı gelemeden gitti.

Kafamı iki yana salladım ve masama gidip olabildiğince oyalanarak eşyalarımı topladım. En sonunda ofiste bir tek Barbs ve ben kaldık.

"Hadi, tatlım. Saniyeler geçtikçe yaşlanıyorum." Elini sabırsızca kapıya doğru salladı. "Sen de ofiste gerekenden bir dakika daha fazla vakit geçirmek için çok gençsin."

"Bana her zaman duymak istediklerimi söylüyorsun."

"Bunun için buradayım." El salladı. "İyi akşamlar."

"Sana da."

23. Cadde'yle Mayberry'nin kesiştiği yere yürümem sadece beş dakikamı aldı. Josh söz verdiği gibi köşede beni bekliyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, lamba direğine yaslanmıştı. Beni gördüğünde saatine vurdu.

"On dokuz dakika oldu. Neredeyse geç kalıyordun, kızıl."

"Neyse ki geç kalmadım." Esprili bir yanıt veremeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Odaklanabildiğim tek şey, tablo konusunu herhangi bir şüphe uyandırmadan nasıl gündeme getireceğimdi.

Belki tablodan kurtulması için Josh'ı ikna edebilirdim. Bu da bir aldatmaca sayılırdı çünkü ben tablonun çok değerli olduğunu bilirken o bilmiyordu. Yine de çalmaktan kat kat daha iyiydi.

"Geçen gün internetten alışveriş yaparken birkaç hoş sanat eserine denk geldim," dedim rahat bir tavırla. "Yatak odandaki o korkunç şeyden daha güzeller."

"Korkunç şey mi?" Josh elini kalbinin üzerine koydu. "Kızıl, beni çok kırdın. O tablo, zevkin ta kendisidir. Müzayedeye çıkarırsam yüklü bir miktar edeceğine bahse girerim."

Ne kadar haklı olduğunu bir bilseydi...

"Ama onu bir gayrimenkul satışından ucuza aldın." Ses tonuma kaygısız bir iğneleme katmak için kendimi zorladım. "Yani sana inanmam pek olası değil."

"Bazı insanlar çöpe attıkları şeyin kıymetini bilmiyor." Josh kolunu belime doladı. "Bir gün sen de onu benim kadar sevmeye başlayacaksın."

Kalp atışlarım, ayak seslerimizin yankısını bastırdı. "Onu ciddden sevmiyorsun, öyle değil mi?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Onu kurtarmak için yanan bir binaya dalmam tabii ama ona karşı zaafım var. Bana sanat kampını hatırlatıyor."

Büyük bir şaşkınlık yaşadım. "Sanat kampına mı gittin?"

"Evet. Sekiz yaşındayken yaz tatilinde gitmiştim." Josh yüzünü buruşturdu. "Sanatta pek de... becerikli olmadığımı görünce basketbola yöneldim."

"Vay canına." Birdenbire her şey anlam kazandı. "Korkunç sanat eserlerini sevmene şaşmamalı. Sana seni hatırlatıyor!"

Josh misilleme yapmak için kıçıma bir şaplak attığında kıkırdadım.

"Bir konuda becerikli olmadığını kabul ettiğine inanamıyorum," dedim evine vardığımızda. "Hatırlat da bunu takvimime not edeyim. Tarihi bir an yaşadık çünkü."

"Çok komiksin." Ön kapıyı açtı ve içeriye girmemi bekledikten sonra peşimden geldi. "Birilerine söyleme sakın. Zayıf yönlerimi herkesin görmesine izin veremem. Sanatsal yetenek eksikliğim benim için çok hassas bir konu."

"Hadi canım?" Kendime rağmen gülümsedim. "Özel biriymişim gibi hissettim."

"Hissetmelisin. Bazı zamanlar lanet bir baş belası olup beni bıktırsan da..."

Gülüşüm kayboldu. "Hey!"

"... güvendiğim birkaç kişiden birisin." Kollarını belime dolayıp beni kendine çekerken yüzü yumuşamıştı. "Geçmişimiz düşünülünce bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama birbirimize katlanamadığımız zamanlarda bile bana karşı hep dürüst olduğunu biliyordum. Michael ve Alex'le olanlardan sonra..." Güçlükle yutkundu. "Bu tahmin edemeyeceğin kadar değerli benim için."

Az önceki kaygısızlığımız kayboldu ve hava ağırlaştı.

Aman Tanrım.

"Ben..." Hissettiğim vicdan azabı yüzünden midem fırtınanın etrafa savurduğu dalgalar gibi sarsıldı. *Söyle ona.* "Josh, ben..."

Eski sevgilim bana şantaj yapıyor. Elinde, kendisi ondan bir şeyler çalabilsin diye rasgele bir adamın bana ağza alınmayacak şeyler yapmasına izin verdiğim seks kasetim var. Ben bir hırsız ve yalancıyım, yani benim hakkımda başından beri haklıydın.

Kelimeler dilimin ucundaydı ama oradan ayrılmayı reddediyorlardı. Sakladığım şey küçük bir sır değildi. Eskiden bir *suçluydum* ve bir yabancıyla seks kasetim vardı.

Gerçeği öğrendikten sonra çekip giderse Josh'ı suçlayamazdım.

Bu düşünce göğsümün sıkışmasına sebep oldu.

"Beni tanıyorsun," diyebildim sonunda. "Sonuna kadar doğruyu savunurum." Gülümseme olduğunu umduğum bir şekilde dudaklarımı kıvırdım.

"Tabii, tabii," diye takıldı Josh. "Ama sorun değil. Herkes benim gibi mükemmel olamaz."

Dudaklarını benimkilere sürttü, ardından ensemi kavrayıp öpücüğü derinleştirdi.

Ben de onu öptüm ve her detayı zihnime kazımaya çalıştım.

Ağzındaki sıcak viski tadını, sert dokunuşunu, temiz ve baş döndürücü kokusunu, vücuduma tam uyacak biçimde şekillenen kaslarını...

Sanki son günümüzmüş gibi bu öpücüğün tadını çıkardım. Önümüzdeki birkaç günün nasıl geçtiğine bağlı olarak şu an gerçekten de birlikte son anlarımızı yaşıyor olabilirdik.

BÖLÜM 42

Jules

DORT GÜN SONRA JOSH'IN EVİNE GİRDİM.

Yedek anahtarının nerede olduğunu bildiğim için bu pek *hırsızlık girişimi* gibi değildi tabii. Ama kendisi isteydi ve evine girdiğimden haberi yoktu. Ayrıca bunu bir hırsızlık olayına *benzetmem* gerekiyordu.

Bir haftalık işkencenin ve uykusuz geçen gecelerin ardından nihayet bir planım vardı. Her şey şansa ve neredeyse hiç tanımadığım birinin bana yardım etmesine bağlı olduğu için mükemmel bir plan olduğunu söyleyemezdim ama deneyip görecektim.

İlk olarak tabloyu çalmam, zamanım dolmadan önce Max'e verip onu başımdan atmam gerekiyordu. Sonra bana karşı kullandığı kozu, yani telefonundaki seks videosunu ortadan kaldırabilirdim.

Josh'ın verandasındaki saksıyı karıştırırken nabzım kulaklarımda zonkluyordu. Gece vardiyasında olduğu için sabaha kadar eve dönmeyeceğini bilmeme rağmen, duyulan her dal kırılmasıyla ya da her geçen arabayla olduğum yerde donakalıyordum.

Telefonumun fenerini açarak komşuları şüphelendirmek is-

remediğim için karanlıkta birkaç dakika aradıktan sonra yedek anahtarın soluk gümüş parıltısını fark ettim. Ardından döktüğüm toprakları tekrar saksıya doldurdum ve ön kapının kilidini açıp sessiz eve adım attım.

Josh'ın sıcaklığı yokken ev daha tehditkârdı. Her gölge, canavarlar için bir saklanma alanı ve her gıcırtı, sinirlerimi daha da yıpratan bir tabanca sesiymiş gibi geliyordu.

Oturma odasından geçip yatak odasına girerken örgü berem terden alnıma yapışmıştı. Neyse ki Josh'ın odası Louvre Müzesi, bu tablo da *Mona Lisa* değildi. Tek yapmam gereken çerçeveyi kancadan çıkarıp tabloyu büyük boy resim çantama koymaktı.

Alarmlar feryat etmeyecek, silahlarını çekmiş güvenlik görevlileri karşımda belirmeyecekti.

O kadar kolaydı ki, bunu yapmak neredeyse mide bulandırıcıydı.

Birinin güvenini kazanınca, savunmasını geçmek için fazla çaba göstermeye gerek kalmıyordu.

Çalacak başka şeyler bulmak için Josh'ın odasını incelerken suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı ancak sadece tabloyu çalmam çok şüphe uyandırırdı.

Dizüstü bilgisayarını almaya cesaret edemedim fakat yedek saatlerinden birini, çorap çekmecesinin dibinde sakladığı acil durum parasını ve iPad'ini aldım. Planım başarıyla sonuçlandıktan sonra hepsini geri getirmeyi umuyordum.

Josh'ın odasını dağıtıp tüm çekmecelerini açmakla meşgulken telefonum gelen bir mesajla çınladı.

İrkilerek kalçamı şifoniyerin keskin yerine çarptım. "*Sıçayım.*"

Telefonumu sessize almalıydım. Özensiz davranıp bu amatörce hatayı yaptığım için kendime küfrederek mesajı açtım.

Stella: Kanguru mu, koala mı?

Birbirimizin iyi olduğundan emin olmak için kullandığımız kod sorusuydu bu. Saçma cevabımızı başka kimse bilmiyordu, bu yüzden kaçırılmamız veya başımıza başka bir şey gelmesi halinde kimse mesaj üzerinden bizmiş gibi davranamazdı.

Hızlıca cevap yazdım.

Ben: Pembe şekerleme.

Stella ve ben, her zamankinden daha geç saatlere kadar dışarıda kalacak olursak birbirimize haber verirdik. Olay çıkarmadan önce ev arkadaşımızın dönüş yapması için yirmi dört saat bekleyecek değildik. Birimize bir şey olursa diğeri hemen bundan haberdar olmalıydı.

Fakat bu gece Stella'nın eve erken dönmesini beklemiyordum. Bana bir iş etkinliği olduğunu söylemişti ve bu tür etkinlikler genellikle gece yarısına kadar sürerdi.

Stella: :) Ateşli bir randevuda mısın?

Stella: Bir gün bana bu Gizemli Adam'ın kim olduğunu söyleyeceksin.

Biriyle çıktığımdan haberdardı, sadece kim olduğunu bilmiyordu.

Telefonumu cebime koymadan önce bir süre mesajlara baktım. Onunla Josh hakkında konuşmaya vaktim olmamıştı. Zaten planımı gerçekleştiremezsem anlatacak bir şey *olmayacaktı* çünkü Josh'la ilişkimiz bitecekti.

Artık aşina olduğum bulantı hissiyle midem altüst oldu.

"Kes şunu," diye fısıldadım kendi kendime. "Plan işe yarayacak."

Plan işe yarayacak. Plan işe yarayacak.

Sahte ama aslında sahte olmayan hırsızlığın son dakikaların-

da aynı cümleyi içimden tekrar tekrar söyledim. Ön kapıyı kilitlemeden bıraktım, yedek anahtarı saksıdaki yerine geri koydum ve Josh eve dönmeden önce gerçek bir hırsızın içeri girmemesi için dua ettim.

Thayer yakınlarında yaşadığı için, gürültülü ev partilerinin ve kampüs barlarına giden ya da bardan eve dönen öğrencilerin gevezeliklerinin olmadığı yaz aylarında mahallesine ürkütücü bir sessizlik hâkim oluyordu. Ganimetimle birlikte sokakta ilerlerken beni durduracak kimse yoktu.

Mantıklı yanım, kimsenin gece elinde bir resim çantasıyla yürüyen bir kadından şüphelenmeyeceğini biliyordu. Ancak paranoyak yanım, bu çantanın nasıl korkunç bir insan olduğumu dünyaya ilan eden neon bir tabela işlevi gördüğüne emindi.

Yalancı! Hırsız! Ona güvenmeyin!

Harika. Artık cansız cisimlerin konuştuğunu duyuyordum.

Çantayı daha sıkı tutup adımlarımı hızlandırdım ve Max'e haber vermek için telefonumu tekrar çıkarırken metro istasyonuna ulaştım.

Ben: Aldım.

Ben: Sana getiriyorum.

Tabloyu elimde gereğinden fazla tutmak istemiyordum.

Max: Gecenin on birinde birilerine mesaj atmak uygunsuz bir şey değil mi?

Max: Tabii bana vermek istediğin başka şeyler de varsa, o ayrı.

Önerisi öğürmek istememe neden oldu. Zaten eskiden onunla seks yaptığım gerçeği midemi yeterince bulandırıyordu. Bana tekrar dokunmasına izin vermektense kendimi yakmayı tercih ederdim.

Ben: Adresini ver, Max.

Ben: Yoksa tabloyu Potomac'e atıyorum.

Tabii ki de tabloyu atmazdım ama onunla uğraşmak için elime geçen fırsatı kullanmazsam olmazdı.

Max: Artık hiç eğlenceli değilsin, J.

Şikâyetine rağmen son mesajın ardından adresini gönderdi. Hızlı bir Google aramasıyla NoMa yakınlarındaki bir otelde kaldığını gördüm.

Beni o kadar önemsiz bir tehdit olarak görüyordu ki, kaldığı yeri saklama zahmetine bile girmemişti. Rahatlasam mı, yoksa bu hareketi karşısında gücensem mi bilemiyordum.

Biraz sonra otele ulaştım. Lobiden geçip dokuzuncu kata çıkmak için asansöre binerken resepsiyon görevlisi bana bir kere bile bakmadı.

Buradaki güvenlik eksikliği beni şaşırtmamıştı. Ne de olsa Ritz-Carlton'da değildim. Koridorda iğrenç bir sigara kokusu vardı, duvar kâğıtları şerit şerit kıvrılıp sararmıştı ve halının inceliğinden hemen altındaki ahşap zemin hissediliyordu.

Max'in odasının önünde tereddütle durdum. Gecenin bir yarısı köhne bir otelde onunla buluşmak pek akıllıca bir fikir değildi sanırım. Max fiziksel şiddeti her zaman küçümsemiş ve bunu, manipülasyonun "alçakça" bir biçimi olarak görmüş olsa da aradan yedi yıl geçmişti. Bir insan yedi yılda çok değişebilirdi, özellikle de bu zamanın çoğunu hapiste geçirmişse.

Tam dönüp gitmeye ve bu gece gelemeyeceğime dair bir bahaneyle ona mesaj atmaya karar vermiştim ki kapısı açıldı.

"Jules." Max gülümsedi. Beyaz pamuklu tişört ve kot pantolonla ürkütücü derecede normal görünüyordu. "Geldiğini fark ettim." Parmaklarını duvara vurdu. "İncecik bunlar. Ayak seslerini bir kilometre öteden duydum resmen."

"Tebrikler." Çantayı ona uzattım. Josh'ın geri kalan eşyalarını ceketimin içine sıkıştırdığım ayrı bir çantaya saklamıştım. "İşte aptal tablon."

"Burada, koridorun ortasında mı veriyorsun?" Dilini şaklattı. "Ne görgüsüzlük. Ya biri bizi görürse?"

"Bu otelin lobisinde uyuşturucu ticareti yapsak dahi kimsenin gözünü kırpmayacağından eminim."

"Böyle bir otelde kalmanın avantajları işte." Buna rağmen, koridordan geçebilecek birilerinin görüş alanından çıkıp odasına girdi ve tabloyu çıkarıp yüzünü hafifçe buruşturarak inceledi. "Bu ne çirkin bir şey böyle."

"Öyleyse geri ver." Denemeye değerdi.

Max kıkırdadı. "Espri anlayışının aynı kalmasına sevindim. Cevabım hayır." Tabloyu çantaya geri koydu. "Bu bebek çok para ediyor."

"İyi. Artık elinde," dedim kabaca. "Yakında gideceğini varsayıyorum."

Yemi yutup bana ne zaman gitmeyi planladığını söylemesini umarak nefesimi tuttum. Planımın ikinci bölümünü hayata geçirmek için ne kadar zamanım olduğunu bilmem gerekiyordu.

Bana dik dik bakarak, "Merak etme. Bu hafta sonu yakandan düşeceğim," dedi yavaşça. "Fakat bu, gelecekte seni özlersem tekrar iletişim kurmayacağım anlamına gelmez. Birlikte çok eğlenceli zamanlar geçirdik ne de olsa."

Ona laf sokmamak için kendimi tuttum. Yanında ne kadar uzun süre kalırsam, ağzımdan bir şey kaçırma olasılığım da o kadar yükseliyordu. Ayrıca Max'e beni sinirlendirme zevkini yaşatmak istemiyordum.

Arkamı döndüm ve ona cevap vermeden asansöre yöneldim. Metroya olaysız bir şekilde varıp bindiğimde, üstümden bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

Birinci aşama tamamlandı.

Saat geç olduğu için henüz ikinci aşamayı başlatamazdım, bu yüzden de eve dönüp doğruca odama gittim. Stella'nın çoktan uyumuş olmasına minnettardım, nerede olduğumla ilgili sorularına cevap vermek zorunda kalmayacaktım.

Üstümü çıkardım ve sıcak suyun cildimdeki yapışkan suçluluk duygusunu yıkaması için duşun altına girdim.

Saat gece yarısını geçmişti. Tablo Max'teydi ve Josh yedi saatten kısa bir süre içinde evine dönmüş olacaktı.

Artık geri dönüş yoktu.

Josh'ın "hırsızlık" olayına tepkisini gözümde canlandırırken buharla dolu hava her sığ nefesimde burun deliklerimi tıkadı.

Hayır, sorun yok. Tablo dahil her şeyi ona geri vereceğim.

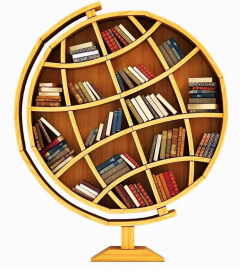
Yani, öyle olmasını umuyordum.

Yarının senaryosunu zihnimde tekrar oynattım. Bana hırsızlıktan bahsettiğinde Josh'a nasıl yanıt vereceğimi ve bu meseleyle ilgili yardım isteyeceğim kişiye nasıl ulaşacağımı planlamıştım.

Planım basitti fakat gerçeklikle umut arasındaki ince bir çizgide duruyordu.

Yine de işe yarayacaktı. Yaraması gerekiyordu.

Başka bir seçenek yoktu.

BÖLÜM 43

Josh

TERS GİDEN BİR ŞEYLER VARDI.

Evim dün gece bıraktığım gibiydi -perdeler kapalı, verandadaki bitkiler duvara düzgünce sıralanmış haldeydi- ama yine de ensemdeki tüyler diken dikendi.

Çevreyi tararken duyularımın hepsi alarma geçmişti. Çalıların arasına gizlenmiş ya da komşunun penceresinden bana tüfek doğrultmuş birini göremedim, bu yüzden de ihtiyatlı bir şekilde verandaya doğru ilerledim.

Anahtarımı kullanmadan topuzu çevirmeyi deneyip direnç göstermeden açıldığını gördüğümde pek şaşırmadım.

Bu durum, içgüdülerimin zaten bildiği şeyi doğruluyordu. Biri lanet olası evime girmişti.

Kapıyı sonuna kadar iterken kalbim korkudan çok öfkeyle çarpıyordu. Hırsızın hâlâ burada olduğundan şüpheliydim. Hırsızların çoğu, insanların işyerlerinde olduğu gündüzleri beklerdi. Evime girenler gece geldiklerine göre beni bir süre izlemiş olmalıydılar. Yani bazı zamanlar gece vardiyasında çalıştığımı biliyorlardı.

Tüylerim ürperdi. Birinin beni izlediği ve evime girmek için doğru zamanı kolladığı düşüncesi çok fena canımı sıkıyordu ama şimdi bunun üzerinde durmanın zamanı değildi.

Önce ne çaldıklarını görmem gerekiyordu.

Mantığım devreye girdi ve değerli eşyalarımdan kaybolanlar var mı diye evi hızlıca taramadan önce 911'i aradım. Televizyonum, oyun konsolum ve Ava'nın yirmi üçüncü doğum günümde hediye ettiği Michael Jordan imzalı basketbol topum yerli yerindeydi. Ev el değmemiş gibi görünüyordu.

Neredeyse kendimi paranoyak olduğuma ve sadece ön kapıyı kilitlemeyi unuttuğuma ikna etmiştim ki odama girdim.

"*Hasiktir.*"

Karmakarışık haldeki çekmecelerimden giysiler dökülüyordu, şifoniyerin üzerindeki şişeler devrilmişti ve duvarda, eskiden tablomun asılı olduğu yerde göze batan bir boşluk vardı. Hırsız odamı resmen yağmalamıştı.

Hazelburg ülkedeki en güvenli kasabalardan biri olduğundan, evime bir güvenlik sistemi kurmaya zahmet etmemiştim. Böyle bir kasabada böylesine boktan bir olayla karşılaşmak için hangi kozmik gücü kızdırmış olabilirdim acaba?

Eşyalarımı bir kez daha incelerken öfke kör edici bir dalgayla tekrar hücum etti. Şaşırtıcı bir şekilde laptopum hâlâ yerindeydi ama tablom, acil durum param, iPad'im ve saatim gitmişti.

Hiçbiri o kadar değerli olmasa da birinin benim iznim olmadan odama girip eşyalarımı karıştırması nabzımı hızlandırıyordu.

Öfkemi yatıştırmak için sert bir içkiye ve kum torbasıyla güzel, uzun bir seansa ihtiyacım vardı ama polisin gelmesini beklemek zorundaydım.

Geldiklerinde içlerinden biri kanıt bulmak için odayı gözden geçirmeye başladı, bu sırada bir başkası ifademi alıyordu. Kayıp eşyaları listelediğimde kaşlarını çattı.

"Yani hırsız, toplam değeri birkaç yüz dolar olan dört eşya-

yı çalıp dizüstü bilgisayarınızı bırakmış mı?" Sözlerinde ağır bir şüphecilik vardı.

Onu suçlayamazdım. Kahretsin, ben de bundan hiçbir şey anlamamıştım.

"Belki de bir şey yüzünden işkillenip bilgisayarı alamadan kaçmak zorunda kaldılar." Düşünebildiğim tek açıklama buydu.

"Hımm." Memurun kaşları daha da çatıldı. "Pekâlâ, faili bulup eşyalarınızı geri almak için elimizden geleni yapacağız fakat umudunuzu fazla yüksek tutmayın derim. Şu ana dek bize gelen hırsızlık vakalarının sadece yüzde on üçü çözüldü."

"Anlıyorum." Gergince gülümsedim. "Yardımınız için minnettarım, Memur Bey."

Polis kısa süre sonra hiçbir kanıt bulamadan gitti ve eşyalarımın geri gelmesi umudumu da beraberlerinde götürdü. Bir hafta sonra, bu vaka karakoldaki yapılacaklar listesinin en altlarında toz toplamış halde oturuyor olacaktı.

Günüm daha boktan geçemezdi.

Mutfağa geçip bir şişe votka açarken Jules'u aradım. Yapabileceği bir şey olmadığını biliyordum ama konuşacak birine ihtiyacım vardı ve aklıma gelen ilk kişi o olmuştu.

"Selam, nasılsın?"

Sesini duyduğumda kaslarım biraz olsun gevşedi.

"Biri lanet olası evime girmiş." Votkayı bardağa döküp kafama dikerken öfkemin alevlerini hafiften söndürdüğünü hissettim. "Birkaç şey çalmış, polis evden az önce gitti. Araştıracaklarını söylediler ama siktiğimin hırsızı şu anda muhtemelen başka eyalettedir."

Jules keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım."

"Aynen." Boş bardağı lavaboya bırakıp telefonu hoparlöre aldım ve odama geçtim. Polis incelemesini bitirdiğine göre hırsızın geride bıraktığı dağınıklığı toplayabilirdim. "Şanslısın ki, nefret ettiğin tablo da çalınmış." Havayı yumuşatmaya çalıştım.

"Evime girmesi için birini mi tuttun yoksa, kızıl? O resimden kurtulmayı bu kadar çok istiyorsan bunu bana söyleyebilirdin. Alıp çöpe atardım."

"Çok komik." Gülüşü zorlama geliyordu. Gerçi ben uykusuzluk yüzünden de öyle duymuş olabilirdim. "Yanına gelmemi ister misin?"

"Hayır." Onu görmek istiyordum ama benim saçmalıklarımla yeterince uğraşıyordu zaten. "Sen ders çalışmaya devam et. Daha sonra ara vermeye ihtiyacın olursa uğrarım."

Bir sonraki vardiyam öğleden sonra geç saatlerde başlayacaktı.

"Olur." Konuşmasında tuhaf bir tutukluk vardı. "Josh, ben... böyle bir şey yaşadığın için üzgünüm."

"Sorun değil. Yani, kötü bir olay elbette ama daha korkunç şeyler de olabilirdi. En azından hâlâ hayattayım."

"Evet," dedi Jules kısık sesle. "Hazırlık dersim birazdan başlayacak. Sonra konuşalım mı?"

"Tamam. Seni..." Cümlenin kalanını ağzımdan kaçırmadan kendimi tuttum. "Seni sonra ararım," dedim zayıf bir sesle.

Telefonu kapatırken kalbim panikle göğüs kafesime çarpıyordu.

Siktir. Bana ne olmuştu?

Belki sebebi alkoldü ama hayatım boyunca söylemekten kaçındığım, özellikle de Jules'a söyleyeceğimi hiç düşünmediğim kelimeleri tam dilimin ucundayken durdurmuştum. Ama o anda her şey o kadar doğal gelmişti ki, söylemek üzere olduğum şey son ana dek kafama dank etmemişti.

Filmlerdeki gibi ani, kör edici bir farkındalık anının sonucu değildi bu. Anlamlı bir sohbet esnasında göz teması kurduktan ya da büyülü bir randevunun ardından öpüştükten sonra hissedilen bir şey de değildi.

Bu, milyonlarca küçük anın yavaş yavaş birikmesinin sonucuydu. Jules'un, *Kayıp Balık Nemo*'yu izlerken balık propagandası açıklamasıyla dikkatimi dağıtmaya çalışması, hastamın

ölümünden bahsettiğimde sessizce beni dinleyip anladığını göstermesi, onu tattığımda hissettiklerim, hayatımı oluşturan yapbozun son parçasıymış gibi bana mükemmel şekilde uyması...

Bir şekilde, etrafında olmayı hiç istemediğim biriyken, rahatlamaya ya da konuşmaya ihtiyaç duyduğumda kapısını çaldığım ilk kişi olmuştu.

Buraya nasıl geldiğimi hiç bilmediğimi söylemeyi dilerdim. Buna rağmen ilk öpüşmemizden bu yana, yavaş ama emin adımlarla bu noktaya ulaşacağımın farkındaydım. Kahretsin, belki de bunu ilk öpüşmemizden daha önce, Vermont'ta ya da klinikte ateşkes yaptığımızda fark etmiş bile olabilirdim.

GPS'imdeki varış noktasının değiştiğini göremeyecek kadar kördüm sadece.

On dakika önce tüm düşüncelerimi işgal eden hırsızlık olayı şu anda radarımdaki minik bir *bip* sesinden ibaretti.

Çünkü uğraşmam gereken çok daha büyük bir sorunum vardı.

Bu kesinlikle fiziksel bir anlaşma olacak.

Âşık olmak yok.

Ben sana âşık olmadan sen bana âşık olursun, kızıl.

Göğsümde bir davul gümlemeye başladı.

"*Siktir.*"

BÖLÜM 44

Jules

JOSH'LA YAPTIĞIM TELEFON GÖRÜŞMESİNİ bitirdiğimde kahvaltım gırtlağıma kadar yükseldi ve kusmamak için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım.

Kendimi köhne bir motelin lobisine asılmış *Mona Lisa* kopyasından daha sahte hissediyordum.

Evime girmesi için birini mi tuttun yoksa, kızıl? O resimden kurtulmayı bu kadar çok istiyorsan bunu bana söyleyebilirdin. Alıp çöpe atardım.

Terli avucumu bacağıma sildim.

Stella işe gitmişti, ben de çığlık çığlığa bağıran vicdanımla evde baş başa kalmıştım.

Sen bir yalancısın, korkunç bir insansın. Josh başından beri haklıydı, diyordu kafamın içindeki hain ses. *Sen onun başına gelen en kötü şeysin.*

"Kes sesini."

İşte bu yüzden herkes seni terk ediyor. Bu yüzden kimse seni sevmiyor. Sen hiçbir şeyi hak etmi...

"*Kes*. Sesini."

Oturma odasında volta atarken çirkin yüzlerini gösteren tüm özgüvensizliklerimi bastırmaya çalıştım.

Ben kötü bir insan *değildim*. Bazen kötü kararlar veriyor olabilirdim ama bu beni kötü bir insan yapmazdı, değil mi?

Tişörtüm ter yüzünden tenime yapışmıştı.

"Her şey iyi olacak. Bir planım var. Josh'a eşyalarını geri vereceğim ve Max'ten kurtulacağım." Sözcükleri yüksek sesle söylemek, bulantımı az da olsa yatıştırmıştı.

Planımın geri kalanını uygulamak istiyorsam bir an önce harekete geçmeliydim, ağlayıp sızlanma lüksüm yoktu. Bu yüzden kendimden tiksinme seansını birkaç saniye içinde sonlandırıp daireden çıktım ve üst kata gitmek için asansöre bindim.

İkinci aşama başlıyordu.

Max videoyu elinde tuttuğu sürece üzerimde güç sahibi olacaktı. Saf değildim, ne kadar "ödeme" yaparsam yapayım onu başımdan savabileceğimi düşünmüyordum. Max'ten kurtulmanın tek yolu, videodan kurtulmaktı. Dijital bir dosyanın her kopyasını sonsuza dek yok etmenin mümkün olup olmadığını bilmiyordum fakat çok çaresiz olduğum için bunu denemek zorundaydım.

Daha önce denememiş olmamın tek nedeni, bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmamasıydı. Ayrıca başarısız olup onu kızdırma riskine giremezdim.

Fakat geçen gece, yine şık yeni dairemin tavanına bakarak uyanık geçirdiğim saatlerde planımı gerçekleştirebilecek bilgisayar yeteneğine sahip birini *tanıdığımı* hatırlamıştım: Christian Harper, namı diğer ev sahibim ve Rhys'in eski patronu.

Bridget, geçen yıl Rhys'le çekilmiş fotoğraflarını basına sızdıran kişinin izini Christian'ın sürdüğünden bahsetmişti. Bu, siber ortamda pek çok kopyası olabilecek bir videoyu silmekle aynı şey değildi ama denemeye değerdi.

Asansör kapıları açıldı.

Koridorda ilerleyip kale kapısına benzeyen ön kapıda durdum ve Christian'ın evde olması için deliler gibi dua ederek zili çaldım. Stella'yla birlikte kira kontratını imzaladığımızdan beri adamı yalnızca iki kez görmüştüm. Biri Rhys'in davetiyle katıldığı Bridget'ın düğünündeydi, biri de apartmanın lobisinde.

Dün Pam'in ofisine uğramış ve ev sahibimizin şehirde olduğunu doğrulatana kadar başında söylenip durmuştum. Pam de "Bay Harper *senin* gibilerle ilgilenmez" gibi cümlelerle beni iğnelemeye çalışmıştı ama Christian'ı baştan çıkarmak istediğimi düşünmesi umurumda bile değildi. Pam'i ve düşüncelerini önemsemiyordum.

Zile tekrar bastım. Max bu hafta sonu gidecekti. Christian evde değilse mahvolurdum.

Bir plan yapmıştım ama *iyi* miydi, yoksa kötü müydü bilemiyordum. Büyük ölçüde şansa dayanıyordu ve tek umudum tanrıların bana acıyıp insafa gelmesiydi.

Belki yardımı olur diye Stella'nın dilek kristallerini bile yanıma almıştım.

Gözlerimi kapalı kapıya diktim. *Hadi, lütfen açıl...*

Tam yenilgiyi kabullenmek üzereydim ki kapı açıldı ve taştan yontulmuş kadar mükemmel elmacıkkemiklerinin üzerinde duran bir çift kehribar göz bana baktı.

Saat daha sabahın sekiziydi ama Christian şimdiden özel dikim takım elbisesinin içindeydi. Düzgünce şekillendirilmiş siyah saçlarıyla temiz tıraşlı yüzü de eklenince, sanki saatlerdir çalışıyormuş ve bu süre zarfında birkaç tane milyon dolarlık anlaşma yapmış gibi görünüyordu.

"Bayan Ambrose." Pürüzsüz, nefis sesi havayı zenginliğiyle doldurdu. "Bu zevki neye borçluyum?" Bakışları, arkamda birini görmeyi bekler gibi omzumun üzerine kaydı.

Kimseyi göremeyince yüzünde hayal kırıklığına benzeyen bir şeyin gölgesi belirdi, ardından geldiği gibi hızla kayboldu.

"Günaydın. Sizden bir iyilik isteyecektim," diyerek doğrudan konuya girdim. Her saniye önemliydi ve Christian Harper da zaten lafı dolandırmaktan hoşlanan bir tipe benzemiyordu.

"İyilik, öyle mi?" Gözleri bunu eğlenceli bulmuş gibi parlarken ateşe verilmiş viski rengini almıştı.

"Evet." Sinirlerimi dizginlemeye çalışarak çenemi havaya kaldırdım. Beni içinde bulunduğum duruma sokan şey bir "iyilik"ken, gelip başka birinden iyilik istemenin ironik olduğunun farkındaydım ama evren her zaman berbat bir espri anlayışına sahip olmuştu. "Geçen sene Bridget ve Rhys'e... problemlerinde yardım ettiğinizi duymuştum. Bana da yardımcı olabilirseniz minnettar olurum. Benim... Eee, dijital bir sorunum var ve bu tür şeyler söz konusu olduğunda en iyisi olduğunuzu biliyorum."

Biraz dalkavukluktan asla zarar gelmezdi, değil mi?

"Rhys'e bir iyiliğinin karşılığını verdim, ona iyilik yapmadım." Christian iltifatımdan etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Buradaki asıl sorumuz şu, size neden yardım edeyim?" Gülümsemesi kibar olmasına rağmen sorusunu daha da keskinleştirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Tereddüt ettim. "Çünkü... iyi bir insansınız."

Aylık kiramızda koşulsuz olarak büyük bir *indirim yapmıştı*. Yani en azından, ortada bizim görebildiğimiz bir koşul yoktu.

Belki de planımı biraz daha geliştirmeliydim.

Christian'ın gülümsemesi soldu. "En büyük hatanız benim iyi bir insan olduğumu varsaymak olur, Bayan Ambrose," dedi yumuşak bir sesle.

Omurgam huzursuzlukla ürperdi. Yine de vazgeçmedim çünkü başka bir seçeneğim yoktu. "Bana yardım etmek için iyi biri olmanıza gerek yok. Size borçlu olurum."

Adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim düşünüldüğünde, bu çok pervasızca bir vaat olmuştu. Ama Rhys'le arka-

daştı ve o adamın düzgün biri olduğunu biliyordum. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Christian, "Rhys benim en iyi çalışanım, eski bir donanma komandosu ve Eldorra'nın gelecekteki kraliçesinin müstakbel eşiydi," dedi. "Siz bana ne önerebilirsiniz?"

"Profesyonel hukuki danışmanlık?"

"Ücretli bir avukat ekibim var."

"Crumble & Bake'ten özel yapım bir teşekkür pastası?"

"Ben tatlı yemem."

Bu yanlıştı. Ne tür bir canavar tatlı yemezdi?

Başka bir şey düşünmeye çalışarak altdudağımı ısırdım. "Sonsuza kadar size minnettar kalırım ve tüm arkadaşlarıma sizden övgüyle bahsederim."

Christian kafasını yana eğdi. Bakışları düşünceliydi.

Yok artık, daha neler. Bunu *şaka* olarak söylemiştim.

"Benden bir iyiliğe karşılık sizden bir iyilik," dedi. "Nasıl bir iyilik isteyeceğime kendi seçtiğim, ileri bir tarihte karar vereceğim."

İçimde bir endişe uyandı. Bu teklif şüpheli bir şekilde Max'in benden istediği şeye benziyordu. Gerçi Christian tüyler ürperten bir sapığa benzemiyordu. "Nasıl bir iyilik?"

Tanrıya yemin olsun, eğer Christian onunla yatmamı isterse...

"Cinsel ilişki ya da yasadışı bir şey değil," dedi ama verdiği güvence beni rahatlatmadı. *S* harfiyle başlayan kelimeyle olan geçmişim hiç iç açıcı değildi. "Teklifim bu. İster kabul edin ister etmeyin."

Ucu açık bir teklifi kabul etmek aptalcaydı ama kısa süreli bir acil durumla karşı karşıyayken uzun vadeli plan yapma lüksüne sahip değildim. Ayrıca Christian saygın bir firmanın CEO'suydu, Max gibi aşağılık bir suçlu değildi.

Umarım pişman olmam.

"Kabul ediyorum."

Ev sahibimin gözlerinde tatmin olmuş bir parıltı belirdi.

Az önce şeytanla bir anlaşma yapmış olduğumu söyleyen ürkünç histen kurtulamadım. Fakat gelecekte benden isteyeceği iyilik ne olursa olsun, tepemde bir kara bulut gibi dolanan o seks videosunun yok olmasına değerdi.

Değil mi?

"Harika." Kapıyı daha geniş açtı. "Bir sonraki toplantım sekiz buçukta. Tam on bir dakikanız var."

Çatı katı dairesine girip ona videoyu, Max'in şantajını ve kaydı sonsuza dek silme isteğimi açıkladım. Eskiden para çaldığım kısmı atlamıştım, Christian'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Zaten daha fazla şey anlatacak zamanım da yoktu.

"Anlıyorum." İçine düştüğüm ikilemi dinlerken sanki sıkılmış gibiydi.

Durumun ciddiyetini görmemesine biraz sinirlenmiştim ve bu sakin tepkisinin, bir çözüm yolu olduğu anlamına gelmesi için dua ediyordum.

Christian başka bir şey demeden beni özel kütüphanesine yönlendirdi. Odanın iki duvarını, yerden tavana kadar uzanan ve rafları rengârenk kitaplarla dolu olan kitaplıklar kaplıyordu. Diğer iki duvardaki oyuklarda ise devasa pencereler vardı, içeriyi parlak sabah ışığıyla dolduruyorlardı.

Odanın ortasında, Christian'ınki kadar pahalı görünen bir takım elbise giymiş bir adam dikiliyordu. Kulağındaki telefona hızlı hızlı İtalyanca bir şeyler söylerken sıkıntısı yüzünden okunuyordu ama bizi görünce aramayı aniden sonlandırdı.

"Dante, her şeyin yolunda olduğuna inanıyorum," dedi Christian, sanki diğer adam güpegündüz birini öldürmeye hazır görünmüyormuş gibi davranıyordu.

Dante gergince gülümsedi. "Evet, elbette." Gözlerini bana doğru kaydırdığında bakışlarındaki merak tenimi ısıttı.

Christian'dan yaşça biraz büyük görünüyordu, belki otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı fakat bu onun fiziksel

çekiciliğini daha da arttırıyordu. Christian gibi klasik bir yakışıklılığı olmamasına rağmen etrafına yaydığı sert erkeksilik, çoğu kadının eriyip bitmesine neden olurdu. Gür siyah saçları ve kaslı vücudu da işin iyi yanıydı.

"Misafiriniz olduğunu bilmiyordum," dedim Christian'a. İş toplantısı için saat çok erkendi ama ben ne bilirdim ki? CEO olan ben değildim.

"Ben de tam gidiyordum." Dante bana elini uzattı. Gömleğinin kollarında minik *V* harflerinin oyulduğu gümüş kol düğmeleri parlıyordu. "Dante Russo."

"Jules Ambrose."

Adam bana kısaca başını salladıktan sonra Christian'a anlaşılmaz bir bakış attı. "Konuşmamızı sonra bitiririz. Az önce büyükbabam ölmüş." Bu haberi sanki markete gideceğini duyuruyormuş gibi söylemişti.

Gözlerim şokla kocaman açıldı fakat Christian buna karşı gözünü bile kırpmadı. "Tabii."

Dante gidince ev sahibim köşedeki bilgisayara doğru yürüyüp bir şeyler yazdı. Bir dakika sonra ise yazıcıdan çıkan kâğıdı, bir kalemle birlikte bana uzattı.

Kol düğmeleri ışıkta parladığında, Dante'nin düğmelerindeki *V* harflerinin onda da olduğunu fark ettim.

"Bunu imzaladığınızda video işini halledeceğim."

Metni taradım. "*İyilik yapmak* için kontrat mı imzalıyorsunuz?" Anlaşmamızın şartlarını listeleyen standart bir kontrattı ama eğer vazgeçersem yükümlü olacağım şey... Doğru okuduğumdan emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım. "İki *milyon* dolar mı? Şaka yapıyor olmalısınız."

"Ben iş hakkında şaka yapmam ve zamanımı ayırmamı ya da becerilerimi kullanmamı gerektiren her şey iştir." Christian başıyla kâğıdı işaret etti. "Eminim farkındasınızdır, Bayan Ambrose. Kontratlar her iki tarafı da korur. Anlaşmanın bana düşen kıs-

mını yerine getiremezsem kontrat geçersiz olur. Eğer sözümden dönersem ben de iki milyon dolar ödemekle yükümlü olurum. Adil olan bu."

Adildi, bunu kabul ediyordum. Ancak onun için iki milyon, belki iki dolar değerindeyken benim için bulması imkânsız bir miktardı.

"Şartlarım bunlar. Henüz bir şey imzalamadık, bu yüzden istiyorsanız vazgeçebilirsiniz." Zarifçe omuz silkti. "Seçim sizin."

Eğer istediği iyiliği yerine getirmezsem iki milyon dolar ödemek zorunda kalacaktım.

Kararsızlık yüzünden kafam zonkluyordu.

Benden *gerçekten* korkunç bir şey yapmamı isteme olasılığı neydi? Cinsel içerikli veya yasadışı herhangi bir şey talep etmeyeceğine dair az önce teminat vermişti.

Bunu yaptığım için pişman olma ihtimalim yüzde elliydi fakat Max'ten kurtulma arzum diğer her şeyin önüne geçiyordu.

Belirlenen yere imzamı atıp kâğıdı ona geri verdim. Christian da kendi isminin altına imza attı ve kontrat tamamlandı.

Artık resmi olarak iş yapıyorduk.

"Sanal dünyada bir şeyi sonsuza dek silmek oldukça zordur ancak imkânsız değildir," dedi Christian.

Benim için imkânsız değil, der gibiydi. İmasını açık ve net bir şekilde duymuştum.

Midemdeki kaygı düğümü biraz gevşedi. Christian Harper'ı iyi tanımıyordum fakat yaptığı işte çok iyi olduğunu biliyordum. Dünyanın en seçkin güvenlik şirketini öyle tembelce yatarak kurmamıştı.

"Ancak planın bir bölümünde yardımınıza ihtiyacım olacak. Adamlarıma da yaptırabilirim ama bu şekilde çok daha kolay." Christian gülümsedi. "Yapmanız gereken şu..."

BÖLÜM 45

Jules

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA YENİDEN MAX'İN otelindeydim.

Christian'ın talimatları kolay olmasa da zahmetsizdi ve kaçınılmazı uzatmanın bir anlamı yoktu.

Plan ya işe yarayacaktı ya da yaramayacaktı.

Max'in kapısını tıklatırken, koridorun sonundaki bir girintiye gizlenmiş olan adamın varlığını hissedebiliyordum. Christian adamlarından birini bana eşlik etmesi için göndermişti. Kage, ben odaya girene kadar gözden uzakta bekleyecek ve şık bir kolye kılığında boynuma taktığım kamera sayesinde içeride olup bitenleri izleyecekti. Ayrıca, Max'le işlerin kötüye gitmesi durumunda kapının anahtar kart tarayıcısını devre dışı bırakabilecek bir cihazı vardı.

"Jules." Max bana kocaman gülümsedi ama gözlerinde kuşku vardı. "Seni tekrar burada görmeyi beklemiyordum. Yoksa... arzuladığın bir şey mi var?" Bakışları göğüslerime indi.

Sapık bakışları altında tüylerim ürperse de odasına girebilmek için kendimi medeni kalmaya zorladım. "Hayır ama sana

tablo hakkında söylemem gereken önemli bir şey var." Birinin bizi duymasından korkuyormuş gibi koridora bakındım. "İçeride konuşalım."

Max gözlerini kıstı. Bir an için beni reddetmesinden korktum fakat birkaç uzun, ıstırap verici saniyeden sonra içeri girmem için kapıyı iyice açtı.

Odaya girer girmez etrafı tarayıp bilgisayarını tespit etmeye çalıştım. Eğer onu kaldırdıysa...

Masanın üzerinde açık duran laptopu gördüğümde içime bir rahatlama doldu. *Tanrıya şükür.* Eğer bilgisayarı göremeseydim onu arayabilmem için Kage gelip Max'in dikkatini dağıtacaktı ama şimdi işim daha basitti.

"Eee, bana ne söylemek istiyorsun?" Sessiz kaldığım için sabırsızlanmış gibiydi.

Yavaştan masaya doğru ilerlerken Max'e döndüm. "Sana verdiğim tablonun sahte olduğunu düşünüyorum." Ellerimi olabildiğince rahat bir şekilde kapüşonlumun cebine soktum.

Parmaklarımı Christian'ın bana verdiği küçük aygıta sardım ve güç düğmesine bastığımda çıkacak minik *bip* sesini gizlemek için hafifçe öksürdüm.

Bu aygıt, kablosuz bir bilgisayar hackleme aracıydı, Christian bunu kendi geliştirmişti. Nasıl çalıştığını bana açıklamış olsa da teknik terimlerin hiçbirini anlamadığımı söylemem mümkündü. Ancak anladığım kadarıyla, hacklenecek cihazın bir buçuk metre yakınında olmam ve gerekli yakınlığa ulaşmadan aygıtı çalıştırmamam gerekiyordu, yoksa başka bir ağa bağlanabilirdi. Tek bildiğim buydu.

Christian'ın ne yaptığını bildiğine inanıyordum, bu yüzden de söylediklerinin sadece yarısını anlamama rağmen talimatlarını kelimesi kelimesine yerine getirdim.

"Erkek arkadaşının evinden çaldığın tablo mu? Hayır, sahte değil." Max şaşkınlığım karşısında gülümsedi. "Küçük doktor-

cuğu becerdiğini bilmediğimi mi sandın? Tablonun izini sürdükten sonra bulunduğu yeri dikizlemem gerekti ve seni günün farklı saatlerinde oraya girip çıkarken gördüm. İkinizin ne yaptığını anlamak için dâhi olmaya gerek yok." Gülümsemesi çirkinleşti. "Can çıkar orospuluk çıkmaz."

Öfkeden yanaklarımın ısındığını hissettim. "Düşünebildiğin en iyi deyim bu mu? Bana taktığın lakaplar artık işlemiyor, Max. Ya yeni bir tane bul ya da bana hakaret etmeyi bırak. Özellikle de buraya kadar sana *yardım etmek* için gelmişken."

Hadi, Christian.

Christian'ın dediğine göre aygıtın hedefe bağlanması iki dakika, videoyu bulması ise beş ya da on dakika kadar sürecekti. Her şey bilgisayar belleğindeki dosyaların çokluğuna bağlıydı. Max'in geçmişte beni sinir etmek için gönderdiği ekran görüntüleri işe yaramıştı; Christian belleği ararken bunları baz alacaktı. Eğer ne aradığını bilmeseydi, kullandığı yazılımın tüm videoları taramasının çok daha uzun zaman alacağını söylemişti.

Videonun tüm kopyalarını bulup yok ettikten sonra bana mesaj atması konusunda anlaşmıştık. Onun mesaj tonunu kişiselleştirmiştim, bu sayede telefonumu kontrol etmeden kimin yazdığını bilecektim.

"Yardım etmek mi?" Bana bakarken Max'in kuşkusu artmış gibiydi. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü geri gelip suçu bana atmanı istemiyorum. Bu meselenin..." Elimi aramızda salladım. "... bir an önce bitmesini istiyorum." Saate hızlı bir bakış attım. *Sıçayım.* Daha beş dakika bile olmamıştı. Konuşmayı biraz daha uzatmam gerekiyordu. "Resmin sahte olmadığını nereden biliyorsun?"

"Arkadaşlarım doğruladı," dedi soğuk bir sesle. "Ayrıca herkes o şeyin çöp olduğunu düşünüyor. Kimse çöpün çakmasını yapmaya zahmet etmez, Jules." Kâğıt kadar ince, mavi halıyı ezen adımlarla bana doğru yürüdü.

Kage hemen dışarıda olsa da Max'le bir otel odasında kapalı olmak kalbimin panikle çarpmasına neden oluyordu. Buna rağmen kendimi geri adım atmamaya zorladım.

"Cidden, o resimde bu kadar özel ne var? Aşırı çirkin bir şey." Keşke üstümdeki kapüşonlu yerine başka bir şey giyseydim. Kalın kumaş tenime yapışmıştı ve beni boğuyordu. Sıcaklık, vücudumdan yüzüme yükseliyordu. Kendi ellerimle hazırladığım bir fırında diri diri yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Bir şeyin değeri her zaman güzelliğiyle ölçülmez." Max imalı bir şekilde beni baştan aşağı süzdü. "O resim, meşhur bir Avrupalı koleksiyoncuya ait nadir eserlerden biri. Belirli çevrelerde aşırı iyi para ediyor ama yanlışlıkla bir gayrimenkul satışında ucuza satılmış ve birkaç kez el değiştirmiş. Son olarak da sevgilin almış. İzini sürmek için bir sürü evrak karıştırmak ve rüşvet vermek gerekti ama sonunda başardık." Gözlerinde kötücül bir parıltı belirdi. "Tablonun şu anki sahibiyle senin arandaki bağı öğrendiğimde nasıl mutlu olduğumu tahmin edebiliyor musun? Kader seni kucağıma bırakıverdi sanki."

Aynen öyle olmuştu. Beni yerden yere vurmanın, kaderin hobisi olduğuna inanmaya başlamıştım.

"Ona tablodan bahsettin mi?" diye sordu Max. "Yoksa sikini tam bir uzman gibi emdiğin için sana kendi isteğiyle mi verdi?"

"En azından o sikini nasıl kullanacağını iyi biliyor, tanıdığım bazı insanların aksine." Son cümlede sesimden zehirli bir bal akıyordu adeta. "Durum böyle olunca, emme işi o kadar da zor olmuyor."

Max'in sözleri eski özgüvensizliklerimi dürtüyordu ama seksten zevk aldığım için beni ayıplamasına izin vermeyecektim.

Erkekler birkaç kişiyle yatınca sadece birer çapkın olarak görülüyorlardı; fakat kızlar aynı şeyi yapınca hepsi orospu damgası yiyordu ve bu çifte standart hiç eskimiyordu. Bundan cidden bıkmıştım.

Max'in yüzü kıpkırmızı kesilince büyük bir tatmin hissettim. Erkekler hakkındaki evrensel bir gerçek şuydu ki, erkekliklerini sorgulamak, egolarını en çok yaralayan ve onları en çok kızdıran şeydi.

"Dikkatli ol, Jules." Kelimeleri buz gibi bir hiddetle kaplıydı, maskesi yüzünden düşmek üzereydi. Gözünün seğirdiğini ve alnındaki damarın şiştiğini görebiliyordum. Tüm o sahte "nazikliğin" altında, duyduğu hakaretlerle patlamamak için kendini zor tutan kırılgan, küçük bir adi vardı.

Kaygıyla titrememek için tüm irademi kullandım. *Sorun yok. Kage hemen kapının dışında.*

"Tek bir tuşa basmamla tüm dünya senin nasıl bir fahişe olduğunu öğrenir. Acaba sevgilin, başka bir adamın seni kıçından sikmesini ve suratına boşalmasını izlese ne der? Ya da Silver & Klein, gelecekteki çalışanlarının boş vakitlerinde yapmaktan hoşlandığı şeyi görse ne düşünür?" Kafasını yana eğerken gözleri kinle parlıyordu. "Belki videoyu bir porno sitesine yükleyip ödeme alırım. Eski suçluların bugünlerde iş bulması zor. Eve yiyecek bir şeyler götürmek için gerekeni yapmalıyım."

Metal aygıt avucuma battı. O videoyu tüm dünyanın görmesi ve hiç tanımadığım adamların otuz bir çekmek için hayatımın en kötü anlarını izlemesi düşüncesi tüm oksijenimi tüketiyordu.

Max'i bu kadar erken kışkırtmamalıydım. Christian videoyu silemezse ya da kopyalardan birini gözden kaçırırsa ne yapardım? Veya...

Telefonumdan, Christian'ın kişiselleştirilmiş mesaj tonunun kısık notaları yükseldi.

Bu demek oluyordu ki iş bitmişti.

Kalbim göğüs kafesime daha sert çarpmaya başladı. Artık o an gelmişti ama nedense dilim tutulmuştu. İşi bitirmesi için Christian'a *gerçekten* güveniyor muydum? Bir dosyayı gözden kaçırmak o kadar da imkânsız değildi. Siber ortamda hiçbir şey

kolaylıkla yok olmazdı. Hem Max'in elinde *fiziksel* bir kopya olması da muhtemeldi.

Duvarlar üzerime geldi ve beni sararmış çiçekli duvar kâğıdının küf kokusuna hapsetti.

Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, nefes alamıyorum...

Telefonum bir kez daha, bu kez sabırsızca çalarak sessizliği böldü. Christian muhtemelen durumu kameradan izliyor ve neden bir sonraki hamleyi yapmadığımı merak ediyordu.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Buraya kadar gelmiştim. Artık geri adım atmak yoktu.

"Aslında," dedim. "Telefonunu bir kontrol etsen iyi olur. Bak bakalım, video hâlâ orada mı? Siber ortamda bir şeylerin kaybolma ihtimali çok yüksek."

Max bana bakarken alnımda boncuk boncuk terler birikmişti. Habersizce çıkıp gelmem, konuşmayı uzatmam ve sohbet etmek için birden istekli görünmem gibi yapboz parçalarını birleştirmeye başladığını görebiliyordum.

Her şeyi anladığında hemen telefonunu çıkarıp açtı ve ekranı son hızda kaydırarak kontrol etti.

Hırladığında ciğerlerim tekrar oksijenle doldu.

Video gitti. En azından telefonundan.

Max tek kelime etmeden yanımdan geçip bilgisayarına koştu. Klavyedeki telaşlı vuruşları, sessiz odada yankılanan tabanca sesleri gibiydi.

Bakışlarımı ondan ayırmadan kapıya doğru geriledim. Bilgisayarını kontrol ettikten sonra verdiği tepki bana her şeyi anlatacaktı; Christian tüm kopyaları imha etmeyi başarmış mıydı, yoksa Max'in başka bir yere gizlediği bir kopya daha var mıydı?

Nihayet başını kaldırdığında yüzünün öfkeyle çarpıldığını gördüm ve hissettiğim rahatlamayla dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu.

Yıllardır beni tehdit eden seks kaseti sonunda yok olmuştu.

Özgürdüm.

"Ne yaptın sen?" diye tısladı Max.

"Bana ait olanı, yani kendi vücudum üzerindeki hakkımı geri aldım." Göğsümdeki yoğun baskının aniden böyle hafiflemesi inanılmazdı. Eğer herhangi bir hareketin bu rüyayı paramparça etmesinden korkmasaydım uçacaktım sanki. Bu baskı öyle uzun süredir benim bir parçamdı ki, yok olana dek varlığını unutmuştum. "Tabloyu da geri istiyorum. Çünkü sana *ya da* arkadaşlarına ait değil."

Max hızla hareket edip daha ben gözümü kırpamadan bileğimi kavradı ve ezecek kadar sert sıktı. Koluma yayılan acıyla küçük bir çığlık attım.

"Seni küçük kaltak..." Dövmeli bir çift el onu üzerimden çekip kenara atmadan önce cümlesinin ancak yarısını söyleyebildi.

Kage.

Her nasılsa, ikimiz de fark etmeden odaya girmişti. "Hanımefendinin üzerinden elini çek," diye hırladı Max'e.

"Sen de kimsin?" dedi Max öksürerek. Diğer adamın cüssesi karşısında şoka girmişti.

Kage kollarını göğsünde birleştirirken ona bir cevap verme zahmetine girmedi.

"Tablo diyorum, Max." Bileğimi sıktığı yer hâlâ zonklasa da bunu düşünmedim. "Nerede?"

Çenesi öfkeyle kasıldı ama Kage'in şiddet eğilimini test edecek kadar aptal değildi. "Dolapta," dedi dişlerini sıkarak. "Resim çantasında."

Kage'e baktığımda iri adam işaretimi başıyla onayladı ve ben çantayı dolaptan alıp fermuarını açarken gözünü Max'in üstünde tuttu. Resim, her zamanki iğrençliğiyle siyah kumaşın içinde duruyordu.

Tanrıya şükür.

Kapıya yöneldiğimde Max arkamdan, "Bu iş daha bitmedi," diye seslendi. Dışarıdan bakınca öfkesini kontrol altına almış gibiydi fakat gözleri hiddet ve panikle parlıyordu. Tabloyu kaybettiğini duyunca "arkadaşlarının" pek memnun olmayacağını tahmin ettim. "Videodan kurtulup tabloyu geri aldığın için bütün sorunlarının çözüldüğünü mü sanıyorsun? Sen hâlâ koca bir yalancı ve orospusun. Erkek arkadaşın da sonunda bunu anlayıp herkesin yaptığı gibi seni bir kenara atacak. Tıpkı sen gecenin bir yarısı korkak gibi sıvışmadan önce benim de yapmayı planladığım gibi."

Kapı eşiğinde durdum. Max damarıma basmaya çalışıyordu, bunu biliyordum. Fakat söylediklerinin bazıları canımı sıkmasa da diğerleri iyileşen yaralarımın yeniden soyulup kanamasına neden oluyordu.

Josh'ın olanları öğrenmesi ihtimali karşısında avuçlarım terden sırılsıklam olmuştu.

"Belki de araya girip bizim şu doktora, evine tam olarak kimin girdiği konusunda bilgi vermeliyim. Eminim gerçekleri duyduğuna memnun olacaktır." Max'in sözlerindeki zehrin damarlarıma aktığını hissettim.

Kage hırlayarak Max'e doğru bir adım attı ama onu durdurmak için kolumu uzattım.

Bu onun savaşı değildi.

"Max, her şey *bitti*." Çantanın askısı avuçlarımdan kayıyordu. "Video artık yok. Ohio'da olan hiçbir şeye dair kanıtın da yok. Olsaydı çoktan kullanırdın. İstersen git ve Josh'la konuşmayı *dene*. Ben dururken sana inanmayacaktır. Elinde hiçbir şey kalmadı."

Max'in rengi attı. Göğsü sığ nefeslerle inip kalkarken yumruklarını sıkıyordu.

Şantaj zırhı olmadan küçücüktü. Perde indikten sonra tıpkı Oz Büyücüsü'nün göründüğü kadar zayıftı.

Midemde garip, beklenmedik bir sempati tohumu filizlendi. Max korkunç şeyler yapmış olsa da annem beni kapı dışarı ettiğinde yardımıma koşan o olmuştu. Tamam, beni pek de gurur duymadığım bir hayatın içine çekmişti fakat o olmasaydı sokakta tek başıma kalabilirdim.

Elime bir fırsat geçse taşaklarını keserdim ama ona borçlu olduğum konusunda haklı olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Ona para veya vücudum konusunda borçlu değilsem de ortak geçmişimizi kabullenerek temiz bir vicdanla yanından ayrılabilirdim.

"Bunca yılı hapiste geçirdiğin için üzgünüm," dedim. "Yedi yıl uzun bir süre, kızgın olmanı anlıyorum. Ama artık dışarıdasın ve yeni bir başlangıç yapmak için fırsatın var. Eski hayatının seni tekrar içine çekmesine izin verme." Güçlükle yutkundum. "Eski alışkanlıklara ve acılara kapılmak kolaydır ancak artık var olmayan şeylerin peşinde koşarak asla mutlu olamazsın. Geçmişi unutup hayatına devam etmelisin. Ben öyle yaptım."

Suratı hâlâ kıpkırmızı olan Max'i otel odasında yalnız bırakarak çıktım.

Kage'le asansöre binip lobiye inerken zihnim binlerce düşünceyle uğulduyordu.

Geçmişi unutup hayatına devam etmelisin. Ben öyle yaptım.

Hayatıma devam etmiş miydim? Hayır, tam olarak değil.

Hırsızın neden böyle yaptığına akıl sır erdiremeyecek olsa da aldığım eşyaları Josh'ın evine geri bırakıp her şeyi unutmayı planlamıştım. Fakat bunu yaparsam yalanlarım *daima* sırtımda yük olarak kalacaktı. Josh neler olduğunu asla öğrenmese bile ben bilecektim. Beni her öptüğünde, bana her gülümsediğinde ondan bir şey sakladığımı düşünmek beni içten içe kemirecekti. Sonunda biz de bitecektik.

Yalanlar üzerine nasıl ilişki kurulabilirdi?

Maalesef kurulamazdı.

Asansör kapıları açıldı. Lobiden geçerken çirkin turuncu halıyı ve yıpranmış koltukları neredeyse hiç fark etmeden ilerledim.

Geçmişi unutmak, onu yeni bir temelin altına gömüp kimsenin bulmamasını ummak değildi. Aslında, çirkin olan her şeyi ifşa edip sorumluluk almak anlamına geliyordu.

Ortada zorlayıcı bir durum varsa, bunu kabullenmediğimiz sürece iyileşemezdik.

Kage'le birlikte otelden çıkarken düşüncelerim tamamen netlik kazanmıştı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Josh'a gerçeği söylemek zorundaydım.

BÖLÜM 46

Josh

"BUGÜN KEYFİN BAYAĞI YERİNDEYDİ." CLARA, vardiyam biterken bana bakıp durumumu komik bulmuş gibi tek kaşını kaldırdı. "Neden acaba? *J* ile başlayıp *S* ile biten bir sebep yüzünden olabilir mi?"

"Bunu ne onaylayabilirim ne de reddedebilirim," dedim ıslık çalarak.

Geçen günkü hırsızlık olayını saymazsak, gerçekten de müthiş bir hafta geçirmiştim. Michael'ı geride bırakıp, Alex'le yeniden yakınlaşmaya başlamıştım ve hastane beni fazla zorlamamıştı. Acilde hiç ölüm olmamış, çok sayıda yaralının olduğu türden bir kaza vakası gelmemişti. Bizi uğraştıran tek kişi, pürmüzle oynayan bir geri zekâlıydı.

Ayrıca, Jules'un baro sınavı gelecek haftaydı. Bu da kısa süre içinde gerçek randevulara dönebileceğimiz anlamına geliyordu.

Sınavdan sonraki ilk randevumuzu planlamıştım bile. *Legally Blonde Müzikali*'nin kısıtlı süreli yeniden gösterimi için New York'a hafta sonu gezisine gidecek, araya da bir sürü leziz yemek ve seks sıkıştıracaktık.

Bu gezi için bir çalışma arkadaşımla vardiya değiş tokuşu yapmam gerekecekti ve asistan doktor maaşıma büyük bir darbe inecekti ama Jules bunu hak ediyordu. Baro sınavını atlatmak büyük bir kutlama gerektirirdi.

"İyi, söyleme o zaman." Clara gözlerini devirdi. "Diğer hemşireler peşinde koşmayı bıraksın diye er ya da geç ilişkini duyurmak zorunda kalacaksın zaten."

"*Sen* Tinsley'yle arandaki ilişkiyi itiraf ettiğinde, ben de kendiminkini duyururum." Kaşlarını çattığında gülümsedim. Aylardır Tinsley'yle çıkıyor olmasına rağmen hâlâ işi resmiyete dökmeyi reddediyordu. Bir de insanlar *benim* bağlanma problemim olduğunu söylerdi. "Ne oldu? Buna cesaret edemedin mi?"

"Hoşça kalın, Dr. Chen," dedi Clara imalı bir şekilde.

Bir kahkaha attım ve ona el sallayıp hastaneden ayrıldım.

Bu gece Alex'le içmeye gitmek için sözleşmiştik ama daha dört saatim vardı. Bir duş alıp kısa bir şekerleme yaptıktan sonra belki New York'la ilgili araştırma yapmak için zamanım olurdu. Gideceğimiz bölgede tuzlu karamelli dondurmalarının mükemmel olduğu söylenen bir tatlıcı olduğunu duymuştum.

Eve vardığımda güvenlik kodunu girip kapıyı iterek açtım. Hırsızlık olayından sonra yaptığım ilk şey eve bir güvenlik sistemi kurmak olmuştu. Alex'in tavsiye ettiği bir sistem olduğu için güvenilir olduğuna inanıyordum.

Daha doğrusu, tavsiye ettiği onuncu sistemdi. İlk dokuzu acayip pahalı olduğu için bunu seçmiştim ama en azından ilk ondaydı.

Duştan çıkarken neredeyse uyumak üzereydim ancak kapı zilinin sesiyle birlikte sıçrayarak kendime geldim.

Bir eşofman altı giyip kapıyı açtığımda karşımda Jules'u görmek benim için hoş bir sürpriz oldu.

"Selam, kızıl." Onu ukala bir sırıtışla selamladım. "Benden uzak duramıyorsun galiba. Bunun için seni suçlayamam." Kendimi işaret ettim. "Şuna baksana."

Duştan sonra giyinmediğim için üstüm hâlâ çıplaktı ve böbürlenmek falan istemiyordum ama karın kaslarım tam bir sanat eseriydi.

"Misafirin olduğunu bilseydim sonra gelirdim," dedi kuru bir sesle. Elinde büyükçe bir resim çantası vardı. Resim yapmadığı için böyle bir şey taşıması tuhaf geldi. Belki de buraya gelmeden önce alışverişe gitmişti. "Egonla haftalık sevişme seansını bölmek istemezdim."

"*Günlük*," diye düzelttim. "Kendini sevmek, kişinin öz saygısını koruması için kritik önem taşır. Fakat sen çok seksisin, bu yüzden de işimi bölmene bir şey demiyorum." Onu içeriye çektim ve dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce kapıyı tekmeleyerek kapattım. "Ders çalışmaya ara mı verdin?"

"Bir nevi." Jules bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken alışılmadık derecede gergin görünüyordu.

"Pekâlâ. Yine de fazla boşlama. Seni gördüğüme ne kadar sevinsem de bu sınavın canına okumanı istiyorum." Heyecan dalgaları içimi sardı. "Sonrasında sana bir sürprizim olacak."

"İple çekiyorum."

Durgun cevabı karşısında kaşlarımı çattım. Normalde sürprizin ne olduğunu öğrenmek için pes ettirene kadar beni darlardı. "Sen iyi misin?"

"Evet, hayır. Yani... sana söylemem gereken bir şey var." Uzun bir nefes aldıktan sonra kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Hırsızın çaldığı tabloyla ilgili."

"Tamam..." Gözlerimi kıstım. "Geçen gün internette gördüğümüz tabloyu almamı falan istemeyeceksin, değil mi? Poker oynayan köpekler iyi ama o tablonun aynısı bin kişide daha vardır herhalde."

"Hayır." Gülüşü zorlama gibiydi. "Aslında komik bir hikâye. Senden çalınan tablo bende."

Kaşlarımı çattım. "Kopyasını mı buldun?"

"Hayır." Jules çantasıyla oynuyordu. "Asıl tablo. Odandaki yani."

Gülümsemem yok oldu ve korkunç bir önsezi, bir buz tabakası gibi tenimi kapladı. Polis tek ipucu bile bulamamışken Jules tabloyu hangi cehennemden bulmuştu?

"Neyden bahsediyorsun?"

Jules cevap vermek yerine yavaşça resim çantasının fermuarını açtı.

Çıkardığı şeye boş boş baktım.

Tablo, kahverengileri ve yeşilleriyle ihtişamlı bir şekilde bana bakıyordu. Bu kadar küçümseyici olduğunu hiç fark etmemiştim. Sanki bana sırıtıyor, kışkırtıcı bir sesle şarkı söylüyordu.

Senin bilmediğin bir şey biliyorum. Öğrenince hiç hoşuna gitmeyecek bir şey...

"Hepsi bu değil." Jules'un sesi o kadar şiddetli titriyordu ki konuşanın o olduğuna inanmak zordu. Sanki karşımdaki onun çarpıtılmış bir versiyonuydu.

Elini çantasına atıp üç şey daha çıkardığında hissettiğim önsezi, inanmazlığa dönüştü.

Saatim. iPad'im. Acil durum param.

Hayır.

Eşyalarımı sehpanın üzerine koyarken ellerinin titremesi sesinin titremesiyle eşdeğerdi.

Hayır, hayır, hayır.

"Bana hırsızın peşine düşüp eşyaları geri aldığını söyle." Kulaklarımdaki uğultudan kendi sesimi zor duyuyordum. "Hırsızın vicdan azabı çekip ben duştayken eşyalarımı verandama bıraktığını, senin de orada bulduğunu söyle. Kahretsin Jules, *bir şey* söyle!"

Kuşkuyla birlikte başka bir duygu daha boğazımı sıkmaya, nefesimi kesmeye başlamıştı.

"Bunları ben çaldım." Jules'un itirafı göğsüme bir kurşun gibi

saplandı. "Çok özür dilerim. Yapmak istemedim ama o bana şantaj yapıyordu ve boyun eğmekten başka ne yapacağımı bilemedim..."

Kafamdaki uğultu yükseldikçe Jules'un hızlı hızlı konuşmasını duyamaz oldum. Sözleri, dünyamı çirkin grilere ve acımasız kırmızılara boyayan bulanık bir akıntı oluşturuyordu.

O sanatçıydı, bense onun ellerinden çıkan sürrealist bir kâbusun kucağındaydım.

"Kim?" Duyduğumu hatırladığım son şeye odaklandım.

Beynim uyuşmuştu ve konuşmak, normalden daha fazla çaba gerektiriyordu.

Jules kollarını beline doladı. "Max."

Max. Hyacinth'te tanıştığım adam.

O kendini beğenmiş puştun adını duymak damarlarımın sıvı öfkeyle dolmasına yol açtı. Aynı öfke, konuşurken sesime de akıyordu. "En başından anlat."

Jules bu sefer her şeyi -Ohio'daki hırsızlıklarını, Max'le ilişkisini, seks kasetini, şantaj yüzünden evime nasıl girdiğini ve en sonunda videodan nasıl kurtulup tabloyu geri aldığını- açıkça anlatırken hissiz bir şekilde dinledim.

Bitirdiğinde oluşan sessizlik sağır ediciydi.

"Özür dilerim." Jules yutkundu. "Bunları sana daha önce söylemeliydim ama daha yeni anlaşmaya başlamışken aramızı bozmak istemedim. Nasıl tepki vereceğinden emin olamadım ve düşündüm ki..."

"Düşündün, ha?"

"Sana geçmişimden bahsetseydim hakkımda varsaydığın tüm korkunç şeyleri doğrulamış olurdum." Her kelimesinde sesi biraz daha azalıyordu, söylediklerinin ne kadar aptalca olduğunu o da fark ediyor olmalıydı.

Giderek şiddetlenen öfkem damarlarımdan sızıp göğsüme yayıldı ve geride bir şey kalmayana dek içimi oydu.

Öfkemin yarısı, Jules'a yaptıklarından dolayı Max'e karşıydı.

Diğer yarısıysa...

Nefes al.

"Anlıyorum." Ne kadar denesem de içimde bir gram sıcaklık bile hissedemiyordum. Vücudumdaki tüm kan donup acı verici bir kütle halini almıştı, azıcık hareket etsem kırılacak ve beni içten dışa parçalayacak binlerce buz sarkıtına dönüşmesinden korkuyordum. "O zaman şimdi neden anlatıyorsun?"

"Artık sana yalan söylemek istemiyorum. Zaten yalan söylemeyi *hiç* istemedim..." Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. "Yeni bir başlangıç yapalım istedim. Daha fazla sır ya da yalan olmadan."

Göğsümdeki soğukluk artarken, "Anlıyorum," diye tekrarladım. "Seni affediyorum."

Sözlerim ve soğuk sesim arasındaki tezat, tereddüt edip yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Beni affediyor musun?"

"Evet." Gülümsedim ama bu hareket çok garip hissettirdi. Sanki dudaklarımı artık yapamadıkları bir şeye zorluyordum. "Gel buraya, kızıl."

Ona taktığım isim dilimde acı bir tat bırakmıştı.

Jules bir an tereddüt ettikten sonra bana doğru adım attı.

Küle dönmüş teni ve gözlerini gölgeleyen koyu halkalarla bile; şimdiye dek gördüğüm en güzel, en hain şeydi.

Ensesini kavrayıp başparmağımı nazikçe teninde kaydırdım, sonra onu kendime çekip can acısıyla inletecek kadar sert şekilde öptüm.

"Acıdı mı?"

Kafasını iki yana salladı. Kasları elimin altında kaskatı kesilmişti.

"Güzel." Öpücüğü yumuşatıp dilimle dudaklarını yatıştırdım. "Yalan söylememeliydin, kızıl," diye fısıldadım. "Yalancılardan nefret ettiğimi biliyorsun."

Omuzları hafifçe titredi. "Biliyorum."

"Ama sen..." Ağzımı çenesine, oradan da boynuna kaydırdım. "Sen çok güzelsin. Her zaman taktığın o iğneli zırhın altında çok tatlı bir kadın var. Ayrıca benim hakkımda, başka kimsenin asla bilmeyeceği şeyleri biliyorsun." Dişlerimi boynuyla omzunun birleştiği yere batırdım. "Sana nasıl kızgın kalabilirim?"

Elimi eteğinin altına kaydırıp bacaklarının arasına değdirdiğimde Jules bir kez daha inledi. İlk kez benim için ıslanmamıştı.

Eh, bunu değiştirecektik.

Parmaklarımı külotunun içine daldırıp ıslaklığını hissedene ve bedeni benimkine doğru eriyene dek onu okşadım.

Hareketlerim soğuk ve mekanikti. Milyonlarca kez yaptığım şeyleri tekrar ederken ağzının minik inlemelerle açılmasını duyarsızca izledim.

Aletim öfkeyle fermuarımı zorladı. Bu sadece, vücudumun canlı kalan tek kısmının gösterdiği fiziksel bir reaksiyondu.

Jules tam orgazma yaklaşırken elimi hızlıca üzerinden çektim.

"Dizlerinin üzerine çök, hemen."

Sert ses tonum karşısında irkildi ama bir anlık tereddütten sonra hiç karşı gelmeden yere çöktü.

"Bunu istiyor musun?" Çenesini tutup onu gözlerime bakmaya zorladım. "İstemiyorsan söyle, kızıl. Bu son şansın."

Jules'un boğazı bir yutkunmayla hareket etti. "İstiyorum."

Çenesini bırakıp bir elimle kafasını geri çektim, diğer elimle de aletimi serbest bırakıyordum.

"Durmamı istersen bacağıma vur."

Kendimi boğazının derinliklerine itmeden önce son uyarım bu oldu. Bu acımasız istilayla öğürdü ve gözleri yaşlarla doldu ama ellerini kucağından ayırmadı.

Saçlarını iki elimle kavrayıp ağzını şiddetle becermeye başladım. Çenesine çarpan hayalarımın son derece erotik sesi, Jules'un gırtlağından yükselen hırıltı seslerine karıştı.

Kafamı eğip onu izlerken çenemi sıktım. Gözlerinden yaşlar akmış, yanakları rimelinin siyah boyasıyla lekelenmişti. Aletimi emerken neredeyse boğulacak gibi görünmesi göğsümün mantıksız bir öfkeyle dolmasına neden oldu.

Gözlerimi yumup kafamı geriye attım. Fakat bu büyük bir hataydı çünkü zihnim anında istenmeyen hatıralarla doldu.

Vermont. Klinik. Hyacinth. Piknik. Ohio.

İlişkimizi şekillendiren her yapboz parçası lekeliydi artık.

Konu Jules'un yalanlarının büyüklüğü değildi. Salak bir tablo ya da birkaç eşyayı sikime bile takmıyordum. Asıl önemli olan güvendi.

Hayatım boyunca tek istediğim şey dürüstlük olmuştu fakat her seferinde bir aldatmacayla karşılaşmıştım.

Midem gerginlikten bir bıçakla oyuluyordu sanki.

Gözlerimi açıp aletimi Jules'un ağzından çıkardım. Tenim terle kaplanmıştı ve kalbim göğsüme acı verici bir şekilde çarpıyordu.

Jules darmadağınıktı. Saçları karışmış, dudakları şişmiş, yanakları yaşlarla ıslanmıştı. Bana bakarken kocaman açılmış ela gözleri, duymak istemediğim sözler söylüyordu.

"Ellerinle dizlerinin üzerinde dur."

İçimden ona bakmak gelmiyordu ama bedenini arkadan becerirken bile eskiye dair görüntüler zihnimi cayır cayır yakıyordu.

Güneş ışığında parlayan saçları. Bana hakaret ederken parlayan gözleri. Elime değen elinin yumuşaklığı. Gülümsediğinde ağzının sağ köşesinin diğerinden daha fazla kıvrılması.

Göğsümde bir kütle oturuyordu.

Jules boşalmak üzereydi. Nefes alış verişleri ve iç duvarlarının aletimi sıkması onu ele veriyordu.

Bazen her hareketini tanımam, bazense ona tamamen yabancı olmam ne kadar da komikti.

Kulağına doğru iyice eğildim. "Seni affettiğimi söylemiştim ya?" Elimi önüne doğru uzatıp klitorisini çimdikledim. "Yalandı."

Jules'un orgazmı, sözlerimle aynı anda çarptı ve dudaklarından hıçkırıkla inleme karışımı bir ses döküldü.

Ben de hemen arkasından tatmine ulaştım fakat kaburgamın arkasındaki baskı hiçbir şekilde azalmadı.

Onu bırakıp doğrulduğumda Jules öne doğru düştü. Elbisesi belinde toplanmıştı ve omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Yalan nasıl hissettiriyormuş, Jules?" Öfke dolu, soğuk sesim başkasına aitti sanki. Benim hiç olmadığım kadar gaddar birine. "İyi değil, öyle değil mi?"

Damarlarımdaki buzlar erimişti. Şimdi içten dışa sular altındaydım ve bir yanım pes edip kendimi bırakmak ve bir daha gün yüzüne çıkmamak istiyordu.

Michael. Alex. Jules.

Hayatta en çok güvendiğim üç kişi beni sırtımdan bıçaklamıştı. Michael'ın ve Alex'in ihaneti canımı çok yakmıştı fakat Jules'unki çok başkaydı. O, yaşadıklarım yüzünden ne kadar berbat hissettiğimi *bildiği halde* yapmıştı bunu.

Mantıken, bana daha önce söylememesinin sebebini anlıyordum. Ancak duygulara da engel olamıyordum, incinmiştim ve bu tüm anılarımızı zehirlemişti.

Dikkatli ol, kızıl. Böyle şeyler söylemeye devam edersen seni asla bırakamayabilirim.

Güvendiğim birkaç kişiden birisin... Birbirimize katlanamadığımız zamanlarda bile bana karşı dürüst olduğunu biliyordum.

Yanaklarım alev alevdi.

Lanet olası aptalın tekiydim.

Jules yerden kalkıp bana döndü. Yüzünde ve boynunda dev kızarıklıklar oluşmuştu. Artık ağlamıyordu ama sessiz odada duyulan solukları anormal şekilde gürültülü ve sığdı.

"Her şeyi bir veda seksiyle bitirmek tam da bize göre, değil mi?" Ağzım zalim bir gülümsemeyle çarpıldı. Göğsümdeki dinmeyen baskı boğazıma yükselmişti ve konuşmak bile çok zordu. "En azından orgazm oldun, yani sana hiçbir şey vermediğimi söyleyemezsin. O sıkı amını özleyeceğim gerçi. Kimse aletimi senin kadar iyi kavramıyor. En iyi özelliğin bu."

Yüzündeki şiddetli acı, kalbime kızgın bir demir saplanmış gibi hissetmeme neden oldu.

"Yaptığım şey yanlıştı ve bunun için özür dilerim." Sesi kısık olsa da her zamanki alevini tamamen kaybetmemişti. "Ama senin bu yaptığın acımasızlık."

"Öyle mi?" dedim alaycı bir şekilde. "Çok özür dilerim. Ama gördüğün gibi, nazik olmak geçmişte pek işime yaramadı." Gözlerim yanmaya başladı.

Ona bakmak canımı yakıyordu. Sesini duymak canımı yakıyordu. *Her şey* canımı yakıyordu.

"Siktir, Jules. Bana söyleyebilirdin. Sana zorla yaptırılan şeyler yüzünden seni yargılayacağımı, yanında olmayacağımı, o şerefsiz orospu çocuğunu seninle alt etmek istemeyeceğimi mi düşündün gerçekten de? Senin gözünde bu kadar mıyım? Tamam, Hyacinth'te söylememeni anlıyorum ama Ohio'dan sonra..." Çenemi sıktım. "En çok da bu acıtıyor, kahretsin. Ben sana bu kadar güvenmişken senin bana güvenmemen."

Jules'un çenesi titriyordu. Yumruğunu ağzına bastırırken loş ışıkta gözleri nemle parlıyordu.

Yumruğunun arasından bir hıçkırık kaçtı. Sonra bir tane daha. Kesik kesik nefesler alırken yükselen hıçkırıkları havadaki tüm molekülleri emiyordu.

Hiçbir şey yapmadan onu izledim. Hareket etmemek için kendimi tutmaya çalışırken bütün kaslarım kasılmıştı.

Hâlâ onu teselli etmek isteyen yanımdan iğreniyordum. Kendini korumayı hiç düşünmeyen yanımdı bu. Jules'a o kadar ih-

tiyaç duyuyordu ki ölmeden önce gördüğü son şey o olsun diye, göğsüne hançer saplamasına bile izin verirdi.

Sanırım Jules haklıydı, ben *gerçekten* bir mazoşisttim.

"Git buradan."

Jules kısık sesli emrim karşısında irkildi. "Josh, lütfen. Yemin ederim ben..."

"Git. Buradan."

"Seni..."

"*Sakın* söyleme." Nabzım yeni bir adrenalin patlamasıyla hızlandı. *Nefes al. Kahretsin, nefes al.* "Git buradan dedim, Jules. *Siktir git!*"

Sonunda hareket etti. Kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken yumuşak hıçkırıkları gittikçe soldu. Kapı arkasından kapandı ve sonrasında... sessizlik her yeri kapladı.

Dik durmamı sağlayan gerginliğim birdenbire yok oldu.

Omuzlarım sessizce sarsılırken iki büklüm olup ellerimi dizlerime yasladım. İçimdeki baskı hayati organlarımı boğuyor fakat ne kadar büyüse de patlamayı reddediyordu. Orada öylece duruyor, beni öldürüyordu.

Jules gitmişti ama onu hâlâ *hissediyordum*. Her yerdeydi. Odanın her santimi onunla kaplıydı. Düşüncelerimi, kalp atışlarımı işgal etmişti.

Bana onu hatırlatan her şeyi yok etme dürtüsüyle bir hışım kanepeden kalkıp odama geçtim, çalışma masamın çekmecesini karıştırıp *Legally Blonde Müzikali*'nin biletlerini bularak parça parça ettim ve konfeti halinde çöp kutusuna düşmelerinden büyük tatmin duydum.

Ardından bende kaldığı ilk gece giydiği tişörtü, ilk randevumuzun gizli hatırası olarak aptal gibi sakladığım Giorgio'nun Yeri fişini, üstünde hâlâ kokusu olan yastığı ve ikimize dair küçücük bir anıyı bile taşıyan her şeyi attım.

İşim bittiğinde odam da tıpkı kalbim gibiydi. Bomboş.

Çıplak kalmış odanın görünüşüne daha fazla dayanamayınca mutfağa gittim ve en yakınımdaki viski şişesini kaptım.

Şu anda Jules'un varlığını yok etmekten başka bir şey düşünebilseydim, son zamanlarda çok fazla içtiğim için endişelenebilirdim. Ama her gece içip içip sızıyor değildim.

Viskiyi bardağa koymaya zahmet etmeden direkt kafama diktim.

Ne kadar içtiğimi bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Hissizliğin karanlığına dalana, Jules'a dair tüm düşünceler zihnimden silinene dek içtim.

BÖLÜM 47

Jules

SENİ AFFETTİĞİMİ SÖYLEMİŞTİM YA? YALANDI.

Metroya doğru sarsak adımlarla ilerlerken Josh'ın sözleri beynimde sonu gelmeyen bir işkence gibi çınlıyordu.

Seni affettiğimi söylemiştim ya? Yalandı.

Seni affettiğimi söylemiştim ya? Yalandı.

Affettiğimi söylemiştim ya? Yalandı.

Yalandı.

Yalandı.

Gözyaşları görüşümü bulandırmıştı, nereye gittiğimi bilmiyordum ama umurumda değildi. Sadece uzaklaşmak istiyordum.

Josh'ın acımasız sözlerinden, soğuk gözlerinden, kin dolu dokunuşundan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Her şeyi batırdığım ve başka kimseyi suçlayamayacağım gerçeğini de düşünmek istemiyordum.

İnsanlar sevip de kaybetmenin, hiç sevmemekten daha iyi olduğunu söylüyordu.

Fakat sevdiğin ve kaybettiğin insanın tiksinti dolu bakışlarıyla karşılaşmanın ne kadar acıttığını kimse söylemiyordu. Josh,

benden nefret ettiğini *sandığım* zamanlarda bile bana asla öyle bakmamıştı.

Elimin tersiyle yanaklarımı sildim ama bu tıpkı okyanusun sularını süpürmeye çalışmak gibi tamamen faydasızdı.

Gerçekleri duyunca Josh'ın kötü bir tepki vereceğini biliyordum. Fakat *bu kadar* kötüsünü hiç beklememiştim.

En kötüsü de söylediklerinde haklı olmasıydı. Geçmişimi öğrendikten sonra yanımda kalmasını ummuyordum. Özgüvensizliklerim yüzünden öyle kör olmuş, hayatımdaki sayılı güzelliklerden birini mahvetmekten öyle korkmuştum ki; sonunda kehanetim kendi kendini doğrulamıştı.

Josh seks kasetini ya da aptal tabloyu umursamıyordu. Kızdığı şey ona yalan söylememdi.

Lanet olası aptalın tekiydim ben.

Tabloyu isteseydin sana verirdim. Sana istediğin her şeyi verirdim.

Göğsüme minik iğneler batıyordu. Kalbim sanki üzerine sıcak köz dökülmüş gibi yanıyor, ciğerlerime yeterince oksijen dolmuyordu. Aldığım her nefes canımı acıtıyordu.

Her nefesim, her kalp atışım, her göz kırpışım... Normal bedensel işlevlerin hepsi *acıtıyordu.*

Bedenim bile benden nefret ediyordu.

Metro durağı görüş alanıma girerken tekrar yüzümü sildim. Bir şekilde gelmeyi başarmıştım.

Altı durak gittikten sonra beş dakika yürüyecek, sonra da evde olacaktım.

Altı durak. Beş dakika.

Bu kadar süre hayatta kalabilirdim.

"Toparlanman lazım," diye hıçkırdım kendi kendime. "Yoksa insanlar polisi çağıracak."

Kendi kendime konuştuğum için yanımdan geçenler korkulu ve telaşlı bakışlarla bakmaya başlamışlardı bile.

Neyse ki tren tam istasyona indiğim anda geldiği için beklemek zorunda kalmadım. En boş vagonu seçip bir köşeye kıvrıldım ve yanımdan geçip giden karanlık tünelleri izlemeye koyuldum. Mahvolmuş yansımam camdan bana bakıyordu. Saçlarım karmakarışıktı, rimellerim akmıştı ve yüzüm sanki kurdeşen döküyormuşum gibi kıpkırmızıydı.

Sana zorla yaptırılan şeyler yüzünden seni yargılayacağımı, yanında olmayacağımı, o şerefsiz orospu çocuğunu seninle alt etmek istemeyeceğimi mi düşündün gerçekten de? Senin gözünde bu kadar mıyım?

Gözlerimi yumdum. Zamanı geri alıp Max'le ilgili tüm kararlarımı değiştirebilmeyi dilerdim.

Sözde, bir avukat olacaktım. Aklımı ve mantığımı kullanıp stratejik kararlar almam gerekiyordu ama konu Max ve Josh olunca doğru düzgün düşünemiyordum.

Bu yüzden de kendi hayatımın içine etmiştim.

Düşüncelerimde boğulmamak için gözlerimi tekrar açtım ve dalgın dalgın metro duraklarını izlemeye başladım.

Tenyleytown. Van Ness. Cleveland Park. Woodley Park-Zoo/ Adams Morgan.

Kendi durağıma ulaşınca metrodan indim. Mirage'a kadar yürürken hıçkırıklarım artık kesilmiş, vücudumu soğuk bir uyuşukluk kaplamıştı.

Karanlık, sessiz dairede ilerlerken adımlarım aşırı gürültülüydü. Neyse ki Stella evde olmadığı için neden bok gibi göründüğümü ona açıklamak zorunda kalmadım.

Tek istediğim yatağa girip bütün gece uyumaktı ama öncesinde bir duş almayı başardım. Hareketlerim gergin ve mekanikti. Sanki gerçekten burada değildim.

Keşke burada olmasaydım.

Üzerime çok büyük bir ağırlık çökmesine rağmen uykuya dalamayınca tavanı izleyip sessizliği dinlemeye başladım.

Belki hayal gücümden kaynaklanıyordu ama burnuma sanki Josh'ın parfümünün kokusu geliyordu. Gözlerimi kapatsam yanımdaymış, yüzünü boynuma gömüp güçlü vücudunu benimkine sarmış gibi yapabilirdim.

Odama aldığım ilk erkeksin, biliyor musun?

İlk ve son, kızıl.

Fazla sahipleniciyiz, ha?

Kesinlikle.

Paylaşmayı sevmem.

Paylaşmak bir erdemdir, Josh.

Sikimde bile değil. Ben asla paylaşmam. Konu sen olduğunda, asla olmaz.

Yanağımdan sıcak ve ıslak bir şey aktı. Dudaklarımda tuz tadı alınca yine ağlamaya başladığımı fark ettim.

Önceki hıçkırıklarımın aksine bunlar tamamen sessizdi. Fakat göğsümün içinde fırtınalar kopuyor, kemiklerimi sızlatıyor ve beni boğuyordu.

Gözyaşlarımı silmeye zahmet etmedim. Yatağımda öylece uzandım, karanlığa gözlerimi diktim ve acının beni canlı canlı yemesine izin verdim.

BÖLÜM 48

JOSH'LA AYRILMAMIZIN TEK İYİ YANI, BARO SINAVINA çalışmam için bana daha fazla zaman ve motivasyon sağlaması oldu. Öncesinde de motivasyonum tamdı aslında ama kırılan bir kalbi yatıştırma ihtiyacı, insanı daha azimli yapıyordu.

Klinikten bir haftalığına izin alıp kendime son bir hazırlık maratonu oluşturdum.

Sabah yedide kalk.

Kahvaltı edip duş al.

Öğlene kadar ders videolarını izle ve not al.

Öğle yemeğini ye ve kısa bir mola ver.

Test çözüp makale oku.

Akşam yemeği yiyip biraz daha dinlen.

Önceki Çok Eyaletli Baro Sınavı sorularına çalış.

Uyu.

Her gün aynı programa sadık kaldım çünkü anlık bir sapma bile gösterirsem karanlık bir deliğe düşüp, bir daha asla çıkamayacağımdan korkuyordum.

Düzen iyi bir şeydi. Onun sayesinde karar vermek ya da ya-

pılacaklar listemde sırada ne olduğunu düşünmek zorunda kalmıyordum.

Tabii bu düzen sadece *sınava kadar* sürdü. Sonrasındaysa...

Önümdeki kâğıda boş boş baktım.

Evli bir çift, kadının erkek kardeşiyle birlikte bir bisiklet mağazası açmaya karar verir. Bir limited şirket kurmak için tescile başvururlar... vitrinli bir dükkân kiralarlar... 150 bisiklet lastiği satın almak için sözleşme imzalarlar...

Gözlerimi birkaç kez kırptım ve olayı daha dikkatli bir şekilde yeniden okudum. Şakaklarım ağrımaya başlamıştı ama bitiş çizgisine varmak üzereydim.

Sınav altı saat sürmüştü ve bu son soruydu. En azından ilk gün için. Yarın da çoktan seçmeli sınav vardı ama şimdilik ona kafa yoramayacaktım.

Notlarımı deftere karalarken kalemin kâğıda sürtünme sesi kulaklarımı doldurdu. Ardından da son soruları okuyup cevaplarımı bilgisayara girmeye başladım.

Kurulan limited şirketin türü nedir? Üyeler tarafından mı, yoksa seçilen bir yönetici tarafından mı yönetilmektedir? Açıklayın.

Yapılan sözleşme bağlayıcı mıdır? Açıklayın.

Vesaire vesaire.

Süre dolmadan tam bir dakika önce elektronik ortamda cevaplarımı yazmayı bitirdim ve içimin heyecanla ya da rahatlamayla dolmasını bekleyerek internet sitesinden çıktım. Seneler süren eğitim ve aylar süren çalışmalardan sonra, kariyerimin geleceğini belirleyecek olan sınavı yarı yarıya tamamlamıştım.

Ama ne heyecan ne de başka bir şey hissediyordum.

Göğsümü kaplayan şey sadece... boşluktu.

Yakınımda oturan, bir başka avukat adayı olduğunu düşündüğüm bir kadın, "Sanırım iyi geçti," dedi telefonuna. Sonra hattın diğer ucundaki kişinin dediği şeye güldü. "Kes şunu... Evet, tabii ki. Akşama yemekte görüşürüz. Seni seviyorum."

Boğazıma bir yumru takıldı.

Alternatif bir evrende olsak ben de şu anda telefonda Josh'la konuşup kutlama planı yapıyor olurdum. Yarın da sınav olduğu için basit bir yemeğe çıkardık belki. Ama Josh'ı tanıyordum, basit bir yemeği bile tam bir prodüksiyona dönüştürürdü.

En sevdiğim restoranda akşam yemeği yedikten sonra eve döndüğümüzde bana rahatlatıcı bir masaj yapardı ve "stresimi atmam" için seks seansı başlardı....

"Seks için her türlü bahaneyi kullanırsın, değil mi?" diye takıldım paltomu çıkarıp kanepeye atarken.

Josh belimi kavrayıp beni kendisine çevirdi. "Bahaneye ihtiyacım olduğunu kim söyledi?" Yanağındaki gamze ortaya çıkmıştı. "İtiraf et, sen de sürekli beni becermeyi istiyorsun. Ama madem bahsi geçti..." Avucunu uyluğumun iç kısmında kaydırdığında nefesim kesildi. "Baro sınavını yarı yarıya tamamlamak büyük bir mesele. Kutlanmayı hak ediyor."

"Öyle mi diyorsun?" Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ama başparmağı tenimde daireler çizerken bu çok zordu.

Karnımın alt kısımlarına bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı.

"Hı-hı." Josh'ın gözleri yaramazlıkla parladı. "Ne derler bilirsin. Ödülsüz çalışma, Jules'u köreltir."

"Öyle bir söz yok."

"Var. Benim sözüm. Ve ben, sözüne itibar edilmesi gereken biriyim." Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Şimdi, ödülüne gelelim..."

Asansörün sesi, hayalimi milyonlarca pürüzlü parçaya ayırdı.

Dışarıda geçirdiğimiz romantik bir gecenin ardından Josh'ın evinde değildim. Şehir merkezindeki sıradan bir binanın soğuk koridorundaydım.

Onu bir kez daha kaybetmişim gibi mideme kramplar girdi, göğsüm sıkışmaya başladı.

Aptal, saf bir yanım Josh'ın sihirli bir şekilde ortaya çıkıp klişe bir romantik komedi filmindeymişiz gibi beni şaşırtmasını umuyordu ama elbette ki öyle bir şey olmadı.

Nefesim hızlandı. Klimanın soğuk esintisi iliklerime kadar işlerken mermer zemindeki ayak sesleri tehditkâr bir hal aldı.

Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu.

Maalesef ki kapıları açılan asansör aşağıya değil yukarıya gidiyordu, diğeri de altıncı katta takılıp kalmıştı.

Beklemek yerine merdiven boşluğuna giden kapıya yöneldim. Zaten üçüncü katta olduğum için yürüyerek inmek zor olmazdı.

Her şeyi bir veda seksiyle bitirmek tam da bize göre, değil mi?

O sıkı amını özleyeceğim gerçi. Kimse aletimi senin kadar iyi kavramıyor. En iyi özelliğin bu.

Josh'ın benden ayrılırken söylediği son sözleri hatırlayınca aynı acıyı tekrar yaşadım. İnsanın bam teline hem iyi hem de kötü anlamda nasıl basacağını çok iyi biliyordu.

Yine de onu öyle çok özlüyordum ki nefes almak bile içimi acıtıyordu.

Gel buraya, kızıl.

Senin Yeni Zelanda'da olman gerekiyordu.

Burada olmayı tercih ettim.

Onu o geceden beri görmemiştim. Kliniğe uğramamıştı, mesajlarımla aramalarımı da görmezden geliyordu. Ama eğer...

"Tabloyu geri almam lazım, Jules."

Kafamı kaldırıp yüzümün dibinde kahverengi saçlar ve mavi gözler görmemle Max'in beni duvara yapıştırması bir oldu.

Kafam betona çarptığında hafifçe bağırdım. Çarpmanın etkisiyle görüşüm bulanıklaşmış olsa da Max'in sert yüz ifadesini görebiliyordum.

"Tablo bende değil," dedim nefes nefese. "Attım."

Josh'ın peşinden gitmesini istemiyordum. Christian, Max'in "arkadaşlarının" tabloyu tekrar çalmaya çalışması ihtimaline

karşı gözünü Josh'tan ayırmayacağına söz vermişti fakat bu sürdürülebilir bir çözüm değildi.

Tabloyu atmadan önce Josh'a göstermeyi ben istemiştim. Her şeyi bilmeyi hak ediyordu ama durumu açıklarken tehlikeden de bahsettiğim için Max'in tayfası kapısında belirmeden önce o resimden kurtulmayı akıl etmesini umuyordum.

"Yalan söyleme, Jules. Yalanlarını her zaman anlarım." Max'in nefesi viski kokuyordu. Yüzünde, her zaman taktığı o beyefendi maskesinden eser yoktu. Kan çanağına dönmüş gözleri panik doluydu, dudakları çirkin bir hırlamayla kıvrılmıştı ve yüzündeki ince ter tabakası, merdiven boşluğunun floresan ışıklarının altında parlıyordu.

Akli dengesi bozulmuş gibiydi. Yırtıcıydı.

Kalbim gümbürderken ağzımda yoğun, keskin bir tat belirdi.

Korkunun tadıydı bu.

"Bulamazsam beni öldürecekler." Alnından bir damla ter süzüldü. "Tabloya *ihtiyacım var*. Almam için bana yardım edeceksin."

"Attım diyorum sana." Kalbimin hızlı atışları yüzünden her an bayılabilirdim.

Kapının dışındaki insanların seslerini duyabiliyordum. Çok yakında olsalar da ulaşamayacağım kadar uzaktaydılar.

Kahretsin, neden kimse merdivenleri kullanmıyor?

Göğsümde bir hüsran çığlığı hapsolmuştu. Aslında ben de merdivenleri *hiç* tercih etmezdim ama kullanmak için tam olarak bugünü bulmuştum.

Bir yerden yardım gelene kadar yalan söylemeye devam edip Max'in planına uyum sağlamam gerekiyordu fakat oksijenimin azaldığını hissediyor, düzgün düşünemiyordum.

Hem Josh'a zarar verme ihtimalini düşününce...

"Siktiğimin aptal *fahişesi* seni." Max kolunun ön kısmını boğazıma bastırıp nefesimi kesti. Tırnaklarımı tenine geçirerek on-

dan kurtulmaya çalışsam da çok güçlüydü. "Bunların hepsi senin suçun. Hayatımı mahvettin. Senden *bir tanecik* iyilik istemiştim, Jules. Yedi yıla karşılık tek bir iyilik. Ama bunu bile yapamadın." Sert solukları yüzümü bir alkol sisiyle kapladı.

Sarhoş ve çaresizdi. Dünyadaki en tehlikeli kombinasyondu bu.

"Belki de ödememi başka şekilde almalıyım," dedi. Sesinden öyle bir pislik akıyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Elini bacaklarımın arasına uzattı. "Bakalım amcığın hâlâ beni tatmin edecek kadar sıkı mı?"

Gözlerimin önünde noktacıklar dans etmeye başladı. Uzuvlarım ağırlaşıyor, nefes almam giderek daha da zorlaşıyordu. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım, gücümün son damlasını kullanarak hayalarına dizimi geçirdim.

Acı dolu uluması merdiven boşluğunda yankılanırken Max beni bırakıp iki büklüm oldu.

Ciğerlerime tekrar hava dolunca bir saniye için bunun tadını çıkardım, sonra tökezleyerek kapıya yöneldim ama iki adım atamadan sırtımda bir el hissettim. Merdivenden aşağı yuvarlanmadan önce çığlık atma fırsatım bile olmadı. Kafam soğuk ve sert bir şeye çarparken her yer kararmadan önce son gördüğüm şey merdiven boşluğunun açılan kapısı oldu.

BÖLÜM 49

Josh

"ALERJİSİ OLUP OLMADIĞINI SORMAYI UNUTMUŞSUN," diye çıkıştım hemşireye. "Hakkındaki bilgileri bilmediğim hastayı nasıl tedavi edeceğim? Burası acil servis, Lucy. Aptalca hataları göze *alamayız*."

Lucy sert sesim karşısında ezilip büzülmüştü.

Normalde hemşirelerle aram çok iyiydi fakat bugün havadaki antiseptik kokusu, hemşire bankosundan gelen klavye sesleri ve linolyum zeminde gezinen ayakkabıların gıcırtısı... kısacası her şey çok fena sinirlerime dokunuyordu.

Birkaç metre ötedeki Clara'nın dik bakışlarını üzerimde hissetsem de görmezden geldim. İnsanlar beceriksizse benim suçum neydi?

"Özür dilerim," dedi Lucy yüzü tamamen solarken. "Bir dahaki sefere unutmayacağım."

"İyi." Topuklarımın üzerinde dönüp başka bir şey söylemeden yanından ayrıldım.

Clara'nın arkamdan, "Üzülme," dediğini duydum. "Burada çalışmaya başladığından beri ilk hatandı. Gayet iyi gidiyorsun,

merak etme." Bir dakika sonra beni yakaladı. Kızgın olduğu sesinden belliydi. "Doktor, biraz konuşabilir miyiz? *Yalnız.*"

"İşim var."

"Zaman ayırabilirsin." Clara beni en yakın koridora çekti. Yanımızdan hızla gelip geçen hemşireler ve doktorlar bize dikkat edemeyecek kadar yoğundu. "Senin sorunun ne be?"

Yüzüme diktiği gözlerinde hem endişe hem de sinir vardı.

"Bir sorunum yok. İşimi yapıyorum. Daha doğrusu, *biri* beni oyalamasa işimi yapacağım."

"*İşin*, servisteki herkesi kendinden uzaklaştırmayı da içeriyor mu? Eğer öyleyse Ayın Elemanı ödülüne layık görüldün, tebrikler," dedi Clara soğuk bir sesle. "Problemin ne olduğunu bilmiyorum ama bir haftadır tam bir pislik gibi davranıyorsun. Hem bir hemşire *hem de bir* arkadaşın olarak sana tavsiyem şu: Bu boktan davranışları kes. Yoksa son üç yıldır uğruna çalıştığın her şeyi mahvedeceksin. Kimse bir pislikle çalışmak istemez." Parmağını göğsüme bastırdı. "Sonraki hasta dört numaralı odada. Şu anda bu aksi hallerine hiç ihtiyacımız yok, bu yüzden seni rahatsız eden şey neyse onu bir kenara bırak ve etrafındaki herkesin gününü zorlaştırmayı kes. İşini mi yapmak istiyorsun? O halde git *işini yap*."

Beni bırakıp köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Afallamış halde bir süre orada dikildikten sonra derin bir nefes alıp tek seferde verdim.

Clara haklıydı. Son günlerde tam bir pislik gibi davranıyordum. Geçen hafta olanlar beni mahvetmişti ve sinirimi etrafımdakilerden çıkarıyordum.

Jules'la ayrılığımızı hatırlayınca çenem otomatik olarak gerildi fakat şimdi bunu düşünecek vakit yoktu.

İşimi yapmam gerekirken kıymetli vaktimi boşa harcamamalıydım.

Odaya girmeden önce hastanenin çevrimiçi sisteminden hasta bilgilerini kontrol ettim. Yirmi beş yaşında bir kadındı ve adı...

Jules Ambrose'tu.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Başka bir Jules Ambrose olmalıydı bu. Evrenin espri anlayışı cidden bu kadar boktan olamazdı.

Ancak titreyen elimle dört numaralı odanın kapısını ittiğimde en güzel kâbusumun tam karşımda oturduğunu gördüm.

Gözleri şokla kocaman açılmış halde bana bakıyordu. Alnının köşesindeki çirkin kesiği gördüğümde mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Jules yaralanmıştı.

Zaman daha yavaş akmaya başladı sanki. Dakikalar acı verici bir sonsuzluğa uzanıyordu. Etraf öyle sessizdi ki kalp atışlarımı sayabiliyordum.

Bir. İki. Üç.

Acımın biraz olsun dinmesi için bir haftanın yeterli olduğunu düşünürken yanılmıştım. Yaralarım deşilip kanamaya başlamıştı ama hissettiğim acı, içimde bir kasırga koparan endişenin yanında hiçbir şeydi.

Jules'un alnı nasıl kesilmişti? Ya enfeksiyon kaptıysa? Ya...

Jules kıpırdanınca çıkan deri gıcırtısıyla transtan çıktım.

Bu odada, eskiden çıkan iki insan değildik.

O bir hastaydı, ben de doktordum. Şimdi aramızdaki ilişkiyi düşünmenin ya da küçük bir yarık için endişelenmenin zamanı değildi. O yarıktan akan kanı görmek kalbimi ne kadar sızlatsa da profesyonel olmalıydım.

"Ben Dr. Chen," dedim net bir sesle. İçimdeki karmaşayı belli edecek bir şey yapmadığıma şükrediyordum.

Jules'a, tanımadığım diğer hastalara yaklaştığım gibi yaklaşacaktım.

Aramıza ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyiydi.

"Merhaba, Dr. Chen. Ben Jules." Dudağının köşesinde oynaşan minik gülümseme, lanet olası ciğerlerimdeki tüm nefesi çaldı.

Odaklan.

Tanrıya şükür ki uzman doktor burada değildi. Üç yıldır asistan olduğum için artık çoğunlukla hastaları ilk ben görüyor, sonra uzmana bilgi veriyordum. O da en uygun tedaviye karar veriyordu.

Uzman doktor *burada olsaydı* dikkat dağınıklığımı *hoş görmezdi*. İşime odaklanmadığımda hemen durumu anlıyordu.

Clara çoktan Jules'un solunum yollarını ve kan dolaşımını kontrol etmişti, bu yüzden kendime gelmemi sağlamasını umarak direkt soru kısmına geçtim.

"Ne oldu?" Gördüğüm en ilginç şeymiş gibi elimdeki dosyaya bakıyordum. Jules'a ne kadar az bakarsam, fırtınada parçalanan ucuz şemsiyeler gibi kendimi salıverme ihtimalim o kadar azalırdı. Ona hâlâ çok kızgındım. Yaralanmış olsa da bu değişmemişti.

O iyi. Sadece ufak bir kesiği var.

"Merdivenden düştüm," dedi alçak bir sesle.

Not almaya devam etmeden önce elim bir anlığına duraksadı. Kalbim öyle gümbürdüyordu ki, sonraki kelimelerimi zar zor duydum. "Kaç basamak vardı?"

"Bir düzine belki. Bilmiyorum."

Siktir. Jules'u uzun bir merdivenin dibinde yatarken hayal etmek kaygıyla terlememe neden olmuştu. Neredeyse, hâlâ çıkıyor olsaydık yapacağım gibi ona uzanacaktım ama kişisel duygularımı güç de olsa bastırıp kol ve bacaklarında yara olup olmadığını kontrol ettim.

Alnındaki yarık ve birkaç morluk dışında herhangi bir yara görememiştim ancak bu Jules'un iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

İç kanama gibi korkunç olasılıklar zihnimde belirdiğinde terlemem daha da arttı.

Kes şunu. O senin hastan. Hepsi bu.

"Başını çarptın mı?" Alnındaki kesiğe bakılırsa bu saçma bir soruydu ama sormam gerekiyordu.

Jules kafa salladı.

"Bayıldın mı?"

"Evet."

Boğazımdaki yumruyu yutup geri kalan soruları sordum.

Kan sulandırıcı kullanıyor musun? Hayır.

Hamile olma ihtimalin var mı? Hayır.

"Vücudunda ağrıyan belirli bir nokta var mı?"

Sorumun dile getirilmemiş anlamı aramızda asılı kaldı.

Yaşanan her şeye rağmen, Jules'un canının yandığını düşünmek nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Başım, omzum ve belim."

"Boynunda bir şey var mı?" Servikal omurunu yoklayıp irkilmediğini gördüğümde rahat bir nefes verdim. "Burası acıyor mu?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, sadece dediğim yerler. Fiziksel olarak yani," dedi yumuşak bir sesle.

Göğsümdeki sızı arttı.

Öyle yakınımdaydı ki, nefes alış verişlerini duyabiliyordum.

Jules'un var olduğunu hatırlatan, dünya ne kadar boktan bir yere dönüşse de içinde en az bir güzel şeyin olduğunu düşünmemi sağlayan bu sesi ne kadar sevdiğimi unutmuştum.

En azından... eskiden seviyordum.

Çenemi sıkıp fiziksel muayeneyi elimden geldiğince hızlı bitirdim. "Pekâlâ, tedbir amaçlı bir tomografi isteyeceğim." Kısa ve öz sözlerim, floresan aydınlatmalı odada yankılanıyordu. "Merdivenden nasıl düştün?"

Jules cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Biri itti."

Yüzüne bakakaldım. Onu yanlış duyduğumdan emindim. "Biri mi itti?"

Dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı. "Baro sınavından sonra merdivenden iniyordum. Dikkatim dağınık olduğu için etrafa bakmamıştım. Beni iten kişi... gafil avladı ve kaçmaya çalıştığımda da itti. Kafamı çarpıp bayıldım. Uyandığımda, sınav alanından hatırladığım bir kadınla taksideydim. Düştüğümü duyduğunda merdiven boşluğuna yeni çıktığını ama başka kimseyi görmediğini söyledi. Sonrasında beni hemen taksiye bindirip hastaneye getirmiş."

Olanları gerçekçi bir şekilde anlatıyordu ama sesinin titremesi, dışarı yansıttığından daha çok korktuğunu gösteriyordu.

Damarlarıma yavaş, zehirli bir hiddetin dolduğunu hissettim.

Öfkeye yabancı değildim ancak daha önce böyle hissettiğimi hiç hatırlamıyordum.

Bu olaydan sorumlu olan kişiyi avlayıp çıplak ellerimle uzuvlarını koparmak istiyordum.

"Kim?" Sakin sesim, içimdeki fırtınayı ele vermiyordu. "Bunu sana kim yaptı?"

İten kişinin onu gafil avladığını söylemişti. Konuşma şekline bakılırsa tanıdığı biriydi.

"Max." Bu ismi duyduğumda vereceğim tepkiden korkuyormuş gibi evhamlı görünüyordu. Haklıydı da.

Max. Onu seks kasetiyle tehdit eden ve benden bir şeyler çalması için şantaj yapan herif. İğrenç ellerini ona süren ve hayatımdaki en güzel şeyi... *bizi* mahveden puşt.

Hiddetim saniyeler geçtikçe artıyor, gözümü kan bürüyordu.

"Anladım." Göğsümde kabaran duyguları ona göstermedim. "Tomografi için ayarlamaları yapıp geliyorum."

Odadan ayrılır ayrılmaz telefonumu çıkardım. Alex'e mesaj atmak iki saniyemi bile almadı.

Ben: Benim için birini bulman lazım.

BÖLÜM 50

Josh

AHLAKİ DOĞRULUĞU ŞÜPHELİ BİR YAKIN ARKADAŞA sahip olmanın en güzel yanı, ahlaki doğruluğu şüpheli şeyler yaptığınızda sizi sorgulamamasıydı.

Alex neden Max'i bulmak istediğimi sormadı, sadece dediğimi yaptı. İzini sürmesi bir saat bile almadı; dediğine göre Max, kör birinin bile bulabileceği dijital kırıntılar bırakmıştı.

Onu ucuz bir barda alkolik gibi kadeh devirirken bulduğumuzda çoktan zil zurna sarhoştu. Daha fazla alkol, uyuşturucu ve kadın vaadiyle onu yanımıza çekmemiz hiç zor olmadı.

Max'in beni tanıması ihtimalini hesaba katarak konuşmayı Alex'in yapmasına izin verdim ve onları ayrı bir araçla takip ettim. Fakat herifin kafası o kadar iyiydi ki, şehrin dışında boş bir eve girdiğimizde bile bir şeylerin ters gittiğini anlamadı.

Anladığında ise her şey için çok geçti.

"Seni cidden kızdırmış olmalı." Alex, bir bilim insanının, ilginç bir numuneyi mikroskop altında incelemesi gibi Max'i süzdü. "Bu her zamanki stilin değil."

Ellerimi gerip yumruk yaptım.

Ağzı koli bandıyla kapalı olan Max bodrumun ortasındaki sandalyeye bağlı oturuyor, kurtulmak için anlamsız bir çabayla kıvranıyordu. Alkol sersemliğinden kurtulup da içinde bulunduğu durumu fark ettiğinde gözlerinde beliren duyguları görebiliyordum.

Güzel.

Bunun her saniyesini hissetmesini istiyordum.

"Her zamanki stilim şu anda işe yaramaz." Hastanedeyken bastırdığım öfke kükreyerek ortaya çıkmıştı ve sahip olabileceğim tüm çekinceleri yok ediyordu.

Ben bir doktordum, dövüşçü değil. Kimseye zarar vermeyeceğime dair yemin etmiştim. Fakat şu anda bu odada bulunan Josh, o yemini eden kişi değildi. O Josh'a dair anılar bile bulanıktı, geçen haftaki olayların ağırlığı altında ezilmişlerdi.

Max'in yanına gidip ağzındaki bandı çektim. Kimsenin sesleri duymasından endişe etmiyordum. Pentagon'u kıskançlıktan ağlatacak kadar ses geçirmez ve güvenli olan bu ev, Alex'in gizli yeriydi. Şehirden kaçıp yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunda buraya gelirdi.

"Beni tanıdın." Bu bir soru değildi.

Dudaklarının bükülmesine ve gözlerindeki paniğe bakınca kim olduğumu anladığı belli oluyordu.

"Jules yaptıklarını bana anlattı. Ohio'yu, tabloyu, şantajı... her şeyi." Göz hizasına gelene kadar eğildim. "Eline fırsat geçtiğinde şehirden kaçmalıydın. Burada kalman aptallık olmuş. Jules'u merdivenden itmen daha da büyük bir aptallık."

Göz ucuyla, Alex'in tek kaşını kaldırdığını gördüm. Duyduğu şeylere ya da Jules'un adının geçmesine bundan başka bir tepki göstermedi.

"Kendi istedi." Max, beklediğim gibi suçlamamı reddetmedi. Bunun bir faydası olmayacağını biliyor olmalıydı. "Tabloyu isteyen kişiler, onu kaybettiğim için çok sinirlendiler. İntikam

istiyorlar." Alnından bir damla ter süzüldü. "Jules beni kandırdı ve bu olaydan hiç etkilenmeden kurtulabileceğini sandı. Genç-ken onun için yaptığım onca şeyden sonra hem de. Bir evi ve işi yokken ona *ben* yardım ettim. Bu siktiğimin şehrinde kalmak istediğimi mi sanıyorsun? Tablo olmadan Ohio'ya gidemiyorum! Jules başına geleni hak etti!"

Sesi her kelimede daha da yükselmiş, ağzından tükürükler saçılmaya başlamıştı. Viski kokulu ekşi nefesi aramızdaki havayı kaplayıp midemin bulanmasına neden oldu.

"Bu tamamen kişisel bir problem. Yanlış insanlarla dans edersen bedelini ödersin. Benim umursadığım tek şey..." Omzunu kavrayıp onu acıyla cıyaklatana kadar parmaklarımı baskı noktalarına gömdüm. "... onun canını yakmış olman. Bu büyük bir hataydı, Max."

"Yaptığı şeyden sonra hâlâ onun tarafını tutmana şaşırdım," dedi Max nefes nefese. Gözlerinde hınç ve kin birbirine karışmıştı. "Tabloyu sana geri vermekle faydadan çok zarara neden oldu. Şimdi arkadaşlarım senin peşine düşecekler ve onlar benim kadar nazik değiller."

Ben de kahrolası bir budala değildim. Bu olasılığı yok etmek için gerekeni çoktan yapmıştım ama Max'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"Onu öldürmeyecektim. Sadece korkutmak istedim. Biraz hırpalayıp bana tekrar yardım etmesini sağlayacaktım." Max'in gözleri bulamayacağı yardım için odada gezindi. "Suç işleyip sürekli paçayı sıyırması hiç adil değil. *Birlikte* yaptığımız bir şey yüzünden ben hapsi boylarken onun lüks bir okula gidip lüks arkadaşlar edinmesi *adil değil!* Jules bana borçlu!"

Karşımda öfke nöbeti geçiren huysuz bir çocuk vardı sanki.

"Jules o hayata *senin* yüzünden girdi." Omzuna daha çok bastırdım. "Sanki masummuşsun da kurban edilmişsin gibi davranma."

"Sana yalanlar söyleyip evinde hırsızlık yaptıktan sonra bile onu koruyorsun." Max'in dudakları büküldü. Bel altı vurma arzusu, kendini koruma içgüdüsünü bastırmış olmalıydı. "Nasıl yapıyor bunu? Amcığını mı kullanıyor? Hatırladığım kadarıyla bayağı iyiydi. Özellikle de ilk seferimizde, sikimin her yerini kana buladığında. Bir kızın bakireliğini almak gibisi yok. Gerçi şimdiye kadar çoktan yıpranmıştır ve..."

Yumruğumu suratının ortasına geçirdiğimde cümlesi boğuk bir haykırışla yarıda kesildi.

Öfke gözümü karartmıştı. Dünya küçüldü ve odaklanabildiğim tek şey, karşımdaki adama mümkün olduğunca acı çektirme ihtiyacı oldu.

Ama bunun adil bir dövüş olmasını istiyordum. Bu sayede herhangi bir suçluluk hissetmeden işimi bitirip gidebilirdim.

Elimi uzattım ve Alex'in avucuma bıraktığı bıçakla Max'i bağlayan ipleri kestim.

Yalpalayarak sandalyeden kalktı ama daha iki adım bile atamadan yakasına yapışıp onu tekrar yumrukladım.

Odada tatmin edici bir kemik çatırtısı, hemen ardından da acı dolu bir uluma yükseldi.

Max bir eliyle kırık burnunu kavrarken diğer elini bana doğru savurdu. Beceriksiz girişiminden kolayca kurtulup yumruğumu bu sefer de çenesine indirdim.

İçimdeki fırtına nihayet serbest kalırken kanım coşkuyla aktı. Attığım her yumruk, yüzüme sıçrayan her kan damlası, göğsümdeki düğümü biraz daha çözüyordu.

Şiddet zincirlerinden kurtulduğunda kemik çatırtıları çok geçmeden yerini kanlı etin ıslak sesine bıraktı.

Kan ve ter yüzünden görüşüm bulansa da vurmaya devam ettim. Jules'un yaraları gözümde canlandıkça ve Max'in az önceki kışkırtmaları kulaklarımda çınladıkça daha da güçleniyordum.

Yapmak istemedim. Bana şantaj yapıyordu...

Kaçmaya çalıştığımda beni itti...

Amcığını mı kullanıyor? Hatırladığım kadarıyla bayağı iyiydi. Özellikle de ilk seferimizde, sikimin her yerini kana bulandığında.

İçimi yeni bir öfke dalgası sardığında Max'e o kadar sert bir yumruk attım ki yere yığıldı. Sürünerek kaçmak için zemini tırmaladı ama kaçacak yeri yoktu.

"Lütfen." Ağzına dolan kanın arasından konuşmaya çalışıyordu. "Dur. Lütfen..."

Onu duymuyordum bile.

Meselem sadece Jules değildi. Michael'dı, Alex'ti, acil serviste kaybettiğim tüm hastalardı. İçime attığım her acı, yıllar içinde biriktirdiğim her hayal kırıklığıydı. Yakarışları kesilene ve vücudunun pestili çıkana dek hepsinin sinirini Max'ten çıkardım.

Kalbim adrenalinle atıyordu. Bunu çok daha önce yapmalıydım. İhtiyacım olan *buydu*.

Bir yumruk daha atmak için kolumu geri savurdum ama bir çift el beni tutup geri çekti.

"Josh." Alex'in sesi, beni tüketmek üzere olan alevlerin üzerine bir kova soğuk su döktü. "Bu kadar yeter."

"Çekil üstümden," dedim dişlerimin arasından. Tutuşundan kurtulmaya çalıştım. "İşim bitmedi."

"Bitti. Devam edersen onu öldürürsün." Alex kollarımı bırakmadan beni döndürüp gözlerini gözlerime dikti. "Eğer istediğin buysa yapabilirsin. Ama öyle olmadığını biliyorum."

"Bilmiyorsun." Hırıltılarım boş odada yankılanıyordu.

Bodrum katında Max'i oturttuğumuz sandalye, bir masa, endüstriyel tip lavabo ve buzdolabından başka bir şey yoktu. Alex'in burada ne gibi faaliyetler yürüttüğünü düşünmek istemiyordum. Muhtemelen benim az önce yaptığıma benzer şeylerdi.

"Bir başkasının ölümüne sebep olmak isteyecek biri olmadığını biliyorum," dedi sakince. "Sen bir katil değilsin, Josh. Ayrıca şunun haline bir bak, bence gereken mesajı verdin."

Yerde bilinçsizce yatan yığına baktım. Max'in yüzü ezilmiş, kan ve pıhtıdan oluşan bir hamura dönüşmüştü. Vücudunun etrafında koyu renkli, yapışkan bir göl oluşmuştu. Göğsü hafifçe inip kalkmasaydı çoktan öldüğünü düşünebilirdim.

Bunu ben yaptım. Ben.

Alex ona parmağını bile sürmemişti.

Max'e baktıkça kalp atışlarım yavaşladı. Köşedeki musluktan damlayan su, bana etraftaki kanı hatırlatınca birden yüzümü ve kıyafetlerimi kaplayan bakırımsı sıvının farkına vardım.

Neredeyse onu yumruklarımla öldürüyordum.

Boğazım safrayla doldu.

Kendimi Alex'in ellerinden kurtardım. Sendeleyerek lavaboya koşup gırtlağım yıpranana ve gözlerim sulanıp yanana kadar boş boş öğürdüm.

Vardiyamdan beri yemek yemediğim için bir şey çıkmasa da mide bulantım bir türlü kesilmiyordu.

Siktir. Ben ne yapmıştım?

Adam kaçırma. Saldırı ve yaralama. Eğer öğrenilirse kariyerimin sonlanmasına neden olacak daha pek çok suç daha...

Asıl niyetim Max'e, Jules'a yaptıklarını ödetmekti ama onu resmen bir kum torbası olarak kullanmıştım.

Siktir.

Musluğu açıp kanı temizlemek için yüzüme su çarptım ama çelik lavaboya akan su açık pembeye dönse de lekeler tamamen çıkmadı.

Tenim soğuk su nedeniyle uyuşunca kafamı kaldırdım ve Alex'in hemen yanımda durduğunu gördüm. Kalçasını tezgâha dayamıştı ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, hayır. Bilmiyorum." Nemli yüzümü ovuşturdum. Hâlâ baygın olan Max'e baktığımda midem tekrar bulandı. "Onu ne yapacağız?"

"Kafana takma. Polise gitmeyecektir." Alex, Max'e yaklaşıp gevşek vücudunu tiksintiyle dürttü. "Giderse kendi başına dert açılır."

Bu doğruydu. Max hapisten çıkalı daha birkaç ay olmasına rağmen ağır fiili saldırı işlemiş ve büyük bir hırsızlık olayına karışmıştı. Polis geçmişini incelerse mahvolurdu.

"Daha sonra peşimize düşerse ne olacak?" diye sordum.

"İmkânsız. Bu adam boyundan büyük işlere kalkışan sıradan bir hırsız sadece." Alex kaygısızdı. "Ayrıca, eğer anlattıkları doğruysa zaten başındaki bela yeterince büyük demektir. Bizden intikam almaya vakti olmaz. Senin o çirkin resmi isteyen kişiler onu meşgul edecektir."

"Tablom çirkin değil," diye hırladım. "*Sıra dışı*. Ayrıca çok para ediyor."

Jules'un itirafından sonra tabloyu satış sitelerine yüklemiştim. Bana kötü anıları hatırlatıyordu ve Max'in dediği gibi, eğer elimde tutarsam tablonun peşindeki insanlar *benim* peşime düşerdi. Henüz düşmedilerse şanslı sayılırdım. Jules'un başladığı işi bitirmesi için Max'e pek güvendiklerini sanmıyordum.

Max'in gizemli "arkadaşlarından" kurtulmanın ve tablonun sonraki sahibinin hayatını mahvetmemesinin tek yolu, onu kimsenin bulaşmaya cesaret edemeyeceği birine satmaktı.

Dün nihayet uygun bir alıcı bulmuştum ve sözleşmeyi iki gün sonra, adam iş gezisinden döndüğünde imzalayacaktık.

Resmin izini süren kişilerin bu satıştan haberdar olacağını varsayıyordum. Haberleri olmasa bile, alıcı herkese duyuracağına dair söz vermişti.

"Neyse, tabloyu boş ver şimdi. Max polise gitmeyecek olsa bile onu burada kendi haline bırakamayız." Bırakırsak kan kaybından ölürdü ve evet, Alex haklıydı. Ben bir katil değildim. Eğer bir insanın ölümüne sebep olursam kendimle yaşayamazdım.

Kusma ihtiyacı geri döndü. "Tıbbi müdahale gerekiyor."

Alex'in iç çekişinde bitkinlik vardı. "Sen de Ava gibisin. Hep vicdanınızla hareket ediyorsunuz. Kardeş olduğunuz çok belli," diye mırıldandı. "İyi. İcabına bakması için birini gönderirim."

"İcabına bakmak derken..."

Arkadaşım bir kez daha içini çekti. "Tıbbi müdahale anlamında, Josh. Onu öldürmeyeceğim. Adamı tanımıyorum bile."

"Tamam." Alex'in söylediği şeyleri teyit ettirmekte her zaman fayda vardı.

O gerekli ayarlamaları yaparken ben de önerisi üzerine üst kata çıkıp duş aldım ve yedek giysilerinden giydim.

Aşağı indiğimde Max çoktan götürülmüştü, Alex ise oturma odasında telefonunu karıştırıyordu.

"Yok artık. Olağanüstü yetenekli ev cinlerin falan mı var senin?" Kanepede yanına çöktüm.

Duşun ardından biraz daha iyi hissediyordum. Max'in kanlı vücudunun görüntüleri hayatımın sonuna dek gözümün önünden gitmeyecekti ama şu anda *mükemmel* hissetmesem de iyiydim.

"Hayır. Yüksek ücretli, işlerinde uzman bir ekibim var." Alex kafasını telefonundan kaldırmadı. "Ayrıca bir saattir duştasın. Büyükannem bile o kadar süre içerisinde Max'i alıp götürürdü."

"Saçmalama. En fazla on dakika oldu."

"Saat öyle demiyor."

Köşedeki ayaklı saate baktım. Haklıydı. Banyoya girmemin üzerinden bir saatten *fazla* geçmişti.

Endişelenmem gereken şeyler listesine bir de zaman farkındalığını kaybetmeyi eklemem gerekiyordu şimdi.

Gözlerimi yumup yumruğumu alnıma bastırdım. "Siktir. Bana ne oluyor böyle?"

Camdan dışarı bakana kadar trenin raydan çıktığının farkına bile varmayan bir yolcu gibi hissediyordum.

Bir an muhteşem bir hayata, aileye, arkadaşlara sahip olan popüler ve başarılı bir adamken, sonraki an her şeyimi kaybetmiştim.

"Max meselesini dert etme. Şerefsiz herif kendi kaşınmış. Ama yaşayacak." Alex bana yandan bir bakış attı. "Az önce sorduğum soruya cevap vermedin. Daha iyi hissediyor musun?"

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama... "Evet."

Üç yıldır nereye gitsem peşimi bırakmayan kara bulut hâlâ yerinde olsa da sanki rengi biraz açılmıştı. Artık daha katlanılabilir görünüyordu.

"Güzel. Şimdi bana Jules'u anlat."

"Yüce İsa." Gözlerimi hafifçe aralayıp Alex'e dik dik baktım. Omurgam yeniden gerilmiş, kaslarım taş kesilmişti. "Açıklanacak bir şey yok. Ama çok bilmek istiyorsan kızıl saçları ve ela gözleri olan..."

"Sırf onun canını yaktı diye neredeyse bir adamı öldürüyordun," dedi Alex. "Jules senin için bir anlam ifade etmiyormuş gibi rol yaparsan bana hakaret etmiş olursun."

Yanımda oturan adamla arkadaş olmaya karar verdiği için on sekiz yaşındaki Josh'a bir kez daha kızarken burun kemerimi sıktım.

Yine de Jules'la ilişkimizi -*eski* ilişkimizi- uzun süre sır olarak sakladıktan sonra bu konu hakkında biriyle konuşmak iyi gelecekti. Bu kişinin, bir çay kaşığının duygusal kapasitesine sahip olması ise sorun değildi.

"Ava'ya söylemeyeceğine söz verir misin?" Henüz kardeşimle o konuşmayı yapmaya hazır değildim.

"Konuyu açmayacağıma söz veririm ama bana direkt sorarsa ona gerçeği söylerim." Alex hafifçe omuz silkti. "Kusura bakma."

Hayatımda hiç bu kadar samimiyetsiz bir "kusura bakma" duymamıştım. Fakat Ava hâlâ Jules'la birbirimizden nefret ettiğimizi düşündüğü için muhtemelen ona bir şey sormazdı.

Uzunca bir süre düşündükten sonra Jules'la klinikte yaptığımız ateşkesten, onu acil serviste gördüğüm güne kadar her şeyi Alex'e tek tek anlattım.

Bitirdiğimde göğsümdeki baskı geri gelmişti ve Alex ona hiç uymayan bir inanmazlıkla bana bakıyordu.

"Ne?"

"Bu dünyadaki insanların yüzde doksan dokuzu geri zekâlı," dedi. "Üzgünüm ama sen de bu yüzdenin içindesin."

Kaşlarımı çattım. "Artık benim arkadaşım olmak istemiyorsun sanırım."

Rüşvet, övgü ve yalakalık günleri nerede kalmıştı? Yanımdaki bu adam, Ava için şirketini bırakıp kahrolası Londra'ya kadar gitmişti ama bana biraz anlayışı çok mu görüyordu? Görünüşe göre bu hikâyede kısa çöpü çeken ben olmuştum.

"O kadar üzüldüysen sana sonra çiçek falan gönderirim," dedi Alex kuru bir sesle. "Ama önce kendine bir kulak ver. Nedenini ancak Tanrı bilir ama sen Jules'a âşık olmuşsun. Şimdi de gerçekleri anlatmasına rağmen öncesinde sana yalan söylediği için ona kızgınsın."

Omuzlarım gerildi. "Ona âşık değilim."

"Onun için neredeyse adam öldürüyordun."

"Eee? Sen aynı şeyi her gün yapıyorsun. Bunda o kadar özel olan ne var?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Bunu beceremiyorsun." Alex pantolonundaki bir ipliği alıp yere attı. "Artık arkadaşın olmak istemediğimi mi düşünüyorsun? O zaman sana çok istediğin bir şey vereyim: Doğruyu."

"Neymiş o doğru?"

"Sen gözünün önündeki şeyi göremeyecek kadar kör olmuş inatçı bokun tekisin."

Gerginliğim bir migren ağrısına dönüştü. "Fikrimi değiştirdim. Doğruları duymak istemiyorum."

Alex ben hiçbir şey dememişim gibi konuşmaya devam etti. "Jules başta yalan söylemiş olabilir ama sonra *kendi isteğiyle* gelip sana gerçekleri anlatmış. Eğer susmuş olsaydı, muhtemelen olayın iç yüzünü asla öğrenemeyecektin. Bir insan ancak temiz bir başlangıç yapmak istiyorsa öyle bir itirafta bulunur. İlişkisi

zaten iyi giderken temiz bir başlangıç istemesinin tek nedeni de bir şeyin farkına varmış olmasıdır."

Git buradan.

Seni se...

Sakın söyleme. Git buradan dedim, Jules. Siktir git!

Kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki göğsümün içeride yaralandığından emindim.

"Neyin farkına vardığını söylememe gerek yok sanırım," dedi Alex. "Kendi başına çözebilecek kadar akıllısın. Ama az önce anlattıklarına göre, sana daha önce söylememesinin nedeni vereceğin tepkiden korkmasıymış. Onun tarafını tutacağını düşünmemiş. Şimdi söyle bana, sana söylediğinde *nasıl* tepki verdin?"

Havadaki oksijen aniden azaldı.

Aldığım her nefes işkence gibiydi.

"Jules'u çok sevdiğimi söyleyemem ama sen benim arkadaşımsın. Mutlu olmanı istiyorum." Alex'in yüzü çok, çok hafifçe yumuşasa da sözlerindeki sertlik kaybolmadı. "Kafanı kuma gömüp onu unutabileceğini ve hayatına devam edebileceğini düşünmek seni mutlu etmez. Bunu, sevdiği kişiyi bir kez kaybetmiş ve aynı şeyi denemiş biri olarak söylüyorum. Aranızdaki meseleyi çözene dek huzur bulamazsın."

Alex'in bu kadar kısa süre içinde bu kadar çok kelime sarf ettiğini hiç duymamıştım. Söylediklerini kafamda tekrar etmekle meşgul olmasaydım, şu anda şoka girmiş olabilirdim.

Sana daha önce söylememesinin nedeni vereceğin tepkiden korkmasıymış. Şimdi söyle bana, sana söylediğinde nasıl tepki verdin?

Kafamı geriye yatırıp gözlerimi tekrar kapattım. "*Siktir.*"

Ben ne yapmıştım?

BÖLÜM 51

Jules

HASTANEDE ZAMAN, TESTLER VE MUAYENELERLE dolu bir bulanıklık halinde geçti. Kafamda bir kesik, vücudumda birkaç kötü morluk vardı. Omzum burkulmuştu, ayrıca hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiştim fakat bunlar dışında şanslıydım. Durumum çok daha kötü olabilirdi.

Beyin sarsıntısına rağmen ertesi gün olan baro sınavını atlamadım. Bir an önce bitsin istiyordum. Ayrıca sınav çoktan seçmeli olduğundan, eğer işler kötü giderse öylesine bir cevap seçip en iyisi için dua edebilirdim.

Testi çözüp teslim ettim ve gözetmenin gülümsemesine yorgun bir tebessümle karşılık verdim.

Artık bitmişti. Sonucu beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Sınavı geçip geçmediğimi ancak ekim ayında öğrenecektim. Bu yüzden de sınavların bitişini kutlamak için önümüzdeki... yetmiş iki saati uyuyarak geçirebilirdim.

Sınav salonundan çıkarken tüm uzuvlarım bitkinlikle ağırlaşmıştı fakat aklım artık testle meşgul olmadığı için dünü düşünmeyi kesemiyordum.

Josh'ın acil serviste çalıştığını biliyordum elbette ama nedense onu görmeyi hiç beklememiştim.

Soğuk ve mesafeli yaklaşımını hatırladığımda kalbim burkuldu. Yaralandım diye yanıma koşup beni hemen affedeceğini düşünmemiştim ama biraz daha... sıcaklık ve anlayış beklerdim. Bunun yerine bana kişisel olarak tanımadığı, sıradan bir hastaymışım gibi davranmıştı.

Kibar ve yetkin olsa da duygulardan uzaktı.

Bunu düşünme. Şimdi olmaz.

Dün düşüncelere daldığım için Max'e yakalanmıştım. Dikkatim dağınık olmasaydı öyle gafil avlanmazdım.

Soğuk soğuk terlemeye başladım. İki gün arka arkaya peşime düşecek kadar aptal olduğunu sanmıyordum ama çaresiz bir insanın ne yapacağı belli olmazdı. Tabloyu kaybettiği için "arkadaşlarının" mutlu olmadığını ve otelde ona yaptıklarım için intikam almak istediğini tahmin edebiliyordum.

Ancak onun fiziksel şiddet kapasitesini hafife almıştım.

Öte yandan, eğer hayatımda sürekli yinelenen bir tema varsa; o da insanların hiçbir zaman düşündüğüm gibi çıkmamasıydı.

Kapıları kapanmadan asansöre binebilmek için adımlarımı hızlandırdım. İçerisi tıklım tıklımdı, hafif ton balığı ve vücut kokuyordu ama merdivenden inmekten iyiydi. Bundan sonra milyonlarca dolar verseler bile merdivenleri kullanmayacaktım.

Omzumdaki çantamı düzelttim ve içindeki biber gazıyla şok tabancasını düşünerek kendime güvence verdim. Bunları, geçen yıl sapık bir takipçiyle yaşadığı kısa ama korkunç bir olaydan beri el altında tutan Stella'dan ödünç almıştım.

Kendisi yarı tanınmış bir internet fenomeni olduğu için sık sık sapıklarla uğraşıyordu ancak o adam, çizgiyi oldukça aşmıştı. Stella'ya, ona ne yapmak istediğini ayrıntılarıyla anlatan iğrenç mesajlarla o şehirde dolaşırken habersizce çekilmiş fotoğraflarını gönderiyordu. Arkadaşım çok korktuğu için sonunda polise

gitmişti. Tabii, polis hiç yardımcı olmamıştı ama neyse ki sapık birkaç hafta sonra onunla iletişim kurmayı bırakmıştı ve o zamandan beri de hiç sesi çıkmamıştı.

Birlikte yaşadığımız için bu olayı bilen tek kişi bendim. Stella adamın kapımıza dayanmasından endişe etmeseydi muhtemelen bana bile söylemezdi. Tüm sorunlarını kendine saklamak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Asansör kapıları kayarak açıldı.

Tanrıya şükür.

Ton balığı sevsem de vücut kokusu ve bir düzine farklı parfümle karışmış hali pek de *hoş değildi.*

Lobide hızlı adımlarla ilerledim. Eve dönüp bir kutu dondurma daha yemek için sabırsızlanıyordum. Geçen hafta o kadar çok yemiştim ki hâlâ giysilerime sığabilmem şaşkınlık vericiydi.

Çıkışa varmak üzereyken kulağıma gelen iki kelime beni olduğum yerde durdurdu.

"Selam, kızıl."

Bu sesi ve lakabı duyunca nabzım hızlandı..

Hayır, o olamaz.

Zihnim yine bana oyun oynuyor olmalıydı. Dünkü davranış biçiminden sonra Josh'ın buraya gelmiş olmasına imkân yoktu.

Boğazımda kocaman bir yumru belirdi.

Birkaç kişi bana hafifçe çarparak yanımdan geçerken yüzüme tuhaf bakışlar atmayı da ihmal etmedi. Ancak hareket etmeyi çok istiyor olmama rağmen, ayaklarım mermer zemine yapışmış gibiydi. Vücudum kıpırdamayı reddediyordu. Tek yapabildiğim çıkışa gözlerimi dikmek oldu. Hem oraya ulaşmak hem de bu hayal balonunun içinde sonsuza dek kalmak istiyordum.

Acaba duyduğum gerçekten de o muydu? Buraya gelmiş olabilir miydi?

Güneşle yıkanmış zeminde bir gölge hareket etti ve biri hemen önüme geçip çıkış kapısıyla arama girdi.

Bakışlarımı yavaşça kaldırıp tişörtünü, geniş omuzlarını ve gergin çenesini inceledim. En sonunda da gözlerine baktım.

Kalbim, ona teselli verebilecek tek kişiyi görünce yaralı bir hayvan gibi inledi.

"Beni duymadın sandım." Josh ellerini ceplerine soktu. Kaşları çatılmıştı ve gözleri bana endişeyle bakıyordu ama dudaklarında çekingen bir gülümseme vardı. "Sınav nasıl geçti?"

"İyiydi." Ne olduğunu anlayamıyordum. Durum fazla gerçeküstüydü.

Karşımdaki kişi dünkü Josh değildi sanki. Sadece davranışındaki yüz seksen derece dönüşten bahsetmiyordum. Ciddi doktor gitmiş ve yerine daha yorgun, daha bıkkın biri gelmişti. Kirli sakalları yanaklarını ve çenesini gölgeliyordu, cildi solgundu. Saçları sanki Josh parmaklarını bin kez aralarından geçirmiş gibi darmadağınıktı. Gözlerindeki pişmanlık içimin burkulmasına neden oluyordu.

Pişman olabileceği tek bir konu vardı, o da...

Oraya girme.

Dilimde bakırımsı bir tat hissedene kadar yanağımın içini ısırdım. Josh'ın, umutlarımı tekrar çiğnemesine karşı duyduğum korku yüzünden umuda kapılmayı reddediyordum.

"Konuşmak için bir yere gidebilir miyiz?" Josh, birinin geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "Benim..." Duraksayıp güçlükle yutkundu. "... sana söylemem gereken bir şey var."

"Burada söyleyebilirsin." Ona belli etmeden avuçlarımı kalçalarıma sildim. Klimanın üflediği buz gibi havaya rağmen bluzum tenime yapışmıştı ve kendimi bir sıcak bir soğuk hissediyordum.

"Peki." Josh tartışmak yerine çenesiyle koridoru işaret etti. "En azından biri bizi ezmeden önce yoldan çekilelim. Avukatlar oldukça saldırgan olabiliyor. Avukat olmayı hedefleyenler çok daha beter."

Yanağındaki gamze kendini hafifçe gösterdi.

Yüzüne baktığımda neredeyse eriyecektim. Onunla ilgili özlediğim üç şey vardı. Birincisi öpücükleri, ikincisi gamzesi, üçüncüsüyse şakacı hakaretleriydi.

Fakat içimde bir duygu fırtınası kopsa da dışıma hiçbir şey yansıtmadım. Şu anda hayatım pahasına bile olsa gülümseyemezdim.

Gamzesi gözden kaybolurken Josh güçlükle yutkundu.

Bacaklarımı bir şekilde çalışmaya zorladım ve birlikte sessizce koridorda ilerledik. Josh açık bir oda bulana dek tüm kapı kollarını kontrol edip sonunda boş bir ofis buldu. İçeride mobilya yerine sadece mavi bir halı ve beyaz yazı tahtası vardı. Oda o kadar sessizdi ki, nabzımın her vuruşunu duyabiliyordum.

İçeriye adım atıp ipek bluzumun kolunu ovuşturarak bu anlamsız, tanıdık hareketle avunmaya çalıştım. "Burada ne arıyorsun? Hastanede olman gerekmiyor mu?"

"Bugün boş kalabilmek için vardiya değiştirdim." Josh kapıyı arkamızdan kilitleyip bakışlarını yüzümde gezdirdi. O bunu yaparken tenimin altında bir sıcaklık dolaşmaya başladı. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

Bitkinlik, hezeyan ya da ikisi birden, paslı boğazımdan bir kahkaha yükselmesine neden oldu. Tuhaf bir sesti, bir haftadır kullanılmamış bir aracın motorundan çıkan gürültü gibiydi.

"Ben iyiyim ama sen sırf iyi olduğumdan emin olmak için vardiya değiştirip baro sınavımın yapıldığı yere gelmiş olamazsın." Göğsümde aşina olduğum bir sızı belirdi. "Dün beni tedavi eden sendin. Nasıl olduğumu biliyorsun."

"Dün eğer..." Josh'ın yüzünde artık bir tebessüm yoktu. "... aldırmaz göründüysem üzgünüm."

Elimden geldiğince kayıtsız bir şekilde omuz silktim. "Sen bir doktorsun. Bir profesyonel gibi işini yaptın. Daha ne yapacaktın ki?"

"Ben senin sadece doktorun değilim, Jules."

Ciğerlerime çektiğim hava fazla gelmeye başladı. "Ayrıca en yakın arkadaşımın abisisin."

"Daha fazlasıyım." Bana doğru küçük bir adım attığında içgüdüsel olarak geriledim.

Ağlamamak için kendimi tutarak çenemi diktim. Onun için yeterince gözyaşı dökmüştüm. "Artık değilsin."

Kimse sikimi senden daha iyi kavrayamıyor. En iyi özelliğin bu.

Sözlerini her hatırladığımda kalbimde yeni bir kesik açılıyordu.

Hem en iyi hem de en kötü yanlarımızı bilen insanlar, damarımıza basmak için ne yapmaları gerektiğini ve hangi kelimeleri kullanırlarsa canımızı çok acıtacaklarını en iyi bilen kişiler oluyordu.

Sözlerim üzerine çenesi seğirse de Josh tartışmak yerine aniden konuyu değiştirerek beni şoke etti. "Dün Max'i buldum."

"*Ne?*" Bu karşılaşma, her geçen dakika daha gerçeküstü bir hal alıyordu.

"Max'i buldum," diye tekrarladı. "Artık seni rahatsız etmeyecek. Alex ve ben bundan emin olduk."

"Ne... nasıl..." Duyduklarım hiç mantıklı gelmiyordu. "Alex'e mi söyledin? Ne yaptınız? Onu öldürmediniz, değil mi?"

Bu sorum yarı şakaydı. Max ölürse yıkılmazdım fakat Josh'ın benim için kendini riske atmasını da istemezdim. Alex'in nasıl biri olduğunu az çok biliyorduk ama Josh... O bir katil değildi ve eğer anlık bir öfkeyle bir şey yaptıysa hayatının sonuna dek vicdan azabı yaşardı.

Onun bu şekilde acı çekmesi ihtimali, şantajdan veya kırıcı sözlerden çok daha kötüydü.

"Hayır. Ama öldürmek istedim." Josh hafifçe gülümsedi. "Beni durduran Alex oldu, biliyor musun? Detaylarla seni sıkmayacağım, yine de Max'e gereken mesajı verdiğimizden emin olabilirsin. Seni bir daha aramayacak."

"Bunu neden yaptın?" Umut, hain kafasını yukarı kaldırsa da onu geri ittim. Ne zaman umut hissetsem hayal kırıklığına dönüşüyordu çünkü. "Dün hastaneye geldiğimde beni umursuyormuş gibi görünmüyordun."

Josh'ın gözleri yoğun çikolata renginden, rahatsız edici bir obsidiyen rengine dönüştü.

"Umursuyormuş gibi görünmüyor muydum?" Bana doğru bir adım daha attı, ben de bir adım daha geri çekildim.

Kalp atışlarımın ritmine uyan bir dansı bu sanki. Sırtım soğuk duvara yaslanana ve Josh'ın sıcaklığı etrafımı sarana kadar devam etti. Tekrar konuştuğunda, sesinin o kısık ve tehlikeli tınısı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"O odaya girip seni yaralı halde karşımda gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. İşim falan umurumda değildi. Sana elini sürdüğü için o herifi gebertmek istedim. Abartmıyorum, Jules. Onunla işim bittiğinde Max'in nasıl göründüğünü görseydin..." Nefesi tenime çarptı. "Kurtulduğu için şanslıydı. Ama eğer bir daha senin yakınlarında nefes bile alırsa bağırsaklarını söküp boynuna sararak onu boğarım. Yani cevap evet, kızıl. Seni umursuyorum. Lanet olsun, hem de öyle çok umursuyorum ki bundan ödüm patlıyor."

Sonsuz bir spiralde döne döne düşüyordum sanki. Potansiyel ölüme doğru yaklaşırken beni kurtarabilecek tek can simidi onun sözleriydi.

Şiddet vaadi beni korkutmalıydı fakat bunun aksine, damarlarımda bir elektrik akımı gibi cızırdayarak dolaşıyordu.

"Ama benden nefret ediyorsun." Nefes nefeseydim, her yerim ağrıyordu. Söylediği şeyin doğru olmasını o kadar çok istiyordum ki, doğru olmaması ihtimali beni ölümüne korkutuyordu.

"Senden hiçbir zaman nefret etmedim."

"Yalancı."

Yumuşak gülüşü, aramızdaki her hava molekülünü doldurdu. "Tamam, bir zamanlar birazcık nefret ediyordum." Gülümsemesi solarken gözleri ciddileşti. "Bana ne yaptın bilmiyorum, kızıl. Ama bir şekilde seni öldürmeyi istemeyi bırakıp... Senin için öldürmeye istekli olmaya başladım."

Midem serbest düşüşe geçti. İçimi binlerce altın rengi kabarcık doldurmuştu. Kendimi rüzgârda savrulan bir balon gibi hissediyordum.

Geçen haftadan bu yana Josh için neyin değiştiğini bilmiyordum.

Seni affettiğimi söylemiştim ya? Yalandı.

Balon, bir suikastçının çevik bıçağıyla patladı.

Josh zalim biri değildi. İnsanların duygularıyla eğlence olsun diye oynamazdı. Fakat geçen haftaki gaddarlığıyla birlikte Alex'le yarışabilirdi.

Bu yüzden, bunun da onun çarpık oyunlarından biri olduğunu düşünmeden edemiyordum. Duymak istediklerimi söylüyor olabilirdi ancak birdenbire yüz seksen derece dönmüş olmasına güvenemiyordum. Bir insanın hiddetini unutması için bir hafta yeterli bir süre değildi.

"Benim için mi, yoksa *sıkı amcığım* için mi?" diye sordum ondan alıntı yaparak. "En iyi özelliğim bu, değil mi?"

Yüzü acıyla çarpıldı.

"Bunu yapman hiç adil değil." Ağlamama yeminim bozulurken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Her şeyi berbat etmiş olmam, bana işkence etmeye devam edebileceğin anlamına gelmez. Hayatımıza devam etmeliyiz."

Göğsünden kısık bir hırıltı yükselirken Josh uzanıp başparmağıyla gözyaşımı sildi. Dokunuşu son derece nazik olsa da gözleri alev alevdi. "Hayata devam etmek falan yok," diye hırladı. "Benim için yok. Bizim için yok."

"Daha geçen hafta beni evinden kovdun sen." Ciğerlerim yeni

bir acı dalgasıyla yandı. "Beni becerdin, sonra da herkes gibi bir kenara attın."

Kızgındı ve kızgın olmakta tamamen haklıydı. Fakat söyledikleri... bana bakışları...

Josh o gün, sahip olduğum en büyük güvensizliği silaha dönüştürüp bana karşı kullanmıştı.

Rengi atarken yüzündeki acı neredeyse somut bir şeye dönüştü. Eğer dehşet içinde olmasaydım bu hali belki savunma duvarlarımı yıkabilirdi.

Josh'ı geri istiyor olabilirdim ama kendimi tekrar manipüle edilebileceğim bir konuma sokmayı reddediyordum.

"Bir hafta içinde ne değişti?" Yanağımdan bir gözyaşı daha süzüldü. "Seks yapmayı mı özlüyorsun? Mesele bu mu?"

"Hayır! Öyle bir şey değil." Josh elini saçlarından geçirdi. "Kabul ediyorum, bana gerçeği anlattığında kötü bir tepki verdim. Hatta *berbat* bir tepkiydi. Ama hazırlıksız yakalanmıştım ve son birkaç yılda yaşadığım şeyler beni öyle mahvetmişti ki sana aklıma gelen en acımasız şekilde saldırdım." Âdemelması sertçe hareket etti. "Güvendiğim herkes bana yalan söylemişken bir de sen... Biliyorsun, sana daha önce kimseye anlatmadığım şeyleri anlatmıştım. Kendime itiraf etmenin bile canımı yaktığı şeyleri. İhanetin, diğer herkesin ihanetinin toplamından daha çok acıtsa da bu benim hatamdı. Kendi rızanla bana doğruları söyleyen tek kişi olmana rağmen yaptığının ihanet olduğunu düşünmeye devam ettim. Bir şey söylemeseydin gerçeği asla öğrenemezdim ama sen yalanının ortaya çıkmasını beklemek yerine bana geldin. Bense gidip..." Sesi çatladı. "Tam bir aptalım. Üzgünüm. Seni se..."

"Dur." Nefes alamıyordum "Gitmeme izin ver. Lütfen."

Düşünmeye, sindirmeye ihtiyacım vardı. Tüm bunlar çok fazlaydı ve ben... ben...

İçime sığ bir nefes çektim ancak bu hissettiğim sersemliği gidermedi.

"Yapamam." Sesi acı doluydu. "Bunun dışında ne istersen yaparım." Josh dudaklarını yüzüme doğru indirdi. Kalbi benimkine karşı çılgınca atıyordu.

Dudaklarıma değemeden önce kafamı çevirdim. Kendimden birazcık ödün verirsem, her şeyimi alacağını düşünüyordum.

Josh donakaldı. Solukları pişmanlıkla ağırlaşmıştı. "Seni bırakamam, kızıl. Kendi kahrolası ellerimle kalbimi sökmemi istesen daha kolay olurdu." Yüzümden akan yaşı sildi. "Evet, bir hata yaptın ama ben de çok acımasızdım ve sana asla söylememem gereken şeyler söyledim."

Josh yüzünü boynuma gömdü. Tenime değen nemi hissettiğimde tek ağlayan kişinin ben olmadığımı fark ettim.

"Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Öyle tepki verdiğim için. Doğru olanı yapmaya çalıştığında sana bağırdığım için. Şu hayatta istediğim tek şey olmana rağmen, hak ettiğin şekilde seni seçmediğim için."

Boğazımdan minik bir hıçkırık yükseldi.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..." Bunu bir mantra gibi fısıldayarak boynuma, çeneme yumuşacık öpücükler kondurdu. "Çok, çok özür dilerim."

Dudakları ağzıma ulaştı ve izin ister gibi... af diler gibi orada bekledi.

Yere baktım. Gözlerim, umudumu bastırma çabasıyla yanıyordu.

"Lütfen." Çatallı sesiyle yakarışı direncimi parçaladı. "Bana ne yapacağımı söyle, kızıl. Ne istersen yaparım."

"Ben..." Dün Max'le yaşadıklarım, ardından uzun saatler boyu sınav salonunda oturmam ve Josh'ın yanıma her gelişinde olduğu gibi beynimi altüst etmesi yüzünden doğru düzgün düşünemiyordum. Şakaklarımda başlayan ağrı görüşümü bulanıklaştırmaya başlamıştı. "Zamana ihtiyacım var. Benim... benim..."

Nefes alıyordum ama vücuduma oksijen girmiyordu.

Josh'a inanmak *istiyordum*. Bu karmaşada ben de suçluydum, bunun farkındaydım. Fakat yalan söylediğim için bağışlanma isteyen de ben değil miydim zaten?

Şimdi istediğim olmuştu ancak içimdeki sinir bozucu, anlaşılmaz *bir şey* durumu tam olarak benimsememi engelliyordu.

Ya yine yalan söylüyorsa?

Ya başka bir hatamda sonsuza dek giderse?

Ya bir gün uyanıp beni affetmekle hata yaptığını fark ederse?

Seni affettiğimi söylemiştim ya? Yalandı.

Basit bir şeyi bile beceremiyorsa bir kızım olmasının ne faydası var?

Can çıkar orospuluk çıkmaz.

Kimse sikimi senden daha iyi kavrayamıyor. En iyi özelliğin bu.

Kafamın içindeki sesler karmaşası, şakaklarımdaki ağrıyı delici bir acıya dönüştürdü. Duvarlar üzerime geliyor, beyaz sıva tenimi çiziyordu sanki. Boğuluyordum. Midem bulanıyordu.

Klostrofobim yoktu ama bazen düşüncelerimin küçük kafesine hapsolup havasız kalıyordum.

"Şu anda bunu yapamam." Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım. "Bana... bana biraz zaman ver. Düşünmem lazım."

Son kırk sekiz saatte hayatım bir kaostan farksızdı ve ilerleyebilmek için önce yönümü bulmam gerekiyordu.

Josh titrek bir nefes verdi. "Jules..."

"Lütfen." Sesim çatallıydı.

Gözlerini kısa bir an için yumdu, ardından alnıma bir öpücük kondurdu. "Tamam." Fısıltısı kalbimi pençeliyordu. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa ben beklerim."

Nedenini bilmiyordum ama sözleri göğsümde yeni bir sancı hissetmeme neden oldu. "Neden?"

Şimdiye kadar kimse beni beklememişti. Neden beklemek istesinlerdi ki?

"Çünkü sen benim için doğru kişisin. Bugün, yarın, bir yıl ya da on yıl sonra bu asla değişmeyecek." Dudaklarını tenime hafifçe değdirip geri çekildi. Yüzü duygularla dolup taşıyordu. "Ben de insanım, kızıl. Geçmişte pek çok hata yaptım, gelecekte de kaçınılmaz olarak yapacağım. Fakat seni bırakmak gibi bir hataya asla düşmeyeceğim. Bizim için en ufak bir şans bile kalmışsa, bunu yapmam mümkün değil. Çünkü senin yanımda olma olasılığın, başka birinin gerçekliğinden bin kat daha iyidir."

Yanaklarımdan sicim sicim yaşlar akıyordu.

"Dediğim gibi..." Josh gözyaşlarımı sildi. "Seni bekleyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün."

BÖLÜM 52

Jules

CUMA VE PAZARTESİ KLİNİKTEN İZİN ALIP EVDE kaldım ama salı günü işe döndüğümde kafam hiç olmadığı kadar karışıktı. Son birkaç günü Josh'ı düşünerek geçirmiş olsam da bizim için nasıl bir karar vereceğimden hâlâ emin değildim. Düşündükçe başım ağrıyordu. Bu yüzden de işin temposuna tekrar kapılmak iyi gelmişti. En azından şahsi hayatımdaki karmaşayı unutmamı sağlıyordu.

Ben yokken klinik dava akınına uğramıştı, yani kafamı meşgul edebileceğim bir sürü iş vardı. Öğlen ön kapının üstündeki ziller çınlayana kadar durmadan çalıştım.

Öğle yemeği vakti olduğu için gelen kişi çalışanlardan biri olmalıydı. Ya da bir gönüllü.

Başımı kaldırıp Josh'ın hastane önlüğü ve spor ayakkabılarıyla içeri girdiğini gördüğümde kalbim bir takla attı.

Herkes ya mutfakta ya da dışarıda yemek yediği için ofiste sadece ikimiz vardık.

"Selam." Kelime, kurak bir çöle dönmüş boğazımdan zar zor çıkmıştı.

"Selam." Josh masamın önünde durup alnımdaki bandaja bakarak yutkundu. "Başın acıyor mu?"

"Çok değil. Hayatta kalacağım." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Senin şu anda dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

Yakınımda olduğu için gözlerinin altındaki morlukları, ağzının kenarlarındaki bitkinlik çizgilerini görebiliyordum.

"Evet ama seni görmek istedim."

Midemde bir anda sayısız kelebek uçuştu. "Ah."

Ah mı? Tanrım, düzgün düşünme yetimi kaybetmiş, bir salağa dönüşmüştüm.

Josh'ın dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. Düşünmem için bana zaman verme sözünü tutmuştu ancak dillendirilmemiş kelimeler hâlâ aramızda asılı duruyor, bizi boğuyordu.

Kendi kendime sinirlendim. Benim *neyim* vardı? Madem onunla birlikte olmak istiyordum, niye her şeyi unutup bunu yapamıyordum? Kırıcı sözlerine takılı kalmış da değildim, bana öyle çıkışmasını anlıyordum. Fakat hâlâ tereddüt etmeme neden olan bir şey vardı.

Josh başka bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı ama bir saniye sonra kapatıp kendi masasına geçti. Bir süre gergin bir sessizlik içinde çalıştık. Telefonum çalıp işimi böldüğünde kliniğin en yeni vakasına odaklanmaya uğraşıyordum.

Ekrandaki ismi gördüğümde büyük bir şaşkınlık yaşadım. Bridget'ın düğününde birbirimize numaralarımızı vermiştik fakat beni gerçekten aramasını beklemiyordum.

"Merhaba Asher," dedim telefonu açarak.

Klavyesinde bir şeyler yazan Josh duraksadı.

"Merhaba, Jules." Asher Donovan'ın pürüzsüz sesi aramayı doldurdu. "Durup dururken aradığım için kusura bakma ama yarın bir son dakika işi için orada olacağım ve eğer müsaitsen seninle görüşmek isterim. Bir şeyler içip sohbet ederiz."

"Ben..." Asher yakışıklı, çekici, dünyaca ünlü bir sporcuydu.

Bridget'ın düğününde bir İngiliz kraliyet üyesinin sarhoş olup çıkardığı olaylar sayesinde tanışıp kaynaştıktan sonra, onun bu daveti karşısında havalara uçmalıydım aslında.

Fakat şu anda *People* dergisinin spor alanında "Gözde Bekârlar" listesinin başını çeken adamla oturup bir şeyler içmeyi düşünemiyordum. Tek yapabildiğim, birkaç metre ötemde oturan diğer adama bakmamaya çalışmaktı.

Josh'ın bakışlarının sıcaklığı dikkatimi öyle dağıtıyordu ki, *meşhur* Asher Donovan'la telefonda konuştuğum gerçeği yüzünden şaşkınlık bile hissedemiyordum.

Evren yine iyi ve kötü her şeyi aynı anda üzerime fırlatmayı seçmişti.

"Bir randevu değil," diye ekledi Asher. "Sadece iki arkadaş olarak takılacağız. Ve... şehirde tanıdığım tek kişi sensin. Tabii, öyle olmasa bile birlikte vakit geçirmek isterdim."

"Bunu bilmek güzel," dedim gülerek. "Ama yarın..." Dürüst olmak gerekirse, tıpkı geçen hafta olduğu gibi her gecemi uyuyarak geçirmek istiyordum ama belki dışarı çıkmak iyi gelir, kendimi içi boş bir kabuk gibi değil de daha çok insan gibi hissetmemi sağlardı. "Peki, olur. Akşam altıda, şehir merkezindeki Bronze Gear'da buluşalım mı?"

Vücudumun sol yanını ısıtan sıcaklık, bir cehennem ateşine dönüştü. Başımı çevirip Josh'a bakmamak için tüm irademi kullandım, dondurucu klima esintisine ve incecik bluzuma rağmen göğüslerimin arasından ter akıyordu.

"Süper," dedi Asher. "Kılık değiştirerek gelirim. Beyzbol şapkası ve mavi tişört."

"İşe yarar mı sence?" Basit bir şapkanın onu gizleyeceğinden şüpheliydim. Akıllardan çıkmayacak bir yüzü vardı.

"Nasıl işe yaradığını görsen şaşırırsın. İnsanlar bekledikleri şeyleri görürler ve kimse bir çarşamba akşamı, DC'deki bir barda beni görmeyi beklemez. Yarın görüşürüz, Jules."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattığımda ofisteki sessizlik o kadar yoğundu ki damarlarımdan akan kanın sesini bile duyduğuma yemin edebilirdim.

"Asher Donovan mıydı?" Josh soruyu kayıtsızca sorsa da sesinde gerginlik vardı.

"Evet. Buraya gelecekmiş. Birlikte bir şeyler içmek istiyor."

Sessizlik.

Neden hava birden bu kadar sıcak olmuştu? Omuzlarıma dökülen saçlarımı havalandırırken sonunda sol tarafıma bir bakış attım. Josh çenesini öyle sıkmıştı ki kemiklerinin kırılmamasına şaşırıyordum.

Kalbim tekledi. "Randevuya çıkmıyoruz," diye ekledim yumuşak sesle.

Niye açıklama yapmıştım bilmiyordum. Josh'la artık çıkmıyorduk ve Asher'la buluşmamda bir sorun yoktu. Yine de Josh'ın yüzündeki sert ifadeyi görmek içimde küçük bir suçluluk duygusu belirmesine neden olmuştu.

"Sen randevu olmadığını düşünüyor olabilirsin." Tekrar bilgisayarına bakarken dudaklarında gergin bir gülümseme belirmişti. "Ama inan bana Jules, bir adam eğer seninle şansı olduğunu düşünürken gitmene izin verirse, koca bir ahmaktan başka bir şey değildir."

*

"DC'ye uğrayıp biraz zehirli mantar toplayayım da maç öncesi içmek için bir iksir hazırlayayım diye düşündüm," dedi Asher. "İyi bir fikir mi sence?"

"Çok iyi," dedim pipetimle oynayarak.

Sözleştiğimiz gibi Asher'la Bronze Gear'da buluşmuştuk. Normalde başka bir futbol yıldızıyla arasındaki anlaşmazlıkla ilgili ona bir sürü soru sorardım fakat bu akşam dikkatim çok dağınık olduğundan sohbete odaklanamıyordum.

Josh şu anda ne yapıyordu? Muhtemelen uyuyordu. Dün Barbs'ın eve dönmesi konusundaki ısrarlarına rağmen yorucu vardiyasından sonra yine kliniğe çalışmaya gelmiş, mesai bitene kadar her an masasına yığılacak gibi görünmüştü.

Senin şu anda dinleniyor olman gerekmiyor mu?

Evet ama seni görmek istedim.

Asher'ın kahkahasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. "Bir yanım beni böyle açıkça görmezden geldiğin için gücense de diğer yanımın ilgisi uyandı doğrusu." Sesi, kadehindeki cinden daha tatsız çıkıyordu.

Yanaklarım yanmaya başladı. Ona iyi arkadaşlık edemediğimin farkındaydım.

Asher Donovan'ın sık sık görmezden gelinmediğine dair bahse girebilirdim. Sebebi yalnızca Ballon d'Or ödülü kazanması değil, eğer yetenekli bir futbolcu olmasaydı süper model olarak podyumlarda boy gösterebilecek kadar yakışıklı olmasıydı.

Karşımda taştan yontulmuş gibi mükemmel elmacıkkemikleri, yeşil gözleri ve siyah saçları olan bir adam oturuyordu. Ancak benim aklımda yalnızca Josh'la aramızdaki mesele vardı.

Melankoliden kurtulmaya çalışarak, "Egon bunu kaldırabilir bence," dedim kaygısızca. "Ama şapkanın iş görmesine cidden şaşırdım."

Asher beyzbol şapkasının önünü iyice aşağı çektiği için yüzünün yarısı gölgedeydi. Tişörtüyle kot pantolonu her zaman giydiği şık kombinlerden çok farklıydı ve genelde tıraşlı olan yüzünde kirli sakal vardı. Buna rağmen yanımızdan geçenlerin onu ikinci kez kontrol etmemesine şaşırıyordum.

Asher haklıydı. İnsanlar gerçekten de görmeyi bekledikleri şeyleri görüyorlardı.

"Cidden, neden DC'desin?" diyerek konuyu değiştirdim. "Bir son dakika işi için geleceğini söylemiştin."

"Bir şey söyleyemem, yoksa menajerim beni öldürür." Asher içkisini bitirdi. "Amerika'da birkaç toplantım var, biri de DC'de."

Amerika seyahatinin haberlerde gösterilmemesi şaşırtıcıydı. Gerçi spor haberlerini takip ettiğim söylenemezdi, belki de ben görmemiştim.

"Bu kadar ünlü olmak tuhaf hissettiriyor mu?" diye sordum. Her hareketimin takip edildiğini hayal edemiyordum.

"Eskiden tuhaf geliyordu ama alıştım." Alaycı bir tebessüm attı. "Sana bir sır vereyim mi?" Kafa salladığımda devam etti: "Aslında hiç ünlü biri olmak istemedim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hadi ya?"

Bazı ünlüler spot ışıklarından kaçardı ama Asher buna bayılıyormuş gibi görünüyordu. Her zaman en meşhur mankenle çıkıyor, en hızlı arabaları sürüyor ve en popüler partilere katılıyordu.

"Aynen." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hiç kimse olmak öyle özgürleştirici bir şey ki. Kimsenin senden beklentisi olmuyor, üzerinde baskı hissetmiyorsun. Sadece sen ve yaptığın işe olan sevgin oluyor. Çok uzun süre boyunca kendimi geri tuttum, biliyor musun? Büyük bir çıkış yapmaktan korkuyordum. Berkshire'da yaşayan sıradan biri olarak en büyük kulüplerde, dünyanın en iyi futbolcularına karşı mı oynayacaktım? Bunu hak etmiyordum. Ama futbolu çok seviyordum ve zihniyetimin oyunuma da yansıdığını hissediyordum. Eski teknik direktörüm bunu söyleyene dek gerçeği fark etmemiştim bile aslında. Şimdiyse..." Omuz silkti. "Dediğim gibi, şöhrete alıştım. Daha da önemlisi, potansiyelimi göstermeyi öğrendim. Tek yapmam gereken kendi yoluma engeller koymayı bırakmak."

Bunu hak etmiyordum.

Kelimeler zihnimde yankılandı ve ciğerlerim birden buz gibi bir farkındalıkla doldu. *Aman Tanrım.* Belki benim geri durmamın sebebi de...

"Neyse, beni konuşmayı bırakalım," dedi Asher. "Şuradaki adam neden on beş dakikadır bana kafamı koparmak istiyormuş gibi bakıyor dersin?" Çenesiyle omzumun arkasındaki birini işaret etti.

Biri sonunda onu tanımış mıydı?

Arkamı dönüp birkaç masa ötede oturan Josh'ı gördüğümde şok geçirdim. Sırtımı kapıya döndüğüm için içeri girdiğini görmemiştim.

Josh bakışlarını kaçırmak yerine doğruca bana baktı. Gözleri kararmıştı ve çenesi gerginlikle sıkılıydı. Bar birden elektrikle dolup tüm sinir uçlarımı yaktı.

"Düğünde gördüğüm adam değil mi bu?" diye sordu Asher. Gözleri haylazlıkla parlıyordu. "Erkek arkadaşın mı?"

"Sayılmaz." *Artık değil.*

Asher güldü. "İlişki durumu karışık diyorsun."

"Evet, öyle denebilir." Karışıktı, muğlaktı ama hayatımda deneyimlediğim en muhteşem şeylerden biriydi.

Artık Josh'a bakmıyor olsam da o iki saniyelik göz temasının kıvılcımlarını hâlâ hissedebiliyordum.

Bunu hak etmiyordum.

Tek yapmam gereken kendi yoluma engeller koymayı bırakmak.

Asher'la bir şeyler içme isteğim tamamen yok oldu. "Üzgünüm ama..."

"Git." Asher elini salladı. "Gecemizin kısa kesileceğini hissetmiştim zaten. Ayrıca kılığımın artık işe yaramadığını düşünüyorum, bu yüzden kaç ve kendini kurtar."

Bakışlarını takip ettiğimde iki adamın hızla bize doğru geldiğini gördüm. Gözleri, tutkulu hayranlar olduklarını gösteriyordu.

Eyvah. "Sana iyi şanslar."

Asher küçük bir kahkaha attı. "Sağ ol. Birkaç saatliğine de olsa bana eşlik ettiğin için teşekkürler. Manchester'a gelirsen haberim olsun."

"Elbette."

Adamlar masamıza ulaşırken oradan uzaklaştım.

"Siz Asher Donovan mısınız acaba?" diye sordu biri. "Çok büyük hayranınızım! Geçen yıl Barcelona'ya attığınız gol..."

İçerideki *herkesin*, onun kim olduğunu öğrenip Asher'ın üstüne çullanmamasını dileyerek kafamı iki yana salladım. Gerçi dediği gibi buna alışkındı ve kendi başının çaresine bakabilirdi.

Şu anda başa çıkmam gereken başka bir sorunum vardı.

Josh'ın yanına gitmek yerine bardan çıkıp kaldırımda dikildim. Bronze Gear çok kalabalıktı ve bu konuşmayı orada yapmak istemiyordum.

Beklediğim gibi, Josh da bir dakikadan daha kısa bir sürede bana katıldı.

"Pek de iyi gizlenmiyordun," dedim. Yaz sıcağına rağmen tüylerim diken dikendi.

"Gizlenmeye çalışmıyordum, kızıl." Hemen önümde durdu.

Havanın sıcaklığı damarlarıma doldu. "Neden buradasın?" Göğsümdeki kıpırtılara rağmen kaygısız konuşmaya çalışıyordum. "Beni takip mi ediyorsun, Josh Chen?"

"Beni unutmaya mı çalışıyorsun, Jules Ambrose?"

Karanlık ses tonu karşısında yutkundum.

"Çünkü eğer amacın buysa..." Josh bana doğru bir adım daha attı. "... başaramayacaksın."

Kıpırtılar arttı. "Kendini ne kadar da çok önemsiyorsun."

Yüzünde sert bir gülümseme belirdi. "Sana zaman vereceğime söz verdim ve sözümü tuttum. Ama başkalarıyla çıkmanı izlemeyeceğim, kızıl."

"Sana bunun bir randevu olmadığını söylemiştim."

"Ben de sana paylaşmayı sevmediğimi söyledim. Konu sen olunca asla." Josh'ın gözleri benimkileri yakıyordu. "Adamın milyarder olması ya da dünyadaki tüm dergilere boy boy fotoğ-

raflarının basılması umurumda bile değil. Lanet olası İngiltere kralı bile olsa benim sana vereceklerimi veremez."

Tüm vücudum ürperdi. "Bana ne verecekmişsin?"

"Her şeyi." Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımız arasında sadece birkaç santim kalana dek eğildi. Yerimde kalmaya devam ettim ama az önceki elektrik tüm gücüyle geri dönmüş ve damarlarımda dolaşmaya başlamıştı. Kaldırımda bizden başkaları da vardı. Bizi duyacak kadar yakınımızda değillerdi ancak zaten bu önemsizdi. Josh yanımdayken dünyanın geri kalanı silinip gidiyordu. "Kalbimi. Ruhumu. *Onurumu.* Ne yapmamı istiyorsun, Jules?" Sesi çatallanmıştı ve acı doluydu. "Sana yalvarmamı mı istiyorsun? İstiyorsan söyle, hemen burada dizlerimin üzerine çökerim."

Gözlerim yaşarıp göğsüm sızlarken başımı iki yana salladım.

Neden bu kadar korkuyorsun?

Bridget'ın düğününde sorduğu soru zihnimde yankılandı. O zaman buna bir cevabım olmasa da şimdi vardı.

Kendimden korkuyordum.

Josh'a âşık olmaya başladığımda bile bir yanım, ondan sır saklarken ilişkimizin yürümeyeceğini söylüyordu. Artık yolumuzda hiçbir engel yoktu ama ben hâlâ korkuyordum. İncinmekten, yeterli olamamaktan, hak etmediğim halde sevilmekten korkuyordum.

Artık Ohio'lu o küçük kız değildim ama bazı şeyler daha çocukluğumuzda beynimize öyle işlenirdi ki fark etmeden bir parçamız haline gelirdi. Ben de istenmeyen biri olarak bir ömür geçirdikten sonra beni bırakıp gitmek istemeyen biriyle nasıl başa çıkacağımı bilememiştim.

Belki de artık öğrenme vakti gelmişti.

"Bana gerçek olduğumuza dair söz ver," diye fısıldadım.

Bunu uzatabilir, bir daha kalbimi kırmayacağından emin olana kadar bekleyebilirdim. Fakat direnmekten ve kendimi sabote

etmekten çok yorulmuştum. Yıllarca akıntıya karşı yüzdükten sonra bir kez olsun kendimi bırakıp derinlere dalmak istiyordum.

Ayrıca günün sonunda, söz vermek ve verdiğin sözü tutmaktan daha iyi bir jest yoktu.

Josh yüzümü kavradı. "Söz veriyorum." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken gözleri ihtiyatlı bir umutla benimkileri inceledi. "Korkarım, bu sözden sonra sonsuza dek başına kalmış oldum."

Sözleri tenime işleyip her santimimi sıcaklığıyla doldurdu.

Bırak kendini, Jules.

Son bir tereddüdün ardından dudaklarım temkinli ama davetkâr bir şekilde aralandı.

Yüzü rahatlamayla dolan Josh anında dudaklarıma yapıştı ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bir çaresizlikle beni öptü. Ben de kendimi tamamen bırakıp tadını tekrar almanın, onu tekrar hissetmenin keyfini çıkardım.

Göğsümdeki düğümler çözüldü ve tüm sinir uçlarım farkındalıkla titreşti.

Bazı öpücükler insanın kemiklerine işlerdi. Bu öpücük benim ruhuma işlemişti.

"On iki gün, sekiz saat, dokuz dakika. Her saniyesini seni düşünerek geçirdim." Konuşurken Josh'ın dudakları benimkilere sürtünüyordu. "Daha önce ne istediğimi biliyordum. Doktor olmak, heyecan peşinde koşmak, ortamlardaki en popüler ve en sevilen kişi olmak. Bunların beni mutlu edeceğini düşünüyordum. Aslında, bunu başardılar da. Geçici olarak. Fakat sen..." Alnını benimkine yasladı. "Sen, beni sonsuza kadar mutlu edebilecek tek şeysin."

Boğazımdan yarı kahkahaya, yarı hıçkırığa benzer bir ses yükseldi. "Dikkatli ol, Chen. Böyle şeyler söylemeye devam edersen seni asla bırakamayabilirim," dedim, ilk randevumuzdaki sözlerini taklit ederek.

Güzel gamzesi ortaya çıktı. "Umarım öyle olur." Elini enseme kaydırıp dudaklarıma yumuşacık bir öpücük daha kondurdu. "Anlamadıysan söyleyeyim, beni deli etsen de seni çok seviyorum, Jules Ambrose. Hatta *özellikle* beni deli ettiğin için seviyorum."

"Çünkü mazoşistsin." Gülümsememi bastıramadım. "Ama merak etme, öyle olsan da seni seviyorum."

Bu sözcükleri bir erkeğe ilk defa söylememe rağmen hiç tuhaf gelmemişti. Sanki her zaman dilimin ucundaydılar, doğru zamanı ve doğru kişiyi bekliyorlardı.

Josh'ın eli hareketsiz kaldı. "Bir daha söyle."

"Seni seviyorum." Tüm vücudum zonkluyor, kalbim patlayacakmış gibi çarpıyordu.

Yüzünde minik bir sırıtış belirdi. "Tabii ki seveceksin. Ben fazlasıyla sevilesi bir insanım, tabii pislik olmadığım zamanlarda. Bana tablodan bahsettiğinde bir hafta boyunca bir pislik gibi davrandığımı biliyorum." Gözlerini bize dikmiş genç bir gruba doğru baktığında, yanımızdan geçenlerin dikkatini çektiğimizi fark ettim. "Acaba buna baş başa kalabileceğimiz bir yerde mi devam etsek?"

Dairem yalnızca iki blok ötedeydi ve Stella evde değildi. Yatak odama adımımızı attığımız anda Josh beni tekrar öptü ve önümde diz çöktü.

"On iki gün için on iki orgazm." Eteğimi kaldırdığı için sıcak nefesi hassas uyluklarıma çarpıyordu. "Sana da oldukça adil görünmüyor mu?"

Karnımın alt kısımlarında küçük bir yangın çıktı. "Ne..."

Külotumu kenara sıyırıp dilini klitorisime sürttüğünde sorum havada kaldı.

Aman Tanrım.

O beni yalayıp emerken saçlarına tutundum ve kendimi orgazmın kucağına bıraktım. Kendime gelmeme fırsat vermeden

tekrar başladı ve kısa süre içinde beni soluk soluğa kalmış, kemiksiz bir pelteye çevirdi. Güçlü elleriyle kalçamı tutuyor olmasaydı çoktan yere yığılmıştım.

Fakat vücudumu sarsan orgazmlara ve havayı kaplayan yoğun seks kokusuna rağmen, yaptığımız şey seks değildi.

Aşktı.

BÖLÜM 53

Josh

"EVİNDE DEVAM EDECEĞİMİZİ SÖYLEDİĞİNDE aklındakinin bu olduğunu düşünmemiştim." Jules'un mırıldanması yastığım yüzünden boğuk çıkıyordu.

Havluya sarılmış buz torbasını omzuna koyarken gülüşümü bastırdım. "*Ne yapacağımızı* söylemedim ki."

Onun evinde özrümü *detaylıca* diledikten sonra, Stella işten dönmeden dışarı çıkıp trene binerek benim evime geçmiştik. Buraya gelir gelmez de yaralarıyla ilgilenebilmek için onu hemen yatağıma yatırmıştım.

Birkaç hafta içinde tamamen iyileşecekti ama geçici olsa da herhangi bir şekilde acı çekmesi fikri kalbimi sızlatıyordu.

"İma ettin ama. Şu anda kandırılmış ve yanlış yönlendirilmiş hissediyorum." Jules başını kaldırıp bana dik dik baktı. "Barışma seksi nerede, Chen?"

Kendimi daha fazla tutamayıp güldüm. "Az önceki orgazmlar yetmedi mi?"

Parmaklarımı boynundan yüzüne doğru kaydırdım ve gözünün üstüne gelen bir tutam saçı geri ittim. Buraya gelirken trende

gözümü ondan ayıramamıştım. Bir an için başka yöne baksam kaybolacağından korkuyordum.

Ona davranış şeklim yüzünden beni affetmeme ihtimali çok büyüktü ve affetmeseydi de onu suçlayamazdım.

Tanrıya şükürler olsun ki affetmişti.

Beni becerdin, sonra da herkes gibi bir kenara attın.

Söylediklerini hatırlayınca göğsüme keskin bir sancı saplandı.

Tanrım, koca bir pislik gibi davranmıştım.

"Oral seks sayılmaz." Boynuna bir öpücük kondurup bacaklarının arasındaki nemli kıvrımları nazikçe okşadığımda Jules'un konuşması yumuşak bir iç çekişle sonlandı.

"Beni içinde mi istiyorsun, kızıl?"

Vücudu hafifçe ürperdi. "*Evet.*"

Zaten sert olan aletim, soluksuz sesindeki ümit karşısında daha da sertleşmişti ama kendimi tuttum. "Omzunda hasar var, Jules. Vücudunun her yanındaki morlukları saymıyorum bile. Yaraların daha kötü bir hal alabilir."

Bu sefer hüsranla iç geçirdi. "Bir doktorla çıkmak böyle bir şey demek."

"Hmmm." Kızgınlığı karşısında ağzımın köşeleri kıvrıldı. "Bir doktorla çıkmanın avantajları da var ama. Mesela..." Başparmağımı klitorisinde tutarken bir parmağımı içine kaydırdım. "... anatomide *çok* iyiyimdir."

Kendini elime bastırırken Jules'un dudaklarından bir dizi inilti yükseldi. Göğsünden çıplak karnına doğru öpücükler kondurarak ilerledim, bacaklarını aralayarak dilimi içine daldırdığımda inlemeleri çığlığa dönüştü. Onu okşadım, emdim, yaladım ve kefaretimi ödeyip kurtuluşa ermek istermiş gibi ona tapındım..

"Josh... Ben..." Kısık inlemesi kalbime saplanan bir ok gibiydi. "Seni içimde istiyorum. *Lütfen.* Sen içimdeyken boşalmak istiyorum."

Duraksayıp inledim. Şiddetle atan kalbimi tüm bedenimde hissedebiliyordum. Aletim patlamak üzereydi. "Beni öldürüyorsun, kızıl."

Bunu yapmamalıydık. Jules yaralıydı. Tamam, hafif yaralardı ama tamamen iyileşmelerini beklemek akıllıca olurdu.

Fakat Tanrı yardımcım olsun ki, bana böyle yalvarırken Jules'tan hiçbir şeyi esirgeyemezdim.

Yanlış olduğunu bile bile doğruldum ve onunla göz hizasına gelene dek üzerinde ilerledim.

"Bugün biraz daha yumuşak olacak, tamam mı?" Yüzüne düşen saçları geri ittim.

Jules öyle hevesli bir şekilde kafa salladı ki neredeyse tekrar gülecektim. Ama prezervatifimi takıp yavaş yavaş içine girerken ve onu tamamen doldururken zihnimdeki tüm komik düşünceler siliniverdi.

İnlemelerimiz birbirine karıştı.

Kahretsin, o kadar iyi hissettiriyordu ki. Çok sıkıydı, sırılsıklamdı ve benim için yaratılmıştı. Hayatım boyunca aradığım o kayıp yapboz parçasıydı.

Orgazmımı tutmaya çalışırken tenim terle kaplandı. Jules aletimin etrafında kendini sıktığında uyarıcı bir şekilde hırladım.

"Elimde değil," dedi soluk soluğa. "Çok büyüksün."

Ne zaman seks yapmaya birkaç gün ara versek büyüklüğüme tekrar alışması gerekiyordu.

"Her santimini mükemmel şekilde sarıyorsun." İçinden çıktım ve çok yavaş bir şekilde tekrar girdim. Jules biraz kıvrandı ancak kasları sonunda gevşeyince göğsüm gururla doldu. "İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun."

Jules memnuniyetle kızardı. "Josh..."

"Burası benim için yaratılmış, kızıl. Vücudunun her parçası benim için yaratılmış." Tempoyu arttırırken benim soluklarım da kesilmeye başladı. Bu yavaş, tembel ritim her zamanki sert ve

şiddetli sekslerimizden farklı olmasına rağmen çok daha şehvetliydi.

Yaptığımız son seksin kötü anısını unutmak için onu nazikçe becerirken aletimin her hareketinin, Jules'un her inlemesinin ve sızlanmasının tadını çıkarabiliyordum.

"Kendini tutma," diye hırladım dişlerini altdudağına geçirdiğinde. Kaslarının gerginliğine bakılırsa boşalmak üzereydi. "Tatlı çığlıklarını duymak istiyorum."

Elimi aramıza uzatıp klitorisini okşadım ve hızımı arttırırken parmağımla da üstüne baskıyı yaptım. Jules'un boğazından zevk dolu bir çığlık yükseldi. Sırtı yay gibi gerilirken iç duvarları aletimi sıktığında boğuk sesle inledim.

Onu bu şekilde bütünüyle çözülmüş halde altımda yatarken izlemek göğsümün duygularla genişlemesine neden oluyordu. Öyle güzeldi ki, hayatım tehlikede olsa dahi gözlerimi ondan ayıramazdım.

"İşte böyle." Başparmağımla yanağını okşayıp eğilerek dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Aferin kızıma," diye fısıldadım. "Benim için çığlık atmana bayılıyorum."

Jules'un minik inlemeleri doğruca aletime ulaştı ve daha fazla dayanamayıp inleyerek doruğa ulaştım.

Sonrasında omzuna daha fazla hasar vermemek için üstünden hemen indim. Nefeslerimizi düzene sokmaya çalışırken hiçbir şey yapmadan öylece uzandık.

Seks muhteşemdi fakat birbirimizin varlığının ve biri tarafından beğenilip değer görmenin keyfini çıkardığımız bu kısım gibisi yoktu.

Yan dönüp kolumu beline dolayarak Jules'u kendime çektim. Ondan önce yatakta hiç kimseye sarılmak istememiştim fakat Jules'un kollarımın arasında olmasına bayılıyordum. Çok... doğru hissettiriyordu.

"Omzun nasıl?"

"Hâlâ yerinde." Kaşlarımı çattığımda güldü. "*Gayet iyi.* Gördün mü? Seks yaptık ve ölmedim."

"Hiç komik değil." Ölüm hakkında şaka yapmak bile istemiyordum. "Yine de birazdan omzunu kontrol edeceğim. Her ihtimale karşı."

"Peki, Dr. Chen," diye dalga geçti Jules. "Bu tür bir muayeneyi herkese sunuyor musunuz, yoksa ben sizin için özel miyim?"

"Bu tür muayeneleri yalnızca en inatçı, en sinir bozucu, en baş belası hastalarıma sunuyorum. Kendileri aynı zamanda düşünmeden duramadığım kişiler oluyor. Neyse ki..." Kalçasının kıvrımını kavradım. "... hayatımda bunun gibi yalnızca bir kişi var."

Jules'un nefesi kesildi. "Ne şanslıyım."

"Şanslısın," dedim dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme belirirken.

"Kibirli pislik." Jules güldü, biraz sonrasında ise yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Tablo hâlâ sende mi? Max'in ortakları yine peşine düşecektir ve..."

"O işi hallettim."

"Nasıl?"

"Sonra göreceksin."

Burnunu kırıştırdı. "Ne bu gizem?"

"Gizem değil sürpriz, kızıl. Göreceksin," diye tekrarladım.

Jules homurdansa da konuyu kapattı, buna rağmen ilgisinin o yöne çekildiğini görebiliyordum. Sürpriz lafını duyunca akan sular duruyordu.

Şimdi tek yapmam gereken sürprizi nasıl ilan edeceğimi bulmaktı. Tabii *önce*, geçen hafta yırttığım müzikal biletlerini nasıl geri alacağımı bulmalıydım. Sonra ikisini tek bir etkinlik haline getirebilirdim.

Jules esneyip yüzünü göğsüme gömerken parmak eklemlerimi tembelce sırtında kaydırıp nefesini dinledim. Seks sarhoşluğu geçtikten sonra yüzünde ve gözlerinde yorgunluk belirtileri ortaya çıkmıştı.

"Ava'ya söylememiz gerek, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı. "Eninde sonunda. Bir gün."

"Hiç hatırlatma." Ava'nın tepkisini düşününce yüzümü buruşturdum. "Ne kadar bekleyebiliriz sence? Bir yıl? On yıl?"

"On yıl, belki de yüz yıl. Bence en iyisi yüz yıl beklemek. O zaman iyice..." Jules'un sesi yavaşça azalıp kesildi.

Ona baktım. Öylece uykuya dalmıştı.

Max'le yaşadıkları, baro sınavı ve barışmamızın ardından bitkin düşmüş olmalıydı.

Kafasının üstünü öpüp onu kendime iyice yaklaştırdım.

Ava konusunda daha sonra endişelenebilirdik.

Şimdilik yalnızca ikimize ait olan bu anın tadını çıkarmak istiyordum.

BÖLÜM 54

Josh

ASANSÖRDEN İNİP ARCHITECTURAL *DIGEST* dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen daireye adım atarken elimi güven verircesine Josh'un sırtında gezdirdim.

Açık gri duvarları, siyah mermer zemini ve altın rengi armatürleriyle burası 'ben bekâr eviyim' diye bağırıyordu. Buna rağmen beyaz zambaklar ve suluboya tablosu gibi değişiklikler, iki yıl öncesinin aksine şimdi bu mekâna bir kadın eli değdiğini gösteriyordu.

"Sorun olmayacak," diye fısıldadım Jules'a.

İkimiz de bir şekilde ilişkiyi batırmış olsak da nihayet geçmişi geride bırakıp yolumuza devam edebilecektik. Tabii, şu son engeli aştıktan sonra.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı. "Onunla kan bağın var. Benim yok."

"Seni benden daha çok seviyor ama."

"Hmm, bu doğru."

Ava, Alex'le birlikte yaşadığı dairenin özel asansör kapısında

bizi karşıladığında gülüşüm yarıda kesildi ve elimi hızla Jules'un sırtından çektim.

Barışmamızın üzerinden bir hafta geçmişti. Artık Ava'ya her şeyi anlatma cesaretini toplamayı başarmıştık ama yanımda Jules'u gören kardeşimin beklenti dolu gülümsemesi şüpheye dönüştüğünde o cesaretten eser kalmadı.

Onu arayıp geleceğimi söylerken Jules'u yanımda getireceğimden bahsetmemiştim. Biz ona anlatmadan önce kendi kendine bir şeyler tahmin etmesini istemiyordum.

Gerçi söylemem daha akıllıca olabilirdi. Bu sayede biz karşısına çıkmadan önce ilk şoku atlatmış olurdu.

Kahretsin, Chen.

Eh, artık çok geçti. Durumu kabullenip Ava'yla yüzleşmek zorundaydık.

Yüzüme en çekici sırıtmamı yerleştirdim. "Selam, küçük kardeşim. Bugün ne kadar da *büyüleyici* görünüyorsun. İşte, al bakalım." Crumble & Bake'ten en sevdiği kırmızı kadife pastanın bulunduğu kutuyu ona uzattım. "Sana hediye getirdim."

Ava pastayı almadı. Bunun yerine beni ve aşırı parlak bir gülümsemeyle yanımda dikilen Jules'u süzdü.

"Neden birlikte geldiniz?" Şüphesi gözle görülür şekilde artmıştı. "Yine tartışıp buraya arabuluculuk yapmamızı istemek için bana gelmediniz umarım. İkiniz de yetişkinsiniz."

Jules'la hızlıca bakıştık.

Belki de ona yağ çekmek için pasta almaktansa konuşmaya nasıl gireceğimize dair plan yapmamız daha iyi olurdu.

Tam o sırada Alex gelip Ava'nın arkasında durdu ve elimdeki pasta kutusunu görünce bir kaşını kaldırdı.

Cidden mi? Planın bu mu? Aklından geçenler her halinden belli oluyordu. Dillendirmesine gerek yoktu.

Ona sert bir bakış attım. *Kapa çeneni.*

Alex sırıtarak karşılık verdi.

Göt herif.

Bir zamanlar arkamdan iş çevirerek kız kardeşimle çıktığını unutmuş gibiydi.

"Hadi pastamızı yerken konuşalım," diye şakıdı Jules. "Akşama iyi başlamak için pasta gibisi yoktur."

Ava kollarını göğsünde birleştirdi. "Bana söylemek üzere olduğunuz şeyden önce otursam iyi olacak sanırım, haklı mıyım?"

"Evet, muhtemelen." Boğazımı temizledim. "Kesinlikle."

Hep birlikte oturma odasına geçip yerleştik. Ava ve Alex aynı koltukta oturuyorlardı, biz de hemen karşılarındaki koltuğa geçmiştik. Günbatımı yaklaşıyor, güneşin sıcacık ışıkları odanın bir kısmını altın rengine boyarken diğer kısmına gölgeler düşürüyordu.

Aramızdaki sehpada duran pasta kutusu hâlâ kapalıydı.

Jules lafa girdi. "Josh'la birlikte buradayız çünkü, şey... birlikte geldik."

Alex derin bir iç geçirip eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Birlikte geldik çünkü..." *Hadi ama dostum, yara bandı çeker gibi çekeceksin. Sonuçlarıyla sonra yüzleşirsin.* "... biz çıkıyoruz," diye bitirdim.

Ava bize boş boş baktı.

"Romantik anlamda," diye açıkladı Jules.

"Sevgili olarak," diye ekledim.

Sessizlik devam etti.

Konuşmaya başladığımızdan beri Ava hiç hareket etmemişti ve bu asla iyiye işaret olamazdı.

Sırtımdan bir damla ter süzüldü.

Bu normal değildi. *Küçük* kardeşimden korkmamalıydım. Ancak geveze Ava'nın birden böyle sessizleşmesi ürkütücüydü.

Sonra kardeşim hiç beklemediğim bir şey yaptı ve kahkahalara boğuldu. Omuzları şiddetle sarsılırken elleriyle yüzünü kapatmıştı. Jules'la birbirimize endişeli bakışlar attık.

Kahretsin, kardeşimi bozmuş muyduk?

"Bu iyiydi," dedi Ava nefes nefese. "Beni neredeyse kandıracaktınız." Yüzünü ciddi tutmaya çalıştı ama bir saniye sonra yine kahkahalara teslim oldu.

"Şey..." Bu konuşmanın gidişatını kafamda canlandırdığımda aklıma pek çok ihtimal gelmişti; ancak Ava'nın aklını kaçırması bunlardan biri değildi.

Jules dizini benimkine vurarak, "Şaka yaptığımızı sanıyor," diye tısladı.

"*Farkındayım.*" Boğazımı temizledim. "Ave..."

"Farklılıklarınızı bir süreliğine kenara bırakıp böyle bir plan yapmanızdan etkilendim doğrusu." Ava'nın kahkahaları nihayet yatışmış olsa da sırıtışı hâlâ kaybolmamıştı.

"Ave..."

"Vermont için intikam mı alıyorsunuz yoksa? Ama onun üzerinden aylar geçti ve odada tek yatak olacağından gerçekten de haberim yoktu."

"Ava, şaka yapmıyoruz!"

Sesim odada çınladı, ardından içeride şokla yoğunlaşmış bir sessizlik oluştu.

Kardeşimin sırıtışı kayboldu. "Siz..." Tekrar aramızda gidip gelen gözleri, gergin suratlarımızı ve bacaklarımızı birbirine yaslayarak oturmamızı fark edince dehşetle açıldı. "*Gerçekten çıkıyor musunuz?* Bu nasıl mümkün olabilir? Siz birbirinizden nefret ediyorsunuz!"

"Eh..." dedim harfleri uzatarak. "Artık nefret etmiyoruz."

"Klinikte birlikte çalışıyorduk..." diye araya girdi Jules.

"Duygusal bağ olmayan bir şey olarak başladı..."

"Bunu planlamamıştık..."

Aceleyle açıklama yapmaya çalışırken seslerimiz birbirine karıştı. En sonunda Ava elini kaldırarak bizi susturdu. "Ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Yüzümü buruşturdum. "Şey, bu sefer bir haftadır."

"*Bu sefer* derken?"

Lanet olsun. *Ne demeye* bir konuşma hazırlayıp gelmemiştik ki?

Bunun için çok geç olduğundan, seks anlaşmamızdan başlayıp geçen haftaki barışmamıza kadar her şeyi daha fazla uzatmadan Ava'ya anlattık. Max hakkındaki çirkin detayları atlayıp ayrılmamızı bir yanlış anlaşılmaya bağladık ama bunun dışında, söylediklerimiz fazlasıyla kapsamlı bir özet oluşturdu.

Anlatmayı bitirdiğimizde kardeşimin yüzü soluk bir tona bürünmüştü. "*Aylardır* en yakın arkadaşımla yattığını mı söylüyorsun yani?" dedi bana dik dik bakarak. Sonra Jules'a döndü. "Ve sen de aylardır *abimle* mi yatıyordun? Bana daha önce söylemediğinize inanamıyorum!"

Jules çaresizce omuz silkti. "Abinle takıldığımı söylemek için doğru zamanı bulamadım."

Ava'nın rengi daha da attı.

"Sen de aynı şeyi yaptın!" Olayı sıkkın bir ifadeyle izleyen Alex'i işaret ettim. *Hain herif* bize yardım etmeye çalışmıyordu bile. "Siz de her şeyi aylarca çıktıktan sonra açıkladınız. İkiyüzlülük etme."

Ava, "O farklıydı," diye homurdandı. "Biz seneler boyu birbirimizden tutkuyla nefret ettikten sonra dönüp bir anda sevişmeye başlamadık."

"Josh'la geçmişteki... farklılıklarımız düşünüldüğünde bunun şok edici olduğunu biliyorum." Jules'un altdudağı dişlerinin arasında kayboldu. "Ama klinikte birlikte çalışıp, çok fazla zaman geçirdikten sonra kendiliğinden oluverdi işte. Senden bu kadar uzun süre saklamayı da planlamamıştık, sadece bir yere varıp varmayacağından emin olmadan söylemek istemedik. O zaman işler çok daha garip bir hal alırdı."

"Anlıyorum." Ava gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Alex, bana bir bıçak getir."

Dehşete düştüm. "Hey, hey, hey!" Bir elimi önümde tutup diğeriyle Jules'u kendime çektim. "Ben senin tek abinim. Beni seviyorsun. Sinemada sana son çikolatamı verdiğimi hatırlıyor musun? Ne güzel zamanlardı, değil mi?"

Alex elinde bıçakla dönene dek Ava beni duymazdan geldi.

Alex'e kaşlarımı çatarak baktım. En yakın arkadaşım bana yeniden ihanet etmişti ve kız kardeşim beni bıçaklamak üzereydi. Demek ölümüm böyle olacaktı. Boktan ölüm denince Jül Sezar bile benimle yarışamazdı.

Kalbim gümbür gümbür atarken Ava bıçağı alıp öne doğru eğildi ve... Crumble & Bake kutusunu açarak pastadan bir parça kesip yemeye başladı.

Oda tamamen sessizdi.

"Bir şeyler söylesek mi?" diye fısıldadı Jules.

"Elinde hâlâ bıçak var," diye fısıldadım. "Bekleyelim."

Ava suratında okunmaz bir ifadeyle ağzındaki pastayı çiğnerken bekledik. Tekrar konuştuğunda sesindeki gerginliğin bir kısmı yok olmuştu. "Ne kadar ciddisiniz?"

Göğsümdeki kaygı düğümü gevşedi. Bu sesi tanıyordum. Ava yavaş yavaş kabullenmeye başlamıştı.

Arkasından iş çevirdiğimiz için bizi sonsuza dek sileceğinden hiç endişe etmemiştim aslında ama kardeşimle haftalar boyu küs kalmak da istemiyordum.

"Artık onu her gördüğümde içimde öldürme arzusu belirmiyor, yani çok ciddi," diye takıldım. Ardından ciddiyete büründüm. "Dinle, bunun senin için aşırı tuhaf olduğunu biliyorum ama emin olabilirsin, eğer ciddi *olmasa* burada olmazdık. Alex'le çıktığını öğrendiğimde sana ne sorduğumu ve bana ne cevap verdiğini hatırlıyor musun?" Bakışlarım Alex'e kaydığında yüzündeki sıkkın ifadenin yanına birazcık merak eklendiğini gördüm. "Ben de Jules için aynı şekilde hissediyorum."

"Ava." Altüst olan dünyamı anlamlandırmaya çalışırken kardeşime şaşkınlıkla baktım. Kız kardeşim ve en yakın arkadaşım. En yakın arkadaşım ve kız kardeşim. Birlikteydiler. "Onu... seviyor musun?"

Çok kısa bir duraksama oldu.

Ava sonunda cevap verdiğinde sesi yumuşak ama netti. "Evet, seviyorum."

Ava bana bir süre daha baktıktan sonra ayağa kalkıp başıyla mutfağı işaret etti. "Konuşalım, baş başa."

Doğrulurken Jules bana endişeli bir bakış attı. Ben de ona güven vermeyi umarak gülümsedim ve mutfakta kardeşime katıldım.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" diye sordu Ava diğerlerinin duyma mesafesinden çıktığımız anda. "Jules için gerçekten öyle mi hissediyorsun?"

"Evet." Yüzüm yumuşadı. "Ona âşığım, Ave. Hâlâ ara sıra kavga etsek bile günün sonunda... o doğru kişi."

Jules'la yaptığım binlerce kavgayı, başka biriyle geçireceğim binlerce sorunsuz güne değişmezdim.

Çünkü sorunsuz bir hayat sürmek istemiyordum. Ben Jules'u istiyordum.

"Peki." Ava içini çekti. Omuzları sonunda rahatlamıştı ve yüzünde hafif bir suçluluk ifadesi vardı. "Niyetim seni zor durumda bırakmak değildi, özellikle de sen Alex konusunda o kadar anlayışlı davrandıktan sonra. Ama senin kadınlara, Jules'un da erkeklere karşı nasıl olduğunuzu *biliyorum*. İkiniz de bağlanmaktan nefret ediyorsunuz. Tek istediğim birbirinizin kalbini kırmamanız. İkinizi de çok seviyorum ve böyle bir şey olursa taraf seçemem. Fakat..." Bıçağın keskin olmayan tarafıyla göğsümü dürttü. "... onu incitirsen seni öldürürüm."

"İnciten tarafın ben olacağımı nereden çıkarıyorsun? İncinen de olabilirim."

"Seni. Öldürürüm." Ava bıçakla tekrar göğsüme vurdu.

"İyi, tamam." Sırıttım. "Yani bu, çıkmamızı sorun etmediğin anlamına mı geliyor?"

"Sanırım," diye homurdandı ama yüzünde bir gülümseme tomurcuklanıyordu. "En yakın arkadaşım, abimi dize getirdi. Aferin sana, Jules."

Sırıtmayı kesip kaşlarımı çattım. "Beni *dize getirdiği* falan *yok*. En azından mecazi olarak."

Bu sefer kaybolan Ava'nın gülümsemesi oldu. "Pekâlâ, kural bir. Seks hayatın hakkında konuşmak ya da imada bulunmak yok. *Asla*." Öğürüyormuş gibi yaptı.

Bir kahkaha atıp sarılmak için onu göğsüme doğru çektim ve boğuk bir sesle karşı gelmesine rağmen çocukluğumuzdaki gibi saçlarını karıştırdım. "Tamam ama aynı kural senin için de geçerli."

"Anlaşıldı." Ava elimi vurarak itti ve saçlarını düzeltirken homurdanmaya devam etti. Buna rağmen huysuz yüz ifadesi birkaç saniye içinde yumuşadı. "Mutlu olduğun için cidden mutluyum. Senin için hayatın... zor olduğunu biliyorum. İhtiyacın olduğunda ben her zaman buradayım ama yanında Jules gibi biri olacağı için seviniyorum. Kendisi bazı zamanlar oldukça... *dramatik* olsa da..." İkimiz de aynı anda güldük. "... gördüğüm en büyük kalplerden birine sahip."

Boğazımda duygulardan bir yumru oluştu. "Biliyorum." Ava'ya daha sıkı sarılıp kafasının tepesine küçük bir öpücük kondurdum. "Sağ ol, kardeşim."

Bazen birbirimizi çok gıcık ediyorduk fakat kardeşim o olduğu için çok şanslıydım. Alex'le tanışmadan önce, Ava'yla sıkıntılarımızı hep birbirimizle paylaşırdık. Artık birer yetişkin olduğumuz ve hayat koşuşturmacasına kapıldığımız için eskisi kadar birbirimize içimizi dökmüyor olsak da birbirimize arka çıkmayacağımız bir gün asla var olmayacaktı.

BÖLÜM 55

Josh

OTURMA ODASINA DÖNDÜKTEN SONRA AVA bu sefer de Jules'u alıp götürdü. Muhtemelen onunla da benzer bir konuşma yapacaktı. Ancak evde kalıp mutfakta konuşmak yerine yakındaki bir bara gittiler. Ava, 'abinle takıldım' ifadesini unutmak için dışarı çıkmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Aslında evden uzaklaşmalarının sebebinin, gelecekte gerçekleşebilecek şeyler için bana karşı birlik olmak olduğuna inanıyordum -birlikte nasıl çalıştıklarını çok iyi *biliyordum*- fakat Ava'nın ilişkimize ses çıkarmaması karşısında öyle rahatlamıştım ki ne yaptıkları umurumda değildi.

Kızlar gittikten sonra camdan duvarın önünde düşünceli bir şekilde dikilen Alex'e katıldım.

"Onlarla gitmediğine şaşırdım." Hemen yanında durup ayaklarımızın altında uzanan şehre baktım. Gökyüzü pastel pembelere ve morlara bürünmüştü; binaların cepheleri, pencerelerinde yanan ışıklar sayesinde minik mücevherlerle kaplı halılara benziyordu. "Normalde Ava'ya yapışık geziyorsun."

Ava, amcası tarafından kaçırıldığından beri Alex fazla para-

noyak davranıyordu. Onun için koruma bile tutmuştu ama kardeşim bir süre sonra peşinde sürekli bir gölge gezmesini rahatsız edici bulunca büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı ve sonunda pes eden Alex olmuştu.

"O konu üzerinde çalışıyoruz," derken sesinde hafif hoşnutsuzluk vardı. "Fazla paranoyak olduğumu söylüyor."

"*Öylesin.* Ve bunu, onun iyiliğine fazlasıyla önem veren abisi olarak söylüyorum."

Alex ufak bir kızgınlık homurtusu çıkarsa da konuyu uzatmadı. "Gitmememin başka bir sebebi daha var. Sana... bir şey söylemek istiyorum."

Alışılmadık biçimde duraksaması karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Pekâlâ. Umarım sekiz yıllık bir yalanla ilgili başka bir itiraf değildir. Eğer öyleyse yemin ederim ki..."

"Şimdi paranoyak olan kim?" Alex kaşlarını çatıp çenesini ovuşturdu.

O tereddüt ettikçe merakım artıyordu. Alex nadiren ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünürdü ve Ava haricindeki kimsenin görüşlerini kıçına takmazdı.

"Benim hiçbir zaman ailem olmadı," dedi sonunda. "Bildiğin gibi ebeveynlerim ve kız kardeşim, ben çocukken öldürüldü. Amcamın da bir psikopat olduğu ortaya çıktı."

Sadece Alex, bu denli korkunç şeyleri böyle açık ve rahat bir şekilde söyleyebilirdi.

"Büyürken çok fazla arkadaşım da yoktu. Gerçi bu önemli değildi, tanıştığım insanların çoğundan hazzetmiyordum zaten. İşim ve ek projelerim bana yetiyordu." Güçlükle yutkundu. "Sonra sen ve Ava'yla tanıştım. İkiniz de başlarda sinir bozucuydunuz. Sosyal inceliklere bağlı kalma hususunda ısrarcı, ahmakça olsa bile insanların en iyi yönlerini görmekte kararlıydınız."

Burnumdan alaycı bir nefes verdim ama bir şeyler göğsümü sıkmaya başlamıştı.

"Ama..." Alex yine tereddütlüydü. "Benim de iyi yanlarımı gördünüz. Beni dolu bir banka hesabı, bir statü sembolü veya iş bağlantısı olarak görmeyen tek kişilerdiniz. Hayat görüşlerimiz ya da olaylara yaklaşımımız farklı olabilir fakat sen ve Ava..." Sesi yumuşadı. "Benim için aileye en yakın şeysiniz."

Of, siktir. Söylediği bir şey yüzünden gözyaşı dökersem Alex bana bunu asla unutturmazdı.

Ama bunu itiraf etmenin onun için ne denli zor olduğunu biliyordum. Bir kirpi sarılmayı ne kadar seviyorsa Alex de duygusallığı o kadar seviyordu ancak tüm yanlışlarına rağmen bildiği en iyi şekilde, iyi bir arkadaştı. Sadıktı, her zaman sorgusuz sualsiz destek verirdi ve sevdiği insanlar için dünyayı bile yakabilirdi.

"Siktir. Duygusallaşacağın konusunda beni uyarmalıydın, dostum. Yanımda bir kutu mendil getirirdim."

Sözcükler istediğimden daha boğuk çıkmıştı.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu duygusallık değil, sadece gerçekleri dile getiriyorum. Sana söyleyeceğim şey de bununla alakalı aslında." Cebine uzanıp küçük, kadife bir kutu çıkardı. "İlişkiyi resmileştirmek istiyorum."

Kulaklarım beni yanıltıyor muydu, yoksa sesinde biraz gerginlik mi seziyordum?

Alex'e öylece bakakaldım. Bir parçam neyi ima ettiğini bilse dahi sersemlemiş beynim geride kalmıştı. "Hangi ilişkiyi resmileştireceksin?"

"Aile ilişkimizi." Kutuyu açtığında neredeyse kör olacaktım.

Siktir!

Kadife yastığa yerleştirilmiş yüzük, boyut açısından Wollman Buz Pisti'yle kapışırdı. Elmas takılar hakkında pek bir şey bilmiyordum fakat bunun fiyatının *en az* beş haneli olduğundan emindim.

Yüzük, ölmekte olan akşam ışığında kayan bir yıldız gibi parıl parıl parlıyordu. Yastığının her iki yanında da gümüş rengi

harflerle *Harry Winston* yazıyordu ve platin halkanın üzerindeki daha küçük elmaslar, odaya gökkuşağı prizmaları düşürüyordu.

"Evlilik teklifi etmeden önce sana söylemek istedim." Alex kutuyu kapatıp retinalarımı yanmaktan kurtardı. "Ava'ya karşı olan hislerimi biliyorsun, bu yüzden detaylara girerek seni sıkmayacağım. Evlenmek için izin isteme geleneğinin de modası çoktan geçti, ayrıca zaten bundan nefret ediyorum. Fakat Ava'nın senin fikirlerine değer verdiğini biliyorum. Ben de değer veriyorum ve iznine *ihtiyacım olmasa da...*" Güçlükle yutkundu. "... rızanı almayı çok isterim."

Sözlerinin ardından uzunca bir sessizlik oldu.

Alex, Ava'ya evlenme teklif edecek ve yasal olarak kayınbiraderim olacaktı.

Birbiriyle bağlantılı fakat aynı zamanda da kopuk olan düşünceler zihnimde dolanmaya başladı. *Siktir.* Alex'in kardeşim için şirketinden vazgeçtiğini öğrendiğimde, bir gün evleneceklerini biliyordum. Ava onu affettikten sonra Alex şirketini geri almıştı ama vazgeçmeyi *düşünmesi* bile ona nasıl âşık olduğunu gösteriyordu.

Yine de teklifi böyle erken edeceğini ya da benim rızamı isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Alex kimsenin rızasını isteyecek biri değildi.

"Seninle aramızdaki... sorunları çözene kadar evlenme teklif etmek istemedim." Keskin gözleriyle beni izlerken yüzü gergindi. "Bu ikinizi de zor duruma sokabilirdi."

Göğsümde biriken duyguları aşıp sonunda bir şeyler söylemeyi başardım. "Kardeşimden biraz duygu almaya başlamışsın sanki. Gerçek bir insan gibi konuşuyorsun."

"Taklit konusunda iyiyimdir."

Bir şaşkınlık anının ardından kocaman bir kahkaha patlattım. "Kahretsin, Volkov. Düğününden önce şokla ölümüme neden olursan Ava çok kızar."

Alex'in dudakları kıvrıldı. "Üstü kapalı bir şekilde rızanı mı verdin şimdi?"

"Dur bakalım, aceleci davranma." Ciddileştim. "Haklısın, dünya görüşlerimiz çok farklı ve yıllar içinde bazı... Eh, zorlu yollardan geçtik. Senin hâlâ yüzde seksenlik bir oranla pislik olduğunu düşünüyorum ama bir yıl boyunca psikopat bir Romeo gibi kardeşime evine kadar eşlik ettin. Onun güvenliğini ve iyiliğini her zaman kendinden önde tuttun. Bu çok anlamlı." Güçlükle yutkundum. "Ava benim tek kardeşim. Tek gerçek *ailem*. Büyürken onunla hep ben ilgilendim ve başkasına emanet ederken de hep iki kere düşünürüm. Ama sana güveniyorum."

Emin olduğum bir şey varsa o da Alex'in Ava için canını bile feda edebileceğiydi. Herkese pislik gibi davranıyor olabilirdi ancak Ava'yı ayrı tuttuğunu ve onunla en iyi şekilde ilgileneceğini biliyordum.

Göğsüm daha da sıkışırken sırtına hafifçe vurdum. "Yani evet, rızam senindir. Tek bir isteğim var, o yüzükle kardeşimi öldürme. Acayip parlıyor."

Arkadaşımın gözleri şüpheli bir şekilde parladı fakat göz kırptığında bu bakış kayboldu. "Ona bir şey olmaz," dedi rahatlamış gibi gülerek. "Ava senden daha dayanıklı."

"Bu doğru." Bazılarının saflık olarak tanımlayabileceği iyimserliğine rağmen, Ava her zaman hayatta kalan biri olmuştu. Kafamı inanmazlıkla iki yana salladım. "Akrabam olarak sonsuza dek başıma kalacağına inanamıyorum."

Ava'nın teklifi kabul edeceğinden şüphem yoktu ve Alex Volkov'un kayınbiraderim olması fikri... *Tanrı yardımcım olsun.*

"Çok şanslısın." Dudaklarının köşesinde minik bir tebessüm kalsa da gözleri yeniden ciddileşmişti. "Bu arada, sana da bir teklifim var."

"Alex." Elimi göğsüme bastırdım. "Bana da evlenme teklif etmen Ava'nın hoşuna gitmez. DC'de iki eşlilik yasal değil."

"Çok komik." Bara gidip iki kadeh viski doldurdu ve birini bana verdi. "Eğer Ava evet derse..."

"Evet diyecek."

Alex'in gözlerinden alışılmadık bir gerginlik belirtisi geçti, sonra buz yeşilinin altında kayboldu.

"Ava evet *dediğinde*, bir sağdıca ihtiyacım olacak." Başparmağıyla bardağını ovuştururken gergin omuzları rahat ses tonuyla çelişiyordu. "En yakın arkadaşım ve beş dakikadan daha uzun süre vakit geçirmeye katlanabildiğim sayılı insanlardan biri olduğun için, bunu resmi sağdıçlık teklifim olarak kabul et."

Ah, siktir. Duygular yine göğsümdeki kuyudan taşıp boğazımda bir yumru oluşturmuştu.

Aramız bozulmadan önce Alex her krizde, her acil durumda ve her ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu. Ailem dışında güvendiğim tek kişi oydu ve ben de onun, bir seferde ondan fazla kelime sarf ettiği tek kişiydim.

Yakın arkadaşlardık ama bu ifadeyi benim yanımdayken hiç kullanmamıştı. İlk defa söylüyordu.

"Cevap vermeden önce birkaç sorum var." Sesim çatlak çıkınca boğazımı temizledim. Lanet herif beni *ağlatamayacaktı. Bugün olmaz, şeytan.* "Bir, bekârlığa veda partini nasıl istersem öyle düzenleyebilir miyim? İki, istediğim her maçta loca koltuğum olacak mı? Üç, Aston'ını bir tur kullanabilir miyim?"

Alex öyle bitkin bir şekilde iç çekti ki neredeyse kendi ağırlığı altında ezilecek sandım. "Mantık çerçevesinde. Evet. Hayır."

Eh, üçte bir buçuk elde etmiştim. Fena değildi. Zaten Aston olayına evet demesini beklemiyordum. Alex kıymetli arabasını kimseye teslim etmezdi.

"Kabul ediyorum." Kadehimi kaldırdım. "Artık bir sağdıcın var."

"Aşırı heyecanlandım."

"Vegas'taki partimiz için sabırsızlanıyorum," dedim alaycı

tepkisini görmezden gelerek. "Aslında, niye Vegas'la yetiniyoruz ki? Sen *koca* bir milyardersin, daha üst seviyeleri karşılayabilirsin. Macau'ya gidelim. Hayır, Monaco'ya. Hatta en iyisi İbi..."

"Gerçekleşmemiş bir şey için bu kadar heyecanlanma. Daha evlenme teklifi bile etmedim."

"Sonuçta *edeceksin*. Hazırlıklı olmak en iyisi." Alex'in gergin çenesini görünce sırıtışım kayboldu. "Evet diyecek," dedim daha yumuşak bir sesle. "Endişe etme."

Gözlerinden daha farklı bir gerginlik ifadesi geçti. "Endişe etmiyorum." Omuzları biraz olsun gevşeyene dek başparmağını viski kadehinin dış yüzeyine sürtmeye devam etti. "Ama İbiza olmaz. Ada partilerine katlanamıyorum."

"Anlaştık." Zaten Monaco daha eğlenceli olurdu. "Efsanevi bir evlilik teklifinin ve efsanevi bir bekârlığa veda haftasının şerefine." Tekrar kadehimi kaldırdığımda Alex de kaldırıp benimkine hafifçe vurdu. İkimiz de içkilerimizi bitirene kadar bekledikten sonra, "Loca koltukları olmasa da sağdıcın olurdum aslında," diye ekledim.

Gözlerindeki buz kırıldı ve ifadesi biraz yumuşadı. "Biliyorum."

Bir salise süren duygusallığın ardından aynı anda öksürdük ve tuhaf kahkahalar attık. Duygulara daha fazla yer verirsek Alex'in taşa döneceğinden endişeleniyordum, kardeşimin bir heykelle evlenmesini istemezdim.

"Evet, gelelim eğlence kısmına." Kolumu omzuna atıp onu kanepeye doğru çektim. "Hayatın boyunca unutamayacağın şu partide neler olacak onu konuşalım. Bence kaplanlar, dövmeler..."

"Hayır."

Keyfimi kaçırmasına izin vermedim. "Aslında... köpekbalıklarıyla kafes dalışına ne dersin? Hafta sonu Güney Afrika'ya uçup..."

Ben sırıtışımı bastırarak fikirlerimi ardı ardına sıralarken Alex bitkince yüzünü ovuşturdu.

Bu şekilde onu gıcık etmeye çalıştığım, onun da sinirlenmiş numarası yaptığı anları eski günlerde çok yaşardık. Fakat artık her şey daha güzeldi; çünkü aramızda ne yalanlar ne de sırlar vardı.

Her iyi arkadaşlığın bölümleri olurdu.

Bu da bizim için yeni bir bölümün başlangıcıydı.

BÖLÜM 56

Jules

"BURADAYIM! BURADAYIM!" STELLA ACELEYLE kapıdan girerken koyu renkli saçları başının etrafında kara bir bulut gibi zıplıyordu. "Ne kaçırdım?"

Karşımda oturan Ava'ya bıkkın bir bakış attım. "*Ava.*"

"Benim bir suçum yok." Arkadaşımın gözlerinin içi gülüyordu. "Stel ne yaptığımızı sordu, ona söylerken arada haberi ağzımdan kaçırmış olabilirim."

İki saattir Ava ve Alex'in kaldığı apartmanın yakınlarındaki bir barda içiyorduk. Beni Josh'a karşı hislerim, onunla ilişkimiz ve gelecek planlarımızla ilgili sorguya çekmişti. Çoğunlukla şaka yaptığını düşünüyordum ama bu durum, New York Maratonu'nda bitiş çizgisine varmışım gibi ter dökmemi engellemiyordu.

"CIA seviyesindeki sorgu haricinde bir şey kaçırmadın."

Kızılcık kokteylimi kafama dikerken Stella yanıma çöktü. İşten çıkıp doğruca buraya gelmiş olması gerekiyordu fakat üstünde sıkıcı iş kıyafeti yerine beyaz renkli, muhteşem bir pamuk elbise ve bronz tenini vurgulayan turkuaz bir kolye vardı. Moda dergisinde çalışmanın avantajı da buydu işte.

"O kadar da değildir." Stella gözüne düşen bukleyi geri itti. "Bana söylemediğine inanamıyorum. Bunca zamandır *Josh'la* mı çıkıyordun? Gizemli Adam o muydu?"

Yüzüm yanmaya başladı. "Beni suçlayabilir misin? Verdiğin tepkiye bak. Öyle büyütülecek bir şey *değil*." Stella bizi tanıdığından beri Josh'la birbirimizden nefret ediyorsak ne olmuştu yani? İnsanlar değişirdi. "Papa'yla çıkmıyorum."

"Papa'yla çıkman daha inandırıcı olurdu," diye cevabı yapıştırdı ev arkadaşım.

"Aman ne komik. Hepiniz birer komedyensiniz." Homurdanmalarıma rağmen yanaklarım gülmekten acıyordu.

Arkadaşlarım bana takılıyor olsalar da benim için samimiyet dolu bir şekilde mutlu oldukları belliydi. Eh, en azından Ava'nın ilk şoku geçtikten sonra. Ayrıca artık ilişkim ortaya çıktığı için omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı.

Gizli iş çevirmek heyecanlı oluyordu tabii ama arkadaşlarıma yalan söylemekten nefret ediyordum.

"En azından hâlâ Bridget'a söylemedin." Masanın altından Ava'nın ayağına vurdum. Üç arkadaşımın da aynı anda üzerime çullanmasını istemiyordum.

Yanakları pembeleşti. "Şey, o konuda..."

Sanki özellikle hazırlanmış gibi, belirli bir Avrupa ülkesi kraliçesinden gelen FaceTime aramasıyla telefonumun ekranı yandı.

"*Ava.*"

"Haberleri kendime saklamamı bekleyemezsin. Normalde heyecanlı şeyleri ilk öğrenen kişi olmuyorum, bırak da tadını çıkarayım." Ellerini kaldırdı. "Ayrıca Bridge de grup sohbetindeydi."

İçimi çektim ama artık her şey açığa çıktığına göre konuşmayı ertelemenin manası yoktu. Aramaya cevap verdim.

Bridget'ın yüzü ekranı kapladı. "*Josh Chen*'le mi çıkıyorsun?" diye sordu arkadaşım, bir merhaba bile dememişti. "Nasıl? Neden?"

"Size de merhaba, majesteleri. İyi akşamlar," dedim imalı bir şekilde. "Keyfiniz nasıl?"

"*Havadan sudan konuşmayı geç.*" Bridget yeşil kumaş saç bandını geriye doğru itti. Muhtemelen yatma saatiydi çünkü yüzünde hiç makyaj yoktu ve ekranın en altında ipek pijamasını görebiliyordum. "Her şeyi anlat. Hiçbir detayı atlama. Burada, Avrupa'dayken bütün eğlenceyi kaçırıyorum."

"Yerine getirmen gereken kraliyet görevlerin yok mu senin?"

"Saat gece yarısı, Jules. Ayrıca bu aralar tek kraliyet görevim ilkokul çocuğu gibi davranmakta ısrar eden bakanlarla münakaşa etmek. Lütfen biraz eğlenmeme izin ver." Ekranın diğer tarafından erkeksi bir mırıltı duyuldu. Bridget bir şeyler fısıldamak için kafasını yana çevirdi, ardından tekrar bana döndü. "Rhys selam söylüyor."

Rhys'i görmem için telefonu çevirdi. Gri gözleri muziplikle parlayan genç adam yataktan bana el salladı.

Tekrar iç geçirdim ve klinikteki ateşkesten başlayarak hikâyemi anlattım. Bitirdiğimde Bridget ve Stella'nın çeneleri yere değiyordu.

"Vay canına. Bu..." Bridget kafasını iki yana salladı. Hepimiz onu görebilelim diye telefonumu bir bardağa yaslamıştım. "Nedenini tam çözemiyorum ama Josh ve senin birlikte olmanız hem çok mantıksız hem de çok mantıklı."

"Artık tartışmayı kesecek misiniz?" diye sordu Stella umutla.

"Hayır. Hatta artık daha çok tartışıyoruz," dedim neşeli bir şekilde. "Bu sayede muhteşem nefret se..." *Nefret seksi yapıyoruz.* Ava'nın gözleri telaşla açılınca cümlemin gerisini içimden getirdim. "Bilirsiniz işte."

Stella burnunu kırıştırdı. "Bilmiyorum. Bilmek de *istemiyorum*. Bir daha Josh'a aynı gözle bakamayacağım."

"Bir gün bunu da aşarsın." Stella pek fazla randevuya çıkmazdı. Aslında kapısında sıra sıra dizilen erkekler vardı ama ar-

kadaşımın önceliği romantizm değildi. "Her neyse, beni bu kadar konuştuğumuz yeter. Senden ne haber?"

"Benden mi?" Stella'nın yüzü tereddütle kaplandı.

"Son bekârımız sensin." Yüzüm muziplikle aydınlandı. "Ayaklarını yerden kesen adam kim olacak acaba?"

"O adamı bulursan bana da haber ver," dedi Stella kuru bir sesle. "Benim Anya'yla uğraşmaktan başka bir şeye vaktim yok."

DC Style dergisinin genel yayın müdürü Anya, Stella'nın patronuydu.

Ev arkadaşım bize akşamdan kalma bir süper model, canlı bir piton ve üç kilo bebek yağı içeren son fotoğraf çekiminden bahsederken barın üstündeki televizyonun ekranında tanıdık bir fotoğraf gözüme takıldı.

Öyle büyük bir şok yaşadım ki aniden ciğerlerimdeki tüm oksijen çekilmiş gibi hissettim. Kahverengi saçlar, mavi gözler, kirli sakal, gülmeyen bir surat.

Max.

Televizyonun sesi kapalıydı ama haberi altyazılardan takip ettim.

"... ceset, Baltimore'daki bir otel odasında bulundu. Birçok yerinden bıçaklanan Max Renner adındaki kurban, olay yerinde can verdi. Kısa süre önce hapisten çıkmış olan Renner'ın, Ohio merkezli bir suç çetesine karıştığı inanılıyor. Polis cinayetin sorumlusunun, suç çetesinin diğer üyeleri olduğundan şüpheleniyor ve FBI..."

Max ölmüştü.

Kalp acısıyla dolu yılların ardından, eski erkek arkadaşım *artık yoktu.*

Bahsettiği arkadaşları sonunda onu yakalamış olmalıydı.

Hafif bir rahatlama dışında kalbimde hiçbir duygu belirmedi. Merdiven boşluğunda bana yaptığının intikamı alınmış gibi hissetmiyordum bile.

Onu gerçekten geçmişte bırakmıştım.

Dikkatimi tekrar arkadaşlarıma vermiştim ki Stella'nın telefonunda bir şeye bakarak bembeyaz kesildiğini fark ettim. Ava, Bridget'ın Arjantin'e yapacağı diplomatik seyahat hakkında onunla sohbet ettiği için ikisi de onu görmemişlerdi.

Göğsümde bir endişe tohumu filizlendi. "Her şey yolunda mı?" Stella'nın bu kadar sarsılmış görünmesine alışkın değildim.

"Evet." Telefonunu çantasına geri koyup gülümsedi ama kendini zorluyormuş gibiydi. "İşle alakalı bir şey çıktı. Sonra hallederim."

"Daha iyi muamele gördüğün bir iş bulmalısın," dedim nazikçe. "Yeterince yeteneklisin. Ya da bloğunla tam zamanlı olarak ilgilenebilirsin."

Marka sponsorluklarından bir ton para kazanıyordu.

"Belki bir gün."

Kısa cevabıyla vermek istediği mesajı anlayıp konuyu devam ettirmedim ancak endişem geçmedi. Stella her zaman duygularını ve sorunlarını saklamayı tercih ediyordu. Bu uzun vadede hiç sağlıklı değildi ama şimdi zamanı olmadığı için bugünlük peşini bırakacaktım.

Bridget'le Ava'nın sohbetine biz de katıldık ve bir süre sonra konu Ava'nın terfisine geldi. Eldorra'da saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen Bridget da uyumayıp bizimle konuşmayı tercih etti.

İçim sıcacık olmuştu.

Sanki eski zamanlardaydık. Yurt odamıza pizza söyleyip sabahın erken saatlerine dek sohbet ettiğimiz o günlere dönmüştük.

Artık on sekiz yaşında olmasak da biz hâlâ *bizdik*. Birimiz artık başka bir kıtada yaşıyordu ve üniversitedeyken olduğu gibi sık görüşemiyorduk fakat arkadaşlığımız hâlâ sapasağlamdı.

Bazı şeyler ne kadar değişirse değişsin, bazı şeylerin hep aynı kalacağını bilmek içime su serpiyordu.

BÖLÜM 57

Jules

"SÜRPRİZ NE?" YUKARI DOĞU YAKASI'NIN LÜKS apartmanlarından birinin asansörüne adım atarken parmak uçlarımda zıpladım. Merakımı daha fazla bastıramıyordum. "Söyle hadi, *lütfen*. Ölüyorum burada."

Josh dün akşam, yeni *Legally Blonde Müzikali*'ni izlemek için New York'a düzenlediği bir geziyle bana sürpriz yapmıştı ve bugün buradan ayrılmadan önce bir sürprizi daha olduğunu söylemişti. Ne olduğunu öğrenmek için taksi yolculuğu boyunca onu zorlasam da pes etmemesini sağlayamamıştım.

"Kızıl, birkaç dakika içinde orada olacağız." Çatı katı süitine çıkmak için düğmeye bastığında merakım bir kat daha arttı. "*Sabır* denen şeyi hiç duymadın mı?"

"Sabır mı?" düşünür gibi yaptım. "Yoo, hiç duymadım."

Şakacı bir şekilde kıçıma şaplak attığında güldüm.

Josh'la tekrar bir araya geldiğimizden beri göklerde süzülüyordum sanki. Kendimi en saçma anlarda, mesela bulaşık makinesini doldururken ya da metro beklerken şarkı mırıldanırken buluyordum ve yanaklarım gülümsemekten ağrır olmuştu. Baro

sınavının sonuçlarının açıklanmasına az kalmıştı fakat bu bile göğsümdeki hafifliği yok edemiyordu.

Âşık olmak insanı şapşallaştırıyordu ama bundan hiç şikâyetçi değildim. Dünyada şapşallıktan çok daha kötü şeyler vardı.

Çatı katına vardığımızda, göz alıcı beyaz bir elbise giymiş bir kadın listeden isimlerimizi kontrol etti ve gülümseyerek bizi içeri buyur etti. "Sergiye hoş geldiniz, Bay Chen, Bayan Ambrose. Galeri hemen sağınızda."

"Sergi mi?" Şık ve modern mobilyaları, Central Park'a tepeden bakan cam duvarları inceledim. Burası bir müze değil, özel bir konutmuş gibi görünüyordu.

"Burası bir özel koleksiyoncuya ait. Bu da yeni aldığı eserleri sergilediği bir parti." Josh, beni kubbeli bir tavan penceresiyle aydınlanmış uzun, mermer bir salona yönlendirdi. Duvarlarda yaldızlı çerçeveler içine yerleştirilmiş onlarca tablo asılıydı ve şık giyimli konuklar, ellerinde şampanya kadehleriyle etrafta geziniyordu.

Bakışları, içinde kabarcıklı altın rengi bir sıvı olan bardağa takılmış Josh'ın elini tekrar sıktım.

"Sen bu sergiye nasıl davet aldın peki?" diye sordum kuşkuyla. Josh, New York'ta kimi tanıyor olabilirdi?

Kendini beğenmiş sırıtışı kaygı vericiydi. "Şimdi göreceksin." Beni salonun öbür ucuna çekip belirli bir resmin önünde durdurdu.

Ağzım bir karış açık kaldı. "*Şaka* yapıyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Karşımdaki, geçen ay beni çileden çileye sürükleyen o *çirkin ötesi* tabloydu. Tek fark, artık Hazelburg'deki bir doktorun yatak odasında değil; milyar dolarlık bir apartman dairesinin duvarında, de Kooning ve Monet eserlerinin arasında asılı olmasıydı.

"Onu sattım. Adamların tekrar peşime düşmesini istemediğim için satışı olabildiğince gündemde tutmaya çalıştım. Tablonun

yeni sahibiyle uğraşmak isterlerse..." Josh omuz silkti. "... kendileri bilirler."

"Yüce İsa." Bunun *dâhice* bir fikir olduğunu itiraf etmeliydim fakat bu denli zengin bir insanın, böyle çirkin bir resmi evinde istemesine akıl sır erdiremiyordum.

Max artık gitmişti ama tablonun peşindeki suçluları caydıracak kadar korkutucu olan bu kişinin kim olduğunu çok merak ediyordum doğrusu.

"Tablonun yeni sahibi kim?" diye sordum.

"Benim."

Bir yerlerden tanıdık gelen kalın sesi duyunca arkamı döndüm ve ait olduğu kişiyi gördüğümde kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Bu adamla sadece bir kez karşılaşmış olsam da parlak siyah saçlarını ve güzel, esmer tenini unutmam mümkün değildi.

Dante Russo gülümsedi. "İkinizi de tekrar görmek çok güzel. Umarım parti hoşunuza gitmiştir."

Demek Christian'ın kütüphanesindeki karşılaşmamızı o da hatırlıyordu.

"Evet, teşekkürler. Galerin çok güzelmiş," dedim nezaketle.

Daha sonra Google'da adını aratmayı zihnimin bir kenarına not aldım. Adını daha önce bir yerlerde duymuştum ama tam hatırlayamıyordum.

Başını teşekkür edercesine eğip, "Güzelliği takdir etmek, aile işimin bir parçasıdır," dedi. Kaşlarımı çattığımı görünce ekledi. "Lüks ürünler. Moda, mücevher, şarap ve diğer alkollü içecekler, güzellik ve kozmetik gibi. Russo İmparatorluğu'nun ilgilendiği şeyler bunlar." Sesinde hiç kendini beğenmiş bir ton yoktu.

İşte bu.

Birden jetonum düştü. Yakın zamanda, dünyanın en büyük lüks ürünler holdingi Russo Grup hakkında bir dergi yazısı okumuştum.

Dante Russo, holdingin CEO'suydu. Yazıya göre, iş dünyası-

nın en acımasız güvenlik ekiplerinden birine de sahipti. Güvenlik şefinin, o şehir dışındayken evine girmeye çalışan birini yakaladığına dair bir şehir efsanesi vardı. Talihsiz hırsız, iki diz kapağı kırılmış, yüzü ezilmiş ve kaburga kemikleri tamamen kırılmış halde bir ay komada kalmıştı.

Hırsız isim vermeyi reddetmişti ve olayın Dante'yle bir alakası olduğunu gösteren hiçbir somut kanıt yoktu ama yine de itibarı bu şekilde kalmıştı.

Josh, Max'in arkadaşlarının tablonun yeni sahibiyle uğraşmak istemeyeceklerini söylerken haklıydı.

Birkaç dakika daha havadan sudan sohbet ettikten sonra tereddütlü bir şekilde, "Büyükbaban için üzgünüm," dedim.

Enzo Russo, Russo Grup'u altmış beş yıl önce kurmuştu. Adam gerçek bir iş efsanesiydi ve birkaç hafta önceki cenazesi tüm manşetlere konu olmuştu.

Dante, büyükbabasının ölümüne üzülmüşe benzemiyordu ama cenaze yeni olduğu için baş sağlığı dilemenin nezaketten olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca, Christian'ın kütüphanesinde haberi aldığında ben de oradaydım.

Düzgün hatlarının üzerine demirden bir maske yerleşti. "Sağ ol, minnettarım." Omzumun arkasına baktı. "Sohbetimizi kısa kestiğim için üzgünüm fakat *nişanlım* sonunda geldi." Sesinde hiç heyecan duyulmuyordu. Bu adamın *sevdiği* bir şey var mıydı acaba? "Lütfen, partinin tadını çıkarın." Bize başıyla selam verip uzaklaştı. Uzun, kaslı vücudu kalabalığın arasında son derece dikkat çekiciydi. Salonun diğer ucunda çok güzel, Asyalı bir kadın gergin ve meydan okuyan bir ifadeyle onun yaklaşmasını izliyordu. Nişanlısı o olmalıydı.

"Birinin bu adamdan bir şeyler çalmasını izlemek için para bile öderdim," dedim. "İyi iş çıkarmışsın."

Josh sırıttı. "Sağ ol. Sen onu nereden tanıyorsun?" Bunu sorarken endişeli olmaktan çok meraklıydı.

"Max konusunda Christian'dan yardım istemeye gittiğimde evinde karşılaştık." Bir garsonun şampanya tepsisiyle bize yaklaştığını görünce kafamı hızla iki yana salladım.

"Anladım. Bana mı öyle geliyor, yoksa bütün zenginler birbirini tanıyor mu?" diye sordu.

"Öyleyse hiç şaşırmam. Küçük bir dünyaları var." Tekrar tabloya baktım. Diğer eserlerin aksine bunun altında ismi, sanatçısı ve kökeninin yazılı olduğu bir levha yoktu. "Peki bu aşırı kıymetli parçanın bir adı var mıymış?"

"Varmış. Satın alma esnasında Dante ona zaten aşinaydı." Bir sonraki resme doğru yürürken Josh elimi tuttu. "Adı *Magda*."

BÖLÜM 58

Josh

TABLO KARMAŞASININ TEK BİR OLUMLU TARAFI vardı. Dante'ye yaptığım satıştan yüklü bir miktar para kazanmıştım. Erken emekliye ayrılmama yetecek kadar çok olmasa da tıp fakültesi borçlarımın hepsini ödememe, gelecek için bir kısmını kenara ayırmama ve Jules'u hoş randevulara çıkarmama yeterdi.

Pazarlık esnasında Dante'nin esere gerçek değerinden az fiyat biçtiğinden emindim ama umurumda değildi. O lanet olası şeyden kurtulduğum için mutluydum.

Kliniğin kapısını itip içeri girerken adımlarım aylardır olmadığı kadar hafifti. Dokuz saatlik vardiyamı bitirmiştim ama Jules'un klinikte sadece birkaç haftası kalmıştı ve Silver & Klein'da çalışmak için ayrılmadan önce onunla olabildiğince vakit geçirmek istiyordum.

İçeri adım attığımda ilk fark ettiğim şey, Jules'un masasının etrafında toplanmış garip, inleme benzeri sesler çıkaran grup oldu.

"Burası bir işyeri mi yoksa eğlence yeri mi?" diye takıldım onlara yaklaşarak. "Neler oluyor?"

"Öğle arasındayız, Josh." Ellie saçlarını omzunun arkasına attı. "Hepimiz biraz molayı hak ediyoruz. Değil mi, Marsh?"

Marshall ona âşık gözlerle bakıyordu. "Kesinlikle."

Zavallı adam. O kadar âşıktı ki, Ellie istese bir köprüden bile atlardı.

Gerçi ben de Jules için aynı şekilde hissediyordum, bu adama laf etmeye hakkım yoktu.

"Selam, kızıl." Onu öpme dürtümü bastırmaya çalışarak elimi nazikçe omzuna koydum.

Kliniktekiler artık çıktığımızı bilse de iş arkadaşlarımızın yanında ilişkimizi profesyonel tutuyor, sevgi gösterileri yapmıyorduk. Fakat yalnız kaldığımızda onu gizlice öpme arzuma karşı koyamıyordum.

"Merhaba." Bana gülümsedi. Bu küçücük hareketle kalbimin patlayacak gibi olması cidden çok şaşırtıcıydı.

Ben de ona gülümsedim. "Merhaba."

Aramızdaki hava elektrikle uğuldamaya başlarken iş arkadaşlarımızla çevrili olmak yerine onunla yalnız olmayı diledim.

Etrafımızdaki herkes iç geçirdi; kimisi hülyalıydı, kimisinin de sesinde sahte bir bıkkınlık vardı.

"Mükemmel bir çift olacağınızı biliyordum," dedi Barbs kendinden memnun bir tavırla. Bize bakarken gözleri ışıl ışıldı. "Kimse bana inanmadı."

İki hafta önce ilişkimizi duyurduğumuzda Barbs öyle çok sevinmişti ki ertesi gün kliniğe dev boyutlarda ev yapımı bir yabanmersinli turtayla gelmişti. Söylediğine göre, bizim bir araya gelmemizin sorumlusu o olmasa da klinikteki ilk romantik ilişki kutlanmayı hak ediyordu.

Aslında, Jules'un buradaki ilk gününde onu görmem için beni

mutfağa gönderen Barbs'tı. Bu yüzden de biraz övgüyü hak ediyordu. Eğer Jules'un burada çalışacağını başka bir gün, başka bir şekilde öğrenseydim asla ona bir ateşkes önermeyebilirdim ve bugün olduğumuz yerde olmayabilirdik.

Ayrıca Barbs, haberi aldığında bana, "*Ben demiştim,*" dercesine pis pis sırıtan Clara kadar sinir bozucu değildi.

"Eh, ilişkinin tüm yükünü ben taşıyorum," dediğimde Jules dirseğini karnıma geçirdi.

Barbs'ın sırıtışı genişledi. "Ne komik, Jules da aynı şeyi söylemişti."

"Şaşırmadım." Jules'un saçlarını okşadım. "Zavallıcık, bazen hayallere kapılabiliyor."

"Aynaya bak, Chen." Jules burnunu çekti. "Tabii, her gün seni gördüğü için çoktan kırılmadıysa."

Ben de diğerleriyle birlikte güldüm. "Beni tuş ettin, kızıl." Omzunun üzerinden eğilip telefonuna baktım. "Hepiniz neye bakıyorsunuz bu arada?"

"Bize arkadaşının evlilik teklifi fotoğraflarını gösteriyordu." Barbs'ın gri bukleleri heyecanla zıplıyordu. "Şu yüzüğe bir bak! Zavallı kız, iyi ki onu taşımaya çalışırken devrilmemiş."

Jules telefonunda Alex ve Ava'nın evlilik teklifi fotoğraflarının arasında gezinmeye devam ederken kafamı iki yana salladım.

Geçtiğimiz hafta sonu Alex resmen kız kardeşime evlenme teklif etmişti. Tabii ki bunu sade ve sıradan bir şekilde yapması imkânsızdı, bu yüzden de Ava'yı "özel bir fotoğraf sergisi" için Londra'ya götürmüş ve barıştıkları galeride ona hayatının sorusunu sormuştu.

Düğünü gelecek yaz yapmayı planlıyorlardı ancak hazırlıklar başlamıştı bile. Jules, Stella ve Bridget nedime olacaklardı. Kardeşim baş nedime olarak kimi istediğine karar veremediği için bunu hiçbirine teklif etmemeye karar vermişti.

"İşte bunu çerçeveletip asmaları gerek." Jules son fotoğrafa ulaştığında Barbs eğilip ekrana hafifçe vurdu.

Fotoğrafta Alex tek dizinin üzerine çökerken Ava bir eliyle ağzını kapatmıştı ve gözleri yaşlarla parlıyordu. Evlilik teklifi için galerinin tamamı yeniden düzenlenmiş, etrafa peri ışıkları ve Ava'nın çektiği Polaroid fotoğraflar asılmıştı. Salonun ortasındaki masa mumlar ve çiçeklerle süslenmiş, zemine mavi gül yaprakları serpilmişti. Açık yüzük kutusundan fışkıran ışık, iki boyutlu ortamda bile kör ediciydi.

Bu fotoğraf, Alex'in gözle görülür şekilde aşırı gergin olduğu tek fotoğraftı.

Avuçlarımı birbirine sürttüm. Alex'in gergin hali ölümsüzleştirilmişti. Bir dahaki görüşmemizde bunu ona karşı kullanmak, onunla dalga geçmek için sabırsızlanıyordum.

Evren beni seviyor olmalıydı.

İş arkadaşlarım fotoğrafa bir süre daha hayranlıkla baktıktan sonra masalarına çekildiler. Jules ve ben de "biraz daha kahve almak" için boş mutfağa ilerledik.

Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz ensesini kavrayıp onu kendime çektim. Bir süre karamel ve kahve aromasıyla mühürlenmiş dudaklarının tadını çıkardıktan sonra geri çekildim.

"Selam." Konuşurken dudaklarım onunkilere sürtünüyordu.

"Selam." Jules'un gülümsemesi göğsüme süzülen bir sıcaklık huzmesiydi sanki. "Tüm iş arkadaşlarınızı böyle mi selamlarsınız, Doktor Chen? Bu çok uygunsuz."

"Sadece sinir bozucu baş belalarını." Ukalalığı için ceza niyetine altdudağını hafifçe ısırdım. "Susmalarını sağlamanın tek yolu bir öpücük."

"Dikkat et, hemşireler bunu duymasın. Yoksa bir ayaklanma başlar. Hastanede önüne gelen her kadın seni sinirlendirmeye çalışır."

"Neyse ki hemşirelerle ilgilenmiyorum. Ayrıca..." Başpar-

mağımla ensesinde daireler çizdim. "Kimse beni senin gibi sinirlendiremez."

Jules dokunuşumla eridi. "Ne kadar da etkileyicisin."

"Mükemmel özelliklerimden biri," dedim kelimeleri uzatarak. "Her neyse, düğün planlaması nasıl gidiyor? Ava, henüz Gelinzilla'ya dönüşmedi mi?"

"Josh, kız daha dört gün önce nişanlandı. Ayrıca hâlâ Avrupa'da."

Alex, Londra'dan sonra Fransa ve İspanya'yı da gezebilmek için seyahatlerini uzatmıştı.

"Hey, ben hiç gelin olmadım. Bu işlerin nasıl ilerlediğini nereden bilebilirim?"

Jules iç geçirdi. "Hazırlıklara gerçekten başlamamıza daha var ama..." Yüzünde bir anda tereddüt belirdi. "Gelinlerden bahsetmişken, hayatlarımızdaki o noktaya geldik resmen. Bridget evlendi. Ava nişanlandı."

"Aynen."

"Sen... yakın zamanda evlenmek istiyor musun?"

Teninde gezinen parmağım hareketsiz kaldı. "Ya sen?" Tepkisini görmek için yüzünü dikkatlice inceledim.

Sadece birkaç aydır çıkıyorduk ama gelecek beklentilerimizi şimdiden konuşmak benim için sorun değildi.

Bir süre birbirimize baktıktan sonra aynı anda cevap vermeye başladık.

"Hayır, henüz finansal olarak hazır değilim..."

"Önce ihtisasımı bitirip uzmanlığımı almam lazım..."

"Evlenmeden önce yapmak istediğim çok fazla şey var..."

"Gezilecek çok yer var..."

Telaşla konuşurken kelimelerimiz birbirine karışıyordu.

Jules yüzünü elleriyle kapatarak güldü. "Ah, Tanrıya şükür. Evlenip çocuk yapmak istiyorum elbette ama henüz..."

"Çok erken," diye bitirdim. "Kesinlikle katılıyorum."

Hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişinin o olduğunu bili-

yordum ama ikimiz de henüz evlilikle birlikte gelecek ekonomik sorumluluklara hazır değildik.

Ayrıca düğünümüzün, Jules'un hayalindeki gibi olmasını istiyordum. Balayımız ise bir efsanevi olmalıydı. Ben hastanede asistanlığa devam ederken, Jules da avukatlığa yeni başlamışken bunların hiçbirini gerçekleştiremezdik.

"Evlilikten önce, dünyada görülecek çok yer var." Başparmağımı elinin üzerinde gezdirdim. "Hepsini seninle görmek istiyorum."

Boynu ve yanakları memnuniyetle kıpkırmızı oldu. "Bu bir söz mü, Chen? Sana güvenebilir miyim?"

Gülümsedim. Jules'un benim için yaratılmış olduğunu daha önce nasıl fark edememiştim?

"Bir sözden daha fazlası, kızıl. Bir yemin."

EPILOG

Jules

Bir Ay Sonra

"AÇ HADİ."

"Hayır."

"Jules." Josh ellerini omuzlarıma koydu. "Ekranda ne görürsek görelim sorun olmayacak. Ben yanındayım. Sonuçlar yüzünden değil de heyecandan öleceksin neredeyse."

"Senin için söylemesi kolay." Bilgisayarıma kaygıyla baktım. Baro sınavı sonuçlarımı göreceğim sayfaya giriş yapacağım ekran beni bekliyordu. "Tüm geleceği küçük bir puana bağlı olan sen değilsin."

Çok uzun zamandır bugünü bekliyordum ve artık sonuçlar açıklanmıştı fakat tek yapmak istediğim bilgisayarımı odanın karşısına fırlatıp hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı. Ne de olsa cahillik mutluluktu.

Sınav döneminde başımdan geçenleri hatırladığımda midem çalkalandı. Josh'la yeni ayrılmıştım ve psikopat eski sevgilim beni merdivenden itmişti.

Bu olayların ardından girdiğim sınavdan pek de iyi bir sonuç beklediğimi söyleyemezdim.

"Tüm geleceğin değil." Josh'ın sakin sesi kaslarımı biraz olsun gevşetmişti. "Geçemezsen bile, *geçene kadar* tekrar sınava girersin. Bir gün mükemmel bir avukat olacaksın, kızıl. Kendinden şüphe etme. Ayrıca..." Alnımı öptü. "Yara bandını söküp kurtulmak her zaman en iyisidir. Belirsizliğin, teninin altında iltihap toplamasına izin verme."

"Doğru, haklısın." Derin bir nefes aldım.

Her şey yolundaydı. İyi olacaktım. Baro sınavını geçememek dünyanın sonu değildi.

Yani, *benim* dünyamın sonu olurdu tabii ama *gerçek* dünya sona erecek değildi.

Bilgisayarıma gidip titreyen parmaklarla kullanıcı adımı ve parolamı girerken kahvaltım midemde dönmeye başladı. Josh'ın yaptığı yabanmersinli *waffle*'ları kurt gibi aç bir şekilde yediğim için pişman olmuştum.

Puan ekranı açılırken gözlerimi yumdum. Kalbim göğüs kafesime deli gibi çarpıyordu.

Bak ve kurtul artık. İyi olacaksın.

Arkamdaki Josh ellerini tekrar omuzlarıma koydu. Varlığı güven verici ve rahatlatıcıydı.

Sonunda gözlerimi yavaşça açtım ve sayfanın en altındaki toplam puana odaklandım.

295.

Sayıları idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Ardından bir çığlık dudaklarımdan kopup gitti.

"Geçtim!" Hızla doğrulunca dizimi masanın altına çarptım ama acıyı hissetmedim bile. Dönüp kollarımı Josh'ın boynuna sararken ağzım kulaklarıma varmıştı, yanaklarım gülmekten ağrıyordu. "Geçtim, geçtim, *geçtim!*"

Josh gülerek beni döndürdü. "Ben sana demedim mi? Tebrikler, kızıl." Sesi sıcacık ve gurur doluydu. "Ben asistan maaşıyla sürünmeye devam ederken yüklü avukat maaşınla bana destek çıkarsın artık, ne dersin?"

Silver & Klein'daki görevime önümüzdeki hafta başlayacaktım. Bir yanım, klinikten ayrılma konusunda üzgündü ama bir şekilde onlarla çalışmaya devam etmeyi umuyordum. Lisa, kliniğin hizmet alanını genişletmek için bir şirketler hukuku firmasıyla işbirliği yapmayı düşündüğünü söylemişti. Ben de Silver & Klein'da kendimi kanıtladıktan sonra yeni firmama, eski firmamla bir işbirliği teklifi sunacaktım.

Josh ise ihtisasının dördüncü ve son yılındaydı. Sonrasında da uzmanlık bitirme sınavına girip uzman doktor unvanını kazanacaktı.

İkimiz de hayalimizdeki kariyerlere kavuşmak üzereydik ama dürüst olmak gerekirse, bu süreçte en mutlu olduğum konu Josh'ın yanımda olmasıydı. Onun varlığı, başarıyı daha tatlı kılıyor, başarısızlığın acısını hafifletiyordu.

"Servet avcısı olduğunu biliyordum." Tabloyu sattığında, tıp eğitimi borçlarını ödedikten sonra bile onlarca yıl finansal olarak rahat yaşamasını sağlayacak paraya sahip olmuştu. Yine de bu ona sataşmamı engellemiyordu. "Beni para için kullanmak istediğine inanamıyorum. Bu bir skandal. Şok oldum. Dehşete düş..."

Josh bir öpücükle sözümü kesti. "Merak etme." Sıcacık avucu uyluğumun iç kısmında kayarken sesi kısılmıştı. "Sana borcumu paradan farklı şeylerle de ödeyebilirim."

Kalp atışlarım hızlandı ve eli bacaklarımın arasındaki kıvrımlara ulaştığında inlememi bastırdım. Onun için çoktan sırılsıklam olmuştum. Bunu fark ettiğinde Josh'ın gözlerinde tatmin olmuş bir parıltı belirdi. Uyuz herif, konu seks olunca her zaman kendinden emindi.

Ve ben, bunu bu kadar çok sevmekten nefret ediyordum.

"Sana inanmıyorum," dedim soluksuzca. "Bir öngösterime ihtiyacım var."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun." Külotumu kenara çekip başparmağını klitorisime sürttü. "Nasıl bir öngösterim istersin? Seni,

adını unutturana dek becereyim mi? Yoksa yüzümün her santimini sıvınla kaplayana dek o tatlı, küçük amcığını emeyim mi? Belki de..." Bir parmağını içime kaydırıp kıvırdı ve uzuvlarımı titreten o noktayı buldu. "... çaresiz küçük bir sürtük gibi tüm deliklerinin doldurulmasını istiyorsundur, ha?"

Söyledikleri gözümde canlanınca dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Oyuncaklarım, seks hayatımızın bir parçasıydı ve onlardan birini en son kullandığında yaptıkları...

Tüm vücudum zevkle ürperdi.

"Hangisini istersin, kızıl?" Josh bir parmağını daha içime daldırdı. "Kelimeleri kullan."

"Ben..." Parmakları yavaşça içime girip çıkarken düzgün bir cevap oluşturmakta güçlük çekiyordum.

Bacaklarımın arasında bir elektrik havuzu oluşmuştu.

"Sözel becerilerini geliştirmen gerek." Sahte bir hayal kırıklığıyla dilini şaklattı. "Şansına bugün cömert günümdeyim ve sınavı geçmeni kutlamalıyız. Bu yüzden üçünün de küçük bir öngösterimini sunacağım."

Josh sözel becerilerimi geliştirmem gerektiği konusunda haklıydı. Çünkü bundan üç saat sonra "öngösterimleri" tamamladığında bedenim koca bir pelteye dönüşmüştü ve kendi adımı bile hatırlayamıyordum.

"Hmmm." Sersemleme hissi üzerime sıcak bir battaniye gibi çöküp gözkapaklarımı kapanmaya zorlarken memnuniyetle iç geçirdim. Oturma odasından yatak odasına geçmiştik ve şu anda Josh'ın yastıklarına gömülüp sonsuza dek bu yatakta kalmak istiyordum. "Güzel bir öngösterim oldu."

Omzuma bir öpücük kondururken Josh'ın yumuşak gülüşü tenime çarptı. "Gösterinin tamamına ne dersin?" Elini kalçamın kıvrımında gezdirdiğinde midemdeki kelebekler tekrar çıldırdı.

"Yapma," diye inledim. Bir yandan tahrik olsam da bir yandan dehşete düşmüştüm. "Bir kez daha orgazm olursam şuracıkta ölürüm."

Yarın yürüyemeyeceğimi çoktan kabullenmiştim.

"Tamam, tamam. Daha sonraya erteleyelim o halde." Josh yatakta dönüp telefonuna uzandı. "Baro sınavını geçeceğini düşünerek sana önceden bir hediye almıştım." Gamzesi derinleşti. "Aslında *ikimiz* için de bir hediye sayılır."

Kafamı kaldırdım. Merak, üstümdeki sersemliği yenmişti. "Oyuncak mı? İç çamaşırı mı? Bir Kama Sutra mı?"

"Hayır, kızıl." Burnuma hafifçe vururken gözleri bitkinlik ve muziplikle parlıyordu. "Aklın hep edepsiz şeylerde."

O telefonunda bir yerlere tıklarken yüzümü buruşturdum. "Bak sen şu konuşana. Senin tüm *işin gücün* edepsiz şeylerde değil sanki."

Josh kalçama küçük bir şaplak atarak telefonunu elime tutuşturdu. "Dikkatli ol, yoksa ertelediğim şeye hemen başlarım."

Sözleri karşısında içimde beliren beklenti kıvılcımını görmezden gelip telefon ekranındaki belgeyi inceledim. Bu bir... uçak biletine benziyordu.

Minik harfler sonunda tamamen netleştiğinde keskin bir nefes aldım. "Yeni Zelanda mı? *Yeni Zelanda'ya* mı gidiyoruz?"

"Önümüzdeki yılın ilk dönemlerinde, tekrar izne çıktığımda. Ama senin yeni işinden izin alamama ihtimaline karşın esnek bilet satın aldım." Josh'ın sırıtışıyla neredeyse kör olacaktım. "Heyecanlandın mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? *Yeni Zelanda'dan* bahsediyoruz!" Zirveleri karla kaplı dağlar ve berrak mavi sular gözümde canlandığında midem bir takla attı. Şimdiye dek ABD dışında yalnızca Eldorra, Kanada, Meksika ve birkaç Karayip adasında bulunmuştum. Yeni Zelanda, seyahat listemdeki ilk hedeflerden biriydi. "Ya sınavı geçemeseydim?" diye sordum gerçek olduğundan emin olmak için e-bilete tekrar bakarken.

Kesinlikle gerçekti. Adım, seyahat tarihleri, varılacak yer. Hepsi gerçekti.

Josh omuz silkti. "O zaman teselli hediyesi olacaktı."

Göğsüm duygularla dolarken boğazım düğümlendi. "Josh Chen, bazen gerçekten..." Telefonu kenara koyup onu öptüm. Tuzlu karamel tadı da neydi? Şu dünyada hiçbir şey Josh kadar tatlı değildi. "... katlanılabilir oluyorsun."

"Katlanılabilir mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Bu iyi değil. Benim çekilmez olmam ve senin..." Parmaklarını saçlarıma geçirip hafifçe çekti. "... benden nefret etmen gerekiyor."

Tırnaklarımı bacağına geçirdim ve acıyla tıslayana kadar bastırdım. "Senden nefret ediyorum."

Yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı. "Göster o zaman."

Tırnaklarımı daha da bastırıp göğsüne doğru kaydırdım ve doğrulup üstüne oturdum. Kıçıma tekrar şaplak attığında irkilip saçlarını çektim. Bu sefer çok sert vurmuştu ve acının titreşimleri tüm bedenime yayılmıştı.

Uyluklarım anında ıslanırken inledim. Sersemlikten eser kalmamıştı.

Zaten doğru düzgün yürümeyi kim isterdi ki?

Josh

Dört Ay Sonra

"Ölürsem seni de cehenneme çekip sonsuza dek işkence ederim." Jules kolunu belime doladı. Platformun kıyısına doğru ilerlerken yüzü kireç gibi olmuştu.

Arkamızdaki *bungee jumping* görevlisi son bir kez daha kemerlerimizi kontrol etti.

"Sen ölürsen ben de ölürüm, kızıl." Sırıtıp yanağını öptüm. "İçinde sen varsan, cehennem benim için cennettir."

Gergin ifadesi biraz yumuşadı. "Modası geçmiş sözler bunlar, Josh."

"Eee, ne olmuş? Fazlasıyla seksi olduğum için bende modası geçmiş gibi durmuyor." Altımızdaki nehre baktım. "Ayrıca bana karşı nazik ol istersen. Son sözlerinin hakaret olmasını mı dilersin?"

Yeni Zelanda'daki son günümüzdü ve ikili *bungee jumping* için Queenstown'daki Kawaru Köprüsü'ne gelmiştik. Jules bundan önceki tüm aktivitelerimizin -serbest düşüş, yamaç paraşütü, *shotover canyon swing*'le bir kanyonu boydan boya geçme- üstesinden başarıyla gelmiş, hiçbirinde bu kadar gergin görünmemişti.

Yüzü daha da soldu. "*Öyle deme.*"

"Sadece şaka yapıyordum." Kolumu beline daha sıkı sardım. "Bir şey olmayacak, güven bana."

"Bir şey olmasa iyi olur, yoksa yemin ederim Kerberos'un senin taşaklarını ısırmasına izin veririm."

Sırıttım. Bu vahşi yanına bayılıyordum.

"Hazır mısınız?" diye sordu kemerlerimizin arkasını hâlâ sıkı sıkı tutan görevli.

Jules'a baktığımda derin bir nefes alıp kafa salladı.

"Hazırız," dedim.

Kalbim heyecanla göğsüme çarpıyordu.

Görevli bizi hafifçe itti ve...

Platformdan atladık. Kawaru Nehri'nin turkuaz sularına doğru son hız inerken rüzgâr kulaklarımızda gürültülü ıslığını çalıyordu.

Jules'un çığlığı benim coşkulu kahkahalarıma karıştı.

Siktir. Bunu çok özlemiştim. Adrenalini. Heyecanı. Tüm dünyanın ışıldamasını sağlayan *canlılık* hissini.

Fakat böyle hissetmemin tek sebebi *bungee jumping* değildi. Bunu Jules'la birlikte deneyimliyor olmamdı. Artık hiç kimse ya da hiçbir şey, onun verdiği canlılık hissini veremiyordu.

Dudaklarını bir öpücükle yakaladım ve halat şiddetle geri çekilirken dikkatini dağıttım. Çoğu insan için bu kısım, atlayışın

en korkunç yanı olurdu. Jules yeterince gergin olduğu için daha fazla kötü hissetmesini önlemek istemiştim.

Gergin kasları, öpücüğü derinleştirip kolumu korumacı bir şekilde beline sardığımda gevşedi. Halat hareket etmeye devam ediyordu ama Jules artık çığlık atmayı kesmişti.

Göğsüm gururla kabardı. *İşte benim sevgilim.*

Halatın sallanması bittiğinde nehirde bizi bekleyen teknedeki iki görevli kemerlerimizi çözdü ve ikimiz de minderlerin üzerine yüzüstü serildik.

"Hassiktir," dedi Jules nefesini düzenledikten sonra.

Ona bakmak için döndüm. "Muhteşem olacağını söylemiştim."

"Doğru kelime *muhteşem* mi bilemiyorum. Hayatım gözlerimin önünden geçti resmen." O da döndü ve yüz yüze uzandık. Yanakları rüzgârdan pespembe olmuş, saçları ipeksi kırmızı bir bulut gibi başının etrafına yayılmıştı. Lanet olsun, o kadar güzeldi ki kalbimi ağrıtıyordu. "Ama o öpücük için bile değerdi."

"Örümcek Adam ve Mary Jane'in öpüşmesi bile solda sıfır kalır, değil mi?"

"Kesinlikle."

Birbirimize sırıttık ve tekne kıyıya doğru süzülürken rahatlatıcı bir sessizliğe gömüldük.

Aktivitelerle dopdolu geçen bir haftadan sonra nihayet sakin bir anı paylaşıyorduk.

Bir yanım Jules'la burada kalıp sonsuza dek Yeni Zelanda'yı keşfetmek istiyordu. Diğer yanımsa eve dönüp hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeyi iple çekiyordu.

Ben asistanlığımın son yılındaydım, Jules ise Silver & Klein'da başarılı bir kariyere başlangıç yaptığı anda kıdemli avukatlardan biriyle büyük bir davada ortak olarak çalışmak için seçilmişti. Ayrıca, yoğun programlarımız arasında daha çok vakit geçirebilmek için geçen ay birlikte eve çıkmıştık. Artık hastane ve hukuk firması arasında kalan bir yerde yaşıyorduk.

Durum böyle olunca Stella, Mirage'daki dairede tek başına kalmıştı. Ev sahibiyle bir anlaşma yapıp kiranın Jules'a düşen kısmını ödemekten kurtulunca ve yalnız olmanın sorun olmadığında ısrar edince Jules'un da arkadaşını bırakma konusundaki suçluluğu biraz olsun hafifletmişti.

Yeni Zelanda hayalimizdi, DC ise gerçekliğimiz. İkisi de ayrı ayrı muhteşemdi.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" diye fısıldadım, parmaklarımı Jules'unkilere geçirerek.

Elimi sıkarken gözleri yaramazlıkla parladı. "Her zaman."

Gülümsedim. "Güzel."

BONUS SAHNE

"SIKI PAZARLIK YAPIYORSUN." JULES'UN KÜLOTUNU kenara çekiştirip başparmağımı klitorisine sürttüm. Parmaklarımı kaplayan ıslaklık, aletimin anında sertleşmesine neden oldu. "Nasıl bir öngösterim istersin? Seni, kendi adını unutana kadar becereyim mi? Yoksa yüzümün her santimini sıvınla kaplayana dek o tatlı, küçük amcığını mı emeyim? Belki de..." Bir parmağımı içine kaydırıp kıvırdım ve keskin bir nefes almasını sağlayan o noktayı buldum. "... çaresiz küçük bir sürtük gibi tüm deliklerinin doldurulmasını istiyorsundur, ne dersin?"

Dudaklarımdan bir inilti döküldü. Jules'un oyuncakları, seks hayatımızın bir parçasıydı ve bazı erkekler yatak odasına aletlerinden başka şeyleri sokmaktan hoşlanmasa da ben birazcık oyuna hayır demeyen biriydim. Her zaman yeni şeyler denemeyi severdim ve bu şeyler orgazmla sonuçlanıyorsa... Eh, o zaman kesinlikle şikâyetim olmazdı.

"Hangisini istersin, kızıl?" Bir parmağımı daha içine ittim. "Kelimeleri kullan."

"Ben..." Yüzü pembeleşirken gözleri kırpışarak kapandı.

"Sözel becerilerini geliştirmen gerek." Sahte bir hayal kırıklığıyla dilimi şaklattım. "Şansına bugün cömert günümdeyim ve sınavı geçmeni kutlamalıyız. Bu yüzden üçünün de küçük bir öngösterimini sunacağım."

Önünde diz çöküp iç çamaşırını aşağıya çektiğimde bir kez daha inledi. Bacak arasının benim için ne kadar güzel parladığını gördüm, aletim artık iyice taş kesilmişti.

Bacaklarını omuzlarıma yerleştirip uyluğunun iç kısmına öpücüklerden bir yol çizerek yukarı doğru ilerledim. Teni ipek gibi yumuşacıktı ve uzuvlarının hafifçe titremesi açlığımı daha da arttırıyordu.

Bunu bir ömür boyu yapsam da Jules'a doyamayacakmışım gibi hissediyordum.

Merkezine ulaştığımda dilimi düzleştirip klitorisine bastırdım, ardından tek bir hamleyle aşağıdan yukarı yaladım.

Jules saçlarımı kavrayıp boğuk bir çığlık attı. "*Josh*..."

"Biliyorum, güzelim." Dilimi bir kez daha boydan boya üzerinde kaydırdım. "Ama daha yeni başlıyoruz." Bir saniyeliğine duraksadıktan sonra sanki günlerce aç kalmış gibi önümdeki ziyafetin tadını çıkarmaya başladım.

Tanrı aşkına, tadı ve küçük iniltileri şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden çok daha keyif vericiydi.

Jules beş dakikadan daha kısa bir sürede boşalıp dilimi ıslaklığıyla kapladı. Kanım adeta damarlarımı yakıyordu. Eğer hemen içine girmezsem patlayacaktım.

Kendine gelmesi için ona birkaç saniye daha verdim, ardından doğrulup yavaşça içine girdim. Onu kaldırıp bacaklarını belime sardığımda ve aletimi içinden çıkarmadan yatak odasına doğru ilerlediğimde inlemeleri daha da arttı.

Adım atarken aletim içinde her kıpırdandığında çenemi sıktım ve onu kahrolası bir hayvan gibi oturma odasının ortasında becermemek için kendimi tuttum. Her şeyin bir yeri ve zamanı

vardı. Baro sınavını geçtiğini öğrendiğimiz bugün, önemli bir gündü ve kutlamalar öylesine kısa bir seksle geçiştirilemezdi.

Yatak odasına vardığımızda onu yatağa yatırıp koleksiyonundaki en sevdiğimiz iki oyuncağı çıkardım. Çoğul konuşuyordum çünkü bunları birlikte kullanıyorduk ve birini yıldönümü hediyesi olarak ben satın almıştım.

Oyuncaklardan bir tanesini önüne koydum. "O ağzının ne kadar yetenekli olduğunu göster bana."

Jules itaatkâr bir şekilde vibratörün ucunu ağzına alıp emmeye başladığında nefes alış verişlerim hızlandı.

Kendi aletim ihtiyaç ve arzuyla zonkluyordu ama onu görmezden gelip Jules'u kayganlaştırıcıyla hazırlamaya koyuldum. Oyuncakları arka tarafından almaya alışkındı, bu sayede ısınması uzun sürmedi ama ben yine de rahatsızlığını olabilecek en düşük seviyeye indirmek istiyordum.

Hazırlıkları tamamladığımda anal vibratörü yavaşça içine kaydırıp çalıştırdım. Titreşim sesi, boğuk inlemelerine karışırken Jules benim için sırtını gerdi. Tek bir pürüzsüz itişle içine girmem için bu daveti yeterli olmuştu.

İkimiz aynı anda, yüksek sesle inledik. Ağzında oyuncak olduğu için onun sesi hâlâ boğuktu. *Siktir.* Islaklığı, sıkılığı ve aletimi mükemmel şekilde sarmasıyla öyle iyi hissettiriyordu ki her seferinde şaşırmadan edemiyordum.

Gözlerimi yumup dişlerimi birbirine bastırdım ve hayatında ilk defa seks yapan bir bakir gibi ilk birkaç saniye içinde boşalmamak için bildiğim tüm sebzeleri tek tek saymaya başladım. *Brokoli. Brüksel lahanası. Şeker pancarı.*

Aletimin sadece ucu içinde kalana kadar geri çekildim. Ardından tekrar köküne kadar derinliklerine girdim ve tenin tene vurma sesiyle inlemelerimiz odayı doldurana kadar aynı şeyi devam ettirdim.

"Emmeye devam et, güzelim." Kalçasını kavradım ve gözlerimi, oyuncağın üzerinde aşağı yukarı kayan dudaklarına diktim. Ağzındaki benim aletim olmasa da bir şeyi böyle hevesli bir şekilde emmesini izlemek aşırı erotikti. "Çok iyi gidiyorsun. Aynen böyle devam et."

Ne yaptığını izlerken bir yandan da onu becermeye devam ediyor, gittikçe hızlanarak içine girip çıkıyordum. Çok geçmeden omurgamın en alt kısmında bir elektrik topu oluşmaya başladı. Son bir kez inleyerek kendimi bıraktığımda orgazm tüm bedenimi ele geçirip sinir uçlarımı ateşe verdi. Jules'un iç duvarları aletimi iyice sıkarken o da benimle aynı anda çığlık atarak boşaldı.

İçinden çıkıp prezervatifimi atmadan önce nefes alış verişlerimizin yavaşlamasını bekledim. "Kahretsin, seninle gurur duyuyorum, kızıl." Jules bitkinlikle kendini yatağa bırakırken omzuna bir öpücük kondurdum.

"Sınavı geçtiğim için mi, yoksa başka bir şey için mi?" diye sordu. Yüzü yastığa gömülü olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.

Bir kahkaha atıp anal vibratörü nazikçe içinden çıkardım, komodindeki kutudan aldığım bir mendile sardım ve daha sonra temizlemek için kenara bıraktım.

"İkisi için de." Omzunu bir kez daha öpüp yana yuvarlandım. Şimdi ikimiz de yan dönmüş halde, yüz yüze yatıyorduk.

"Hmm... Eh, gayet güzel bir kutlama olduğunu söyleyebilirim." Jules esneyip gerindi. Ona bu kadar yakından bakarken bile tek bir kusurunu göremiyordum. Her yönden mükemmeldi. "Sana tam puan veriyorum, Chen."

"Ama seninle daha işim bitmedi. Fazla tükenme diye biraz dinlenmene izin veriyorum sadece." Onu kendime çektim. "Bugün için *bir sürü* planım var."

"Öyle mi diyorsun?" Jules'un dudakları bastırılmış kahkahasıyla titredi.

"Evet, hâlâ yapabiliyorken dinlenmeni öneririm. Çünkü on dakika sonra ikinci raunt başlayacak." Başının tepesine bir öpücük kondurup onu göğsüme iyice bastırdım ve düzenli, rahatlatıcı bir ritimle nefes alışını dinledim.

Jules'la dinamik bir seks hayatımız vardı ama en sevdiğim anlar her zaman, halimizden hoşnut bir şekilde yan yana uzandığımız, birbirimizin kalp atışlarını dinlediğimiz bu anlar olacaktı.

Mutlu olmak için sözlere ya da eylemlere ihtiyacımız yoktu.

Biz, bize yeterdik.

BONUS SAHNE

Jules

"O ŞEYİ EVİMİZE ASMAYACAĞIZ." KOLLARIMI göğsümde kavuşturup Josh'ın elindeki, kırmızı-turuncu renkli çirkin tabloya yüzümü buruşturarak baktım. "Emlak değerini sıfıra düşürür."

Evimizi dekore etmek için çıktığımız alışverişten yeni dönmüştük ve oradayken bu iğrenç şeyi satın almasını önleyememiş olsam da evdeyken daha... *ikna edici* olmayı umuyordum.

"İlk olarak, bu çok güzel bir sanat eseri." İtirazlarımı duymazdan gelip tabloyu duvardaki altın çerçeveli aynanın yanına astı. "İkinci olarak, dramatikleşiyorsun."

"Öncelikle, hayır hiç de güzel değil. İkinci olarak, ben her zaman dramatiğim." Gözlerimi kıstım. "Ne çizmeye çalışmışlar ki burada?"

"Günbatımı. Apaçık ortada."

Günbatımı olduğu *apaçık ortada* falan değildi. Biri tuvale portakallı gazoz dökmüş ve kanayan yaraları varken üzerinde yuvarlanmış gibi görünüyordu.

"Gördüğüm *en çirkin* günbatımı bu... hey!" Josh beni kucaklayıp omzuna attığında cıyakladım. Dünya ters dönerken kan beynime hücum etti. "İndir beni!"

"Bu tablonun bir sanat eseri olduğunu kabul edene dek indirmem."

"Tamam, bu bir sanat eseri. Ama kötü bir eser."

Beni uyarmak için kıçıma şakacı olacak kadar hafif ama biraz yakacak derecede de sert bir şaplak attığında kahkahalarımın arasında tekrar cıyakladım.

"Bir kelime daha edersen bu akşam sana makarna yok," diye hırladı ama ses tonu güldüğünü belli ediyordu. "Sana somon ve lahana salatası yaparım, ona göre."

Malzeme kombinasyonunu duyunca gülümsemem soldu. Neredeyse öğürüyordum. "Bunu *yapmazsın*."

Hem Josh hem de benim çalışmadığımız nadir günlerden biriydi, bu yüzden evde bir randevu gecesi planlamıştık. O yemek pişirecekti, ben de müziği ayarlayıp masayı hazırlayacaktım.

Üniversitedeyken biri bana böyle sade bir randevu için *heyecanlanacağımı* söyleseydi yüzüne gülüp kafasını güzel yapan şeyin ne olduğunu sorarrdım. O zamanlar bu konuya "ne kadar büyükse, o kadar iyi" prensibiyle bakıyordum. Yeni açılmış, popüler bir barda içki içip dans etmek, sıcak hava balonuna binmek, Potomac'te gün batımı gezisi... bunların hepsi benim kriptonitimdi*.

Josh'la bunların hepsini yapmıştık ama onunla evde vakit geçirmeyi diğer her şeye tercih ederdim. Güzel vakit geçirmek için çılgın aktivitelere ihtiyacımız yoktu. Ayrıca onu tamamen kendime saklamayı seviyordum. Tabii, bana lahana salatası yedirmek gibi zalimce bir şey yapmadığı sürece.

* DC Comics tarafından yayınlanan Süpermen hikayelerinde görünen kurgusal bir malzemedir. En iyi bilinen haliyle, Süpermen'in Kripton ana dünyasından gelir ve Kriptonluları zayıflatıp öldürebilir. (ç.n.)

"Ah, yaparım. Bu yüzden bana karşı nazik ol. Akşam yemeğin benim ellerimde." Josh mutfağa geçip beni tezgâhın üstüne oturttu. Evimizin kat planı yarı açıktı, bu yüzden de mutfakla yemek odasını oturma odasından ayıran bir duvar yoktu.

Hem ani pozisyon değişikliğinden hem de Josh'ın sarhoş edici, temiz kokusundan başım dönerken kıkırdayarak bir nefes verdim. Yaklaşık olarak bir yıldır resmi olarak çıkıyorduk ve onun yakınlarındayken midemde uçuşan kelebekler hâlâ ilk zamanki kadar güçlüydü.

Josh bacaklarımın arasında durup kollarını belime sardı. "Şuna ne dersin? Hayatında yiyeceğin en iyi makarna karşılığında tablo evde kalacak."

Tek kaşımı kaldırdım. "Aşçılık becerilerinize fazla güveniyorsunuz, Doktor Chen."

Harika bir aşçı olduğunu kabul etmeliydim. Çıkmaya başladığımızdan beri, aldığım hazır yemeklerin masraflarından kurtulmuştum çünkü Josh'ın yemekleri restoranlarda sunulanların çoğundan çok daha iyiydi.

"Haklı olarak." Josh'ın çarpıcı gamzesi ortaya çıktı. "Eee, ne düşünüyorsun? Anlaştık mı?"

Uzunca bir süre onun omzunun üzerinden tabloya baktıktan sonra içimi çektim. "İyi. Ama yemek *aklımı başımdan almazsa* ücret iadesi talep edeceğim ve Bay Çirkin Günbatımı doğruca çöpe gidecek."

Josh gülüp bana hızlı bir öpücük verdi. "Anlaştık. Hadi şimdi git, ben mutfakta senin için çalışırken giyinip hazırlan."

"Drama kralı seni."

"Diyor drama kraliçesi."

Eh, bu konuda hakkını yiyemezdim. *Gerçekten* de drama kraliçesiydim ve bununla gurur duyuyordum. Sıkıcı biri olmaktan çok daha iyiydi.

Tezgâhtan aşağı atlayıp yatak odamıza doğru ilerlerken yüzümdeki sırıtışa engel olamadım. Josh'la birlikte bundan altı ay önce, yılbaşının hemen ardından birlikte eve çıkmıştık; ama öylesine yoğunduk ki, dekorasyona ancak vakit bulabiliyorduk.

Bir ay öncesine kadar, sahip olduğumuz tek eşya temel mobilyalardı. Bir koltuk, yatak, yemek masası ve orta sehpa. Şimdiyse odalarımızı kauri ağacından güzel bir saatle pounamu heykelcikleri de dahil olmak üzere; Yeni Zelanda gezimizden aldığımız hatıralar ve Josh'ın (sorgulanabilir) estetik seçimleriyle benim tercihlerimin bir karışımı süslüyordu. Onun için o korkunç tablo, benim için de pofuduk pembe bir halı. Onun için siyah renkli deri bir yatak başlığı, benim için ise kırmızı dudak şeklinde bir kırlent.

Bu eşyalar birbiriyle uyumlu olmamalıydı ama gayet iyi görünüyorlardı. Tıpkı bizim gibi.

Josh akşam yemeğini hazırlarken ben de duşa girdim ve sanki beş yıldızlı bir restoranda yiyecekmişiz gibi özenle hazırlandım. Evde randevu gecesi yapıyorsak ne olmuştu yani? En güzel halime bürünmemek için bir sebebim yoktu.

Hem saçımı hem de makyajımı tamamlayıp en sevdiğim yeşil ipek elbisemi giydiğim sırada sarımsak, domates ve peynirin ağız sulandırıcı aromaları evi doldurmuştu.

Mutfağa dönerken midem beklentiyle guruldadı fakat yemek odası görüş alanıma girdiğinde olduğum yerde dondum. Karşımdaki manzarayla ağzım açık kalmıştı.

Josh iki saat içinde nasıl yaptıysa yalnızca yemek pişirmekle kalmamış, yemek odasını da romantik bir film sahnesine dönüştürmüştü.

Lambalar kısılmıştı ve içeriyi çoğunlukla etrafa dağılmış bir düzine kadar mum aydınlatıyordu. Mum ışıklarının altın rengi sıcaklığı, normalde işlevsel olan odayı çok daha rahat ve samimi

bir ortama dönüştürmüştü. Masada beyaz pamuklu bir örtü seriliydi; üzerinde ise en güzel porselen tabaklarımız, bir şişe kırmızı şarap ve en sevdiğim çiçek olan turuncu güllerden yapılmış bir masa süsü duruyordu.

Josh yüzündeki küçük sırıtışla birlikte masanın hemen yanındaydı. Tişörtünü çıkarıp beyaz bir gömlek, ceket ve koyu renkli bir kot pantolon giymişti.

"Bir aydır ilk gerçek randevu gecemiz olduğu için işleri bir adım ileriye götürmek istedim." Beni tepeden tırnağa yavaşça süzerken bakışları alevden bir yol çiziyordu sanki. Midemdeki kelebekler yeniden uyanmıştı ama bugünlerde pek sık uykuda kaldıkları da yoktu zaten. "Çok hoş görünüyorsun, kızıl."

Düzgün bir karşılık veremeyecek kadar sersemlemiştim. "Ne... nasıl..."

Omuz silkti. "Yemek pişirmem genelde fazla uzun sürmez. Mutfakta işim bitince sen duştayken gizlice odaya gelip üstümü değiştirdim." Gülümsemesi genişledi. "Banyoya bir kez girdin mi çıkmak bilmiyorsun."

"*Hiç* de bile." Kırk beş dakika çok uzun bir süre değildi. Ne de olsa bir kızın, randevudan önce yapması gereken bir sürü bakım işi olurdu.

Masaya doğru yürüyüp elimi örtüde gezdirdim. "Masayı benim hazırlamam gerekiyordu."

"En güzel kısma daha hızlı geçebilmek için bu da aradan çıksın diye düşündüm." Josh sandalyemi çekip oturmamı bekledi, ardından karşımdaki yerine geçti. "Şimdi söyle bakalım, makarnam bugüne dek tattığın en leziz şey mi, yoksa değil mi?"

"Kendini beğenmiş." Makarnayı çatalıma sarıp bir lokma aldım ve tatlar ağzımda patlarken dudaklarımdan kaçan minik bir beğeni iniltisine engel olamadım.

"Bu..." Yutkunup çirkin tabloya bir kez daha baktım. Yeme-

ğimden aldığım zevkle tabloya karşı hissettiğim tiksinti savaşıyordu. "... gerçekten..."

"Evet?" Josh bir kaşını kaldırdı.

"... çok leziz," diye itiraf ettim isteksizce. Yalan söyleyemezdim. Makarna *harikaydı* ama bunu itiraf etmek, Tanrı bilir ne kadar uzun süre o iğrenç günbatımına bakmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Ben derin bir iç geçirirken Josh güldü. "Bu kadar üzülme, kızıl. Güneşli'yi zamanla seveceksin."

"O şeyin adını Güneşli *koymadın*."

"Ama çok uygun." Yüzü yumuşadı. "Her neyse, ciddi konuşmak gerekirse, bunu yapabildiğimiz için çok mutluyum. Seni özlemiştim."

Kelebekler çılgına döndü. "Birbirimizi her gün görüyoruz."

"Biliyorum."

Boğazımdaki yumruyu geçirmek için şarabımdan bir yudum aldım. Bir yıldır çıkıyor olsak da Josh'ın beni sevdiği şekilde sevilmek hâlâ tuhaf geliyordu.

Gerçekten, tamamen ve koşulsuz olarak seviliyordum.

Eski ben, ilişkimizden ve Josh'ın hislerinden kuşku duymadan edemezdi. Neyse ki, sahip oldyuğum bu güvensizliklerin üstesinden gelmiştim. Yani çoğunlukla. Bazen bilincime sızmaya çalışsalar da Josh'a tek bir kez bakmak onları bastırmaya yetiyordu.

Kadehimi masaya bırakıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan, "Doktor Chen, böyle romantik olabileceğinizi kim bilirdi?" dedim.

"Sen hayatıma girene kadar romantik biri değildim." Yanaklarım kızarırken onun sırıtışı yeniden belirdi. "Bugünlük bu kadar duygusallık yeter, yoksa yüzün patlayıp yemeğimi mahvedecek."

"Yavaş ol, Chen. Bu masada yalnızca iki kişilik yer var. Egon, oturacak başka bir yer bulmalı."

"Üzgünüm tatlım ama egom ve ben tek pakette geliyoruz." Josh kadehlerimizi doldurdu. "Eee, bekârlığa veda partisi planları nasıl gidiyor? Ava bugün mesajlaşırken İspanya'dan bahsedip durdu."

Ava'nın bekârlığa veda partisi eylül ayındaydı, Barselona'da olacaktı. Düğünü ise bundan bir ay sonra Vermont'ta planlamışlardı.

"İyi gidiyor." Ava tek bir baş nedime seçmeyi reddettiği için Bridget, Stella ve ben planlama görevlerini aramızda bölüşmüştük. Gerçi Stella'yla bana daha çok iş düşüyordu. Çünkü Bridget bir ülkeyi yönetmekle meşguldü. "Süper bir çatı katı barı buldum..."

Programlarımız ne kadar yoğun olursa olsun Josh'la her gün sohbet ediyorduk. Onun hastane vardiyaları, benimse Silver & Klein davalarını incelediğim uzun geceler arasında bile hızlı bir arama ya da mesajlaşmayla dahi olsa konuşmayı ihmal etmiyorduk. Farragut Meydanı'nda yeni keşfettiğim yemek kamyonu veya Josh'ın film gecemiz için bulduğu doksanlar kült filmi gibi en küçük, en aptalca detayları bile paylaştığımız anlar için yaşıyordum artık. Ayrıca, bu şeyleri birlikte saplantı haline getirdiğimiz ya da onlara birlikte sinirlendiğimiz o küçük anlar da buna dahildi.

İlişkiler büyük jestler üzerine değil, küçük anlar üzerine kurulurdu.

Çıkmaya başladığımızdan beri Josh'la birlikte Blue Ridge Dağları'na tırmanmış, Yeni Zelanda'da *bungee jumping* ve paraşütle atlama yapmış, en lüks restoranlarda yemek yemiştik ancak mutlu olmak için bunların hiçbirine ihtiyacımız yoktu.

Sadece birbirimize ihtiyacımız vardı.

"Bu geceki randevu hakkındaki mahkeme kararı nedir? Yüce beklentileriniz karşılandı mı, hanımefendi?" diye takıldı Josh yemekten sonra bulaşıkları yıkarken.

"On üzerinden on veriyorum, Chen. İyi iş çıkardın." Tabakları lavaboya bırakıp kollarımı boynuna sardım. "Ama bir şeyi unuttun."

Kaşları çatıldı.

"İkinci tatlı." Onu öptüğüm sırada aldığı keskin nefes karşısında gülümsedim. "Bu randevuya yatak odasında devam etmeye ne dersin? Bulaşıklar bekleyebilir."

Yumuşak ama karanlık kahkahası, doğrudan vücudumun merkezine bir sıcaklık gönderdi. "Düşünme şeklini beğendim, kızıl."

Beklendiği gibi, bulaşıkları o gece yıkamadık. Randevumuz sabahın ilk saatlerine kadar devam etti ve gerçekten de...

Hayatımdaki. En. İyi. Randevuydu.

Teşekkürler

Öncelikle ilk okuyucularım Brittney, Sarah, Rebecca, Aishah, Allisyn, Salma ve Kimberly'e; uzman ilk okuyucularım Logan, Aya, Alexa ve Ashley'ye dürüstçe yaptığınız inanılmaz geribildirimler, verdiğiniz tıbbi ve hukuki bilgiler için teşekkür ederim. Hikâyeyi en ham haliyle, yazım yanlışları ve diğer hatalarıyla gördünüz; yaptığınız geribildirimler ise taslak halindeki bir kitabı, tüm dünyayla paylaşmaktan gurur duyduğum bir şeye dönüştürdü.

Christa Désir ve Bloom Books ekibine, inanılmaz çalışma arkadaşları oldukları ve bu kitabın parlamasını sağladıkları için teşekkürler.

Her zaman bir rock yıldızı olan menajerim Kimberly Brower, rehberliğin ve yüreklendirmelerin için minnettarım.

Aşırı düşündüğüm zamanlarda (yani günün yüzde doksan dokuzunda) hep yanımda olduğu için Amber'a teşekkürler.

Editörüm Amy Briggs'e ve düzeltmen Krista Burdine'e, sihirlerini yalnızca onların yapabileceği şekilde gerçekleştirdikleri için müteşekkirim.

Güzel kapak tasarımı için E. James Tasarım'dan Amanda'ya ve kitabın çıkış kaosu esnasında aklımı başımda tuttukları için Give Me Books ve Wildfire Pazarlama ekiplerine teşekkürler.

Son olarak okuyucularım, blog yazarları ve bookstagram hesapları, SİZİ SEVİYORUM! Bu kadar destekleyici ve inanılmaz olmanıza hâlâ inanamıyorum. Bunu hiç unutmayacağım ve her birinize daima minnettar kalacağım.

xo,
Ana

Yazar Hakkında

Ana Huang, öncelikli olarak şehvet dolu yeni-yetişkin ve çağdaş-romantizm yazarıdır. Kitapları, çeşitli karakterler ve "sonsuza kadar mutlu yaşadılar" kısmına doğru (birçok şakalaşma ve ateşli sahne serpiştirilerek) giden üzücü, bazen dolambaçlı yollar içerir. Okuma ve yazmanın yanı sıra Ana seyahat etmeyi sever, sıcak çikolataya takıntılıdır ve kurgusal erkek arkadaşlarıyla birçok ilişkisi vardır.

